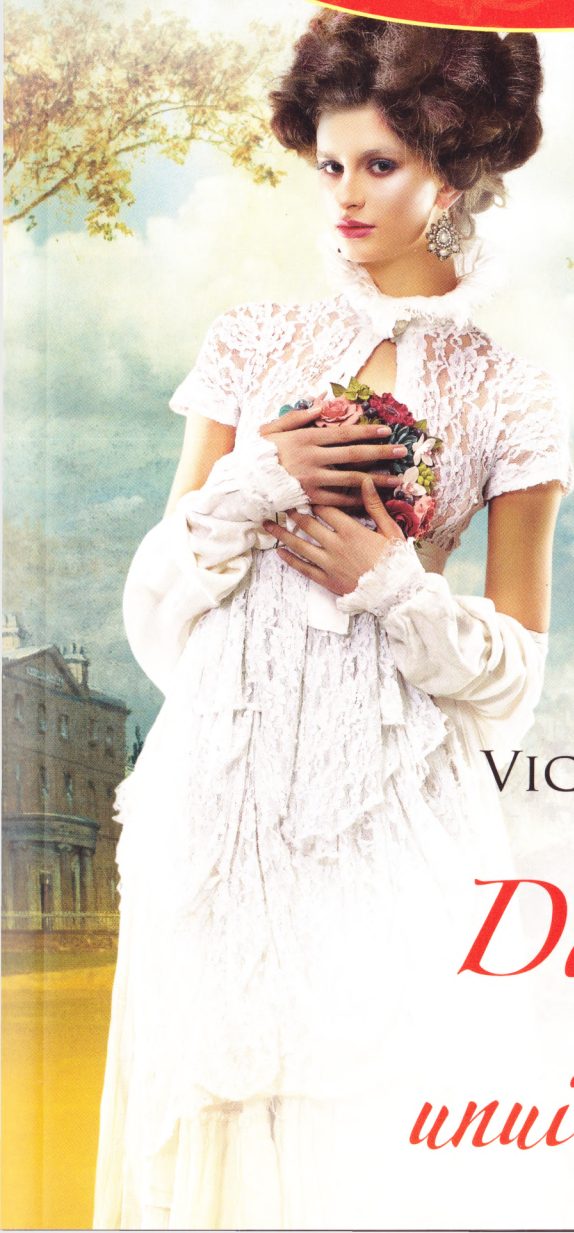

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

VICKY DREILING

*Dorințele
unui libertin*

**Va putea planul perfect al unui libertin
să aibă ca rezultat... o dragoste perfectă?**

Colin Brockhurst, conte de Ravenshire, nu are nici dorința, nici intenția să se căsătorească în acest sezon londonez... sau în vreunul din viitorul apropiat. Așadar, când tatăl său îl cheamă de urgență acasă, la Deerfield, și îi cere să renunțe la viața de libertin fără griji, Colin, evident, refuză. Însă părintele lui are un as în mânecă pentru a-l face să se supună – are de gând să vândă Sommerall, conacul strămoșesc, abandonat de ani buni, dar care pentru Colin are o imensă valoare sentimentală. Acum tânărul conte nu are de ales decât să-și găsească o soție, și asta cât mai rapid – adică în șase săptămâni. Din nefericire, singura femeie pe care o dorește este cea pe care a dezamăgit-o crunt cu ani în urmă. Din fericire, aceasta se află în vizita anuală pe care familia ei o face la Deerfield.

Indiferent de bârfele care circulă în înalta societate după ce a decis să rupă logodna cu un bărbat care s-a dovedit nedemn de încredere, Lady Angeline Brenham nu vrea să se mulțumească cu o căsătorie de conveniență. Așa că, după ce a respins mai mulți pețitori și nu a ezitat să înfrunte criticile din lumea bună, știe că o așteaptă o viață de fată bătrână – asta până când fermecătorul Colin re apare în viața ei cu o propunere greu de refuzat. Angeline jură să rămână cu picioarele pe pământ și cu inima neatinsă în timp ce analizează planul propus de Colin. Lucrurile se complică însă atunci când un sărut pasional duce către cele mai puțin raționale decizii...

Vicky Dreiling a fost nominalizată de trei ori la Premiul RITA de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Cărțile ei sunt vândute în milioane de exemplare în întreaga lume, bucurându-se de un succes remarcabil.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-390-8

9 786067 413908

VICKY DREILING

*Dorintele
unui libertin*

What a Reckless Rogue Needs
Vicky Dreiling
Copyright © 2014 Vicky Dreiling

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorințele unui libertin
Vicky Dreiling
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andra Stoica
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DREILING, VICKY
Dorințele unui libertin / Vicky Dreiling.
trad.: Raluca Mățiș. –București: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-390-8
I. Mățiș, Raluca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

VICKY DREILING

*Dorințele
unui libertin*

Traducere din limba engleză
Raluca Mătiș

*Tatălui meu Benny Gregory, care a încetat din viață.
Mi-e dor de tine, tăticule.*

Prolog

Eton, decembrie 1798

Colin Brockhurst, conte de Ravenshire, avea numai opt ani, dar știa deja că se pot întâmpla și lucruri rele pe lume.

Stătea pe o bancă tare împreună cu ceilalți băieți, așteptând să meargă acasă. În mod normal băieții erau gălăgioși și neastâmpărați, dar sub privirea severă a directorului școlii, stăteau în liniște, cu excepția unei ocazionale tuse sau a unui strănut. Aproape toată lumea plecase deja acasă pentru sărbătorile de Crăciun, inclusiv prietenul lui, Harry. De fiecare dată când se deschidea ușa, vântul înghețat năvălea înăuntru, încât nici paltonul calduros și nici mănușile de piele fină nu erau suficiente să împiedice curentul păcătos.

Afară se auzi din nou tropăit de pași, sunet ce anunța că se va deschide iar ușa. Colin își ținu respirația, dar sosise tatăl altcuiva. Oare tatăl lui unde era? Simțea un gol dureros în piept, dar nu putea să arate că-i era teamă, căci atunci ceilalți băieți mai mari și-ar fi bătut joc de el.

Ușa se deschise, lăsând să intre un val rece de vânt și un alt băiat sări în picioare, de data aceasta ca să plece împreună cu un servitor. Colin simțea toată încordarea în stomac. Spera că *papa* va apărea la ușă, nu un lacheu. Golul din piept îl făcea să se simtă singur și speriat, dar își încleștă mâinile și se forță să-și țină toată teama ascunsă într-un loc unde nimeni nu putea s-o vadă. Trebuia s-o facă, altfel băieții mai mari i-ar fi mirosit frica precum mirosul de transpirație veche și i-ar fi făcut viața un iad când urmau să înceapă din nou trimestrul, după sărbători. Învățase să se ferească de băieții mai mari și mai masivi și să-și folosească pumnii ca să se apere când nu putea să scape altfel.

Uneori se bucura când se bătea, căci în felul acesta putea să lovească până își elibera furia și frustrarea. Cu doi ani înainte, *papa* îi spusese că îngerii o duseseră pe mămica lui în rai. Fusesse destul de mare să înțeleagă că murise și că nu va mai veni înapoi, oricât de mult se rugase el pentru un miracol.

Acum deja se făcea târziu, și nu mai erau decât trei băieți, cu el cu tot. Ce s-ar face el dacă ar muri și *papa*, și n-ar mai veni nimeni după el? Ar trebui să rămână de unul singur la școală? *Papa* îi spusese că nu avea de ce să se teamă, dar Colin trebui să-și încleșteze încă și mai tare degetele-i tremurânde.

Trebuia să fie curajos. Asta îi spusese tăticul când îl adusese prima dată la Eton. Colin se forțase să țină toate sentimentele acelea de frică în el, deși îl făceau să-l doară pieptul.

Ușa se deschise din nou. Colin își ținu din nou răsuflarea și apoi expiră prelung când își văzu tatăl. Își înșfăcă ghiozdanul și sări în picioare.

– Ești gata să vii acasă? îl întrebă zâmbind tatăl lui.

Colin dădu din cap că da. Mâna lui *papa* pe umăr îl făcea să se simtă în siguranță, și nu se mai simțise așa de foarte mult timp. Ieșiră afară împreună, unde câțiva fulgi de zăpadă se învâртеbeau prin aer. Încercă să prindă unul pe limbă în timp ce coborau scările ca să ajungă la trăsura ce-i aștepta. Urcă, și *papa* îi dădu o pătură de lână să-i țină de cald. Trăsura porni, iar ritmul constant al potcoavelor pe caldarâm și mișcarea atelajului îl făcură somnoroși. *Papa* îi puse brațul în jurul umerilor, și Colin se rezemă moale de el.

Era deja întuneric când *papa* îl trezi și-l duse în han. Era atât de obosit, că nu-și aminti nimic până când *papa* îl deșteptă a doua zi dimineată. După ce se spală și se îmbracă, *papa* îl duse la parter, pentru micul dejun. Stomacul lui Colin ghiorăia întocmai ca mârâitul unui câine, și băiatul mănca până la ultima bucătică ouăle cu pâinea prăjită. *Papa* râse și-i răvăși părul.

Apoi un bărbat numit „hamal“ le duse bagajele la trăsură. Colin urcă înăuntru și, după ce se așeză lângă el, *papa* trase aer adânc în piept.

– Trebuie să te pregătesc pentru ceva, zise el.

Colin încremeni. Când oamenii mari spuneau lucruri de genul ăsta nu era semn bun.

– Nu are de ce să-ți fie teamă, zise *papa*.

Colin își ținu totuși respirația.

– Ai o mamă nouă, continuă *papa*.

Colin expiră, dar rămase nedumerit.

– De unde a apărut?

– Am întâlnit-o când erai la școală. Este soția mea acum și mama ta vitregă, zise *papa*. O să locuiască împreună cu noi.

Colin nu voia o mămică vitregă. El o voia pe mama lui.

– Totul va fi bine, fiule.

Colin nu-l credea. Nimic nu va mai fi bine niciodată. Mămica lui murise și-l părăsise.

– O s-o întâlnești azi, zise *papa*.

Colin se simți de parcă fundul trăsorii se prăbușise sub el.

Capitolul 1

Londra, 1821, Albany

Colin se trezi cu o durere de cap și cu limba uscată ca deșertul Arabiei. Era clar că băuse destul vin să umple toată afurisita de Tamisă.

Se ridică în capul oaselor la marginea saltelei și-și dădu seama că dormise cu cizmele în picioare. O rază de soare trecea printre perdele, orbindu-l. Își umbri ochii cu mâna și se întoarse într-o parte. Urmele beției de seara trecută erau pe un cufăr: două pahare și trei sticle goale.

Pentru o clipă de buimăceală, creierul încetșosat refuză să coopereze. Își frecă mâna peste fața nebărbierită. Două pahare? În dormitor? Mai fusese și altcineva aici?

Când se deschise ușa, se ridică în picioare și se întoarse spre ea. O femeie roșcată într-o rochie verde șifonată intră în cameră. Colin își amintea vag c-o întâlnise în culise în cabina actrițelor de la teatru noaptea trecută.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu vocea răgușită.

Femeia pufni.

– Nu ți se pare al naibii de evident?

Oh, Doamne.

– Noi doi am...

– Ești tâmpit? Ai fost așa de matol că nu te-am putut trezi, zise ea. N-am avut pe nimeni să m-ajute să mă dezbrac.

Colin oftă ușurat. Având în vedere cât de beat fusese seara trecută, se îndoaia c-ar fi fost suficient de rațional să folosească vreun mijloc de protecție.

– Îmi pare rău, Lila, zise el.

Femeia își dădu ochii peste cap.

– Numele meu e Lottie.
 – Bineînțeles. Cum am putut să uit?
 – Ai fost matol ca un marinar, spuse ea. De-aia ai uitat.
 Colin se simți de parcă dăduse o trăsură peste el.
 – Trebuie să-ți cer iertare, dar proprietarul nu permite să aduc femeii în cameră.
 – Asta nu te-a deranjat aseară.
 Cineva bătu cu pumnul în ușă, făcându-l să tresară. Întâlni privirea lui Lottie.
 – Stai aici și nu face zgomot.
 Femeia se încruntă.
 – Ce? Vrei să mă ascunzi?
 – Păi... da. Te rog, nu face zgomot, zise el foarte încet. Proprietarul mă va amenda dacă te descoperă aici.
 Bătăia în ușă se auzi din nou, de data aceasta mai insistentă. Colin simțea că-i bubuie tâmpilele în timp ce mergea către ușă.
 – Nu așa tare! strigă el.
 – Nici aseară n-a fost tare, chicoti Lottie din spatele lui.
 Colin se opri auzind aluzia obscenă atât de ridicolă și se uită peste umăr.
 – Du-te înapoi în dormitor. Nu trebuie să fii văzută aici.
 Femeia se rezemă de ușă și rânji.
 – Spune-i proprietarului că sunt soră-ta.
 Colin pufni.
 – Sunt sigur c-a mai auzit-o pe asta.
 Râsul ei răgușit îl enerva cumplit. Într-o stare de spirit extrem de proastă, Colin traversă cu pași mari micul salon și deschise brusc ușa.
 Era prietenul lui cel mai vechi, Harry.
 – Scuze că te-am trezit, bătrâne, dar e aproape amiază.
 – Oh, slavă Domnului! zise Colin, făcându-i semn prietenului său să intre. Am crezut că e proprietarul.
 Harry clipi când dădu cu ochii de actriță.
 – Oh, vai de mine, ce moment nepotrivit.
 – Nu-ți face griji, zise Colin. Lila tocmai pleca.
 – Lottie, rosti ea pe un ton exasperat. Apoi își întoarse atenția către Harry. Măi, ce chipeș ești!

Harry îi luă mâna și făcu o plecăciune de parcă era o mare doamnă la un bal din înalta societate.
 – *Enchanté*.
 Colin își găsi punga de bani și-i dădu lui Lottie un șiling.
 – Asta ar trebui să acopere costul unei birje.
 Actrița se încruntă.
 – Vrei să te descotorosești de mine?
 – Cătuși de puțin, doamnă, zise Harry, uitându-se cu nerușinare în decolteul ei.
 Colin scoase un oftat zgomotos, cotrobăi în pungă și mai scoase un șiling. Lottie ridică din sprâncene.
 – Și asta e tot ce primesc după ce-am stat toată noaptea?
 – Ai dormit într-un pat moale, zise Colin.
 Femeia își puse mâinile în șolduri.
 – A trebuit să stau cu rochia pe mine.
 Harry studie farmecele voluptuoase ale actriței.
 – Presupun că e mai eficient așa.
 – Iar el a rămas cu cizmele în picioare, pufni Lottie.
 Harry clătină din cap.
 – Nu prea ești în formă, bătrâne.
 Colin îi aruncă lui Harry o privire lungă, cu subînțeles.
 – Tu voiai ceva?
 – Da, răspunse Harry și scoase o scrisoare din buzunar. Asta a fost trimisă din greșeală acasă la mine azi-dimineață.
 Colin luă scrisoarea și se uită la Lottie.
 – Îți urez multe aplauze cu sala în picioare.
 Lottie își luă pelerina.
 – Aseară sigur nu te-ai ridicat pentru mine.
 Cu această replică, ieși pe ușă afară.
 Harry izbucni în hohote de râs și se trânti pe canapeaua învechită.
 – Tacă-ți fleanca! se răsti Colin. Se îndreptă spre masă și rupse pecetea scrisorii. Cât să-ți dau pentru taxa de timbru?
 – Nimic. Tu mi-ai plătit ultima scrisoare, zise Harry. Cine ți-a trimis-o?
 – Nu știu. Încă n-am citit-o.
 – Măi, dar încet mai ești azi, zise Harry.

– Am o migrenă teribilă.

Așeză scrisoarea deoparte și-și frecă tâmpilele. Suferise de multe migrene din cauza băuturii în ultima vreme.

– Unde ți-e valetul? Poate să-ți pregătească un leac.

– Are dimineața liberă azi.

Colin mai aruncă niște cărbuni în focul ce mocnea, apoi se duse în bucătărie, puse apă într-un ibric și se întoarse în salon. Adăugă niște ceai și puse ibricul pe foc. În timp ce aștepta să se încălzească apa, deschise scrisoarea și se încruntă.

– Ei bine? întrebă Harry.

– E de la tata, zise el și nările îi fremătară.

– Și ce-ți scrie?

– Îmi cere să mă prezint la Deerfield Park, spuse Colin. Se ridică în picioare, azvârli scrisoarea pe masă și începu să umble înaintea și înapoi prin salonaș. Naiba să-l ia.

Harry ridică din sprâncene.

– S-a-ntâmpat ceva rău?

– S-a-ntâmpat ceva al naibii de rău. Tata vrea să vândă Sommerall.

Colin scrâșni din dinți la gândul că niște străini vor intra în posesia proprietății.

– Dar dreptul privind succesiunea? întrebă Harry.

– Sommerall a fost intenționat lăsată pe dinafară. Bunicul avea de gând să lase moșia unui fiu mai mic, dar tata a fost singurul lui urmaș bărbătesc.

Părinții lui locuiseră acolo până la moartea mamei lui, iar după aceea tatăl său se mutase brusc la Deerfield, domeniul bunicului lui Colin, aflat în apropiere.

Colin se duse la geam și trase la o parte draperiile. Sommerall fusese casa lui din copilărie în primii șase ani de viață. Nimeni nu o ocupase de atunci. Întotdeauna se gândise că tatăl lui îi va lăsa lui proprietatea.

– Când te duci? întrebă Harry.

Îi aruncă o privire încărcată de ironie amară.

– Cât mai curând posibil.

– Îmi pare rău de proprietate. Poate vei putea să-l convingi pe marchiz să nu vândă.

– Da, sigur, replică el, plin de sarcasm.

– Cât vei sta? întrebă Harry.

Colin ridică din umeri.

– Suficient cât să aflu ce l-a făcut pe tata să ia decizia asta.

Avea de gând să-l facă pe tatăl său să se răzgândească, și avea o cauză bună.

Când ibricul începu să țiuie, îl luă de pe foc și turnă apa fierbinte.

– Ducele de Wycoff și familia lui vor veni în vizită ca de obicei? întrebă Harry.

– Mă îndoiesc. După câte știu, ducesa și fiica ei cea mai mare sunt încă la Paris.

– S-au întors acum șase luni.

Colin turnă ceaiul printr-o strecurătoare în două cești și îi dădu una lui Harry.

– De unde știi asta? Oh, sigur că da, mama și verișoarele tale ți-au spus.

Harry sorbi din ceai.

– Știi că salonul mamei mele este faimos pentru bârfele despre scandaluri. Verișoarele mele știu totul despre toată lumea. Știi că Lady Angeline a rupt logodna cu Brentmoor acum mai mult de un an.

– Am auzit.

Asta era tot ce știa despre situația ei, deși nu putea să-și dea seama cum ajunsese să se încurce cu craiul acela. Nici nu voia să știe. Familiile lor erau apropiate, dar el se certase cu Angeline cu mulți ani în urmă. Tatăl lui îl învinuise că îi frânsese chipurile ini-ma fetei la balul ei de debut, dar adevărul era exact opusul. Când o invitasese la dans, ea îl refuzase fără șovăire și acceptase invitația altcuiva. Ca să fie cinstit, împărțise o sticlă cu niște prieteni, așa că Lady Angeline fusese dezgustată. De atunci fuseseră ca uleiul cu apa. Nu se amestecau deloc unul cu celălalt.

Harry își puse ceașca deoparte.

– Umblă zvonul că logodna ruptă e motivul pentru care a fugit la Paris anul trecut.

Nu era surprins. Ruperea unei logodne era o chestiune gravă. Ziarele de scandal scriseseră despre asta, neascunzând prea

bine numele implicate. Colin nu înțelesese niciodată cum de tatăl ei aprobase căsătoria de la bun început. Reputația proastă a lui Brentmoor era, la urma urmei, foarte bine cunoscută.

Harry se încruntă.

– De ce vrea marchizul să vândă Sommerall?

– Asta e o întrebare de o mie de lire sterline, zise Colin înclștându-și fălcile.

Considera decizia tatălui său o insultă, dar nu voia să spună asta cu voce tare.

– Marchizul se va răzgândi, spuse Harry.

– Asta nu e un capriciu frivol din partea tatălui meu.

– Crezi că blufează?

– Nu, e serios. Dar și eu sunt.

– Ce plănuiești? întrebă Harry.

Colin își ridică bărbia.

– O ofertă pe care să n-o poată refuza.

Suffolk, Sommerall House, două zile mai târziu

Caleașca încetini la zece kilometri de conacul Deerfield și ocoli pe aleea circulară către Sommerall. Din fericire, vremea era încă bună. Când caleașca se opri, Colin își luă pălăria și coborî. Briza rece de toamnă îi răcori fața, și inspiră aerul proaspăt de țară. Era înviorător, după atmosfera mizerabilă și sufocată din Londra.

Îi spuse vizitiului să aștepte și se duse cu pași mari către casa de gresie construită la începutul secolului optsprezece. Cizmele îi scrâșneau pe pietrișul aleii. Nuanța mai întunecată de albastru a cerului semnală apropierea înserării. Era bucuros că ajunsese înainte să scadă lumina prea tare, pentru că voia să inspecteze starea proprietății. Când se va întâlni cu tatăl său, avea de gând să raporteze reparațiile inițiale necesare. Dacă voia ca tatăl lui să-i ia în considerare cererea, va trebui să demonstreze că efectuase o investigație preliminară.

Pipăi deasupra pragului de sus al ușii după cheie, dar nu era acolo. Se încruntă și încercă ușa, dar era mai ferecată decât

picioarele unei fecioare. Nu-i rămânea decât să-l întrebe pe tatăl său unde dispăruse cheia.

Colin se duse furios prin iarbă până în spatele casei. Se putea vedea înăuntru prin ferestrele de jos, dar nu din locul unde se afla. Colin scrâșni din dinți, dar frustrarea nu avea să se schimbe nimic.

Se duse spre vest pe o cărare care probabil fusese des folosită pe vremuri, dar nu putea fi sigur. Casa tatălui său era la doar zece kilometri de drum bun, dar existau motive întemeiate pentru care doar rareori se întorcea la Deerfield.

La distanță, văzu un leagăn atârnat de un stejar înalt. Poate că răposata lui mamă sau tatăl său îl împinseseră pe leagănul acela în copilărie, dar nu mai știa, căci își amintea prea puțin primii ani din viață.

Frunzele uscate foșneau ca niște hârtii sub cizmele lui în timp ce mergea cu pași mari și hotărâți. Umbre lungi se întindeau de la mestecenii golași. Proprietatea era mult mai mică decât Deerfield Park, dar avea un pământ excelent. Își imagină oameni muncind pe câmpurile acum necultivate, dar nu era nici o grabă. Avea treizeci și unu de ani și nu era gata să se așeze încă la casa lui.

Prin vântul mușcător, mantaua îi flutura scoțând un sunet ascuțit, dar Colin era hotărât. Vedea la distanță acoperișul rotund de marmură și cele patru coloane ionice ale mausoleului. Când ajunsese la el, se prinse de balustradă și se uită în jos pe scări. Trecură douăzeci și patru de ani, dar tot ce-i mai rămăsese de la ea erau mormântul și câteva frânturi vagi de amintiri din copilărie.

Simți un junghi în piept. Nu-și mai amintea ultima oară când vizitase mormântul mamei lui și îi era rușine. Nu avea nici o rugăciune elocventă, nici un suvenir de la mama lui. Doar un gol în suflet.

– Nu vei fi abandonată sau uitată, zise el cu voce răgușită.

Colin se întoarse pe loc și se îndepărtă. Nici mort nu-l va lăsa pe tatăl său să vândă proprietatea pe care mama lui își dormea somnul de veci.

Pe când ajunsese la Deerfield Park, soarele apusese și conacul în stil Tudor ce aparținuse familiei lui din secolul șaisprezece era învăluit în întuneric, cu excepția felinarelor pe care le purtau

servitorii. Când ieși din caleașcă, o rafală de vânt înghețat îi izbi fața. Un lacheu cu un felinar conduse caii, iar alții îi descărcă cuferele.

Când intră în hol, îi dădu pălăria, mantaua și mănușile lui Ames, care fusese majordomul familiei sale întreaga viață a lui Colin.

– Milord, permiteți-mi, vă rog, să vă urez bun venit acasă, zise Ames.

– Da, bineînțeles, Ames, zise el, dându-i mantaua.

Apoi zâmbi și scoase o cutiuță de tutun dintr-un buzunar interior.

– Pentru mine, milord? întrebă Ames.

– Am văzut-o și știu că-ți place să le colecționezi. Asta a fost făcută în India.

– N-aș putea s-o accept, milord. Sunt sigur că este foarte valoroasă.

– Sigur că poți. Aș fi dezamăgit dacă n-ai accepta-o.

– Foarte bine, zise Ames. Vă mulțumesc pentru cadou, milord. O voi pune într-un loc special unde îmi va reaminti de dumneavoastră. Camera dumneavoastră e pregătită și valetul vă va despacheta cufărul cât de curând. Domnul marchiz și doamna marchiză împreună cu toți ceilalți oaspeți sunt în salonul albastru.

Colin tresări auzind de ceilalți oaspeți, dar bineînțeles că n-avea de gând să-i pună întrebări majordomului.

– Mulțumesc, Ames.

Sperase să vorbească imediat între patru ochi cu tatăl său, dar, evident, va trebui să aștepte până a doua zi. Se îndepărtă cu pași mari și cizmele îi răsunară pe podeaua de marmură a marului hol.

Tresări auzind niște țipete feminine.

– Colin!

Bianca și Bernadette, surorile lui gemene vitrege, coborâră scările în fugă. Când își aruncară brațele în jurul lui, Colin se încruntă.

– Stați o clipă, cine sunteți voi? Ce-ați făcut cu surorile mele micuțe?

Bernadette își dădu ochii peste cap.

– Ești caraghios, Colin.

– Mă tem să clilesc, zise el. Ați putea crește chiar mai înalte aici în fața mea.

Până în clipa aceea, nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese de ele. Semănau una cu cealaltă ca o reflexie în oglindă, și deseori străinii erau buimăciți de asta. Însă cu mult timp în urmă, Colin învățase să le deosebească după o mică aluniță. Bernadette avea una pe obrazul stâng, iar Bianca pe obrazul drept.

Bianca se uită în sus la el.

– Cât vei sta?

– O mie de ani, zise el, făcându-și surorile să râdă.

– Avem un câine acum, zise Bianca. Trebuie să-l ținem pe Hercules în bucătărie cu servitorii.

– Hercules? Înseamnă că e un câine mare.

– Nu, nu e foarte mare, zise Bernadette.

Bianca chicoti.

– Papa zice că e urât.

Colin râse.

– Și acum vorbiți deodată aiureli de gemene?

– Am renunțat la asta de secole, zise Bernadette. Primăvara viitoare vom avea șaisprezece ani și vom fi gata pentru a ieși în lume.

Colin simți din nou că i se strânge inima, de data aceasta de vinovăție. Ar fi știut despre debutul lor în societate dacă ar fi făcut efortul să le vadă mai des. Numai Dumnezeu știa ce altceva mai ratase din viețile lor. Oricât de dificilă era relația cu tatăl său, nu ar trebui să-și ignore surorile.

– Nu suntem chiar așa de înalte ca Penny, zise Bianca. Uite-o că vine acum.

Penelope era aici? Colin se uită în sus și în capul scării văzu o fată înaltă și slabă cu părul blond-roșcat. Aceasta își coborî privirea și se întoarse către coridor.

– Hai cu noi, zise Bianca, luându-l de braț.

Când ajunseră și ei în capul scării, Colin văzu din spate o brunetă înaltă într-o rochie de un verde strălucitor. Privirea lui apreciativă alunecă spre fundul rotund al femeii. Când bruneta

se întoarse, părea oarecum familiară, dar lumina lumânărilor din coridor era foarte slabă.

Când se apropie mai mult, o recunoscuse. Lumina lumânărilor îi aurea părul brunet și arunca o strălucire caldă pe tenul ei uluit de fin. Colin simți că i se taie respirația. La naiba, fata asta îi tăia-se respirația la propriu cu câțiva ani înainte, când Colin încercase să-i dea un sărut cast sub vâscul atârnat de Crăciun. Întotdeauna avusese o limbă ascuțită, și Colin rămăsese precaut cu ea din motive foarte bune.

Angeline făcu o reverență și-l privi cu un zâmbet șiret.

– *Bonsoir, mon ami.*

Relația lor fusese întotdeauna mai degrabă de adversitate decât de prietenie, dar Colin n-o mai văzuse de multă vreme. Nu era nici o îndoială că crescuse și devenise o tânără femeie chiar mai frumoasă decât și-o amintea.

Angeline îi întinse mâna înmănușată, și Colin se aplecă asupra ei. Privirea îi flutură rapid către pieptul ei generos. Își reaminti să-și păstreze ochii cu mult deasupra decolteului ei adânc.

– Bănuiesc c-ai avut o mulțime de admiratori parizieni.

Angeline ridică dintr-un singur umăr, un gest nepăsător.

– Francezii au un proverb: „Din strugurii frumoși deseori se face vin prost“. Așa că eu evit strugurii și beau vinul, spuse ea, cu o expresie șireată în ochii verzi.

– Foarte isteț, zise el.

Angeline bătu din palme de două ori.

– Fetelor, întoarceți-vă în salon. Doamna marchiză ne așteaptă.

Colin îi oferă brațul.

– Să mergem?

– Nu știu. Parcă te așteaptă o celulă de închisoare mai degrabă decât un salon de primire.

Colin nu spuse nimic, dar întotdeauna se temuse de vizitele în casa tatălui său. Fusese la Eton când tatăl lui se recăsătorise, și în timpul rarelor lui șederi la Deerfield nu simțise niciodată că își mai avea locul aici. Nu se certaseră, erau doar circumstanțele. Se simțise mereu puțin stânjenit să fie aici, și, ca rezultat, nu venea des în vizită.

Intrară în salon întâmpinați de exclamațiile încântate ale mamei lui Angeline – ducesa de Wycoff – și ale mamei lui vitrege, Margaret, marchiza. Colin observă îndesirea firelor încărunțite în părul ducesei și i se ridică părul pe ceafă. Scandalul crease evident foarte multă supărare.

– Pot să spun că arată foarte bine împreună, zise ducesa.

Colin schiță o grimasă. Când erau copii, familiile lor se amăgiseră născocind ideea unei relații dintre ei, și asta numai fiindcă se născuseră la doar o săptămână distanță unul de celălalt. Dar asta se întâmplase când erau bebeluși, înainte de moartea mamei lui și de a doua căsătorie a tatălui său.

– Din nefericire, Colin și Angeline sunt cam la fel de compatibili ca două pisici ce se scuipează una pe alta, afirmă marchizul.

– Chadwick, te rog ai grijă ce vorbești, zise Margaret. Oh, uite ce-ai făcut. Fetele șuierară una la cealaltă. Bianca, Bernadette, încetați chiar acum.

Tatăl său spusese adevărul. În afară de vizita anuală de familie și de sezonul de primăvară, Colin și Angeline făcuseră tot posibilul să se evite unul pe celălalt de-a lungul anilor, deși nu avuseseră cu totul succes. În ciuda politeții lor superficiale din această seară, Colin știa cât de bine se pricepea Angeline să provoace probleme, și nu-și putea permite să se lase distras. Soarta moșiei Sommerall atârna în balanță.

O conduseră pe Angeline la un scaun și se îndreptă spre bufet. Cinci minute în prezența ei fuseseră de-ajuns să se îndrepte spre carafa cu coniac. Era adevărat că silueta ei feminină cântărea destul de greu în acest caz. Poate că era o scorpie, dar era genul de femeie pe care bărbații o dezbrăcau în minte. La gândul acesta, își turnă două degete, apoi privirea îi alunecă spre tatăl lui. „Arată-i că ești încrezător în tine și fără nici o grijă.“

Marchizul de Chadwick îi întoarse privirea cu o expresie indescifrabilă.

– Bine ai venit, Colin, zise marchiza de Chadwick.

Colin făcu o plecăciune.

– Arăți bine, Margaret.

– Mă bucur foarte mult c-ai venit.

Pentru o clipă păru pe punctul de a spune mai multe, dar apoi păru să se răzgândească. Tăcerea ei bruscă nu-l surprinse. Întotdeauna fuseseră stânjeniți unul de celălalt, deși mereu perfect politicoși. Răposatul ei tată fusese comerciant, nu gentleman, însă ea fusese crescută ca o lady. Colin presupunea că tatăl lui se însurase cu ea pentru averea ei, dar nu era sigur, și cu siguranță nu avea nici cea mai mică intenție să întrebe vreodată.

Margaret se întoarse către Angeline.

– Mulțumesc c-ai adus fetele în salon. Lăsați de capul lor, mă tem că și-ar irosi tot timpul în camera lor la bârfe.

– Ce bârfe pot ști ele? zise marchizul cu vocea posacă. Nici măcar nu și-au făcut debutul în societate.

Gemelele adoptară imediat niște expresii îngerești. Colin își mușcă buza ca să nu râdă.

Margaret își privi soțul cu sprâncenele ridicate.

– Pari să fi uitat de scrisoarea pe care au scris-o către rege acum șase luni.

Colin se uită la surorile lui cu gravitate prefăcută.

– De ce i-ați scris regelui?

Marchizul oftă prelung.

– Surorile tale l-au sfătuit să adopte un regim de slăbire.

Colin se scutură de râs. Dimensiunile bietului rege erau subiectul multor caricaturi.

– Slavă Domnului că Ames a interceptat scrisoarea înainte să plece poșta, zise Margaret.

Colin se rezemă de bufet. Deci surorile lui erau încă ștregare. Își dădu seama că era bucuros de asta, poate pentru că în curând vor intra în lumea adulților, înainte ca el să apuce să țină ritmul cu adolescența lor. Vina era a lui, și avusese mereu intenția să nu lase să fie așa, dar cumva intenția ducea mereu la amânare. În Londra era mult prea ușor să se lase prins de cluburi, curse, partide de scrimă și femeile ușoare care i se aruncau în brațe.

Ducele de Wycoff se apropie și-l bătu pe umăr.

– N-am fost sigur că vei veni.

Nici n-ar fi venit dacă n-ar fi fost scrisoarea tatălui său. Din colțul ochiului, Colin îl văzu pe tatăl lui privindu-l și luă carafa.

– Coniac? îl întreabă pe duce.

– N-ar strica puțin, zise ducele. A trecut un secol de când nu ne-am mai văzut.

– La White primăvara trecută, dacă-mi amintesc bine.

Colin îi dădu paharul de coniac și sorbi și el din propriul pahar. Tatăl lui avea mereu coniac și vin de Porto de cea mai bună calitate.

– Înțeleg că Landale n-a putut veni? întreabă Colin.

– Fiul meu n-a vrut să călătorească pentru că soția lui e într-o condiție delicată.

Colin zâmbi la exprimarea de modă veche a lui Wycoff, care se referea la sarcina nurerii lui.

Wycoff inspiră aroma coniacului.

– Au trecut doi ani de la ultima vizită de aici. Recunosc că mi-a fost dor să merg la vânatoare cu Chadwick.

Wycoff avea un aer rezervat cum nu se mai întâmplase înainte. Nu menționează logodna ruptă a lui Angeline și călătoria la Paris cu mama ei. Nu era genul de subiect pe care să-l menționezi deschis, dar Colin îl simți fierbând. Observă un lucru însă, și anume că Wycoff evita să se uite la fiica lui mai mare. Lui Colin i se păru ciudat și-i spuse că doar își imagina acești curenți subterani. În adânc însă bănuia că ceva clocotea în el, dar n-avea idee ce anume. Probabil era mai bine așa.

Wycoff trase aer adânc în piept.

– Și acum mai alergi după fuste?

– Chiar trebuie să răspund la asta?

Ducele râse.

– Asta mi se pare că sună a răspuns afirmativ.

Colin își dres glasul.

– Încerc să fiu discret.

Ducele ridică din sprâncene.

– Nu-ți reușește.

Într-un efort de a schimba subiectul, Colin întreabă:

– Să vă mai torn coniac?

– Nu, mulțumesc, zise Wycoff. O să mă alătur tatălui tău pe un fotoliu confortabil și voi încerca să nu ațipesc cum mi se întâmplă în ultima vreme.

Colin făcu o plecăciune și-l privi pe duce îndepărtându-se. Angeline încercă să-l intercepteze, dar ducele o ignoră. Colin se încruntă. I se părea ciudat, dar își alungă gândul din minte.

Avea intenția să rămână lângă bufet, dar Margaret îl zări.

– Angeline a acceptat să cânte la pian, zise ea. Poate vei fi atât de amabil să-i întorci paginile.

Dacă nu avea de gând să pretindă că tocmai îl apucase o criză de malarie, n-avea ce face decât să accepte.

– Da, sigur că da, spuse, și se duse la instrumentul lângă care Angeline își dădea jos mânușile.

Uitase ce degete lungi și subțiri avea. Dar, la urma urmei, de ce să și le amintească? Își alungă și gândul acesta ciudat și rămase în picioare, așteptând ca Angeline să înceapă să cânte.

– Îmi aranjezi, te rog, partitura? zise ea, chinându-se să-și scoată și cealaltă mânușă.

– Desigur, zise el și se încruntă. Ești nervoasă?

– Bineînțeles că nu, zise ea.

Colin bănuia că mințea.

– Ce-o să cânti?

– Grimstock, răspunse ea, înmânându-i partitura.

Colin se aplecă peste umărul ei și plasă paginile una lângă alta.

– Ce potrivit, având în vedere că arăți foarte mohorâtă¹, zise el încet, să-l audă doar ea.

– N-am mai cântat de foarte de mult. Mă tem că va fi un chin pentru mine și pentru toți cei care vor asculta.

– E cam prea târziu să refuzi acum.

– O să cânt când sunt gata, rosti ea tăfnoasă.

– Cum dorești, dar nu e nevoie să te răstești la mine. Aș putea să adaug că, dacă începi mai repede, tot chinul se va termina mai repede.

– Nu cânt chiar așa de rău, zise ea.

Colin își prinse mâinile la spate și nu zise nimic.

– Sunt competentă, zise ea.

– Bineînțeles că ești, spuse el, străduindu-se să nu râdă.

¹ *Grim* (în lb. engleză, în orig.)

– Ești de-a dreptul îngrozitor, și tot așa e și interpretarea mea, zise ea.

– În sfârșit, ceva cu care suntem amândoi de acord.

Uitase cu câtă ușurință se duelau ei doi. Era ca un șah verbal.

– Nu mă chinui, îi ceru ea. Aș putea să mă răzbun cântând mai mult de-un cântec.

– În cazul ăsta, sunt copleșit de talentul tău – cel puțin pe durata unei singure piese.

Angeline apăsă ușor clapele de fildes.

– Trebuie să mă concentrez.

Când Colin întoarse pagina, Angeline se aplecă ușor înainte și cântă o notă discordantă, dar reuși să-și revină.

După câteva momente, Colin îi spuse:

– Te-am văzut vorbind cu mama mea vitregă.

Angeline își menținu privirea pe partitura muzicală.

– Marchiza ți-a enumerat numeroasele calități.

Colin zâmbi.

– Serios? Ce-a zis?

– Hmmm. A zis că bei ca un pește și că ai lăsat în urma ta un șir întreg de foste iubite cu inima frântă pe veci că ți-au pierdut afecțiunea.

– Margaret nu m-ar vorbi niciodată de rău.

– Deci negi că ești un flușturatic? întrebă Angeline, pe un ton provocator.

– Reputația mi-a fost într-o dată împodobită.

Angeline se uită la el cu colțul ochiului.

– Mă cam îndoiesc.

– De ce te-ai îndoi de mine? N-ai nici o dovadă.

– Cunosoc mult prea bine genul acesta de bărbați, zise ea. Îmi imaginez c-ai auzit.

Colin se aplecă din nou peste ea și îndreptă partitura.

– Eu nu sunt Brentmoor.

Angeline cântă o notă greșit și făcu o grimasă.

– Scuze. N-ar fi trebuit să-i spună asta. Probabil fusese o experiență dureroasă pentru ea. Ești bine, zise el. Cântă mai departe.

– Ce frumos. Încurajări din partea unui flușturatic.

Colin se simți tentat să se apere, dar asta n-ar schimba adevărul. Doamne sfinte, se îmbătase atât de rău în camera lui încât își pierduse cunoștința cu cizmele în picioare și uitase cu totul de actrița pe care o adusese acasă. Dar în lumea Londrei existau flușturatorici și mai existau și depravați dezgustători. Iar el nu se coborâse niciodată până la acel nivel.

Ducesa își ridică vocea.

– Angeline, trebuie să te concentrezi.

Angeline strânse din buze de parcă se lupta să-și controleze reacția. Ducesa era o femeie formidabilă, cu o interpretare foarte strictă a regulilor de bună purtare. Asta îi reaminti lui Colin de Brentmoor. Pur și simplu nu putea să-și dea seama cum ajunsesse Angeline să se încurce cu dezmățatul acela. Se întrebă de ce Wycoff nu pusese piciorul în prag cu fiica lui. De ce nu-i interzisesse să aibă de-a face cu un libertin cunoscut? N-avea nici un sens.

Într-adevăr, și el era un fustangiu, dar se ținea la distanță de doamnele virtuozite, în primul rând pentru că-și prețuia burlăcia.

Angeline greși din nou.

Colin observă cum se crispă și își dădu seama că muștrarea mamei ei o tulburase. Dar i se părea ciudat. Angeline nu fusese niciodată o floricică timidă. Când văzu că iar cântă o notă greșită, se aplecă spre ea și-i spuse:

– Relaxează-te, mama mea vitregă îi distrage atenția ducesei.

Angeline era extrem de tulburată, și prezența lui Colin n-o ajuta deloc.

– N-am nevoie de asigurările tale.

– Pur și simplu exersam cum să fiu un individ plicticos și respectabil.

Angeline continuă să cânte.

– Asta este ca și cum ai încerca un palton vechi să vezi dacă ți se mai potrivește?

– Voiam doar un amuzament temporar.

– Atunci sunt sigură că te plictisesc, zise ea. Este o lipsă gravă de amuzament adevărat în seara asta.

– Cel puțin un lucru nu s-a schimbat la tine, spuse el.

– Ce anume?

– Niciodată nu-ți lipsește o replică isteată.

„Sau o apărare strategică.“ Angeline se uită la el cu un zâmbet cinic. Adevărul era că se temuse să-l reîntâlnească pe Colin, dar fusese o prostie din partea ei. Era foarte clar că auzise o mulțime de zvonuri despre logodna ei scurtă și prost gândită, dar Angeline avea o părere foarte proastă despre desfrânați ca el și nu-i păsa câtuși de puțin de opinia lui, bună sau rea.

„Mincinoaso. Urăști faptul că știe c-ai fost înjosită.“

Sperase să evite participarea la vizita anuală, dar mama ei insistase că trebuie să înceapă să apară din nou în înalta societate pentru a-și „repara“ reputația, deși cei adunați aici nu prea puteau fi considerați înalta societate. Iar ideea de „reparație“ era ridicolă. Singurul fel în care ar putea să-și restabilească reputația ar fi să facă o căsătorie respectabilă, și asta era extrem de improbabil.

Deși tânjea să înceapă totul de la capăt, să schimbe ceea ce se întâmplase, nu mai avea nici o cale de întoarcere. Nu putea să-și recupereze tinerețea. Timpul mărșăluise tot înainte ca un ostaș ascultător, până când într-o zi se trezise că avea treizeci de ani și era deja proverbiala fată bătrână. Asta jucase un rol foarte mare în legătura stupidă cu Brentmoor.

Angeline cântă ultimele note și se întinse să ia partitura, dar Colin adună paginile într-un teanc ordonat. Când se întoarse către ea, Angeline fu frapată din nou de părul lui negru ondulat și de ochii lui căprui cu nuanțe chihlimbarii, care puteau topi totul la temperaturi înghețate – sau, mai degrabă, obiecțiile unei doamne.

Orice doamnă în afară de ea.

De ce oare atât de multă frumusețe venea la pachet cu o fire de diavoliță? Poate că nu era el cinstit. Nu mai vorbisera de tare multă vreme, dar având în vedere remarcile ei tăioase din seara aceea, Colin se îndoia că se schimbasesse prea mult.

Angeline își înșfăcă mânușile. Din prea mare grabă, scăpă una pe jos. Colin o ridică.

– Pari cam agitată. Sper că nu eu te-am făcut să te pierzi cu firea.

– Nu te flata singur.

– Uite, vezi, aici greșești. Am eu multe defecte, dar vanitatea excesivă nu e unul dintre ele.

Angeline acoperi cu mâna un căscat evident prefăcut.

– Mă voi abține să te întreb care sunt celelalte excese ale tale.

– Angeline, zise ducesa. Mai cânti ceva sau ai de gând să pierzi vremea de pomană?

Îmbujorarea trandafirie ce acoperi obrazii lui Angeline exprima multe, dar își reveni repede și se ridică brusc de pe scaunul pianului.

– Voi pierde vremea de pomană. O fac atât de bine.

Gemenele se duseră la pian și își aranjară partiturile. Colin profită de ocazie ca să scape de Angeline.

– Scuză-mă cât timp voi întoarce paginile pentru surorile mele.

– Ce fermecător din partea lui Ravenshire să întoarcă paginile pentru gemeni, zise ducesa. Asta demonstrează o mare grijă pentru surorile lui.

Angeline făcu un efort enorm să nu-și dea ochii peste cap. Întotdeauna se străduise să nu arate ce gândește, dar era deosebit de dificil când mama ei făcea atâta caz din gestul simplu de a întoarce paginile. Ducea evident preferase să uite reputația de desfrânat a lui Colin, dar Angeline nu uitase.

Își întoarse atenția în altă parte și o zări pe Penny, așezată pe bancheta de lângă fereastră, cu umerii căzuți.

– Scuză-mă, mamă, zise ea, și plecă în grabă, înainte ca mama ei să apuce să o rețină.

Penny îi oferi un zâmbet mic când se așeză lângă ea.

– Te bucuri să le vezi pe gemeni din nou? o întrebă Angeline.

– Oh, da. Sunt atât de vioaie, zise Penny. Spre deosebire de mine.

Angeline strânse mâna surorii ei.

– Ai foarte multe talente, Penny. Cânti atât de bine și acuarelele tale sunt minunate.

– Mulțumesc. Dar mi-aș dori să fi avut darul conversației ușoare. Întotdeauna mă gândesc la ceva isteț de spus după ce rămân singură.

– E mai bine să gândești înainte să vorbești. Eu am învățat asta pe calea cea dură, dar hai să nu zăbovim asupra greșelilor noastre.

Domeniul Deerfield e atât de frumos. Poate mergem la o plimbare săptămâna asta dacă ține vremea bună.

– Mi-ar plăcea foarte mult, zise Penny și-și mușcă buza.

– Ce te necăjește? întrebă Angeline.

– N-are importanță, răspunse Penny.

– Știi că poți să-mi spui orice.

Era îngrijorată că, poate, mama ei lăsase să-i scape fără să vrea ceva despre ruperea logodnei ei în fața lui Penny, în seara aceea. Angeline știa că nu putea să-și protejeze surioara mai mică la nesfârșit, dar nu voia să-i dezvăluie circumstanțele cât timp erau încă departe de casă.

Penny își încleștă mâinile în poală.

– Bianca și Bernadette vorbeau despre debutul nostru din primăvara viitoare și dintr-odată mi-am dat seama că voi fi într-o mulțime enormă. Sunt convinsă că voi fi una dintre acele fete care nu este invitată niciodată la dans.

Angeline o îmbrățișă.

– Surioara mea dragă, te vei descurca foarte bine.

– Și tu vei fi acolo, zise Penny. Pur și simplu n-aș fi în stare să-mi fac debutul fără tine.

– Nu trebuie să-ți faci griji.

Însă în ciuda a ceea ce-i spunea surorii ei, Angeline nu era întru totul sigură că va putea fi de față. Deși câteva dintre prietenele cele mai statornice ale mamei ei le vizitaseră la Paris, erau foarte multe lady englezoaice care rupseseră orice legătură cu ele. Se îngrozea la gândul discuției despre acest subiect cu Penny. Sora ei era atât de sensibilă, și Angeline nu vedea nici un motiv s-o neliniștească pe Penny cu luni înainte de a fi necesar, totuși asta o preocupa. Se ruga ca scandalul ei să n-o atingă pe Penny, pentru că asta ar răni-o mult mai mult decât duplicitatea lui Brentmoor.

Colin le ură noapte bună oaspeților când aceștia se retraseră în camerele lor. Marchizul nu se mișcase de la locul lui de pe canapea. Ca de obicei, Margaret îndrepta pernele, lucru ce ar fi trebuit să-l lase în seama servitorilor. Apoi trase un taburet până lângă soțul ei.

– Margaret, rosti marchizul pe un ton de avertizare.

– M-am gândit c-ai vrea să-ți ridici picioarele, acum că oaspeții s-au retras, zise ea după o mică ezitare.

Colin, așezat într-un fotoliu, se aplecă înainte.

– Dacă nu-l vrei, îl iau eu.

– Îl vreau, zise marchizul.

Doamne sfinte! Tatăl lui era ca un copil. Nu dorise taburetul până nu realizase că-l voia altcineva. Margaret făcu o reverență.

– Ei bine, vă las la discuțiile voastre.

– Poți să mă aștepți într-o jumătate de oră, Margaret.

Colin își scutură niște scame inexistente de pe pantaloni. Oare chiar era necesar ca tatăl său să-și anunțe intenția de a împărți patul cu soția lui în fața lui Colin?

După ce marchiza plecă, marchizul își termină coniacul dintr-o sorbitură lungă și-l privi cu amuzament.

– Chiar ai crezut că am devenit atât de decrepit încât să-mi pierd virilitatea?

Colin își întoarse capul.

– Nu vreau să știu nimic despre chestiunile tale intime.

– Roșești?

Bineînțeles că nu roșea, dar ce naiba, nici un bărbat nu voia să știe despre relațiile conjugale ale tatălui său.

– Am venit fiindcă mi-ai cerut să mă prezint aici pentru a discuta despre vânzarea moșiei Sommerall.

Marchizul își împreună mâinile peste pânțelele destul de rotunjor.

– Ești foarte rece în seara asta. Poate că ai uitat cine îți sponso-
rizează stilul luxos de viață.

Fondurile pe care le primea de patru ori pe an nu prea puteau fi considerate a-i asigura un stil de viață „luxos“, dar Colin refuză să-și lase atenția distrasă.

– M-am oprit la Sommerall azi mai devreme. Știai că lipsește cheia?

– Nu lipsește, zise marchizul. Am luat-o eu de ceva vreme ca să nu intre vagabonzi acolo.

Colin încuviință.

– Voi trece direct la subiect. Vreau eu Sommerall.

Marchizul pufni.

– Pentru ce? Îți petreci tot timpul la Londra. Proprietatea a rămas neocupată de ani buni. Mobilierul și tablourile sunt toate acoperite cu cearșafuri. Numai Dumnezeu știe ce fel de cuiburi sunt în coșurile șemineurilor. Casa aceea trebuie locuită. Nu văd nici un motiv s-o las să se deterioreze când am o ofertă.

Colin își încleștă fălcile și-și reaminti să-și păstreze calmul. O ceartă n-ar servi la nimic.

– Am un plan...

– Nu în seara asta.

Marchizul gemu când își luă picioarele de pe taburet și se ridică. Colin făcu ochii mari.

– Ești bolnav?

– Bineînțeles că nu, zise marchizul. Du-te acum. Ne vom întâlni în biroul meu după micul dejun.

– Dacă vrei să mă asculți...

– Măine, zise marchizul.

– N-am nevoie decât de câteva minute din ti...

– Ne vom întâlni mâine, cum am spus, spuse marchizul.

Tatăl lui insistase întotdeauna să aibă controlul suprem, inclusiv ultimul cuvânt. Colin scrâșni din dinți, se ridică și făcu o plecăciune.

– Noapte bună, zise el.

După ce Colin plecă, marchizul se strâmbă când genunchii îi scârțâiră. Nu era de mirare. Tropăise pe tot domeniul împreună cu Wycoff în ziua aceea. Întotdeauna fusese un om activ și fie că-lărea, fie se plimba pe proprietățile sale. Mereu inspecta personal reparațiile și chestiunile privind drenajul. Numai un nesocotit ar lăsa pe alții să ia aceste decizii, și el nu era nesocotit.

Era încă și mai bucuros că era într-o formă la fel de bună ca întotdeauna, pentru că nu voia să fie vreo problemă la vânătoare. În fiecare toamnă el și Wycoff se distrau de minune împușcând păsări – sau mai degrabă încercând. Să-și ațintească puștile către păsări, asta ar fi fost o descriere mai bună. Rareori nimereau vreuna, dar asta nu conta. Îi făcea plăcere să-și petreacă vremea cu prietenul lui cel mai vechi. Se gândi să-l invite și pe Colin, dar

marhizul știa că era timpul să-i dea fiului său o lecție. Acesta era motivul pentru care îi ceruse să vină acasă nesăbuitului său fiu.

Marchizul oftă. Auzise mai multe povești decât putea număra despre depravarea fiului său, despre jocurile de noroc și risipa de bani. N-ar trebui să fie surprins. La urma urmei, și el fusese un libertin în tinerețea lui, dar se hotărâse că venise deja de mult vremea ca fiul său Colin să se potolească. Și odată ce marchizul lua o decizie, se ținea de ea.

Știuse că amenințarea să vândă Sommerall îl va înfuria pe Colin, dar fusese destul de sigur că fiul său va inventa vreo scuză să evite vizita anuală și pe Angeline. Perechea nu se înțelesese niciodată bine, încă de la debutul fetei. Margaret îi spusese confidențial că în ziua aceea Colin își rezervase primul ei dans, dar că apoi fusese o ceartă când el apăruse prea târziu și beat. Asta se întâmplase cu ani în urmă, dar de atunci rămăseseră înstrăinați. Lui i se părea ridicol, dar ce putea face?

Dar acum, vechiul lui prieten Wycoff era îngrijorat pentru fata lui cea mai mare. Intrase într-un scandal pentru că refuzase un pretendent, iar Wycoff era îngrijorat pentru viitorul ei. Marchizul îl înțelegea, căci și el avea propriile probleme cu Colin.

Rațiunea îi spunea că, de fapt, Colin voia Sommerall pentru că mama lui era îngropată acolo, Dumnezeu s-o odihnească. Marchizul presupunea că fiul său își dorea proprietatea foarte mult, căci altfel ar fi rămas în Londra să-și continue aventurile lui obișnuite de libertin.

Fiul său avea un plan. Fără îndoială era un plan foarte inventiv. În ciuda nesăbuității lui, Colin era șiret. Marchizul era interesat să vadă ce anume va fi inventat fiul lui într-un răstimp atât de scurt. Bineînțeles că n-avea de gând să facă situația ușoară pentru Colin. Adevărul era că lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă, dar se gândea că avea o șansă rezonabilă de reușită.

Chicoti ușor, amintindu-și cum propriul său tată îi ținuse o prelegere usturătoare cu mulți ani în urmă. Dumnezeu știa că fusese la fel de sălbatic la vremea lui, dar, ca și tatăl său, marchizul avea intenția să-și forțeze fiul să lase definitiv în urmă zilele de depravare nesăbuită.

Capitolul 2

A doua zi dimineața

Colin tocmai se așezase la masă cu o farfurie de ouă prăjite, șuncă și un corn, când îl auzi pe tatăl său strigând în afara sufrageriei.

– Mă duc să văd ce s-a întâmplat, zise el.

Bineînțeles, toată lumea se ridică de la masă și ieși în hol, unde marchizul stătea ținând în mână cățelușul cel mai caraghios pe care-l văzuse Colin în viața lui. Era un mops plin de cute cu botul negru.

– Bianca, Bernadette! urlă marchizul.

Gemelele ieșiră în hol făcând ochii mari. Colin bănuia că surorile lui își perfecționaseră expresiile inocente.

Cățelușul se agită în mâinile marchizului.

– Stai pe loc, animalule.

– Oh, *papa*, exclamă Bianca. L-ai găsit pe Hercules.

– În vasul de toaletă, urlă marchizul.

Angeline veni lângă Colin.

– Oh, Doamne, tatăl tău e enervat, șopti ea.

Hercules linse mâna marchizului.

Colin își stăpâni zâmbetul la vederea expresiei jignite de pe fața tatălui său.

– Animalul ăsta e dezgustător, zise marchizul.

Colin se apropie de tatăl său și încercă să ignore mirosul caracteristic al urinei.

– Tată, ești bine?

– Arăt bine? Nenorocitul ăsta de câine mi-a distrus cizmele. Se uită peste umăr. Ames!

Majordomul intră în hol.

– Aruncă creatura asta dezgustătoare la lada de gunoi, porunci marchizul.

– Nuuuuuu! țipară amândouă gemenele la unison.

Margaret își prinse fetele în brațe.

– Șșșt. *Papa* nu-l va arunca pe *Hercules* la gunoi.

– Oh, ba da! O să-l arunc!

Lacrimi mari se adunară în ochii *Biancăi* și ai lui *Bernadette*.

Colin își încrucișă brațele peste piept, știind că tatăl lui nu va fi în stare să țină piept lacrimilor lor. Fără îndoială că gemenele știau clar cum să-l manipuleze.

Ames își întinse mâna să ia câinele.

Marchizul își privi ficele cu ochii îngustați.

– Va sta numai în bucătărie. Nu vreau să-l mai văd vreodată deasupra scărilor sau dispăre de-aici. S-a înțeles?

Bianca și *Bernadette* alergară la *Marchiz* și-l îmbrățișară.

– Oh, *papa*, îți mulțumim, zise *Bianca*, cu un suspin.

Bernadette își trecu degetul pe sub ochi. *Colin* era aproape convins că n-avea nici o lacrimă, dar trebuia să le acorde credit surorilor sale pentru teatrul de calitate jucat.

Marchizul le mângâie stânjenit pe ficele lui și i se adresă lui *Ames*:

– Podeaua din toaletă trebuie curățată.

– Desigur, milord.

Marchizul se așează pe un scaun, își scoase cizmele și-i făcu semn unui lacheu.

– Mirosul ăsta nu va ieși niciodată. Pune-le pe foc.

– Da, milord.

Gemenele se oferiră să-l ducă pe *Hercules* la bucătărie. *Colin* bănuia că vor furișa câțelul în camera lor cu prima ocazie.

– *Colin*, ne întâlnim în biroul meu în jumătate de oră, zise *Marchizul*.

Colin înclină din cap gândindu-se că tatăl lui nu părea să arate prea demn cum urca treptele în șosete.

Colin bătu în ușa biroului tatălui exact treizeci de minute mai târziu.

– Intră, spuse *Marchizul*.

Colin intră, dar *Marchizul* continuă să scrie.

– Așază-te, îi spuse.

Colin începu să-și bătaie piciorul – un obicei vechi. „Fii calm, fii încrezător.“

Marchizul presăra nisip fin pe hârtie, o împături și aplică o pecete. Când tatăl lui începu o nouă scrisoare, *Colin* se forță să-și relaxeze fălcile. Înțelegea mesajul tăcut al tatălui său: răbdare.

Nu se aștepta ca această întrevvedere să fie ușoară. Tatăl lui probabil îl va interoga, dar era pregătit.

Marchizul puse scrisoarea deoparte.

– Tu ai cerut întâlnirea aceasta. Te voi asculta, dar nu sunt tentat să-ți fac proprietatea cadou pur și simplu pentru că ești fiul meu.

Colin își ridică bărbia.

– Înțeleg. Însă sunt dispus să-mi asum responsabilitatea pentru toate reparațiile necesare.

Marchizul își încrucișă brațele pe biroul lăcuit și-l privi cu un aer de superioritate.

– Am primit o ofertă excelentă. Potențialul cumpărător este dispus să cumpere proprietatea și să se ocupe de toate reparațiile necesare. Nu mă va costa nimic, și voi câștiga fără îndoială din vânzare. Tu probabil nu ai fonduri suficiente pentru renovări.

Colin se așteptase la acest argument.

– Înțeleg că va trebui să fac o investiție considerabilă.

Marchizul pufni.

– Vrei să spui că *eu* va trebui să fac investiția.

– Numai dacă dorești să contribui, zise *Colin*.

– Păi altfel cum vei finanța această afacere? În afară de fondurile tale trimestriale, nu ai altă sursă de venit.

Colin știa că-și va șoca tatăl.

– Am făcut investiții în transporturi maritime.

Marchizul pufni.

– Vrei să spui că efectiv aștepti să-ți vină corabia?

„Astea sunt afaceri. Ține-ți emoțiile la distanță.“

– Am investit o parte considerabilă din fondurile mele trimestriale de când aveam douăzeci și unu de ani.

Marchizul se holbă la el stupefiat.

– Glumești.

– Nu. M-am gândit că voi avea nevoie de bani ca să-mi păstrez independența.

– Ai făcut-o pentru cazul în care-ți tai fondurile.

– M-ai amenințat cu asta o dată sau de două ori, zâmbi ușor Colin.

– Pe bună dreptate, zise marchizul. Aventura aceea cu soția lordului Ogden ar fi putut să se termine cu tine plantat la doi metri sub pământ.

Nu avea decât douăzeci de ani când Lady Ogden îl sedusese, dar nu voia să îndrepte conversația pe un drum fără ieșire.

– S-o luăm pe rând. Mă voi ocupa de estimările pentru reparații. Dacă descopăr că îmi depășesc posibilitățile mele pe moment, putem face un contract prin care să-ți returnez împrutul necesar.

Era sigur că tatăl lui nu avea cum să obiecteze.

Marchizul bătu darabana cu degetele pe suprafața lustruită a biroului.

– S-ar putea să fie necesară angajarea unui arhitect și tot felul de muncitori. De ce să contribui cu fonduri când am o ofertă perfect acceptabilă chiar acum?

– Înțeleg, dar sunt mai mult decât dispus să fac o plată parțială acum, zise el.

Marchizul își îngustă ochii.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Avantajul principal este că proprietatea rămâne în familie.

Doar nu avea de gând să o vândă când mama lui era îngropată acolo!

Marchizul își împreună vârfurile degetelor.

– Ai de gând să locuiești în casa aceea în curând?

– Pentru început intenționez să mă interesez de cei mai buni oameni care să-mi ofere niște estimări pentru lucrări.

Marchizul se ridică și se uită afară pe fereastră. Rămase tăcut pentru multă vreme.

Colin își înfrână dorința să vorbească. Tatăl lui își va dezvălui gândurile când va considera că era cazul. Ar fi o negliobie din partea lui să-l întrerupă acum.

Marchizul se întoarse brusc spre el.

– Să presupunem c-aș fi de acord cu planul acesta. Vei supraveghea renovările personal?

Colin se încruntă.

– Cu siguranță am de gând să mă interesez regulat de progresele făcute.

– Înțeleg.

– Indiferent ce te îngrijorează, sunt sigur că pot oferi o soluție.

– Ce se întâmplă dacă apare o problemă când tu ești la Londra? Te aștepti să preiau eu frâiele în timp ce tu te distrezi?

– Bineînțeles că nu. Plănuiesc să călătoresc la Sommerall o dată la trei luni.

– Și restul timpului? Ești dispus să renunți la vânatul fustelor, la jocurile de noroc, la bețiile răsunătoare, ca să supraveghezi renovările care ar putea dura ani întregi până să fie terminate?

Colin se îndoia că ar dura ani de zile, dar își dădea seama că tatăl lui îl pune la încercare.

– Dacă apare o problemă când sunt la Londra, voi veni acasă.

Marchizul clătină din cap.

– Răspunsul este nu.

Colin era șocat.

– Sunt dispus să fac concesii.

– Eu însă nu sunt. Răspunsurile tale la întrebările mele au fost nesatisfăcătoare. Nu ai un interes real pentru Sommerall.

– Bineînțeles că am un interes pentru Sommerall, altfel n-aș fi aici, zise el.

– Exact, răspunse marchizul.

Colin făcu o mică grimasă.

– Îmi dau seama că am fost distant în ultima vreme, dar voi remedia această situație.

– Iartă-mă, dar mă îndoiesc. Din câte îmi amintesc, ultima dată ai fost acasă de Paști și ai plecat în mai puțin de o săptămână. Dacă ar fi fost singura dată, aș fi făcut o excepție, dar te-ai ținut ani de zile departe de noi toți. Acum te aștepti să te recompensez cu Sommerall când n-o meriți. În baza comportamentului tău notoriu, cred că ar fi o nesăbuiță din partea mea să am încredere în tine. Nu ești dispus să supraveghezi lucrările, și asta îmi spune că n-ai nici o intenție să renunți la aventurile tale dezmațate din Londra.

– Voi călători...

– Răspunsul meu e același. Dacă ai fi cu adevărat interesat de Sommerall, te-ai ocupa personal de lucrări, dar n-ai nici o intenție reală să renunți la comportamentul desfrânat. Știu că ai ajuns să bei zdravăn, și înainte să mă acuzi că te spionez, te asigur că aș prefera să nu știu asta. Din nefericire, oamenii sunt mereu în competiție și le face plăcere să scoată în mod repetat ochii cuiva că moștenitorul lui își petrece aproape tot timpul cu activități dezonorante.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea treizeci și unu de ani și uite că i se făcea morală, dar se hotărî să-l împace pe marchiz.

– Tată, știu că pot să...

– Gata! Nu vrei să-ți asumi responsabilitatea pentru această afacere. În aceste condiții, nu-mi lași nici o opțiune, decât să vând Sommerall.

Colin își încleștă dinții, imaginându-se petrecând luni întregi singur la țară. Dar dacă nu accepta, avea să piardă Sommerall pentru totdeauna.

Se ridică și se duse spre șemineu, încercând să se calmeze. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face acum ar fi să-și arate frustrarea, și nu putea lăsa Sommerall să-i scape din mâini.

– Mai ai și altceva să-mi spui? Întrebă marchizul.

Colin trase aer adânc în piept și se întoarse către tatăl său.

– Care este oferta?

– Chiar și dac-ai avea fonduri suficiente s-o achiziționezi, nu ți-o voi vinde. Evident, proprietatea nu înseamnă suficient pentru tine încât să faci sacrificiile necesare.

– Mama mea e îngropată acolo, zise el, străduindu-se să-și păstreze calmul. Cum poți să vinzi Sommerall?

– Ți-am enumerat deja motivele mele pentru a o vinde și nu le voi repeta. Întâlnirea s-a terminat. Închide ușa după ce ieși.

Colin găfâia ca un cal de curse.

– Nu poți s-o vinzi.

– N-ai nici un cuvânt de spus în această chestiune, zise marchizul. Interesul tău față de Sommerall și față de familia ta este derizoriu. Regret că trebuie să te refuz, dar judecând după acțiunile tale, mi se pare dificil să cred că-ți pasă de orice pe lumea asta în afară de jocuri de noroc, băutură și umblatul după femei.

Colin voia să tăgăduiască asta, dar nu putea.

– Spune-mi ce vrei, și voi face tot ce-mi ceri.

– Foarte bine. Trebuie să-mi dovedești că te-ai maturizat și că ești gata să te așezi la casa ta.

– Asta e exact ceea ce mi-ai permite să...

Marchizul își dresă glasul.

– Vei renunța la tot libertinajul tău și-ți vei alege o soție.

Colin fu cuprins de o senzație ciudată, de parcă podeaua se mișcase sub picioarele lui.

– O soție?

– M-ai auzit. O femeie, preferabil una respectabilă.

Ce naiba? Colin se încruntă. Oare auzise bine?

– Cred c-ar trebui să mă concentrez pe renovarea casei Sommerall prima dată. Căsătoria poate să aștepte.

Marchizul luă niște tabac cu vârful degetelor și îl trase pe nas într-o batistă.

– Ai continua cu dezmățul. Într-o zi îmi vei mulțumi.

„Nici pomeneală, ce mama naibii!”

– Ai de gând să te descotorosești de mine?

– Nu fi obositor, Colin. A venit deja de mult vremea să renunți la nebuniile tinereții.

Colin făcu doi pași către ușă, cu toată hotărârea să părăsească Deerfield, dar vocea tatălui său îl opri.

– Știu că nu-ți place să-ți dau ordine, dar propriul meu tată a pus capăt nebuniilor tinereții mele. Poate că n-o să înțelegi acum, dar îți fac o favoare. Când un bărbat are nevastă și copii, își lasă la o parte egoismul, pentru că familia înseamnă mai mult pentru el decât destrăbălarea. În cazul tău, deja e prea mult.

– Intenționez să mă însor în viitor, zise el.

– Ai treizeci și unu de ani, vârsta perfectă pentru căsătorie. Te vei adapta la noile tale responsabilități.

Colin se întoarse către el.

– Suntem în mijlocul pustietății, la țară, pentru numele lui Dumnezeu. Vrei să mă însor cu o slujnicuță?

Marchizul luă următoarea scrisoare de pe birou și rupse pecetea.

– Dacă ai nevoie de ajutor în această privință, îmi imaginez că mama ta vitregă sau ducesa vor fi fericite să te ajute.

Intrase într-o capcană.

Colin ieși din casă cu pași mari și fălcile încleștate. Tremura de furie aprigă și părăsi casa fără pălărie sau mantie, dar abia simțea frigul. Când soarele trecu printre mesteceni, își miji ochii. În fața lui erau grămezi de frunze căzute, maronii și portocalii, dar peisajul tomnatic nu-i trezi nici o încântare.

Se îndepărtă cu pași din ce în ce mai repezi pe cărarea presărată cu frunze. Sângele îi clocotea. Cum îndrăznea tatăl lui să-i pretindă să se însoare? Pentru numele lui Dumnezeu, era secolul nouăsprezece, nu afurisitul de Ev Mediu.

Simțea că va exploda în orice clipă. La distanță, văzu doi muncitori tăind cu securile o creangă mare de copac. Nu știa decât că avea nevoie să izbească în ceva ca să-și controleze furia turbată ce-i fierbea în vene. Respirația i se transforma în aburi denși în contact cu aerul în timp ce grăbea pasul, cu pumnii încleștați. Când ajunse lângă cei doi muncitori, aceștia îl salutară și își plecară privirile.

– Dați-vă la o parte, rosti el cu vocea răgușită de furie.

Își smulse haina de pe el, o aruncă pe o creangă mai joasă și-și desfăcu lavaliera. Cei doi făcură ochii mari când îl văzură suflecându-și mânecile cămășii. Colin ridică securea și, cu nările fremătând, o coborî cu forță într-un arc uriaș, făcând așchiile să sară. Își puse cizma pe creangă pentru echilibru, scrâșni din dinți și trase securea cu un icnet. Apoi făcu un pas înapoi și ridică din nou securea deasupra capului. Făcu o grimasă când trebui s-o smulgă din lemn și o ridică din nou... și din nou... și din nou, scoțând cu un icnet gutural de fiecare dată. Bucăți de coajă de copac săreau în toate direcțiile. Cu încă o lovitură, creanga uriașă se crăpă în două.

– Colin!

Strigătul feminin îl făcu să tresară. Ochii îl usturau de la picăturile sărate de sudoare. O văzu pe Angeline alergând spre el.

– La naiba! murmură el.

Lăsa securea să-i cadă la pământ și-și șterse ochii cu mânecile cămășii. Se uită peste umăr la cei doi servitori.

– Plecați, zise el posac.

Cei doi îl salutară din nou și se retraseră de parcă tocmai avuseseră de-a face cu un nebun. Colin cu siguranță avea senzația că înnebunise.

Vântul rece se întetă, trecând prin cămașa umedă. Scrâșni din dinți.

Angeline ajunse lângă el.

– O să te îmbolnăvești dacă nu-ți iei ceva pe tine peste cămașă, zise ea, aproape fără suflare.

– Angeline, pleacă. Nu sunt într-o dispoziție potrivită pentru companie. Se aplecă și luă din nou securea în mână. Pleacă, repetă el.

– Nu, n-o să te las în starea asta. Evident ești agitat.

– Pentru ultima oară, te rog, pleacă, rosti el printre fălcile încleștate.

Angeline făcu ochii mari.

– Ești furios.

– Dacă ai avea minte, te-ai duce chiar acum de-aici.

Doamne, de ce trebuise tocmai ea să fie martoră la furia lui?

– Nu poți să stai în frigul ăsta într-o cămașă subțire și umedă. O să te îmbolnăvești foarte tare și familia ta va fi teribil de îngrijorată.

– Te rog să pleci înainte să spun ceva ce-o să regret, zise el, cu nările fremătând de mânie.

– Dă-i drumul, dar tot nu mă oprești.

Angeline îi trase în jos mâneca stângă și apoi pe cea dreaptă. Colin o privi de sub genele umede. Sâni ei plini se înălțau și coborau cu fiecare respirație. Colin se forță să-și mute privirea în altă parte. O fi fost ea apetisantă și atrăgătoare, dar tot era o pacoste.

Când Angeline își ridică privirea către el, făcu ochii mari la vederea părului întunecat ce se întrezărea prin cămașa deschisă la gât.

– Ce e? întrebă el.

Spera că vocea lui răgușită o va speria și o va face să plece.

Angeline își dresă glasul și păru să se uite peste umărul lui.

– Nu poți să stai în public cu lavaliera desfăcută.

Colin pufni.

– Ei, na.

Ieșise în public cu mult mai puține haine în numeroase ocazii, dar se gândi că totuși era mai bine să nu menționeze asta în prezența ei.

Angeline își ridică bărbia, făcu un pas mai aproape și-i încheie trei nasturi la cămașă. Angeline avea o aromă familiară – ceva floral. Asta îi aduse aminte de el.

– Nu te apropia. Miros a sudoare.

– Nasul meu va supraviețui, zise ea, îndreptându-i gulerul.

Colin privi cum Angeline trase de capetele lavalierii ca să le aducă la același nivel. Apoi ezită.

Colin îi făcu cu ochiul și își înfășură cu abilitate materialul în jurul gâtului.

– Poate ai vrea să faci nodul?

Angeline reuși la a treia încercare.

– Arată groaznic. Aș fi un valet extrem de nepriceput.

– O doamnă valet? Colin își imaginează o femeie goală dezbrăcându-l. Mă pot gândi la o mulțime de posibilități.

Angeline își trase șalul mare de lână mai strâns în jurul ei.

– Ține-ți gura!

Evident că asta-l făcu să se gândească la câteva lucruri nerușinate pe care le-ar putea face folosindu-și gura, dar își alungă și aceste gânduri.

Angeline se uită la el, cu ochii verzi întrebători.

– Ce te-a apucat să folosești securea aceea?

– Nu contează.

– Păreai turbat de furie.

Colin își luă haina de unde o agățase, dar nu zise nimic.

– De ce erai furios?

– O conversație neplăcută.

– Așa că ai ieșit afară fără pălărie, mănuși sau mantie?

Colin n-avea nici cea mai mică intenție să-i dea vreo explicație.

– Sunt foarte zdravăn.

Angeline îl măsură cu privirea.

– Da, am observat.

– Și ți-a plăcut ce-ai văzut?

Ochii ei se îngustară.

– Ar fi trebuit să mă aștept la o remarcă neadecvată din partea ta.

– Te-am avertizat că nu sunt într-o dispoziție potrivită pentru companie.

Dacă ar fi avut puțină minte, ar fi fugit de-acolo de îndată ce-l văzuse hăcuind creanga aceea cu securea.

– Serios, trebuie să te schimbi în haine uscate cât mai curând posibil.

– Așa o să fac.

Începu să-și vâre mâinile în mânecile hainei, când Angeline se apropie să-l ajute.

– Mă descurc.

Nu voia ajutorul ei. Nu voia decât să fie lăsat în pace.

– Insist. Acum, ridică-ți brațul.

Colin știa că nu se va lăsa, așa că-i permise să-l ajute.

– Cămașa ți-e jilavă de transpirație, și haina nu face decât să o țină așa.

– Angeline...

– Nu, refuz să-ți ascult argumentele. Te vei îmbolnăvi grav dacă mai rămâi aici. Trebuie să te întorci acasă imediat.

– N-aș fi un gentleman adevărat dacă te-aș lăsa să mai stai în frig, zise el.

Adevărul era că vântul rece devenise foarte inconfortabil, dar să fie al naibii dacă va recunoaște asta în fața ei.

– Ai nasul roșu, zise ea.

– Și tu, replică el, cu un zâmbet leneș în colțul buzelor.

Când Angeline îl luă de braț, Colin își potrivi pasul cu al ei, mai încet. Trecură împreună pe lângă chioșcul din grădină, și o rafală de vânt îi izbi drept în față. Colin nu reuși să-și ascundă complet tremurul și regretă că-și lăsase paltonul în casă. Data viitoare, pur și simplu, va zvârli ceva pe foc. Bineînțeles, spera că nu va exista o dată viitoare, dar era destul de pesimist în legătură cu șansele lui.

Angeline își dădu la o parte de pe față panglicile bonetei.

– Evident, ceva nu e în regulă. Ce s-a întâmplat?

– Nu vreau să discut despre asta.

„Mai ales nu cu tine.“

– Te-ar putea ajuta să discuți despre asta, spuse ea. Uneori, chiar și numai rostind cu voce tare ce te frământă poate să te ajute să vezi lucrurile mai clar.

Oh, Doamne. Singurul lucru care-l împingea să bea era o femeie care voia să vorbească despre sentimente. Dar cunoștea femeile îndeajuns de bine ca să știe că nu-l va lăsa în pace.

– Am avut o divergență de opinii cu tata.

„Asta e tot ce trebuie să știi.“

– V-ați certat, zise ea.

Insistența ei îl irită.

– Asta nu e treaba ta.

– E vorba de Sommerall? întrebă ea.

Colin se opri.

– De unde-ai știut? întrebă el.

Angeline își înălță bărbia.

– Dacă vrei să-ți răspund, va trebui să eviți tonul ăsta tăios.

– Îți cer iertare, zise el.

La naiba! Nu voia ca Angeline să-și vâre nasul în treburile lui.

– Este cât se poate de evident că ai avut parte de un șoc.

Această fațetă a ei nu-i era familiară, dar ca să fie cinstit, și ea trecuse prin dificultăți.

– O să mă descurc eu, zise el, dar nu era cătuși de puțin convins de asta.

– L-am auzit din întâmplare pe tata pomenind că cineva e interesat să cumpere Sommerall, zise Angeline. Este nelocuită de ani întregi.

– Scuză-mă, te rog, dar chiar nu e o chestiune despre care vreau să discut.

„Lasă-mă în pace!“

– Oh, Doamne! Nu vrei ca marchizul să vândă!

– Angeline...

– De aceea ești așa de furios, continuă ea.

– Bineînțeles că sunt furios, zise el, oprindu-se din nou. Mama își doarme somnul de veci acolo.

– Sunt sigură că vei reuși să-l convingi pe tatăl tău să nu vândă proprietatea. Cred că ți-o va da ție.

Colin clătină din cap și începu din nou să meargă.

– O va face... dacă îi fac pe plac. Ocoliră rădăcinile groase și noduroase ale unui stejar bătrân. Vreau proprietatea, dar asta nu e suficient pentru tata.

– Ce i-ai propus? întrebă ea.

– Să mă ocup de toate renovările necesare, dar nu ne-am putut înțelege asupra termenilor.

– Nu înțeleg. Ce dorește tatăl tău?

– O dovadă că-mi voi onora angajamentul.

Lipsa de încredere a tatălui său îl deranja profund.

– Singurul mod de a-i dovedi că-ți vei îndeplini obligațiile este să-ți permită să începi, spuse ea. Nu înțeleg de ce este asta o problemă.

– Tata mi-a propus o cale diferită de a-mi demonstra responsabilitatea, explică el, aruncându-i o privire.

– Ce anume? E clar că ție ți se pare oribilă.

Colin râse amar.

– Căsătoria.

Ar fi trebuit să nu-i spună nimic, dar capul îi vuia încă de furia ce-i fierbea în sânge.

De data asta, se opri ea.

– Asta e ridicol! exclamă ea pe un ton scandalizat. Iartă-mă, dar tatăl tău merge prea departe.

– Îți împărtășesc sentimentul, dar nu contează, zise el. Respirația lui se transforma în aburi în vântul rece. Tata este proprietarul moșiei și poate face orice pofteste.

Tatăl său intenționa să-l manipuleze ca pe-o marionetă.

– Căsătoria nu asigură responsabilitatea. Amândoi am putea numi zeci de oameni iresponsabili care sunt căsătoriți, spuse ea. Regele, de exemplu.

– Cererea lui este nerezonabilă. De unde să-mi găsesc o mi-reasă la țară? întrebă el. Doar nu pot culege una ca pe un măr dintr-un pom.

Nu voia să se însoare acum, și ce Dumnezeu, nu voia să se însoare din obligație, dar nici nu voia să piardă Sommerall. Merseră în tăcere pentru o vreme, și apoi Angeline zise:

– E sezonul de toamnă la Londra.

– Aș arăta ca un disperat, zise el, și apoi pufni. Având în vedere circumstanțele, presupun că așa și sunt.

– Nu ești deloc disperat, zise ea. Zeci de doamne din Londra ar fi încântate de oportunitatea de a se mărita cu un conte.

– N-aveam idee că ești atât de romantică.

– Oh, da, eu îmi aștept cavalerul strălucitor în armura lui ruginită. Se uită la el cu sprâncenele ridicate. Și tu?

– O lăptăreasă locală.

– Sunt tentată să spun că o să găsești tu o cale, dar asta nu te-ar ajuta, zise ea.

Colin ezită, dar îndrăzni totuși:

– De ce-ai rupt logodna cu Brentmoor?

Angeline nu-i răspunse imediat.

– Îți cer iertare, spuse el. Evident e un subiect dureros, și nu e deloc treaba mea.

– Ar fi putut fi mult mai rău, zise ea.

Colin se încruntă.

– Cum așa?

Angeline îl privi drept în ochi.

– M-aș fi putut mărita cu el.

„M-aș fi putut mărita cu el.“

Angeline intră cu pași mari în camera ei, își desfăcu dintr-o smucitură panglica de sub bărbie și trânti boneta de catifea vișinie pe pat. Nu-i datora nici un răspuns, și totuși cuvintele i se rostogoliseră de pe limbă. Oare nu învățase nimic?

Când văzu ochii mari ai cameristei, trase aer adânc în piept și expiră apoi încet.

– Marie, mă ajuți te rog cu jacheta?

– Desigur, milady.

Angeline își ridică bărbia când camerista o ajută să-și scoată brațele din mânecile strâmte.

– Mulțumesc, Marie. Asta e tot.

După ce camerista plecă, Angeline se așeză pe marginea patului. De ce-i răspunsese oare lui Colin mai adineaori? Ar fi trebuit să-l certe pentru impertinența lui. Din nefericire, întrebarea lui o luase pe nepregătite și cuvintele îi scăpaseră fără să vrea. Probabil nu făcuse decât să-i zgândărească curiozitatea, dar nu avea nici o intenție să i-o satisfacă.

Angeline își dădu seama că reacția ei era exagerată, pentru că era foarte sensibilă la acest subiect. Deși întrebarea lui fusese impertinentă, ea îl compătimea. Angeline știa mult prea bine cum era ca un părinte să-ți dicteze deciziile, dar își jură că după ce vizita asta se va termina, se va muta în casa de pe domeniul lor, unde locuise odată bunica ei. Va trebui să fie curățată, dar nu mai putea continua să locuiască în casa părinților ei, ca un copil. Avea treizeci și unu de ani și era hotărâtă să trăiască independent pentru restul vieții. Nu va fi ușor, dar putea trăi confortabil cu banii pe care i-i lăsase bunica ei prin testament.

După tot ce i se întâmplase, știa că o căsătorie ieșea cu totul din discuție. Știa cum o vor privi oamenii, dar asta nu era ceva nou. Angeline intenționa să-și trăiască viața cât putea de bine.

Se auzi o bătaie la ușă, și intră mama ei.

– Angeline, de ce stai așa? Te-am așteptat în salon mai bine de o oră.

– Tocmai m-am întors de la plimbare.

Buzele mamei ei se strânseseră.

– Ia-ți coșul de broderie și alătură-te grupului în salonul verde.

Ca toate doamnele din înalta societate, Angeline învățase arta broderiei la o vârstă fragedă. Nu avea deloc chef să stea ore întregi cu broderia în mână, dar știa că ar fi foarte nepoliticos din partea ei să nu-și facă măcar apariția. Însă nu era nevoie să se grăbească.

– Voi veni după ce termin capitolul ăsta din roman.

Ducesa își arcui sprâncenele înguste.

– De îndată, Angeline.

După ce ușa se închise, Angeline respiră adânc, vădit enervată de porunca mamei ei. Să primească ordine ca și cum ar fi o fetiță o înfură peste măsură. Era încă un motiv să-și caute independența. Oricât de mult își iubea mama, Angeline nu putea să-și petreacă întreaga viață sub papucul ei.

Poate că i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi măritat cu Brentmoor, în ciuda trădării lui. Cu siguranță nu i-ar fi lipsit independența. Fără îndoială că Brentmoor ar fi ignorat-o în favoarea amantei lui măritate. Își apăsă degetele pe tâmpile, ca și cum și-ar fi putut alunga din minte amintirile înfiorătoare. Bineînțeles că nu mai putuse să se mărite cu el după ceea ce se întâmplase. Adevărul e că ar fi fost oribil. În mod ironic, amândoi părăsiseră Anglia după izbucnirea scandalului. El fugise de creditorii lui, ea de clevetitori.

Nu avea nici un rost să-și enerveze mama și mai mult zăbovind în cameră. Își luă coșul de brodat și ieși pe coridor. Când îl văzu pe tatăl ei, grăbi pasul.

– Papa, așteaptă.

– S-a întâmplat ceva? zise el încruntându-se.

– Oh, nu, zâmbi ea, în ciuda expresiei lui aspre. Speram că am putea...

– Mama ta te așteaptă în salon, spuse el și-i întoarse spatele.

Angeline scăpă coșul din mâna tremurătoare. Îngenunche cu ochii în lacrimi și culese acele și firele de brodat. El o învățase să joace șah și douăzeci și unu. Obişnuiau să citească împreună și apoi să discute cărțile citite. Fuseseră atât de apropiați, până în ziua aceea îngrozitoare când rupseseră logodna. Îl dezamăgise și acum abia mai vorbea cu ea. O durere de acum familiară i se cuibări în piept. Respingerea tatălui ei o durea de o sută de ori mai tare decât trădarea lui Brentmoor.

Își șterse rapid lacrimile și se ridică în picioare. Trase aer adânc în piept, știind că era deosebit de important să pară complet nelăturată când ajungea în salon. Ultimul lucru pe care îl voia era să o alerteze pe mama ei, și cu siguranță nu voia s-o îngrijoreze pe Penny, care nu știa aproape nimic despre evenimentul îngrozitor care o făcuse pe ducesa să o ducă pe Angeline la Paris.

Își înălță bărbia și-și îndreptă umerii. Nevoia o învățase să-și țină capul sus, chiar și în fața privirilor acuzatoare sau mai rău.

Când intră în salon, salută pe toată lumea și se hotărî să stea lângă Penny și gemene. Ducea o privi cu sprâncenele ridicate.

Angeline zâmbi.

– Iertați-mă c-am întârziat. Mi-am scăpat din greșeală coșul pe scări.

– Ești aici, și asta e tot ce contează, spuse marchiza.

Angeline își scoase modelul și vârî ață în ac. Mama ei insista că, dacă avea mereu o ocupație, asta putea să o ajute să-și ridice moralul, dar pentru Angeline, munca la o broderie îi lăsa mult prea mult timp să se gândească la trecut. Prefera plimbările lungi, pentru că atunci se simțea eliberată de toate constrângerile vieții ei.

– Ești tăcută, Angeline, zise Margaret.

– Iertați-mă. Mă pierdusem în gânduri.

– La ce te gândeai? o întrebă Bianca.

Angeline zâmbi ușor.

– Că nu am mai brodat de multă vreme și că e nevoie să mai exersiez. Ce brodezi, Bianca?

Bianca își ridică ghergheful.

Angeline clipi. Nu-și putea da seama dacă broderia reprezenta un copac sau un animal. Așa că se hotărî să dea un răspuns vag.

– Oh, cât de... interesant.

– E Hercules, zise Bianca. M-am gândit că l-aș putea imaritaliza. Bernadette o înghionti cu cotul.

– Imortaliza, găsculișo.

Penny își puse o mână peste gură, dar un chicot de râs tot îi scăpă.

– Scuză-mă, mamă, spuse ea, plecându-și capul.

Marchiza zâmbi.

– Nu te agita, Penny. Săptămâna trecută Bianca a brodat un craniu cu oase încrucișate.

– A fost doar o glumă, mamă, spuse Bianca cu ochii sclipind.

– Mai bine ai broda un proverb, zise marchiza.

– Nu știu nici unul, replică Bianca.

– Bineînțeles că știi, o contrazise marchiza. O cusătură la vreme te scutește de nouă.

– Și ce înseamnă asta? întrebă Bernadette.

– Nu amâna ceva, căci va fi mult mai dificil de făcut mai târziu, zise marchiza.

Bianca ridică din umeri.

– Poți aștepta și apoi să faci totul foarte rapid în ultimul moment.

Umerii lui Angeline se zguduiră de răs în vreme ce împungea broderia cu acul. Gemenele o amuzau întotdeauna. Își dădu seama că se simțea deja mai bine. Situația cu tatăl ei era dificilă acum, dar nu trebuia să se dea bătută. Tatăl ei nu avea nevoie decât de mai mult timp ca s-o ierte. Angeline trebuia să creadă că în timp se vor împăca.

– Penny, tu ce brodezi? întrebă Bernadette.

– Un model de frunze pe o batistă.

Angeline se uită la lucrul surorii ei.

– Broderia în alb este foarte frumoasă, dar la urma urmei tu mereu ai avut un mare talent cu acul.

Penny roși.

– Mulțumesc.

– Toată lumea are un talent, spuse marchiza. Angeline este expertă în transformarea camerelor demodate în moderne.

Angeline zâmbi.

– Mă tem că este singurul meu talent adevărat. La cusut nu mă prea pricep și sunt surprinsă că Hercules nu a urlat la lună aseară când am cântat la pian.

– Dar lui Colin i-a plăcut foarte mult cum ai cântat, spuse Margaret cu un zâmbet șiret.

Oh, nu! Doar nu-i venise ideea lui Margaret să o facă pe petitoare. Angeline își concentrează toată atenția asupra broderiei.

– Sunt foarte convinsă că doar din obligație a întors paginile.

– Părea mai degrabă să-i facă plăcere.

– Și trebuie să spun că și ție părea că-ți face plăcere să conversezi cu el, Angeline, interveni ducesa.

Dumnezeule mare! Dacă Margaret și mama ei vor continua șarada asta, va trebui să-i pună capăt cumva. Altfel, și pentru ea, și pentru Colin vizita asta va fi un chin și mai mare. Se întrebă dacă ar trebui să-l avertizeze și se hotărî să n-o facă decât dacă Margaret și mama ei deveneau și mai insistente.

Marchiza se uită la broderia lui Penny.

– Cusăturile tale sunt perfecte.

– Un lucru ce merită făcut merită făcut bine, zise ducesa.

– Și fetele mele ar face bine să-și amintească proverbul acesta, spuse marchiza.

– Da, mamă, răspunseră gemenele la unison.

– De ce bănuiesc eu că amândouă o să uitați asta în momentul când ceva vă va distra atenția? zise marchiza.

Lui Angeline îi plăcea foarte mult de marchiză. Avea un fel de a vorbi atât de spiritual și de vesel cu fiicele ei năstrușnice. Chiar și muștrările ei erau blânde, dar eficiente.

– Mamă, ne dai voie să-l luăm pe Hercules la plimbare acum? întrebă Bianca.

– Văd foarte bine că amândouă ardeți de nerăbdare să ieșiți din casă. Marchiza se întoarse către ducesă. Te superi dacă Penny li se alătură?

– Cătuși de puțin, zise ducesa. Exercițiul fizic e bun pentru sănătate. Amintiți-vă să vă luați bonetele și mantourile, fetelor.

Gemenele și Penny se retraseră. Chicotelile lor ascuțite răsunară pe coridor și în cele din urmă amuțiră.

– Angeline, tu nu vrei să li te alături? întrebă marchiza.

– Cred că-mi voi lua blocul de desen și mă voi plimba, răspunse ea. Peisajul este atât de spectaculos în perioada asta a anului.

După ce Angeline ieși, marchiza oftă.

– Pare mai bine acum, dar tot trebuie să ne străduim să-i îmbunătățim starea de spirit cu plimbări, desen și conversație.

– Nu are stare, spuse ducesa. Când m-a implorat s-o las să transforme salonul principal de la Worthington Abbey, n-am putut s-o refuz. A fost atât de entuziasmată, și toți i-am văzut talentul, dar când a terminat, a părut atât de pierdută. Acum își petrece mare parte din timp plimbându-se și desenând. Mărturisesc că sunt îngrijorată.

– Își va reveni, o liniști marchiza. Angeline este puternică, nu uita asta.

Ducesa își așază farfurioara cu ceașca de ceai pe măsută.

– Sper că am trecut deja prin tot ce-a fost mai rău.

– Și eu cred că scandalul s-a stins deja, zise marchiza.

Ducesa oftă.

– S-a stins pentru că fiica mea nu și-a mai făcut apariția în societatea londoneză de când a rupt logodna.

Marchiza își așază și ea ceașca la o parte.

– Este frumoasă și este fiică de duce. Asta și zestrea pe care o va primi îi vor asigura o căsătorie bună.

– Eu am sperat întotdeauna că va face o căsătorie excelentă.

– Sper să găsească dragostea, zise marchiza.

– Pe vremea noastră, părinții aranjau căsătoriile, spuse ducesa.

– Da, tatăl meu a vrut să ridice rangul familiei, mărturisi marchiza. Am fost speriată de moarte.

– Ai fost educată ca o lady, zise ducesa.

– Am învățat nuanțele de la tine, draga mea prietenă.

Ducesa zâmbi.

– Mai important încă, ai găsit fericirea împreună cu soțul tău.

– Am fost binecuvântată să mă mărit cu un bărbat pe care am ajuns să-l iubesc, zise marchiza. Îi doresc asta și lui Angeline. Merită să aibă toată fericirea din lume.

– Sunt de acord, dar nu i-aș face un bine fiicei mele dacă n-aș sfătui-o să fie și pragmatică. Dacă are noroc, va exista și afecțiune, dar știi care e îngrijorarea mea.

– Totul se va aranja. Sunt sigură de asta.

– Am primit o scrisoare de la fiul meu azi, zise ducesa.

– Sper că Lady Landale este bine.

– Soția fiului meu se apropie de termen. Voi avea în curând un nepot.

Marchiza se aplecă înspre ea.

– De ce nu te bucuri mai mult atunci?

– Mă îngrozesc că trebuie să-i spun lui Angeline că bebelușul se va naște în curând.

– Va fi fericită pentru fratele și cumnata ei, zise marchiza.

– Da, își va exprima fericirea pentru ei, dar este firesc să-și doarească să-și găsească și ea împlinirea. Dată fiind situația ei, vestea i-ar putea reaminti de necazurile recente și de lipsa unui soț.

– Nu cred asta, zise marchiza. Îi e mai bine fără nenorocitul acela.

– Sunt de acord, dar toți vrem ca ficele noastre să-și găsească fericirea în căsătorie.

– Și fiii noștri, adăugă marchiza. Deși Colin nu e fiul meu natural, mi-aș dori ca relația noastră să nu fie atât de... reținută.

– Da de unde, ai făcut o treabă admirabilă cu el, dar n-avea decât opt ani când te-ai măritat cu Chadwick. Și-a petrecut mare parte din timp la școală, iar tu ai fost bolnavă multă vreme după ce-ai pierdut sarcina aceea. A trebuit să-ți recapeți puterile. Viața lui Colin n-a fost diferită de cea a oricărui alt băiat de la Eton.

Margaret o luă de mână cu afecțiune pe prietena ei.

– Tu ai venit să mă îngrijești și să-mi oferi alinare.

– Ai fost răsplătită cu două fete minunate, atât de vioaie și de istețe.

– Sunt binecuvântată, zise marchiza. Îmi doresc doar ca aceași binecuvântare să o aibă toți copiii noștri. Oftă. Chiar mi-aș dori ca Angeline și Colin să se atașeze unul de celălalt.

– Asta a fost dorința noastră cea mai dragă de atâția ani, zise ducesa. Presupun c-am fost cam prea fâțișe azi.

– Mă tem că da, râse Margaret.

– E așa de frustrant! S-ar potrivi atât de bine.

– Eu aș sugera să lăsăm providența să se ocupe de asta, zise marchiza. Dar bănuiesc că Chadwick a luat treaba în mâinile lui.

– Ce vrei să spui? întrebă ducesa.

– L-am văzut pe Colin năpustindu-se afară din casă astăzi mai devreme, și când l-am întrebat pe soțul meu, mi-a zis că are totul sub control. Sunt sigură că a încurcat lucrurile teribil. Chadwick este încăpățânat ca un catâr, dar voi vorbi cu el. Dacă-l presează pe Colin prea tare, mă tem că îl va face să plece și să nu se mai întoarcă.

– Sunt sigură că n-ar face așa ceva, zise ducesa.

– Dacă Chadwick merge prea departe, mă tem că va apărea o ruptură permanentă. Colin s-a lăsat pradă nebuniilor tinereții, știu asta, dar nu mi-aș ierta-o niciodată dacă n-aș interveni. Simt că am o responsabilitate.

– Chiar dac-ar fi așa, tot nu văd cât de multe poți face, spuse ducesa.

– Am mare influență asupra lui Chadwick. Mă va asculta.

– Ești așa de blândă, Margaret, zise ducesa. Dar ai coloană vertebrală.

– Nu, însă sunt interesată să-mi văd familia fericită.

Capitolul 3

Angeline mergea cu mare hotărâre prin pădure. Odată ce ieșise din salon, plămânii parcă i se deblocară, permițându-i să respire cu adevărat. Era o idee ridicolă, dar se simțea totuși eliberată.

Mestecenii își întindeau crengile lungi și umbroase. Fiecare rafală de vânt lua cu sine un val de frunze spectaculos colorate în auriu și arămiu. Angeline își duse mâna la bonetă și grăbi pasul până văzu construcția decorativă din parcul domeniului. De obicei aceste construcții nu erau decât niște ornamente fără noimă, dar aceasta era un pod în stil palladian peste un pârau. Când ajunse la el, se rezemă de balustradă, își deschise blocul de desen la pagina unde-și lăsase creionul și începu să deseneze. Unghiul însă nu era prea bun. Se hotărî să traverseze porțiunea acoperită a podului și să încerce din partea cealaltă.

Auzi niște pași grei, care o făcură să tresară.

Când apărură Colin, trebui să-și suprimă un oftat. Sperase să-l poată evita după ce-și vârâse nasul în treburile lui și ajunsese să dezvăluie o parte și dintr-ale ei.

– Te deranjez? o întrebă el.

Bineînțeles c-o deranja, dar Angeline îi zâmbi scurt.

– Ți-ai amintit să-ți iei pălăria, haina și mănușile de data asta.

– O răceală e de ajuns pentru o zi.

Se apropie de ea. Înălțimea lui, mult peste un metru optzeci, o surprinse din nou. Știa că era într-o formă fizică foarte bună, avusese dovada când tăiasse creanga aceea uriașă cu securea. Dar cum reușea nu-și dădea seama, având în vedere zvonurile despre activitățile lui desfrânate.

– Te-am văzut mergând pe cărare cu blocul de desen și m-am gândit că vei veni la pod, zise el.

Angeline se întrebă oare ce dorea.

– Ce te-a făcut așa de sigur?

– Este pitoresc și, prin urmare, demn de eforturile tale.

– Ce știi tu? Poate că eforturile mele nu sunt deloc demne, replică ea.

Colin evident că râse.

Replicile ei istețe sau tăioase de obicei îi alungau pe bărbați. E drept că bărbații nu stăteau la coadă să-i facă ei curte. Angeline făcu o ușoară grimasă, amintindu-și felul jignitor în care zeci de francezi o trataseră. Nici măcar nu voia să știe ce zvonuri îi determinaseră să-i facă avansurile acelea atât de ofensatoare.

– Nu vrei să immortalizezi acest pod impresionant? Probabil va fi aici mult timp după ce noi vom fi trecut pe lumea cealaltă, zise Colin.

– Ce macabru ești!

Trasă câteva linii drept coloanele podului și umbri arcadele. Însă nu se putea concentra în prezența lui.

– M-ai urmărit cu un anumit motiv?

– Păi da.

După ce mai trasă câteva linii lungi, Angeline se uită la el.

– Nu pot să-mi amintesc nici măcar o dată când m-ai căutat de bunăvoie, în afară de data aceea când m-ai păcălit să stau sub vâsc.

– Nu poți să condamni un băiat că vrea să fure un sărut.

Angeline își dădu ochii peste cap.

– Colin, vrei ceva. Hai, cîrpește.

– Ce limbaj din partea unei lady, râse el.

– Lasă sensibilitățile la o parte. Nu am sărurile la mine ca să te trezesc din vreun leșin.

Colin rânji.

– Un gentleman care să leșine de șoc? Posibilitățile sunt dincolo de închipuire.

– De închipuirea ta, poate.

El râse.

– Am auzit că ai un talent deosebit pentru renovări.

– Am o oarecare experiență, admise ea. Asta are legătură cu Sommerall?

– Da. Vreau să mă duc din nou la tata cu un plan de renovare pentru a face casa locuibilă. Dacă ești dispusă, ajutorul tău ar fi bine-venit.

– Pari să fi uitat decizia tatălui tău că trebuie să te însori pentru a o lua în posesie.

– Bineînțeles că n-am uitat. O privi întrebător. Dar tu? Îmi imaginez că părinții tăi te împing să te măriți.

Aparent Colin nu era conștient de reputația ei pătată, dar Angeline n-avea de gând să discute despre asta cu el.

– Prima mea sarcină este să-l conving să mă lase să hotărâsc ce renovări sunt necesare pentru casă. Șansele sunt mai mari să fie de acord dacă ești și tu implicată.

– Poate că tatăl tău a verificat deja starea proprietății.

– După câte știu eu, nu s-a întors la casă de când a murit mama.

Marchizul ar fi putut să se hotărască să vândă proprietatea în parte pentru că avea prea multe amintiri triste legate de Sommerall, dar asta ar fi fost cu ani în urmă. Decizia lui de acum fusese probabil mult mai practică. Șansele ca la un moment dat Colin să lase în urmă Londra cu femeile ei ușoare și să se instaleze la Sommerall nu meritau luate în considerare.

– Mă îndoiesc că ajutorul meu îl va face pe tatăl tău să-și schimbe hotărârea, zise ea. Nu pot să cred că nu știi că bărbaii nu iau în serios opinia unei femei.

– Eu te iau în serios, altfel nu te-aș fi întrebat, spuse Colin.

– M-ai întrebat pentru că sunt singura persoană calificată disponibilă.

– Păi da, și asta, recunosc el zâmbind. Spune, te rog, că ești de acord.

Angeline își îngustă ochii. Colin încerca s-o fărâmece ca să-i facă pe plac.

– Și de ce te-aș ajuta?

– Margaret a spus că ți-a făcut mare plăcere să supraveghezi lucrările de renovare la Worthington Abbey. M-am gândit că-ți va plăcea să-ți folosești experiența.

– Răspunsurile tale neserioase mă fac să cred că nu-ți pasă adevărat să aduci Sommerall la frumusețea și demnitatea de altădată.

Zâmbetul lui păli.

– Dacă nu mi-ar păsa de proprietate, n-aș fi aici.

Angeline nu voia să se implice în problemele lui.

– Colin, nu ne-am înțeles niciodată bine. Suntem amândoi aici împreună numai datorită familiilor noastre. Ca să fiu sinceră, îmi ceri foarte mult, iar eu n-am nici un motiv să te ajut. Mai mult încă, nu cred că e înțelept din partea mea să mă implic în această chestiune. Tatăl tău nu a fost deloc încântat de idee.

– Tot ce vreau pe moment este să fac un inventar al lucrărilor necesare. Cred că e un plan rezonabil pe care-l va aproba.

Colin era un fustangiu notoriu, cu o experiență considerabilă în fermecarea femeilor pentru a-i face pe plac. Era drept că nu credea că ar fi măcar vag atras de ea, dar încercase deja s-o fărâmece. Angeline căzuse o dată pradă farmecelor unui crai, așa că acum era mult mai prudentă cu Colin. Probabil va profita de cunoștințele ei și apoi, de îndată ce se va plictisi, va abandona proiectul. Iar când se va întâmpla asta, ea va simți toată povara responsabilității pe umerii ei doar pentru că se lăsase implicată.

– Văd că eziți, zise el, dar ți-aș fi recunoscător pentru orice sfat sau ajutor ești dispusă să-mi oferi. Nu vreau ca proprietatea să fie înstrăinată din familia mea.

Angeline nu era convinsă.

– Acum două săptămâni erai îngrijorat din cauza proprietății Sommerall?

– Acum două săptămâni nu aveam nici cea mai vagă idee că tata intenționează să o vândă.

– Plănuiești să locuiești acolo?

Angeline știa că nu el dorea să renunțe la viața din Londra, și dacă avea de gând s-o mintă, ea intenționa să i-o spună în față.

– În cele din urmă voi intra în posesia ei, dar pe moment chestiunea cea mai urgentă e să-l împiedic pe tata s-o vândă.

– „În cele din urmă” sună foarte vag.

– Sunt burlac și intenționez să locuiesc în Londra până mă hotărâsc să mă însor. Ce contează?

Cel puțin era sincer.

– Tu ești moștenitorul legal?

– A fost de la sine înțeles tot timpul, zise el.

– Presupun că va fi a ta.

Era genul de om care se aștepta ca totul să fie obținut ușor, pentru că nu fusese nevoit niciodată să se străduiască să câștige

pe merit ceea ce voia. Dar, la urma urmei, același lucru se putea spune și despre ea până de curând.

– Sunt singurul lui fiu. Nu e nimeni altcineva care să moștenească. Ce altceva să presupun?

– Poate c-ar trebui să privești lucrurile și altfel. Având în vedere reputația ta, ce era să presupună tatăl tău?

Colin se uită furios la ea.

– Vrei să sugerezi că nu sunt demn de ea?

– Nu asta am vrut să spun...

– Bineînțeles că asta ai vrut să spui, altfel nu ți-ai fi permis să mă iei la întrebări.

– Tu mi-ai cerut ajutorul. Am tot dreptul să știu circumstanțele, înainte să iau o decizie.

Dacă i-ar fi păsat cu adevărat de proprietate, ar fi făcut ceva cu ani în urmă. Fără îndoială că nu se gândise nici măcar o clipă la Sommerall până nu aflase că tatăl lui avea de gând s-o vândă. Mai rău, era puțin probabil că va locui acolo. Casa va rămâne tot goală, poate pentru ani. La urma urmei, Angeline auzise o mulțime de povești despre el.

– Dacă m-aș fi gândit că ești sincer, ți-aș fi oferit ajutorul, zise ea. Dar îmi e greu să cred că vrei cu adevărat să renovezi Sommerall. Cred că pur și simplu nu vrei s-o pierzi, din principiu.

Colin se încruntă.

– Ai uitat un amănunt important. Circumstanțele sunt clare. Dacă nu fac ceva să împiedic asta, niște străini vor deține pământul unde este îngropată mama.

– Colin, înțeleg...

– Nu, nu înțelegi. Se pare că eu sunt singurul căruia îi pasă de asta.

Inima lui Angeline bătea rapid.

– Colin, n-am vrut să insinuez că...

– Îmi cer iertare că te-am deranjat. Te asigur că n-o să se mai întâmple.

Făcu o plecăciune scurtă și se îndepărtă cu pumnii strânși.

Ei, n-avea decât să facă o criză, ce-i păsa ei?

Cuvintele lui îi răsunau în urechi. „Dacă nu fac ceva să împiedic asta, niște străini vor deține pământul unde este îngropată

mama.“ Închise ochii și-și propuse să stea la distanță. Nu-și putea permite nici cea mai mică greșală, și implicarea ei în problemele lui ar aduce numai necazuri.

Nu avea voie să cedeze rugăminții lui. Dumnezeu s-o ajute, mai făcuse asta o dată. Îi ruinase viața și-i rănisese familia. Își strânse blocul de desen la piept de parcă ar fi fost un fel de scut. De ce se mai gândea oare la asta, la ideea de a-l ajuta?

„Se pare că eu sunt singurul căruia îi pasă de asta.“

Își dădu seama brusc de adevăr. Colin fusese jenat să-i ceară ajutorul. Pentru că nu se înțeleseseră niciodată bine, probabil se gândise că-l va refuza.

Mama lui era îngropată la Sommerall, așa că se forțase să ceară ajutorul, pentru că nu avusese altă opțiune. Angeline știa foarte bine cum te simți când ai prea puține opțiuni.

Colin se gândea că nimănui nu-i păsa.

Se întoarse și alergă după el.

– Colin, așteaptă!

Colin mergea înainte cu pașii lui mari, dar Angeline alergă mai repede. Pe când îl ajunse din urmă, răsufla atât de greu că abia mai putea vorbi.

– Îm... îmi pare rău.

– N-am nevoie de mila ta, zise el, cu nările fremătând.

Angeline știa cum e să fii subiect de milă. Când în sfârșit își recăpătă suflul, zise:

– Iartă-mi răspunsul atât de aspru. Și mie îmi pasă. Dacă oferta mai e valabilă, atunci o să te ajut cu ce pot.

– De ce? E clar că te îndoiești de motivele mele.

Ceva fierbinte izbucni în ea. Înghiți un nod în gât, dându-și seama că-l tratase de parcă el era bărbatul care o trădase.

– Îți cer scuze. Îndoielile mele au fost nefondate.

Angeline simțea cum se uita la ea și spera că nu-i va pune nici o întrebare, pentru că tot nu putea vorbi despre evenimentele ce o făceau să regrete viața lipsită de griji din trecut.

– Nu ești obligată, spuse el, cu vocea joasă. Fără îndoială că ai prefera să-ți ocupi timpul cu altceva.

– De exemplu cu ceai și broderie? pufni ea.

Colin își duse mâinile la spate.

- Presupun că acestea sunt lucrurile care le plac doamnelor.
- Mă plictisesc de moarte, dacă vrei să știi adevărul.
- Ești sigură? zâmbi el.
- Da, sunt sigură, răspunse ea întâlnindu-i privirea.

Ar prefera de o mie de ori să-l ajute pe el decât să brodeze ore întregi, dar nu acesta era motivul principal. Orice ar fi făcut în trecut, Colin merita o a doua șansă. Dumnezeu știa că ea ar da orice pentru așa ceva, dar era imposibil.

Colin își îndoi mâinile înmănușate.

- Mulțumesc.

Tonul răgușit al vocii lui spuse mult mai mult decât cuvintele sale.

Deși nu se întorcea prea des la conacul ancestral, Colin cunoștea bine obiceiurile tatălui său. Marchizul era adeptul vechiului proverb că cine se scoală de dimineață departe ajunge. Colin era, de obicei, adeptul salteii și al pernei până când soarele era înălțat bine pe cer. Cu toate astea, îi ceruse lui Horace, valetul lui, să-l trezească la imposibila oră de șase dimineața. Nefiind nici el o pasăre de dimineață, Horace bombăni când intră în cameră cu pași târșâiți și trase draperiile.

- Pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Horace când lumina soarelui inundă camera.

Colin gemu.

- Pleacă de-aici, Horace.

- Milord, dumneavoastră ați cerut să vă trezesc pentru o întâlnire de dimineață devreme.

- Te înșeli, mormăi el, întorcându-se pe burtă și trăgându-și o pernă peste cap.

- Nu, milord. Ați fost foarte clar aseară când mi-ați zis să nu vă permit să adormiți la loc.

- Îmi retrag porunca, bombăni Colin cu fața îngropată în pernă.

Horace se opri lângă pat.

- Milord, ați zis că e imperativ să vă întâlniți cu tatăl dumneavoastră înainte de biserică.

Era duminică, ziua Domnului. Colin uitase. Ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că nu mai pusese piciorul

într-o biserică de la ultima lui vizită acasă de Paște. Știa că, dacă nu-l prindea pe tatăl lui devreme, va trebui să aștepte până luni. Colin nu voia să amâne. Trebuia să-i dovedească tatălui său că era serios și demn de a deține proprietatea.

Bombănind încet, Colin binevoi să-i permită valetului său să-l bărbierească și să-l îmbrace pentru ziua respectivă. Când ajunse în fața biroului tatălui său, Colin bătu ușor la ușă.

- Îmi acorzi, te rog, un moment?

Marchizul semnă o hârtie și își ridică privirea pe deasupra ochelarilor.

- Nu lucrez.

- Poftim? clipi Colin.

- Este ziua Domnului. Margaret insistă ca familia să se odihnească duminică.

- Ah, înțeleg.

- Oficial nu lucrez.

- Exact. Te odihnești în timp ce stai pe scaun. E o minune că ai ochii deschiși.

Marchizul își îngustă ochii. Apoi semnă o hârtie și își puse stiloul la o parte.

- Este o ocazie specială?

Colin se încruntă, întrebându-se dacă era o întrebare capcană.

- Poftim?

- Te-ai trezit înainte de amiază.

- M-am îmbrăcat pentru biserică.

Cel puțin până acum nu fusese lovit de trăsnet.

Marchizul rupse pecetea unei alte scrisori.

- Și ce altceva te frământă, în afară de Sommerall?

- Vreau să inspectez interiorul casei Sommerall.

- Ți-ai găsit o mireasă?

Tatăl lui știa al naibii de bine că nu găsisese, așa că ignoră întrebarea.

- Doresc să fac un inventar al reparațiilor necesare. Angeline și-a oferit ajutorul, având în vedere că ea are experiență la renovări și... chestiuni arhitecturale.

Ignoranța lui era alarmantă. Slavă Domnului că Angeline acceptase să-l ajute.

– Ei bine, asta este foarte generos din partea ei, spuse marchizul. Dar nu sunt foarte sigur ce anume te aștepti să câștigi din această expediție.

– Cred că știi, zise Colin.

Marchizul își împreună mâinile pe birou.

– Luminează-mă.

– Doresc să-ți demonstrez că sunt interesat de starea proprietății. Și sunt dispus să finanțez majoritatea reparațiilor.

– Dar n-ai nici o idee despre costuri, zise tatăl lui. Ce te faci dacă n-ai fonduri suficiente?

– Dacă descopăr că e nevoie de mai mult capital, putem discuta posibilitatea unui împrumut.

– Noi?

– Numai în cazul în care e necesar.

Disperarea îl făcea să accepte aproape orice, în afară de a se însura dintr-un capriciu.

– Îmi irosești timpul, zise marchizul.

– Tată, căsătoria este un jurământ sacru. Nu e un pas pe care un om ar trebui să-l facă cu ușurință.

– Mă bucur că-i recunoști semnificația, dar tu n-ai făcut nici o încercare să-ți găsești o soție.

Colin scrâșni din dinți.

– Îmi voi îndrepta atenția spre chestiunea alegerii unei soții primăvara viitoare, în timpul sezonului londonez.

– Nu sunt dispus să ascult promisiuni pe care s-ar putea să nu le ții. Răspunsul meu rămâne nu.

Colin se forță să rămână calm.

– Sunt dispus să aștept să mă ocup de Sommerall până după ce sunt căsătorit, dar între timp, doresc să aflu ce anume trebuie făcut. Cu siguranță nu poți obiecta.

– De fapt, pot și o și fac, zise marchizul.

– Dă-mi trei luni să-mi găsesc o nevastă, îi ceru Colin.

Îl irita gândul că trebuia să ia o decizie atât de importantă atât de rapid – o decizie de viață, de fapt –, dar nu putea să lase Sommerall să-i scape din mâini.

Marchizul bătu darabana cu degetele pe birou.

– Ai solicitat ajutorul mamei tale vitrege la găsirea unei soții?

– Nu, dar...

– N-ai făcut nici un efort să-mi îndeplinești condițiile pentru câștigarea proprietății. Răspunsul e un nu clar.

Colin nu voia să renunțe așa ușor.

– Foarte bine, o să mă consult cu Margaret.

Cum îi va găsi ea o soție i se părea un mister lui Colin, dar trebuia să facă un efort.

Marchizul se uită lung la el, cu ochii pătrunzători fixați asupra lui. Colin simțea nevoia să se foiască pe loc sau să-și întoarcă privirea, dar refuză să-l lase pe tatăl lui să câștige.

Sună ceasul, și marchizul se ridică.

– E ora micului dejun.

– Tată, dacă-mi mai acorzi câteva minute, îți voi explica planurile mele pe termen lung.

– Am fost foarte clar și nu am intenția să-mi revoc decizia, spuse marchizul, ocolind biroul. Să mergem în sufragerie.

Colin se gândi la niște străini tropăind peste mormântul mamei lui și simți că i se face rău. Nu-i rămăsese nimic de la ea, în afară de mormânt, și acesta trebuia îngrijit cu venerație. În toți acești ani, considerase ca era de la sine înțeles că proprietatea și locul de odihnă veșnică a mamei lui vor fi acolo când va fi pregătit să le acorde atenție. Se gândise că are tot timpul din lume. Acum era în pericol să piardă puținul pe care-l mai avea de la mama lui.

Își încheștă pumnii. Existau lucruri pe care trebuia să le afle, lucruri despre care nu vorbise cu nimeni de la moartea mamei lui. Nu avea de gând să se dea bătut, orice ar fi, pentru că mama lui merita mai mult decât să fie uitată. Merita să i se păstreze amintirea.

Colin avu grijă să meargă alături de Angeline la biserică. Tatăl său sugerase să meargă pe jos având în vedere că era senin. Colin își încetini pasul ca să poată vorbi în particular cu Angeline.

– Fără îndoială că vei fi încântată să afli că tatăl meu a refuzat, zise el.

– De ce? întrebă Angeline, aruncându-i o privire.

– Același motiv.

– Nu te da bătut. Vom găsi noi o metodă să-l convingem să se răzgândească.

Colin ridică brusc din sprâncene.

– Nu cumva știi din întâmplare niște doamne respectabile printre prietenele tale care și-ar putea dori să se mărite cu mine?

Angeline nu mai avusese nici o veste de la nici una dintre prietenele ei de la ruperea logodnei, dar nu avea de gând să-i spună asta.

– Crezi că i-aș recomanda unei prietene să se mărite cu un fustangiu notoriu ca tine?

– Poate că aș putea să mă schimb.

Angeline pufni.

Când ajunseră la biserică, cele două familii ocupară stranele din față, destinate marchizului, familiei lui și ilustrilor lui prieteni. Colin ar fi preferat să stea în ultimul rând de bănci, unde ar fi putut să-și închidă ochii și să aștească în timpul slujbei. Din păcate însă, n-avea un asemenea noroc și tresări când Angeline îl înghionti.

Se aplecă spre ea și-i șopti:

– Mă voi răzbuna.

– Poți să încerci, zise ea, privindu-l cu ochii îngustați. Dar nu te-aș sfătui dacă vrei să te ajut.

De ce oare singura speranță de ajutor îi venea de la scorpia asta?

După un mic ghionț din partea marchizei, marchizul îi invitase pe reverendul Quimby și pe soția lui să vină la cină la Deerfield în seara aceea. Colin o escortă pe Angeline și se așază între ea și doamna Quimby. Această doamnă pălăvrăgi întruna despre norocul ei de a fi așezată alături de un gentleman atât de chipeș ca Lord Ravenshire. Angeline își reaminti să nu-și dea ochii peste cap, dar era dificil când doamna Quimby monopoliza toată atenția lui Colin. Între timp, Angeline era blocată într-o conversație politicoasă cu reverendul Quimby, care îi vorbea îndelung și cu numeroase detalii despre planurile sale cu privire la o grădină de primăvară. La vremea desertului, Angeline se străduia din răspuț să nu caște.

În cele din urmă veni momentul mult așteptat când marchiza conduse doamnele în salon, lăsându-i pe gentlemen să-și savureze vinul de Porto. Angeline zâmbi când Bianca o convinge pe Penny să cânte un duet împreună cu ea la pian, în timp ce Bernadette întorcea paginile.

Doamna Quimby se apropie cu mâinile împreunate.

– Lady Angeline, noi două încă n-am avut timp să discutăm prietenește. Ați vrea să ne retragem pe bancheta din fața ferestrei?

– Desigur.

După ce se așezară, Angeline se întoarse către doamna Quimby.

– Am înțeles că sunteți nou-venită în comunitate. Presupun că domnul Quimby a preluat parohia de curând.

– Da, nu suntem aici decât de trei luni, zise ea. Am fost în Hampshire înainte. Vărul de-al doilea al domnului Quimby are o proprietate minunată acolo. Îl cunoașteți cumva pe baronul Overton?

Era clar că doamna Quimby voia să se laude cu legăturile ei.

– Nu, nu-l cunosc, răspunse Angeline, bătând în podea cu vârful pantofului.

– Harwell e o proprietate cu adevărat superbă, continuă doamna Quimby. De fapt, tocmai am primit o scrisoare de la Lady Overton săptămâna asta.

Acum ar fi un bun moment să se scuze, dar când încercă să vorbească, doamna Quimby o întrerupse:

– Mai este o proprietate lângă Harwell, deși nu e la fel de impunătoare. Cunoașteți Woodham Hall?

– Nu.

Discursul femeii era plictisitor peste măsură.

– Un tânăr a moștenit proprietatea. Lady Overton a spus că e destul de chipeș, sau așa am auzit. Oh, Doamne, îmi scapă numele lui pe moment. Oare cum de-am putut să-l uit?

– Nu este nevoie să vă agitați, zise Angeline. Sunt sigură că vă veți aminti.

Marchiza se apropie grăbită de bancheta din fața ferestrei.

– Angeline, vrei să cânti pentru noi, te rog?

– Desigur.

Ar fi făcut orice să scape de această conversație plictisitoare, dar trebuia să fie politicoasă.

– Vă mulțumesc pentru conversația privată, doamnă Quimby.

În timp ce se îndepărta, Angeline se uită la Margaret.

– Mulțumesc că m-ai salvat.

– Doamna Quimby are intenții bune, dar are tendința să trănăască, spuse Margaret.

În timp ce se așeza la pian, Angeline se gândi că era un adevăr spus numai pe jumătate. În seara aceea era mai relaxată și, drept urmare, făcu mai puține greșeli. Nu avusese niciodată disciplina de a exersa și nu-și făcuse niciodată griji din cauza asta. Se prețindea de la o lady să posede abilități precum dansul, cântatul la pian și din voce și broderia. Ea însă nu luase nimic din toate astea în serios. Fusesse încântată, în schimb, să joace șah cu tatăl ei și să discute filosofie cu el, dar zilele acelea trecuseră. De fiecare dată când se gândea la asta, o cuprindea din nou durerea. Își dorea să găsească o cale de a-și răscumpăra greșeala, dar nu avea mari speranțe.

Cel puțin, într-un fel, îi dovedise mamei ei că se înșela. Oricât de mult s-ar comporta ca o femeie bine-crescută, tot nu ar reuși vreodată să-și găsească un soț. Mama ei ar leșina pentru prima dată în viață dacă ar ști planurile ei de viitor, dar o viață de fată bătrână era preferabilă dependenței de părinții ei sau de fratele său și soția acestuia. În cele din urmă, se vor împăca toți cu decizia ei.

Când domnii se alăturară doamnelor, Angeline abandonează de bunăvoie pianul. Se alarmă puțin văzând-o pe doamna Quimby grăbindu-se în direcția ei. Încă o dată, Margaret interveni, invitând-o pe doamna Quimby să-și demonstreze propriile talente muzicale. Soția reverendului își exprimă o bună bucată de vreme emoția față de marele compliment pe care i-l făcuse doamna marchiză rugând-o să cânte.

– Bineînțeles că vă voi face pe plac și voi cânta, sper doar ca mărunțul meu talent să fie satisfăcător, zise doamna Quimby, cu vocea excesiv de răsunătoare.

Bucuroasă că scăpase de doamna Quimby, Angeline se hotărî să i se alăture lui Colin. Acesta se rezema de bufetul de la marginea camerei, arătând întru totul ca un aristocrat plictisit, cu lavaliera

albă ca neaua și un coniac în mână. Pantalonii strâmți i se mulau pe coapse și pe alte atribute bărbătești pe care nici o lady n-ar trebui vreodată să le observe – sau să admită că le-a observat.

Angeline le observă. Dumnezeuule sfinte!

Cel mai bine ar fi să-și îndrepte ochii altundeva.

– De ce pari așa de posomorât? îl întrebă.

– Cred că poți să-ți găsești o tovărășie mult mai veselă decât a mea în seara asta.

Colin avusese intenția s-o avertizeze, dar Angeline dorea să știe ce se întâmplase în discuția pe care o avusese cu tatăl lui.

Colin își mai turnă un coniac și-l înghiți pe tot dintr-o dușcă. Angeline strâmbă din nas.

– Coniacul n-ar trebui savurat?

– La fel și victoria, dar vai, am fost înfrânt.

Angeline se apropie mai tare.

– Tatăl tău a refuzat?

– Ce spirit de observație pătrunzător ai, zise el, punând paharul pe bufet.

– Insistă să te însori.

– Da. Însă am avut o discuție cu Margaret. A fost de acord să vorbească ea cu tata, dar nu-mi fac speranțe.

– Nu trebuie să te dai bătut, zise ea. Va capitula după ce Margaret îi va spune să fie rațional.

– Poate că ai dreptate. Însă n-o să-mi țin răsuflarea până se întâmplă asta.

– Tatăl tău n-a fost de acord cu implicarea mea?

– Oh, nu, a considerat-o un semn de generozitate din partea ta, dar a refuzat propunerea mea de a verifica interiorul casei. Dacă Margaret nu reușește să-l convingă, sunt condamnat să pierd Sommerall.

– Cred că Margaret va întoarce situația în favoarea ta. Oricum, să știi că și eu sunt nerăbdătoare să începem. Am nevoie de o ocupație reală.

– Spre deosebire de ocupațiile tale simulate? zise el zâmbind ușor.

– N-am fost niciodată încântată să mă afund în contemplație tăcută în timp ce-mi ocup timpul cu brodatul. Ca să fiu sinceră, înnebunesc după numai câteva zile.

– Preferi să te plimbi și să fii activă, spuse Colin.

Angeline prefera să-și folosească creierul.

– Este singurul moment când nu mă simt constrânsă de așteptările pe care societatea le are în privința femeilor.

– Când ai urmat tu regulile, Angeline?

Angeline simți că-i iau foc obrazii.

– Scuză-mă.

Colin o prinse de braț.

– Era un compliment. Ești neconvențională, și o raritate între femei din acest motiv.

– Nu se poate să nu fii conștient de cât de mult m-a costat asta.

Colin se apropie și mai mult de ea.

– Am toată încrederea că te vei ridica deasupra situației, rosti el încet.

Era un sentiment măgulitor, dar nu schimba nimic.

Când Colin îi cercetă chipul, Angeline se pierdu în ochii lui de un cafeniu-auriu și simți atracția voinței lui. Își umezi buzele uscate și nu reuși decât să-i atragă privirea către gura ei. Muzica și vocile din salon dispărură. Angeline se simțea hipnotizată. Când ochii cu gene groase și negre coborâră spre sânii ei, Angeline se simți de parcă ar fi atins-o fizic cu privirea. Inima îi bubuia în piept, și abia putea respira.

Era o nebunie. Era prinsă în jocul seducător al unui libertin într-un salon în care se aflau ambele lor familii, plus vicarul local. Trebuia neapărat să rupă vraja pe care o aruncase asupra ei. Dumnezeu s-o ajute, nu-și putea permite această nebunie, și totuși, când Colin o luă de braț, Angeline acceptă pentru că ceva dinăuntrul ei tânjea să fie mai aproape de el, să lase s-o învăluie aromele lui masculine de santal și acel ceva unic al lui. În clipa aceea, își dădu seama clar la ce ar trebui să renunțe dacă ar alege independența. Dar știa că erau puține șanse să aibă de ales. Va savura acest moment furat și-și va permite plăcerea prezenței lui Colin.

Acesta o conduse la bancheta din fața ferestrei și-și coborî capul.

– Dacă nu se schimbă ceva în următoarele câteva zile, cel mai probabil voi pleca.

– De ce? întrebă ea.

Colin clătină din cap.

– Nu pot să suport să stau și să-l privesc pe tata vânzând Sommerall. E mai bine dacă mă duc înainte ca lucrurile să explodeze. Am defectele mele, Angeline, dar nu voi face o scenă și nici nu vă voi deranja vizita. N-ar fi trebuit să vin deloc. Respiră adânc. Ști-am eu că se va ajunge la asta, dar tot am avut o speranță.

– Nu, rosti ea încet. Nu trebuie să te dai bătut.

– Mi-a zis nu de mai multe ori. N-o să-l implor, Angeline. Ar fi o insultă pentru mine și, drept să spun, dacă vinde Sommerall, nu mă voi mai întoarce aici niciodată. N-aș suporta asta.

– Dar familia ta?

– Nu știu. Știu doar că nu voi permite nimănui, nici chiar tatălui meu, să-mi dicteze viața.

– Te rog să te mai gândești. Vei regreta dacă nu te lupți pentru ceea ce-ți aparține de drept și pentru familia ta.

– Îți mulțumesc c-ai fost de acord să mă ajuti. Eu mă strecor afară de aici.

Când Colin ieși cu pași mari din salon, Angeline fu tentată să-l urmeze și să-l încurajeze. Dar ce rost avea? Nu avea decât niște cuvinte goale, și Angeline știa foarte bine că nu-și va găsi nici o consolare în ele. Nu putea schimba ziua de ieri, dar putea să încerce să-l influențeze pe marchiz prin Margaret. Da, voia cu adevărat să-l ajute să transforme Sommerall pentru că ar fi fost interesant pentru ea, dar îi părea cu adevărat rău pentru Colin, deși probabil n-ar fi trebuit. În orice alte circumstanțe, nu i-ar păsa, dar mama lui era îngropată la Sommerall. Era clar că-l rănea să se gândească la faptul că niște străini vor deveni proprietarii pământului unde ea își dormea somnul de veci.

Angeline se apropie de Margaret și o trase la o parte.

– Înțeleg că domnul marchiz ezită în continuare să-i permită lui Colin să facă o evaluare a interiorului casei Sommerall. Știi că eu am cunoștințele și experiența necesare, și m-am gândit că n-ar

fi în interesul nimănui să rămână abandonată pentru prea multă vreme.

– Ca să fiu sinceră, și eu sunt îngrijorată din cauza asta, zise Margaret. Nu suportă gândul să se întoarcă acolo. Știu că ar fi foarte supărător pentru el, dar ai dreptate. Ceva trebuie făcut.

– Este și o condiție, spuse Angeline.

Margaret își dădu ochii peste cap.

– Oh, da, Chadwick e convins că-l poate schimba pe Colin dacă-l forțează să se însoare. L-am întrebat dacă nu cumva se așteaptă de la mine să-i găsesc o mireasă ca prin farmec. A râs, și eu m-am enervat. Ce prostie!

– Dacă ar avea vreun defect structural la acoperiș sau la șemineu, de exemplu, atunci reparațiile ar putea să coste o avere, zise Angeline. Casa e părăsită de foarte multă vreme. Eu aș recomanda să fie evaluată imediat, mai ales dacă domnul marchiz se gândește s-o vândă. Toți am văzut conace care s-au părăginit din cauză c-au fost neglijate mult timp.

– Sunt așa de bucuroasă că mi-ai spus, zise Margaret. M-ai convins. Voi vorbi cu Chadwick în seara asta. E cazul să se facă ceva în legătură cu Sommerall, și chiar n-ar trebui să-l forțeze pe Colin să se însoare.

– Pentru moment, sugerez să ne concentrăm asupra casei. Să-l lăsăm să se gândească la câte o chestiune pe rând.

– Da, așa ar putea să meargă. Știi că bărbații nu pot gândi decât în linie dreaptă, zise Margaret. Subiectele care au legătură între ele îi derutează. Trebuie să le prezinți unul câte unul, și apoi să le explici diferitele relații. Făcu o pauză meditativă. Deseori sunt tentată să-i desenez niște schițe lui Chadwick.

– Da, probabil e mai bine să continuăm să-i lăsăm pe gentlemen să creadă că sunt sexul mai puternic din cauza mușchilor lor, spuse Angeline. E mai bine să ținem secretă inteligența noastră superioară.

– Da, dar sunt mult mai maleabili decât îți închipui, dar vei descoperi asta după ce te măriți, zise Margaret și o mângâie pe mână. Îți mulțumesc, dragă. Mi-ai fost de mai mare ajutor decât crezi.

Angeline își ținu pumnii strânși, ascunși de fusta ei largă.

– Sper. Făcu o pauză și continuă: Chadwick e un bărbat foarte norocos că te are ca soție.

Margaret păru emoționată.

– Îți mulțumesc, dragă. Aș îndrăzni să spun că nu merit un asemenea compliment, dar îți prețuiesc cuvintele.

Angeline știa puține despre viața lui Margaret. Nu se poate să fi fost ușor pentru o femeie al cărei tată avusese un magazin să intre în înalta societate și să devină mama vitregă a unui copil de opt ani, dar Margaret era o lady specială.

Capitolul 4

Colin avea de gând să-i spună valetului său să-i facă bagajele după micul dejun. Nu avea nici un rost să mai stea. Îi va explica pe scurt motivele tatălui său și apoi va porni înapoi la Londra în aceeași zi.

Sorbi din ceai și auzi un sunet ciudat ca un mestecat de sub masă. Apoi observă că toți cârnații de pe farfuriile surorilor lui dispăruseră cumva. Când ridică din sprâncene, Bianca și Bernadette îl priviră cu expresii inocente – fără îndoială, hrăneau câinele pe sub masă.

Când se termină micul dejun, marchizul își dres glasul.

– Am un anunț de făcut.

Toată lumea îl privi întrebător, cu excepția marchizei.

– După o îndelungă meditație, am hotărât că e vremea să fac un inventar al reparațiilor necesare la Sommerall House.

Colin se holbă la tatăl său. În jurul lui auzi murmure. Oare ce-l făcuse pe tatăl său să se răzgândească atât de brusc? Apoi își dădu seama că Margaret nu părea deloc surprinsă.

Era clar că ea era cea care intervenise în numele lui. Oare de ce-l făcea asta să se simtă vinovat? Ea fusese bună cu el, iar el nu făcuse niciodată nimic pentru ea. Nu făcuse decât să păstreze distanța. Ar trebui să-i mulțumească, dar bănuia că marchiza nici nu căuta, nici nu voia recunoștință din partea lui.

Motivația ei de a-l ajuta avusese mai puțin de-a face cu dorințele lui și mai mult cu menținerea păcii în casă pe durata vizitei familiei ducelui.

Marchizul își ridică mâna în aer.

– Încă n-am terminat. Fiul meu dorește să administreze acest proiect. După ce m-am consultat cu Wycoff, amândoi am fost de acord că experiența lui Lady Angeline s-ar putea dovedi de ajutor. Pentru a asigura respectarea bunei-cuviințe, o servitoare îi va însoți.

Margaret își dresă glasul.

– Nu ne putem lipsi de Marie sau de Betty, așa că o promovez pe Agnes ca însoțitoare. Ea e cea mai nouă dintre servitoarele de la bucătărie și, prin urmare, poate fi scutită de la treaba ei obișnuită. Va șterge praful și va ajuta la scoaterea lucrurilor ce nu mai pot fi folosite sau reparate.

– Putem să ajutăm și noi? întrebă Bianca.

Marchizul se încruntă la fiica lui pe deasupra ochelarilor.

– Nu, nu puteți. Am altă însărcinare pentru voi. Datoria voastră va fi să plimbați câinele vostru urât și să vă asigurați că rămâne mereu sub scări...

– Papa, te rog nu spune că Hercules e urât, zise Bernadette. O să-i rănești sentimentele.

Marchizul pufni.

– După cum spuneam înainte să fiu întrerupt, câinele acela nu are voie decât în bucătărie. Ori vă supuneți acestei decizii, ori câinele este aruncat la gunoi.

– Chadwick, nu necăji fetele, interveni Margaret. Le este drag Hercules.

Marchizul clătină din cap.

– Mă aștept ca...

Un scâncet jalnic de animal se auzi de sub masă.

Marchizul făcu ochii mari când Hercules ieși și se așeză pe podea lângă scaunul lui. Câțelul își ridică botul și scânci din nou.

– Papa, Hercules îți arată afecțiune, zise Bernadette.

– Cine-a lăsat câinele ăsta urât afară din bucătărie? întrebă marchizul.

Hercules fugi imediat înapoi sub masă, dar marchizul sări în picioare și ridică fața de masă. Hercules alergă afară și gemenele se luară după el.

– Înapoi aici, javră ce ești! strigă marchizul.

Hercules continuă să alerge, convins că era un joc. Marchiza se ridică.

– Chadwick, o să-l prindă fetele... în cele din urmă.

Bianca și Bernadette chicoteau în timp ce fugăreau câțelul.

Hercules alergă în toaletă.

– Câine afurisit! țipă marchizul.

– Chadwick, zise Margaret pe un ton șocat.

– Scuzați-mă, zise el, morocănos. Apoi se duse cu pași mari spre ușa toaletei. Hercules țâșni afară pe lângă el. Ames! urlă marchizul.

Majordomul grăbi pasul.

– Ah, o să chem o servitoare să curețe, zise Ames, și sună din clopoțel.

– De când a devenit casa noastră un asemenea spectacol? întrebă marchizul.

– Dragul meu, poate că n-ai observat, dar casa noastră a fost întotdeauna un spectacol de-un fel sau altul, spuse Margaret.

Colin se aplecă mai aproape de Angeline.

– Ai observat că acel câine zâmbește?

– Și tu la fel, zise ea.

După ce Angeline se duse la etaj să-și ia pelerina și boneta, marchizul îl chemă pe Colin să-l însoțească în birou.

– Vreau să fie clar că asta nu e decât o măsură preliminară. Cu ajutorul lui Lady Angeline, vei face un inventar a tot ceea ce trebuie făcut.

– Înțeleg și sunt gata să încep, zise Colin.

Își înfrână entuziasmul, dar era un progres real.

– N-am terminat, spuse marchizul. Condiția mea inițială rămâne. Trebuie să-ți găsești o soție sau vând casa.

Tatăl său se lăsase convins în privința inspecției casei, și Colin se gândi că putea să-l înduplece și în privința căsătoriei.

– Este foarte posibil ca reparațiile să dureze luni întregi, zise Colin. Mă voi concentra mai întâi să fac casa locuibilă și apoi voi putea începe să-mi caut o soție când începe sezonul de primăvară. Se gândi o clipă și adăugă: Ar fi mai bine să am o casă înainte să-mi iau o nevastă.

Marchizul își dădu ochii peste cap.

– Sunt două sute de camere la Deerfield. Poți să-ți alegi pe care vrei. Nu-mi vei distrage atenția. Ai șase săptămâni.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu din nou! Voia însă să-l împace pe tatăl lui.

– Intenționez să am o familie în câțiva ani.

Patruzeci de ani părea o vârstă potrivită și îndeajuns de înaintată pentru a renunța la burlăcie.

– Am o ofertă pentru casă și n-am nici o intenție să aștept până te hotărăști tu, zise marchizul. Dacă nu insist să te însori acum, vei continua să fugărești curtezane și actrițe. Toate reparațiile vor fi în van, pentru că-ți vei petrece tot timpul la Londra și vei lăsa Sommerall să cadă din nou în paragină și ruină.

– Am nevoie de câteva luni ca să găsesc o soție, spuse Colin. E o cerere rezonabilă. La urma urmei, e o decizie pentru toată viața.

– Ai fix șase săptămâni. Asta e condiția mea. Fie o vei respecta, fie vând proprietatea. Acum, dacă mă scuzi, mă duc să împușc niște păsări.

Colin scrâșni din dinți. Trebuia cumva să ocolească condiția ridicolă de a se căsători a tatălui său.

După ce Agnes urcă pe capră alături de John, vizitiul, Colin o ajută pe Angeline să urce în trăsură și se așează cu spatele către cai, față în față cu Angeline. Ce naiba va face în privința deciziei tatălui său? Omul acela era complet nerezonabil. Bătu în acoperiș cu bastonul pe care nu-l folosea decât în trăsură. Câteva momente mai târziu, vehiculul porni.

– Ceva nu e în regulă, zise Angeline, ridicându-și vocea ca să fie auzită peste tropotul cailor. Mai înainte erai încântat.

– Nu vreau să țiip la tine.

– Foarte bine.

Angeline se ridică clătînându-se, căci tocmai atunci trăsura luă o curbă.

Colin se ridică într-o clipită. Când trăsura trecu peste o denivelare, o apucă de braț și o trase jos pe banchetă lângă el. Inhală parfumul de trandafiri și pânză proaspăt călcată, fără îndoială de la juponul ei. Aromele unei femei. Periculos.

Va trebui să-și țină răsufierea – sau să respire pe gură.

Boneta ei i se răsucise într-o parte și fustele rochiei se ridicaseră, dezvăluindu-i gambele îmbrăcate în mătase. Gambele foarte lungi și subțiri. Colin își imaginează coapsele lungi ce li se potriveau. Nu, nu-și va imagina asta. Aceasta era Angeline – scorpia. Nu era atras de ea. Angeline acceptase să-l ajute, și Colin avea nevoie de sfaturile ei.

Angeline încercă să-și tragă fustele în jos, dar evident stătea pe jumătate din ele.

– Nu te îngrijora, fusta nu pleacă nicăieri, zise el.

– Se va șifona, spuse ea, foindu-se pe loc.

– Doamne sfinte. Ridică-te și o să te țin eu de talie până-ți tragi fustele la loc.

– Nici să nu te gândești.

Colin rânji.

– Promit că n-o să te strâng.

Privirea ei arzătoare din clipa aceea putea să-i dea foc – în toate locurile potrivite.

– Hai sus, zise el, punându-și mâinile pe curbele taliei ei.

Dumnezeule, ce talie subțire avea. Cât timp își trase ea fustele la loc, Colin îi privi fundul delicios de bombat. Normal că-și închipui cum și-ar pune mâinile pe fesele ei și imediat simți că-l strângeau pantalonii.

După ce Angeline termină cu agitatul și foitul din fața lui spre marea lui încântare, Colin o luă de mână s-o susțină în timp ce se așeza cu grijă pe bancheta de piele.

– Mulțumesc.

– A fost plăcerea mea, zâmbi el.

Angeline își îngustă privirea.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă el, inocent.

Angeline pufni.

– Voiam să-ți pun o întrebare. Ai fost fericit la micul dejun, dar s-a întâmplat ceva după aceea. Ai devenit iar prost dispus.

– Tata insistă în continuare să mă căsătorească, zise el cu un oftat prelung.

– Cred că te testează. E o cerere nerezonabilă. Ai putea foarte bine s-o ignori.

– Mai este o problemă, zise el, întâlnindu-i privirea. Mi-a dat șase săptămâni să-mi găsesc o nevastă.

– Asta e scandalos!

– Da, dar tata e de neclintit.

– Cu toate astea, a fost de acord cu renovarea, zise ea. Este un pas mare.

– Nu vezi problema? Aș putea să cheltui o avere și apoi să pierd proprietatea pentru că n-am o soție. Toate eforturile mi-ar fi atunci în zadar, lăsând la o parte faptul că m-ar lăsa lefter.

Angeline clătină din cap.

– Marchizul știe că e imposibil pentru tine să-ți găsești o soție potrivită la țară. Cred că ar trebui să lași asta deoparte și să te concentrezi asupra casei. Odată ce-și dă seama că ești serios și harnic, probabil va extinde termenul pentru găsirea unei soții.

– Și dacă n-o face? Nu pot să-mi asum riscul acesta.

– Ce altceva poți să faci?

Colin se uită la ea. Trecu un moment lung. Dacă se însura cu Angeline, toate necazurile lui ar dispărea instantaneu. Dar Doamne sfinte, Angeline?

Privirile li se întâlniră și amândoi își întoarseră ochii în altă parte. Oare îi venise și ei aceeași idee?

După o tăcere inconfortabilă, Angeline zise:

– Nu te invidiez.

– Părinții tăi nu te presează să te măriți? întrebă el.

– Nu sunt asediată de pretendenți. Și drept să spun, sunt ușurată.

Colin n-o crezu.

– Ei, haide acum. Toate femeile vor să se mărite. Asta e ce vor femeile.

– Eu nu sunt toate femeile, și n-am nici o intenție să mă mărit.

– Asta sună mai mult a mândrie, zise el.

– Nu, așa gândesc eu.

– Nu poți să trăiești independent.

– Bunica mea mi-a lăsat o avere când a murit. E sub formă de alocație, bineînțeles, dar pot trăi suficient de confortabil în casa ei.

– Nu se poate să vorbești serios acum, zise el. Ai prefera să trăiești ca fată bătrână decât să te măriți?

– Asta e planul meu, fie că mă crezi, fie că nu.

– Glumești.

– Nu, nu glumesc.

– Mă îndoiesc că Wycoff va fi de acord, zise el.

– Am treizeci și unu de ani, după cum știi prea bine. N-am nevoie de acordul lui.

– Toate lady pe care le-am întâlnit vreodată considerau căsătoria ca Sfântul Graal.

– Nu și această lady, zise ea.

– Nu-ți dai seama ce ratezi?

– Ce anume, niște dezmățați, desfrânați și destrăbălați adulteri și bețivi?

Colin păru șocat.

– Tu chiar vorbești serios.

– Aș zice să ne concentrăm asupra lucrărilor ce trebuie făcute. Dacă te îngrijorezi în privința căsătoriei, probabil te vei simți copleșit. Gândește-te cum să îndeplinești câte un lucru pe rând, zise ea.

– Ți-a dat cineva sfatul acesta?

– Am ajuns la concluzia asta singură.

Își întoarse atenția către fereastră, semnalând astfel că n-avea intenția să se explice mai mult.

Era clar că nu voia să-și discute hotărârea, dar lui Colin i se părea ciudat. Bănuia că hotărârea ei era luată din mândrie și probabil din teamă. Fără îndoială logodna cu Brentmoor îi provocase mai multă supărare decât își imaginase el.

Tot nu putea înțelege cum ajunsese ea să aibă o legătură cu Brentmoor. Omul acela era foarte bine cunoscut pentru jocurile de noroc pe mize mari și numeroasele aventuri. Nu se putea să pretindă că nu-i cunoscuse caracterul. Poate că Brentmoor o convinsese că începuse un nou capitol în viață și că se schimbuse

radical, dar asta provoca o nouă întrebare: De ce-i permisesese Wycoff individului să-i curteze fiica? Ducele nu era prost.

Oare era posibil să fi avut o aventură secretă cu Brentmoor? Își alungă toate aceste gânduri cu un efort de voință. Orice se întâmplase nu era treaba lui.

Era drept că și el dusesese o viață de desfrânat ani de-a rândul, dar nu avusese de-a face decât cu femei sofisticate. Niciodată nu se apropiase de domnișoarele inocente sau de o lady nemăritată; evitase orice ar fi putut avea ca rezultat lanțul căsătoriei. Și oricum, nu era el genul să se implice într-o mare poveste de dragoste. Lăsa aiurelile astea poezilor radicali și flăcăilor de țară amorezați.

Mai mult ca orice, Angeline avea nevoie de o ocupație reală. Noaptea trecută, se frământase și se foise în pat. Nu va sta aici decât o lună. Când vizita se va fi terminat, se va întoarce la Worthington Abbey și va face anunțul către familia ei. Nu avea nici o îndoială că mama și tatăl ei nu vor fi de acord, dar nu aveau ce face s-o oprească.

Va fi mult mai bine să se mute în casa bunicii ei cât de curând posibil, dar o îngrijora gândul la Penny. Sora ei atât de sensibilă va fi foarte agitată și supărată, dar Angeline avea să se asigure că Penny știa că o va putea vizita oricând. Va avea multe de făcut. Va trebui să angajeze o bucătăreasă și câțiva servitori. Poate va trebui chiar să cumpere o șaretă și să învețe să o conducă. Nu era viața pe care și-o închipuise dintotdeauna, dar avea să se descurce cât de bine putea.

Își putea foarte bine imagina că mama ei o va implora să facă încă o încercare în timpul sezonului de primăvară, dar Angeline nu avea de gând să se expună din nou în societate. Știa exact ce ar aștepta-o, și refuza să facă jocul bârfitorilor.

Cel mai mult o îngrijora reacția tatălui ei, dar în cele din urmă chiar și el se va resemna cu decizia ei. Din nefericire, de la scandalul cu Brentmoor, o evitase mereu.

Va fi mai bine pentru toată familia dacă ea va trăi independentă și în liniște la țară. Mama și tatăl ei o vor putea duce pe Penny la Londra în timpul sezonului de primăvară, și, deși o durea că nu va putea s-o vadă pe sora ei la balul de debut, Angeline știa

că era mai bine așa. Aflase că era destul de puternică să suporte foarte multe lucruri, dar nu putea suporta gândul că proasta ei reputație ar putea-o răni pe sora ei.

Sommerall, o oră mai târziu

Colin căra coșul greu.

– Cred că bucătăreasa ne-a pus destulă mâncare cât pentru o armată. Serios, chiar nu înțeleg la ce s-a gândit.

– Pâinea proaspătă miroase minunat. Și simt și niște fursecuri. Își vârî mâna în coș. Sunt calde încă, zise ea, mușcând dintr-unul.

– Ești ca un copil lacom care fură un fursec, zise el.

– Amândoi furam fursecuri când eram copii.

– Eu nu-mi amintesc să fi făcut vreodată așa ceva, pufni el.

– Ar trebui să-ți amintești. Aveam nouă ani și eu am furat două fursecuri, dar tu ai fost prins cu mâna în borcan. Din câte îmi amintesc, ai fost bătut la palmă pentru asta.

Colin o privi cu coada ochiului.

– Acum îmi amintesc. Tu ai scăpat de orice pedeapsă. Eu am fost un gentleman chiar și când am fost copil și am luat asupra mea și pedeapsa ta.

– Ha! făcu ea.

În timp ce John ducea caii la grajd, ei urcară treptele. Când Colin întoarse cheia în broască, Angeline avu senzația foarte ciudată că mai făcuse asta și înainte cu el. Senzația era atât de puternică, încât avu impresia că i se întâmplase cu adevărat.

Colin o conduse înăuntru, și Angeline avu în continuare aceeași senzație de familiaritate, deși nu putea să-și dea seama ce anume o provocase. Erau amândoi mici când marchizul închisese casa. Probabil își imagina ceva ce nu se întâmplase niciodată, dar chiar dacă s-ar fi întâmplat, nu avea nici o semnificație.

Colin își scoase mânușile și-și trecu degetul pe masa de marmură din hol.

– Praf, zise el, încruntându-se.

– După atâția ani, ar trebui să fie mult mai mult praf de-atât, zise Angeline. E clar că a fost cineva să curețe, deși nu regulat.

Agnes puse coșul pe podea și începu să șteargă praful de pe masă și de pe oglinda în ramă aurită de deasupra.

– Putem să ne punem mânușile aici și să ne agățăm șalurile pe cuier, zise Angeline, scoțându-și-le pe amândouă. Îți mulțumesc că m-ai convins să te însoțesc. Pictatul de evantaie, brodatul și cântatul la pian par atât de frivole. Să te ajut să restaurezi Sommerall îmi va da o senzație de împlinire reală. Mă simt învigorată deja.

– Nu m-am gândit niciodată că o lady s-ar putea simți plictisită de viața ei.

– Mă îndoiesc că pot fi socotită o lady obișnuită, zise ea.

Dar, la urma urmei, se îndoia că femeiuștile cu care se înhăita el își petreceau timpul brodând proverbe în saloane elegante.

– Angeline, nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar nu trebuie să lași acțiunile unui bărbat lipsit de onoare să-ți dicteze restul vieții.

Angeline îi oferă un surâs slab.

– E drăguț din partea ta, dar nu ai nici un motiv să-ți faci griji.

Bineînțeles că nu va recunoaște niciodată de câte ori se gândise la toate cele întâmplate. Își amintise astfel momentul exact când Brentmoor se alăturase neinvitat grupului ei la Vauxhall. Felinarele creaseră o ambianță potrivită în timp ce se plimbau. Când el o provocase să o apuce pe cărarea întunecată, ea îl refuzase și și-l alungase din minte. Asta nu împiedicase curtea încrâncenată pe care el i-o făcuse în continuare, dar marcase prima lor întâlnire, pe care ar fi vrut să și-o poată șterge cu totul din minte.

Cu trecerea timpului, Brentmoor spusese toate cuvintele potrivite și o convinsese că era un om schimbat datorită ei, și totuși, undeva înăuntrul ei, totdeauna existase o sămânță de îndoială. O ignorase în detrimentul propriu.

– Pari gânditoare, zise Colin.

Angeline nu voia să-și irosească ziua gândindu-se la Brentmoor.

– Am avut mai mult timp să stau să meditez decât aș fi vrut. Astăzi mă voi face însă folositoare. Sper că vom găsi desul potențial și foarte puține probleme. Prea târziu își dădu

seama că dezvăluise prea mult, ceea ce o făcuse să pară jalnică. Așa că adăugă: Bineînțeles, rareori îmi pierd vremea meditând. „Mincinoaso!”

– Îți sunt recunoscător pentru ajutor. Au trecut ani de când am fost aici. Pare ciudat, spuse el.

Trecuseră douăzeci și patru de ani. Angeline nu se gândise că poate va fi oarecum neliniștit să intre din nou în casă, dar era perfect normal. Nu avea decât șase ani când murise mama lui, și tatăl său nu se mai întorsese niciodată aici.

– Orice găsim, promite-mi că nu vei fi dezamăgit, zise ea.

– Ca să fiu sincer, mă aștept să fie nevoie de numeroase reparații la casă. Orice e stricat poate fi îndreptat. Făcu o pauză și adăugă: Sper.

Colin deschise o ușă și o conduse în anticameră. Era un șemineu mare de marmură, plin de praf și o bibliotecă mare – cu rafturi de la podea la tavan. După ce așeză coșul de picnic pe podea, trase învelitorile de pe o masă mare rotundă de mahon.

– Este într-o stare excelentă, comentă ea.

– Covorul de dedesubt e decolorat, zise el.

– Ar fi trebuit strâns și depozitat.

– Cred că tata a plecat în grabă după înmormântarea mamei.

Angeline simți un junghi în inimă la aceste cuvinte. Oricât de mulți ani trecuseră, era sigură că el simțea încă golul. Chiar și în timpul exilului ei la Paris, citise știrile în ziarele de scandal englezești, unde identitatea prost deghizată și aventurile lui erau ușor de recunoscut și erau servite câteva săptămâni mai târziu, ca niște bârfe reîncălzite.

Angeline îi făcu semn lui Agnes să meargă să șteargă praful în anticameră.

– Lângă rafturi este o scară solidă. Când termini, să vii să mă cauți.

– Prea bine, milady.

Angeline se întoarse către Colin.

– Vom avea nevoie de cel puțin doi lachei să ridice masa și de încă cineva să mute covorul.

Cu un oftat, Colin își scoase carnetul și creionul.

– Voi cere ajutorul lacheilor sau arendașilor.

– Pot lua eu notițele în timp ce tu inspecțezi, zise ea.

– Foarte bine, spuse el, și-i dădu carnetul și creionul. Apoi se uită în jur. Sunt urme pe pereți unde cred c-au fost atârinate tablouri.

– Îți amintești ce tablouri erau? îl întrebă ea.

Colin clătină din cap.

– A trecut multă vreme de atunci, și eram prea mic să fiu atent la așa ceva. Bănuiesc că sunt în pod. Se duse la șemineu. Nu sunt cărbuni în găleată. Numai Dumnezeu știe ce poate fi în hornul acela. Deschise o cutie de iască. E goală. Va trebui să aduc una cu mine data viitoare și să aranjez să se livreze niște cărbuni. Așa o să pot verifica dacă sunt probleme cu hornul.

Angeline termină de luat notițele și se întoarse către servitoare. Observă urmele de pe podeaua de marmură cu model în carouri albe și negre – avea nevoie de o curățare temeinică. Covoarele și preșurile de pe scări erau probabil pline de praf și posibil și decolorate, dar, pentru moment, se va concentra asupra parterului.

Colin se uită în sus la candelabru.

– Pânze de păianjen.

Angeline se cutremură.

– Ce e? întrebă el.

– Urâsc păianjenii.

Cu privirea poznașă, Colin își trecu degetele ca niște piciorușe peste brațul ei.

Angeline îl plesni peste mână.

– Termină!

Chicotitul lui profund trezi ceva înăuntrul ei.

– Apropo de pânze de păianjen, vei avea nevoie de cineva care să curețe candelabru, zise ea, adăugând asta la listă.

– Pe aici, spuse el, indicând o altă cameră de la parter. Uite, salonul pentru micul dejun, zise el când intrară.

Angeline trase învelitorile, și Colin așeză coșul pe masa goală. Trase apoi un scaun.

– Pernele sunt decolorate.

– Am observat că tot așa sunt și draperiile. Înainte de a remobilă, ar trebui să verificăm dacă există obloane exterioare. Dacă

nu sunt, va trebui să pui să se instaleze, ca să protejeze mobila și covoarele de soare.

– Dar nu va deveni teribil de întuneric înăuntru?

– Le vei folosi în principal vara, și obloanele ridicate când nu sunt folosite.

– Există obloane, zise el, dar vor trebui reparate. Oftă. Abia am început, dar e clar că munca va fi mult mai complicată decât m-am așteptat.

– Nu știm starea salonului principal, zise ea. E posibil ca mobila și covorul de acolo să fie într-o condiție mai bună.

– Ai dreptate. Odată ce reușim să inspectăm totul, putem hotări care dintre proiecte au cea mai mare prioritate. De trei ori se referise la ei și nu doar la el. Scuze, zise el. Am presupus că vrei să continui să fii implicată, dar nu trebuie să te simți obligată.

– Aștept cu nerăbdare această provocare.

Simțind că avea un scop, starea de spirit a lui Angeline se îmbunătățise.

– E evident că a fost neglijată. Tot nu pot înțelege ce l-a făcut pe tata să vrea dintr-odată să vândă.

– Și-a exprimat cineva interesul, zise ea.

– Da, dar pun pariu că n-a fost pentru prima dată. Cred că tatăi, pur și simplu, i-a venit ideea să mă împingă pe mine la altar.

– Cred că oferta a fost foarte tentantă. Casa n-a fost menținută într-o stare bună și a stat goală atâția ani. S-a mai întors vreodată aici?

– Nu, după câte știu eu.

– Evident că nu suportă să se întoarcă, și nu are nici o certitudine că tu vei veni să locuiești aici prea curând.

– Întotdeauna am presupus că va fi a mea, zise el.

– Știu că este dificil, dar azi s-a lăsat înduplecat. Nu e deloc o situație fără speranță.

Colin ridică din umeri.

– E prima dată când tata a renunțat la control.

– Iartă-mă că mă bag, dar l-ai întrebat vreodată dacă ai putea să-i fii de ajutor?

– Am renunțat cu ani în urmă. Pe vremuri mă lua cu el când vizita arendașii, dar e genul de om care consideră că numai el poate

să facă bine ceva. Unul dintre motivele pentru care m-am ținut departe de Deerfield e că m-am simțit inutil. Tata va spune care sunt lucrurile ce trebuie făcute, dar nu-mi va permite să-mi asum nici o responsabilitate. E agasant.

– Astăzi ți-a permis, zise ea. E un pas în direcția bună.

– Da, dar acum am bănuiala că are încă un plan cu care intenționează să mă ia prin surprindere.

– Când ai devenit atât de pesimist? întrebă ea încruntându-se.

– Dacă mă aștept la ce e mai rău, nu voi fi niciodată dezamăgit.

– Dar atunci nici nu ești mulțumit vreodată.

– Ai dreptate.

Abia după ce vorbise își dădu seama că era o ipocrită, dar pesimismul ei se baza pe întâmplări reale, nu pe unele potențiale. Ea plănuia să preia controlul asupra propriei vieți. Nu va fi ușor, pentru că familia ei nu va fi de acord, dar o va face.

Colin îi indică un coridor spre stânga.

– Hai să ne uităm și aici.

Colin deschise ușa și Angeline intră.

– E un birou, zise ea.

Erau învelitori peste un birou, un glob cu stativ și rafturi de cărți ce se înălțau până la tavan. Colin o văzu pe Angeline cum trage draperiile scoțând la iveală o fereastră cu arcadă.

– E o lumină excelentă. Cred că ți-ar plăcea să lucrezi aici.

Colin își puse mâinile în șolduri.

– Da, la lumina asta se vede tot praful de pe rafturi și de pe mesele laterale neacoperite.

– Îți amintești cât de cât de camera asta? întrebă ea.

Colin împinse globul și-l făcu să se rotească.

– Îmi amintesc globul ăsta. Tata îmi arăta pe el diferite țări.

După aceea îmi puneam întrebări să vadă dacă mi le aminteam.

– Și ți le aminteai?

– Da, încuviință el. Am învățat destul de multe țări așa. Îmi plăcea Italia cel mai mult pentru că semăna cu o cizmă.

Angeline se duse iar la fereastră.

– E o priveliște minunată către domeniu.

Colin veni în spatele ei. Vântul împrăstia frunzele aurii și portocalii. Parfumul vag de săpun de trandafiri zăbovea pe pielea ei.

Avea impresia că era aproape o intimitate să stea atât de aproape de ea.

– Aș putea să mă atașez rapid de camera asta, zise el.

Angeline se trase de la fereastră și rosti pe un ton exagerat de vesel.

– Să ridicăm și învelitoarea de pe birou?

Colin se întrebă dacă o intimidă cumva. Ridică din umeri și trase de învelitoare. Pe birou era un suport cu roțițe cu două călimări.

– E o chestie isteată, suportul pe roți, zise el. Se încruntă când luă o pană de scris. N-a fost folosită niciodată.

Poate era un semn al grabei tatălui său de a pleca, atunci, cu mulți ani în urmă.

Deschise apoi sertarele și le închise la loc.

– Cauți ceva anume? întrebă ea.

– Totul e gol.

Nu-i pomeni de miniatura mamei lui. Poate că-i va spune mai târziu, dar nu acum.

– Sunt sigur că tatăl tău și-a luat cu el hârtiile și corespondența importante, zise Angeline.

Colin se duse la bufetul de la perete, unde găsi o carafă și pahare. Scoase dopul și mirosi.

– Coniac.

Angeline ridică din sprâncene.

– Nu e cam devreme?

Colin râse, turnă un deget de coniac într-un pahar și i-l oferă.

– Pentru o lady cu discernământ.

– O lady nu bea băuturi spirtoase.

– Lașo, râse el.

– Dacă tu crezi că provocările de genul ăsta vor funcționa, te asigur că te înșeli, zise ea.

Colin se rezemă de bufet și-și învărti paharul cu coniac.

– N-ai idee ce pierzi.

– Păi atunci nu-mi va lipsi. Ei, și acum, dacă ai terminat cu încercarea de a mă tenta, care nu va funcționa niciodată, îți sugerez să mergem să ne uităm la salonul principal – sau sunt mai multe?

Colin își termină coniacul.

– Habar n-am.

– Poate că-ți vei aminti mai multe despre casă în timp ce explorăm.

– Sau o să găsim o comoară îngropată, pufni el.

– Ești mult prea cinic, zise ea, ieșind din birou. O să-ți strici pofta de mâncare.

Colin îi privi fundulețul rotund și zise:

– Pofta mea e clar stârnită.

Când intrară în salonul pentru micul dejun, aroma pâinii proaspete umplu aerul. Stomacul lui Colin ghiorăi, făcându-i pe amândoi să râdă.

– Am putea să mâncăm acum, la urma urmei, zise ea, apoi deschise coșul și desfăcu pâanza ce acoperea pâinea caldă.

Agnes apărui și făcu o reverență.

– Milady, aștept și celelalte instrucțiuni ale dumneavoastră.

– Cred că ți-e foame.

– Dacă nu vă supărați, milady, mă voi duce la grajduri și voi mânca împreună cu John.

După ce Agnes plecă, Angeline se încruntă.

– E mult de mers până la grajduri.

– Alternativa ar fi să ni se alătore, și știi că s-ar simți stânjenită. John se va bucura de prezența ei.

– Ai dreptate, bineînțeles.

Colin scoase din coș un urciur cu limonadă și două pahare. Se așezară împreună într-un loc la soare, și căldura o făcu să vrea să se tolănească leneșă ca o pisică. Mâncară pui rece, șuncă, brânză, pâine și fursecuri la desert.

– Mai vrei niște pui? o întrebă el.

Angeline își puse mâna pe stomac.

– Sunt plină și mă tem că voi fi letargică toată după-amiaza dacă mai mănânc. Pot să-ți servesc restul ție?

– Oh, Doamne, nu. M-am îndopat.

Angeline începu să împacheteze restul mâncării, și Colin puse farfuriile în coș. Când Angeline îi dădu restul de pâine învelit în pânză, mâinile li se atinseră. Atingerea accidentală făcu ceva

să freamăte în interiorul ei. Îl surprinse uitându-se la ea cu buzele ușor întredeschise. Apoi însă Colin trase aer adânc în piept și-și feri privirea.

Angeline își spuse că-și imaginase atmosfera intensă dintre ei. Oricum, nu-și putea permite să facă nici un pas greșit. Colin era un prieten de familie, și ea era aici doar ca să-l asiste. Nimic altceva nu putea și nu avea voie să se întâmple vreodată între ei.

Fără să vrea, își reaminti puterea lui când îl văzuse mânuind securea cu două zile în urmă și părul negru de pe pieptul și brațele lui. Era genul de bărbat care le făcea pe femei să uite să respire, dar își reaminti singură că era un libertin, un om care urmărea plăcerea în primul rând. Probabil, erau zeci de femei pe care le lăsase în urma lui. Făcuse o dată o mare greșală, nu avea intenția să mai facă una.

Când închise coșul, între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Colin își dresе glasul.

– Să cercetăm salonul acum?

– Da, sunt curioasă ce vom găsi.

Când Colin îi oferі brațul, Angeline îl luă și imediat îi simți căldura trupului și parfumul propriu. Aruncă o privire spre profilul lui. Deși era și ea înaltă, Colin se înălța mult deasupra ei. Bărbia cu gropiță, nasul drept și linia puternică a maxilarului îi erau toate familiare, și totuși cumva parcă mai pronunțate. Un cărlionț negru îi cădea pe frunte. Angeline își aminti că el își urăse părul ondulat când era băiat, dar cărlionții lui de nestăpânit făceau cu siguranță parte din farmecul său.

După ce urcară scările, Colin o conduse în salon. Angeline studie spațiul în mare și se gândi că avea potențial.

– Covorul nu e decolorat aici, zise ea.

Colin deschise obloanele.

– Poți vedea motivul.

– Ce păcat că nu le-au folosit și în celelalte camere.

Colin își lăsă capul pe spate.

– Tavanul pare să fie în stare bună.

Se uită și ea în sus.

– Acela e un portret al lui Hercule?

– Nu sunt sigur.

– Surorile tale ar fi încântate dacă le-ai spune de el.
– Ei bine, hai să nu le spunem încă. Altfel mă vor hăitui ca niște câini de vânătoare, dacă-mi permiți jocul de cuvinte, ca să le las să-l vadă și ele.

Se duse să cerceteze șemineul și se lăsă pe vine în fața lui.

Dacă Angeline ar fi fost o lady decentă, nu i-ar admira fundul, dar ceea ce el nu știa n-avea cum să-i facă rău.

– Vatra are un grătar. Poți pune un ceainic la fiert, zise el.

– Oricum ai suna să vină servitoarea.

Colin se ridică.

– Îmi place să fac ceai în șemineu.

Angeline se holbă la el.

– Îl faci tu?

– N-am decât un valet în apartamentul meu la Albany. Când are o jumătate de zi liberă, trebuie să mă descurc singur.

– Glumești!

– Nu, zise el, întorcându-se către ea. Dar ceaiul este limita talentelor mele gospodărești.

– Ingeniozitatea te va ajuta la renovarea casei tale.

– Nu e a mea și poate că nu va fi niciodată.

Părea să fie puțin cam artăgos. Angeline se gândi c-ar trebui să fie mai atentă la cuvintele ei.

– Am avut dreptate, zise ea. Mobilierul e în stil georgian.

– De unde știi? întrebă el.

– Pernele ovale și damascul roșu de pe fotolii și canapea sunt semne distinctive ale perioadei. Se duse la perete. Vezi și lambriurile astea? În secolul trecut erau folosite ca să protejeze pereții de scaune. În zilele astea nimeni nu mai folosește un asemenea aranjament.

– Mobilierul este mult prea feminin. Am nevoie de ceva mai zdravăn.

– Viitoarei tale soții s-ar putea să-i placă.

Colin își încheștă pumnii în șolduri.

– De ce am impresia că vrei intenționat să mă necăjești?

Angeline își ascunse un zâmbet.

– Din moment ce n-ai planuri imediate să locuiești aici, îți recomand să păstrezi mobilierul actual. E posibil să descoperi

că există niște probleme mai urgente, care necesită o atenție mai grabnică.

– Hai să urcăm în dormitoare, zise el.

O conduse pe scări la următorul etaj. Angeline nu se putu abține să nu remarce lipsa portretelor de familie pe pereți, deși își putea da seama unde fuseseră agățate. Își spuse că erau doar simple camere și că se afla acolo doar ca să-l ajute la inspectarea casei. Cu toate astea, se gândi cum ar reacționa tatăl ei dacă ar afla că se duse într-un dormitor cu Colin. Oh, ce Dumnezeu, tatăl ei nu va afla niciodată, iar Colin sigur nu va menționa asta când se vor întoarce la Deerfield.

Nu fusese deloc atât de sperioasă pe vremuri, dar își dezamăgise familia. Vinovăția ei era precum ceața – inevitabil ajungea să acopere totul.

Primul dormitor era o cameră bine aranjată cu patru stâlpi înalți de mahon la pat și cuverturi trandafirii ce se asortau cu draperiile. Un șezlong cu perne trandafirii era așezat în colțul camerei.

– Asta a fost camera mamei tale? întrebă ea.

– Îmi imaginez că da.

Cu un aer foarte hotărât deschise sertarul noptierei.

Angeline nu acordă la început prea mare atenție acestui lucru și se duse la fereastră, unde trase draperiile.

– Cred că primăvara ai putea avea o grădină frumoasă de flori aici.

Sunetul de pași îi atrase atenția. Colin deschidea și închidea sertarele măsuței de toaletă.

– Cauți ceva anume? întrebă ea.

– Da.

Colin se duse la garderob și deschise ușile. Lui Angeline i se păru ciudat că nu-i spusese ce anume căuta.

Cu un oftat exasperat, Colin verifică și cealaltă noptieră.

– Poate că te pot ajuta și eu, spuse ea.

– Totul e gol, zise el și trecu prin ușa de legătură.

Angeline îl urmă, îngrijorată de starea lui de spirit ciudată.

– Asta cred că a fost camera tatălui tău.

Stâlpii patului erau enormi și cuverturile erau de un roșu întunecat. Într-un colț era un stativ de mahon cu oglindă pentru bărbierit.

Colin începu să cerceteze prin garderob și în sertarele scrinului.

– Colin?

La început nu-i răspunse. Când vorbi, avea vocea răgușită.

– E ca și cum n-ar fi existat.

Angeline simți că i se strânge inima.

– Dacă-mi spui ce anume cauți, te pot ajuta să-l găsești.

– Nu cred că poți.

– Poate, dacă mi-l descrii, voi avea succes.

– E o miniatură... a mamei mele.

Oh, Doamne. Angeline trase tremurător aer adânc în piept, simțind că trebuie să se controleze de dragul lui.

– Când ai văzut-o ultima oară? întrebă ea.

– Era pe măsura ei de toaletă, dar s-ar putea să mă înșel. A trecut atât de mult timp de atunci, zise el cu un oftat. N-am nimic care să-mi amintească de ea.

– Trebuie să fie undeva în casă, rosti ea, cu glasul găuit. Avea ceva special această miniatură?

– Îmi imaginez niște pietre netede, nu știu de ce, spuse el încruntat.

– Erai foarte tânăr.

Colin se duse la fereastră și-și puse mâinile pe sticla vălurită.

– Colin, ce te supără?

– Nu-mi amintesc trăsăturile ei, zise el, întorcându-se spre ea.

Angeline își mușcă buzele, căci nu l-ar ajuta deloc dacă ar începe să lăcrimeze.

– A trecut prea mult timp, continuă el oftând din nou.

Angeline trase aer adânc în piept.

– Presupun că servitorii au mutat totul în pod.

– Probabil, fu el de acord și începu să se plimbe prin încăpere. Ar fi trebuit să stau în Londra și să las totul în pace.

– Nu, zise ea. Sommerall e importantă pentru tine.

– Aș fi putut cerceta proprietatea cu ani în urmă. Pur și simplu, am presupus că o voi moșteni eu. Numai Dumnezeu știe ce a putrezit sau s-a sfărâmat deja în bucăți.

– Colin, tatăl tău este încă proprietarul și, ca atare, este responsabilitatea lui.

– N-ai înțeles la ce m-am referit. Am ignorat Sommerall până când tata și-a exprimat intenția s-o vândă.

– Nu trebuie să te critici așa. N-ai fi putut prevedea că tatăl tău se va hotărî să vândă.

Colin pufni.

– Dacă tata n-ar fi trimis scrisoarea aceea în care m-a informat că are de gând să vândă, aș fi inventat niște scuze ca să nu vin aici la vizita voastră. Nu te amăgi singură, Angeline. Sunt un om egoist. Am făcut lucruri rele, dar nu-ți voi pângări urechile. Crede-mă, mi-am câștigat pe bună dreptate reputația de dezmățat.

Angeline recunoscua ura de sine, pentru că și ea o simțise. De câte ori nu se mustrase singură că ascultase de un bărbat despre care știa că provoca necazuri? În loc de asta, îi crezuse minciunile că era un om nou datorită ei.

– Nici unul din noi nu poate schimba trecutul, dar nici nu trebuie să-i fim sclavi.

– Uite ceva ce ar trebui să știi, zise el pufnind din nou. Libertinii sunt irecuperabili.

– N-am nici o intenție să încerc să te schimb. Am făcut și eu greșeli, și tot așa și tu. Asta nu înseamnă că nu meriți să găsești miniatura mamei tale sau că nu meriți Sommerall.

– Dacă ai avea minte, ai cere să te duc înapoi la Deerfield imediat.

– Nu mi-e frică de tine, Colin.

– Ar trebui să-ți fie.

– Da, ești un libertin mare și rău.

Colin își îngustă privirea.

– De ce vrei să mă ajuți? Îți imaginezi că este echivalentul donării de coșuri cu provizii săracilor?

Colin era mândru și probabil regreta că-și recunoscuse greșelile.

– Este un proverb vechi: Calul de dar nu se caută la dinți.

– Te plictisește brodatul și nu ești interesată decât să renovezi casa.

– Am crezut că am fost foarte clară în această privință. Nu am nici un interes să te renovez pe tine.

Lui Colin îi scăpă un hohot de râs.

– Asta e foarte bine. E foarte puțin probabil să găsești ceva demn de salvat la mine.

Angeline nu-i spusese motivul real. Încercase să-și imagineze cum ar fi să-și piardă familia și să se mute din casa copilăriei ei la o vârstă atât de fragedă. Anul acela în Paris fără Penny și tatăl ei fusese atât de dificil, și ea era adultă. Cel puțin știuse că-i va vedea când se va întoarce acasă.

Cum ar fi să nu-și mai vadă mama niciodată? Cum ar fi să nu-i mai audă niciodată vocea? Cum ar fi să nu aibă nimic concret care să-i amintească de o persoană pe care o iubea? Nici măcar nu suporta să se gândească ce înseamnă o astfel de durere pentru un copil mic.

Colin nu avusese decât șase ani când își pierduse mama. Acum tot ce voia era să-i găsească miniatura și să-i păstreze locul de odihnă veșnică.

– Ești sigură că vrei să faci asta? S-ar putea să o regreti, zise el, cu un zâmbet batjocoritor.

„S-ar putea să o regreti.” Simți fiori pe ceafă. Noaptea în care acceptase prima dată să danseze cu Brentmoor și el rostise exact aceleași cuvinte și-i zâmbise de parcă împărtășeau o glumă bună. O avertizase, și ea nu-l luase în serios.

Angeline întâlni privirea lui Colin și pentru un moment se îndoi. Nu voia să facă o nouă greșală. O dată era suficient de rău. Dar de data asta era diferit. Colin n-o voia pe ea, el nu voia decât ajutor cu casa.

– Nu va fi nimic de regretat. Dacă vrei cu adevărat să vezi casa restaurată la frumusețea ei inițială, voi face tot ce-mi stă în puteri să te sfătuiesc și să te ajut. Dacă nu vrei asta, spune-mi acum.

– Ei bine, atunci se pare că avem o înțelegere.

– O să găsim miniatura, zise ea. Cred că e în pod.

– Va fi ca și cum am căuta proverbialul ac în carul cu fân, zise el. Nu pot să-mi pierd vremea căutând-o, când sunt atâtea alte

lucruri de făcut. Trebuie să mă gândesc la chestiunile cele mai urgente.

– Te voi ajuta eu, zise ea. Vom lucra ore îndelungate și ne vom lăsa în fiecare zi ceva timp să căutăm și în pod.

Colin clătină din cap.

– Nu pot să-ți cer așa ceva.

– O s-o găsim, zise ea. Vom scotoci în fiecare cufăr, în fiecare sertar, în fiecare colțișor.

– N-am nimic să-ți ofer în schimbul acestui ajutor.

– Dar mi-ai oferit deja. Am nevoie de o ocupație.

Nu-i spusese că motivul principal era să-și țină la distanță amintirile urâte.

– Simt că profit de tine, zise el, întâlnindu-i privirea. La urma urmei, nu suntem cei mai buni prieteni.

– Dar nu suntem dușmani, zise ea.

– Cu ani în urmă, sunt sigur că m-ai considerat un dușman.

– Cu ani în urmă am fost arogantă și încăpățânată. Am crezut că sunt invincibilă.

– Nimeni nu e invincibil. Dar ești puternică. Întotdeauna ai fost puternică.

Angeline își pierduse mare parte din încrederea de sine, dar cuvintele lui Colin o ajutară să vadă că era încă femeia care fusese înainte de scandal. Multe lucruri nu le putea schimba, dar putea schimba felul cum se privea pe sine însăși.

Capitolul 5

Angeline găsi un lighean cu apă și săpun de leșie în bucătărie și o puse pe Agnes să curețe podelele de marmură. Servitoarea sugerase să nu folosească nisip, pentru că ar zgâria marmura.

– Sper că vei putea să cureți urmele, zise Angeline.

– Mă voi strădui din răsuputeri, milady.

După aceea Angeline se întoarse la etaj și-l văzu pe Colin.

– Ce faci?

– Mă duc în pod să caut comori îngropate, zise el.

– Ei bine, sper să nu dai peste niște pirați.

Colin ridică din sprâncene.

– Ahoi, frumoaso. Vrei să vii pe punte cu mine?

Angeline clătină dintr-un deget.

– Nu te sustrage de la îndatoririle tale. Du-te înapoi la săpat.

Colin făcu o plecăciune exagerată, ca la curte, și se îndepărtă.

Angeline inspectă celelalte dormitoare. Majoritatea erau asemănătoare și variau doar în culorile așternuturilor de pe pat. Din fericire, covoarele din dormitoare erau în stare bună, pentru că draperiile grele le feriseră de soare. Erau însă pline de praf, și Angeline își zise că o să-i poruncească lui Agnes să bată covoarele și preșurile de pe scări când termina de spălat podelele de marmură.

Cele câteva tablouri din dormitoare erau predominant scene pastorale. Până acum nu văzuse încă nici un portret de familie. În nici una dintre camere nu era nici un obiect personal. Probabil că servitorii mutaseră totul în pod.

Ca minimul necesar, dormitoarele trebuiau să fie văruite sau tapetate din nou. Draperiile acopereau soarele, dar erau și pline de praf. Deja știa că salonul avea nevoie de obloane noi, de covor și draperii. Din fericire, nu găsisese nici o dovadă de stricăciuni provocate de apă la tavane sau lângă ferestre. Oricum, aveau foarte puțin timp la dispoziție să rezolve problemele pe care le-ar putea descoperi. Singurul lucru pe care-l putea face într-un timp atât de scurt era să-l sfătuiască.

Angeline coborî la parter să verifice progresul lui Agnes. Servitoarea era în patru labe pe podea, frecând marmura.

– Ai reușit să îndepărtezi urmele, Agnes?

– Da, milady. Însă îmi ia ceva timp.

– Anunță-mă când podelele sunt uscate.

Angeline se întoarse în salon și încercă să-și imagineze cum ar arăta camera cu alte perdele și mobilier nou. Pereții roșii păreau cam prea întunecați pentru un salon atât de mic. Angeline își închipui un interior auriu decorat cu pernițe de un galben strălucitor. Draperii cu franjuri aurii pe peretele de sud ar da camerei un aspect dramatic.

Angeline se așeză pe un scaun și luă carnetul și creionul. Își schiță rapid ideile în carnet. Mai târziu i le va arăta lui Colin. Bineînțeles că nu era el proprietarul casei, dar cel puțin i-ar da o idee cum ar putea fi transformat salonul. Covoarele actuale vor trebui să dispară, și altele noi vor fi cumpărate din Londra. Însă totul depindea de Colin dacă devenea moștenitor al Sommerall, și chestiunea aceasta nu era câtuși de puțin rezolvată.

Angeline urcă la următorul etaj și deschise ușa de la mijloc. Un balansoar stătea în fața ferestrei. Aceasta fusese probabil camera copilului. Într-un colț era ceva acoperit cu un cearșaf. Când îl ridică, i se tăie răsuflarea.

Era un leagăn de bebeluș.

Mama lui murise dând naștere unui prunc mort.

Inima îi bubui în piept. Nu-i de mirare că marchizul plecase de la Sommerall în grabă. Amintirile tragice ar fi fost mult prea greu de suportat.

Angeline se îndepărtă și ieși imediat din cameră. Închise ușa cu grijă, dar inima îi bătea atât de tare că se lipi cu spatele de ușă.

Nu voia să vadă și Colin leagănul.

Agnes veni pe coridor.

– Milady, doriți să curăți și camerele astea?

– Nu astăzi, Agnes. Șterge praful în salon, te rog. Mobila și bufetul au nevoie de atenție.

După ce Agnes plecă, Angeline respiră adânc. Colin va descoperi camera copiilor foarte curând, dar Angeline nu voia să fie forțat să se lovească de această amintire dureroasă chiar de la prima vizită. Nu-și putea imagina prin ce suferință sufletească trecuse când era copil. Se gândea că probabil fusese îngrozitor pentru el.

Nu trebuia nici să-l lase să vadă păzind ușa. Cu un oftat adânc, se duse la ultimul dormitor, sperând că va găsi miniatura.

Zece minute mai târziu, închise ușa ultimului dormitor și porni de-a lungul coridorului lung. Nu se așteptase să găsească miniatura într-unul din dormitoare, dar nu se gândise nici că va fi atât de dezamăgită. Dacă ar fi avut miniatura, Colin s-ar fi liniștit puțin, pentru că ar fi regăsit trăsăturile mamei lui.

Era oare posibil să vindeci o rană care lăsase cicatrici adânci după atâția ani? Angeline avea nevoie să creadă că era posibil... sau poate, mai important, Colin avea nevoie să creadă că era posibil.

– Angeline, așteaptă.

Se opri și se întoarse către el. Colin își dăduse jos haina și o purta peste umăr. Lavaliera îi era șifonată și avea mânecile suflecate, dar cumva reușea să pară mai chipeș decât ar avea dreptul orice bărbat să fie.

– Ai făcut vreun progres? îl întrebă ea.

– Am verificat conținutul unui cufăr. Nimic nu e organizat. Se pare că servitorii au vârat tot ce-au găsit în cufere cât de repede posibil.

Și servitorilor li se păruse probabil întristătoare sarcina aceasta.

– Ce-ai găsit?

– Cărți cu pagini lipsă sau îndoite, scrisori vechi, pene de scris, batiste, vase, sculuri de lână, toate amestecate laolaltă.

Evident că servitorii fuseseră lăsați de capul lor.

– Sortarea tuturor acestor lucruri va fi o treabă epuizantă, continuă el.

Dacă rama miniaturii mamei lui era din aur sau argint, exista și posibilitatea să fi fost furată. Angeline nu putea însă să deschidă cu el subiectul acesta atât de îngrozitor. Dacă nu o găseau undeva, era mai bine să continue să creadă că fusese pur și simplu pierdută.

– Ar trebui ca în fiecare zi să ne lăsăm o perioadă de timp să cercetăm conținutul cuferelor, zise ea. Orice nu vrei să păstrezi vom da servitorilor sau arendașilor.

Colin își puse mâinile în șolduri.

– E o treabă monumentală. Cum crezi că o să fac progrese având în vedere limitele de timp?

– Împarte și cucerește? sugeră ea.

– E o sarcină copleșitoare, zise el.

– Vom face atât cât vom fi în stare. Sunt sigură că te vei descurca foarte bine, chiar și după plecarea mea.

– Dacă asta este o încercare să mă înveselești, să știi că nu funcționează.

Expresia lui cinică nu era o mască. Se aștepta la ce era mai rău, pentru că suferise o pierdere atât de teribilă în copilărie.

– Când ai devenit atât de optimistă? o întrebă.

– De când am ajuns aici.

Colin ridică din sprâncene.

Angeline vorbise serios, dar Colin părea șocat.

– A fost o glumă, zise ea.

Adevărul era că devenise o cinică imediat ce ieșise în societate. Învățase arta plictiselii studiate, dar ajunsese plictisită cu adevărat de moda autoprocamațiilor mizantropi. De-a lungul tuturor acelor ani, folosise spiritul ei sarcastic și titlul tatălui ei ca pe un scut. Dar, în cele din urmă, nimic n-o ajutase. Acum nu mai era acea femeie căreia totul și toți i se păreau plicticoși. Nu fusese decât o mască invizibilă. Dar prefăcătoria ei nu o protejase de a fi rănită. Nu voia să se gândească la asta acum, pentru că îi reamintea prea mult de greșelile ei, și zăbovind asupra trecutului nu va schimba nimic.

Colin o privi cu o expresie tulburătoare care o făcu să se simtă inconfortabil. Angeline deschise carnetul.

– Ce mai urmează? zise ea, cu creionul pregătit.

– Trebuie să pun să se aducă iască și cărbune pentru mâine ca să pot verifica hornurile.

Slavă Domnului că-i distrăsese atenția.

– Poate ar fi bine ca bucătăreasa de la Deerfield să vină puțin aici să arunce o privire la bucătărie. Voi vorbi cu Margaret despre asta.

– Mulțumesc, zise el. Odată ce stabilesc cu certitudine că structura de bază a casei e solidă, voi aranja să fie văruiată.

– Poate vrei să-l consulți pe arhitectul care a desenat planurile și a angajat muncitorii când am refăcut sălile principale la Worthington Abbey. Domnul Rotherby e foarte lăudat pentru proiectele și inovațiile lui.

– Bănuiesc că serviciile lui sunt mult peste mijloacele mele financiare, zise Colin.

-Nu se întâmplă nimic dacă-i asculți sugestiile și primești o estimare a lucrărilor. Nu te va obliga în nici un fel.

Colin își trecu mâna prin păr.

-Mă tem că totul va fi o pierdere de timp.

Buzele ei schițară un mic zâmbet. Colin se încruntă.

-Ce ți se pare atât de amuzant?

-Hai cu mine, zise ea, deschizând ușa de la dormitorul care presupunea ea că aparținuse tatălui său cu ani în urmă.

-Angeline, ce e?

-Nu e cazul să te îngrijorezi. N-am de gând să te seduc.

Colin oftă teatral.

-Ce păcat!

-Va trebui să cauți compătimire în altă parte. Îl duse la stativul de bărbierit. Uită-te în oglindă.

-Părul îmi e o claie mai răvășită și mai cârlionțată decât de obicei, zise el. Îi întâlnește privirea în oglindă. Când eram copil, îmi scuipam în palme și încercam să-mi netezesc cârlionții.

Angeline râse.

-Bleah!

-Sunt tentat și acum.

-Pentru cine? Mie nu-mi pasă dacă-ți stă părul înfioat. „Mincinoaso!”

Colin se întoarse și-și duse mâinile dramatic la inimă.

-Vai, bietul de mine.

Angeline n-avea de gând să-i spună că de fapt cârlionții lui rebeli nu făceau decât să sporească atractivitatea lui masculină.

Un zâmbet leșez îi apărui lui Colin pe buze. Era zâmbetul acela de crai care înmuia genunchii și topea inima, menit să dezarmeze orice lady. Ea era, bineînțeles, imună. Ei bine, poate nu chiar complet.

-Și părul tău e puțin răvășit, zise el.

-Serios?

Angeline se duse imediat la oglindă.

-Te-am prins, râse el.

Angeline se răsuci pe loc către el.

-Ești la fel de îngrozitor ca atunci când erai mic.

-Poate că sunt îngrozitor, dar nu sunt mic.

-Ai noroc. Acum te găsesc vag suportabil.

-Ce noroc pe mine, zise el, apropiindu-se și mai tare de ea.

Angeline încercă să ignore nota răgușită din vocea lui, dar sunetul profund avu ecou înăuntrul ei. Aerul era încărcat, și, fără să vrea, Angeline își aminti de felul cum se încordaseră mușchii lui când mânuise securea. Nu îndrăzni să-l lase să-și dea seama cum o afectase.

-Am să-ți fac o mărturisire, zise el.

Acum Angeline nu mai putea respira, pentru că era atât de aproape și mirosul lui o învăluia.

-Acum te găsesc fermecătoare.

Angeline făcu un pas înapoi și-și ridică bărbia.

-O să-ți treacă în curând.

Făcu și el un pas. Avea o expresie languroasă în ochi. Poate că Angeline observase nuanțele de chihlimbar din ochii lui, dar asta doar pentru că avea un spirit de observație foarte bun. Oh, la nai-ba. Nu putea și el să aibă un nas lung, o bărbie ascuțită și să n-aibă mușchi deloc? Și de ce după atâția ani îl găsea acum irezistibil?

Colin înaintă din nou. Acum cizmele lui erau la doar câțiva centimetri de vârfurile pantofilor ei.

Angeline făcu încă doi pași înapoi și se lovi de saltea.

Colin își încleștă mâna mare pe stâlpul patului și privirea îi coborî rapid către decolteul ei. Sâniile îi erau parcă mai grei și sfâr-curile i se întăriră. Sunetul respirației lui era accelerat și părea mai aspru. Buza lui de jos atât de plină o atrăgea. Ceva înăuntrul ei cedă dorinței. Voia să fie mai aproape de el.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, Colin acoperi distanța mică dintre ei. Își înclină capul într-o parte și o privi în ochi.

-Asta e o predare?

Ceața senzuală se risipi, și Angeline se uită urât la el. Ce bărbat scandalos. Cum îndrăznește să se uite la pieptul ei? Angeline se îndreptă de spate.

-Crezi să sunt intimidată de tine?

-Câtuși de puțin, zise el, ridicând din sprâncene. Acei doi pași înapoi au fost doar pași de dans. Am dreptate?

Angeline se apropie acum de el într-un efort de a-și demonstra tăria, dar își dădu seama imediat de dezavantaj. Deși era înaltă,

el era cu cel puțin o jumătate de cap mai înalt ca ea și era acum mult prea aproape. Îi umplea toate simțurile, și mult prea târziu își dădu seama că invitase un dezmațat într-un dormitor. Oare-și pierduse mințile?

– Ești un libertin nerușinat.

Pieptul lui fremătă de râs.

– Nu cu totul nerușinat. Am avut unul sau două momente de rușine, dar din fericire s-au risipit rapid. Privirea lui alunecă pe trupul ei. Bănuiesc că ți s-a spus de multe ori cât de frumoasă ești.

Angeline știa că era trucul crailor să murmure cuvinte dulci ca să ispitească o lady să renunțe la morală, dar el se uita acum la ea foarte serios. Fără să se gândească, Angeline își umezi buzele, și asta îi atrase atenția. Fără să vrea, îi semnalase că voia un sărut, deși bineînțeles că ea ar fi preferat să sărute mai degrabă un șarpe.

Tensiunea vibră între ei. Acum era momentul să facă un pas înapoi, dar rămase înțepenită pe loc de parcă avea picioarele împotmolite într-o mlaștină.

Colin își întinse mâna către ceafa ei, exact când se auzi repetat bătaia ciocănelului ușii de la intrare.

Angeline icni și amândoi săriră la o parte.

Ca un crai ce era, Colin îi făcu cu ochiul și îi zise:

– Salvată de ciocănel.

Lui Angeline îi ardeau obrazii.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise ea încet în timp ce el închidea ușa dormitorului.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Nu m-ai...

Colin îi puse un deget pe buze. Angeline îi împinse mâna la o parte.

– Dacă ar trece Agnes pe aici, ar ajunge la concluzia că am avut o întâlnire, rosti ea încet.

– Eu sunt dispus dacă tu ești. Ochii îi erau plini de veselie. Când să începem?

– Când Satana va patina pe gheață în iad, murmură ea.

Oh, Doamne, era atât de jenată. Oare cum putuse să cadă sub vraja lui Colin, dintre toți bărbații? Întotdeauna se disprețuiseră unul pe celălalt. Fața îi era încă îmbujorată de rușine.

Vocea marchizului răsună în ecouri în holul vast.

– Unde naiba sunt?

– E tatăl tău, zise Angeline încet. Trebuie să ne grăbim.

– Calmează-te mai întâi sau vor ști că se întâmplă ceva.

Angeline își făcu vânt cu mâna să-și răcorească fața.

– Nu fi ridicol. Nu s-a întâmplat nimic.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acea întrerupere exact la timp? Nimic, absolut nimic nu s-ar fi întâmplat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să lase un alt fustangiu notoriu să păteze ce mai rămăsese din reputația ei compromisă.

Dar el nu era doar un simplu fustangiu. Era un prieten de familie. Asta cu siguranță liniștea lucrurile. Apa rece ar fi fost la fel de folositoare, dar nu o avea la dispoziție.

Inspiră și expiră întretăiat de câteva ori.

– Gata? zise el, oferindu-i brațul.

Angeline îl acceptă.

– Asta nu se va repeta.

– Ce anume? Nu s-a întâmplat nimic.

– Exact, zise ea, ridicându-și bărbia.

Colin o conduse în jos pe scări, vorbind exagerat de tare despre starea proastă a covoarelor și despre nevoia de a instala mai multe storuri interioare. Era evident un spectacol de teatru. Era calm și rece ca gheața în miez de iarnă.

– Tată, Wycoff, ce surpriză, zise el. Sunteți aici să ne dați sfaturi în privința renovării?

Marchizul își îngustă ochii.

– Am venit să ne asigurăm că voi doi nu v-ați luat la bătaie.

Angeline îi dădu drumul brațului lui Colin și se forță să zâmbescă.

– Nici vorbă de așa ceva, zise ea. Am adoptat metoda de a împărți și cuceri.

– Poftim? se încruntă Wycoff.

Chadwick se aplecă spre el.

– Cred că vrea să spună că lucrează în camere separate. Este mai bine așa. Sunt mai puține șanse să se termine cu vărsare de sânge.

Colin își duse mâinile la spate.

– Am făcut progrese azi.

În timp ce Colin vorbea cu tatăl lui, Angeline se apropie de tatăl ei cu oarecare neliniște.

– Ți-a plăcut la vânatoare azi, *papa*?

– Da, fiica mea, dar sunt umilit de moarte. Chadwick a împușcat un fazan și eu n-am nimerit nimic.

– Dar ți-a făcut plăcere să te plimbi pe domeniu? Întotdeauna mi-ai zis că asta e partea cea mai plăcută.

Privirea tatălui ei se îndulci.

– Ți-ai amintit.

„Îmi amintesc de toate momentele pe care le-am petrecut împreună și mi-e dor de tine.”

– Sper să nimeriști ceva mâine, zise ea.

– Poate nu mâine, dar intenționez să nimeresc măcar una înaintea să se termine vizita.

– Nu trebuie să vorbim de pasărea pe care am împușcat-o azi, interveni marchizul. Gemenele vor fi supărate.

Angeline se întoarse către marchiz.

– Oh, presupun că sunt foarte inimoase cu toate creaturile.

Marchizul pufni.

– Nici vorbă. Au vrut să vină și ele cu noi azi și au insistat să-și aducă și câțelul acela urât să facă aport pentru noi. Ei bine, Wycoff, presupun c-ar fi timpul să plecăm. Poate vrei ca fiica ta să vină cu tine? zise marchizul.

– Amândoi suntem plini de noroi. Nu vreau să ți se păteze cumva rochia, Angeline, zise Wycoff.

– Nu e decât noroi, tată. „Te iubesc și sper că m-ai iertat.”

– Mama ta s-ar supăra dacă ți se murdăresc rochiile din cauza mea.

– Bine atunci, mergem noi înaintea, zise marchizul. Colin, ia-o pe servitoare în trăsura, bineînțeles. Nu zăboviți. Mama ta vitregă vă va aștepta cu cina pregătită.

Colin i se alătură la ușă lui Angeline, care își mușcă buza când trăsura marchizului se îndepărtă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Angeline, sper că nu te-am tulburat mai înainte.

– Bineînțeles că n-nu.

Faptul că vocea i se întretăie îl neliniști. Se temea că el era responsabil, dar nu era sigur ce anume greșise.

Sunetul copitelor de cai îi atrase atenția.

– Uite-l pe John, zise el.

Agnes apărură din direcția scărilor servitorilor și făcu o reverență.

– Am lăsat în bucătărie cârpa de praf și mătura, milady.

– Mulțumesc, Agnes, zise Angeline. Suntem gata de plecare.

Colin încuie ușa și se întoarse spre ea.

– Tu ești bine?

Știa că ceva nu era în regulă, dar niciodată nu înțelesese femeile.

– Da, mă bucur să-l văd pe tata într-o stare de spirit atât de bună.

Sugerase și înainte că tatăl ei fusese într-o dispoziție proastă. Evident că evenimentele legate de logodna ruptă de Angeline fuseseră dificile pentru întreaga familie. Probabil că Angeline se simțea vinovată, dar, în opinia lui, luase hotărârea corectă să pună capăt logodnei.

Singurul lucru pe care nu-l înțelegea era de ce tatăl ei aprobă logodna. Brentmoor era bine cunoscut pentru jocurile lui de noroc păguboase și legăturile indiscrete. Asta făcea evidentă întrebarea cum de ajunsese ea să aibă de-a face cu individul acela în primul rând. Angeline avea defectele ei, dar nu fusese niciodată proasta nimănui. Până, se pare, la Brentmoor.

Colin o escortă la trăsura și o ajută să urce treapta. Se așeză în fața ei cu spatele la cai și ciocăni cu bastonul în tavan. După câteva clipe, vehiculul porni. Colin se uită pe geam și știu că făcuse o greșală în ziua aceea. Deși nu intenționase decât s-o tachineze, sângele i se înfierbântase cu siguranță. Nu se întâmplase nimic care ar putea avea consecințe. E drept că simțise un fior de dorință, dar nu acționase în baza lui.

Încercă să-și spună că făcea prea mare caz din asta, dar Angeline trecuse printr-un chin cu fostul ei logodnic. Multe bârfe se răspândiseră până departe. Mama ei simțise nevoia s-o ducă în străinătate din cauza aceasta. Tatăl ei fusese de bună seamă foarte afectat și el.

La naiba! Angeline îi oferise sfaturile ei, iar el fusese foarte aproape s-o sărute, și totuși n-o făcuse. O tachinase, dar nu era nimic rău în asta. Necazul era că voise mai mult, iar asta s-ar dovedi dezastruos dacă ar fi vreodată atât de zănatic încât să acționeze astfel.

Nu avea idee ce se întâmplase între ea și Brentmoor, dar știa că individul avea niște datorii de joc enorme și că se lăuda mereu cu numeroasele lady măritate pe care le dusesese în pat. Colin îl considera dezgustător.

Existaseră nenumărate femei și în viața lui, dar toate fuseseră întâlniri trecătoare. Nici una nu însemnase nimic mai mult pentru el decât o tăvăleală între așternuturi, și niciodată nu le dăduse speranțe că ar fi fost altfel. Nu simțise nici o fărâmbă de remușcare, pentru că toate fuseseră la fel de dornice. Nici măcar o dată nu se gândise că poate le rănise. Nu stătuse niciodată îndeajuns de mult cât să-și dea seama. Și nici nu-și permise să se gândească la curtezane.

Angeline era o lady, și familiile lor erau apropiate. Ultimul lucru de care avea nevoie era să trezească așteptări fără să vrea. Nu era însă cazul să-și facă griji. Angeline nu făcuse un secret din părerea ei proastă despre el. Nu avea nimic de care să se îngrijoreze. Angeline acceptase să-l ajute doar pentru că era plictisită de moarte de brodat și, aparent, îi plăcea să decoreze case. Nu era nevoie să fie îngrijorat că profita de talentul ei. Ea dorea să fie implicată.

Cu toate astea, își jură să-și păstreze atenția concentrată asupra renovărilor și să evite să mai flirteze cu ea. Angeline avea destule probleme, și el însuși nu-și putea permite să i se distragă atenția.

În seara aceea, după cină

După desert, marchiza se ridică de la masă și toate doamnele o urmară în salon, iar domnii rămaseră să-și savureze vinul de Porto. Angeline îi aștepta cu nerăbdare și spera să-l convingă pe tatăl ei să joace șah cu ea. Nu mai jucaseră de la întoarcerea ei din Paris.

Astăzi, tatăl ei părea să fie așa cum fusese mereu înainte. Angeline își făcuse atâtea griji și se învinovățise singură pentru melancolia lui și, deși nu voise la început să vină și ea în această vizită de familie, acum era atât de recunoscătoare, pentru că-l înviorase pe tatăl ei.

Gemenele cântară în timp ce Penny le acompania la pian. Angeline era mândră de sora ei. Penny avea un talent natural, dar roși și-și ținu privirea coborâtă pe toată durata cântecului.

Când termină, instinctele protectoare ale lui Angeline intrară în alertă, și se așeză pe banchetă lângă Penny.

– Voi întoarce eu paginile cât timp cânti.

Penny zâmbi.

– Mulțumesc, Angie. Întotdeauna mă simt mai curajoasă când stai lângă mine în timp ce cânt la pian.

– Vei exersa cântatul în fața publicului cu ocazia acestei vizite, și asta te va ajuta dacă te concentrezi asupra muzicii. Dacă te gândești prea mult că alții te privesc, vei fi agitată. Amintește-ți că toate celelalte fete sunt la fel de intimidat ca tine. Ține-ți ochii pe partitură și nu lua în seamă nimic altceva.

– Îmi voi aminti, zise Penny și începu să cânte din nou.

Penny trebuia să-și depășească teama de a-și etala talentul în fața unui public. Era important, pentru că i se va cere să cânte primăvara viitoare la debutul ei. Angeline își mușcă buza și speră că scandalul ei nu va afecta ieșirea în societate a lui Penny. Descoperise că putea să suporte bârfe oribile și umilințe, dar nu putea suporta gândul că greșelile ei ar putea-o împiedica pe surioara ei mai mică să-și facă debutul.

Margaret se ridică în picioare.

– Angeline, trebuie să-mi cer scuze. Ai primit o scrisoare azi. Oare cum am putut să uit?

– Mulțumesc, Margaret, zise Angeline. Tu continuă să cânti, îi șopti ea surorii ei.

Se duse la bancheta din fața ferestrei, rupse pecetea și întoarse pagina.

– E de la Charlotte.

Nu primise nici o scrisoare de la prietena ei pe toată durata șederii ei în străinătate. Îi fusese dor de ea și se gândise că nu va mai

primi niciodată vreo veste de la ea. Emoțiile o copleșiră pentru o clipă, dar învățase să le țină pe toate îngropate imaginându-și un ibric ce scotea aburi. Îl iei de pe foc chiar înainte ca apa să ajungă la punctul să dea în clocot.

Cu colțul ochiului, Angeline o văzu pe mama ei privind-o. Din dorința de a avea un moment privat, se ridică și, în timp ce traversă camera, o auzi pe Margaret zicând că scrisoarea părea a fi un semn bun. Angeline nu-și putea imagina asta. Trase aer adânc în piept și începu să citească.

Scumpa mea Angeline,

E speranța mea cea mai mare că scrisoarea aceasta te găsește cu bine. Te rog iartă-mă pentru pauza mea în corespondență. Nu a fost alegerea mea, dar nu vreau să zăbovesc acum asupra subiectului. Soțul meu ar fi supărat dacă ar afla. Te rog să știi că n-a trecut nici o zi în care să nu-mi fie dor de tine.

În răstimpul de când se întorsese acasă de la Paris, Angeline fusese izolată cu familia ei. Una era să știe în mod abstract că reputația ei fusese distrusă, dar era cu totul altceva să vadă că era atât de compromisă încât soțul unei prietene îi interzicea contactul cu ea. Știa care era motivul, și totuși se simți vinovată pentru că soțul lui Charlotte fusese furios.

Mărturisesc că m-am luptat cu mine însămi dacă să te informez sau nu și n-am avut pe nimeni de la care să mă simt confortabil să cer sfat. După o lungă reflecție, mi-am dat seama că, dacă aș fi eu în locul tău, aș prefera să aud știrea de la o prietenă în care am încredere. Mă doare că trebuie să te informez că Brentmoor s-a întors în Anglia.

Angeline se simți de parcă o spadă îi străpunsese inima.

Oh, Doamne, se întorsese.

Îi tremurară degetele, și trebui să netezească scrisoarea în poală, pentru ca nimeni să nu-i vadă supărarea. Trebuia să ascundă asta cu orice preț, pentru că nu voia ca Penny să afle vreodată ce se întâmplase. Mai respiră o dată adânc și continuă să citească.

În timp ce-ți scriu scrisoarea asta, știi că sigur te va răni. Vestea aceasta a reînnoit bârfele. Alții te-au descris în mod nedrept ca pe-o cochetă care s-a jucat cu inima lui și au sugerat chiar mai rău.

În adâncul sufletului, Angeline păstrase mereu o fărâmbă de speranță că își va reveni din scandal, dar întoarcerea lui Brentmoor era o lovitură cutremurătoare.

Simți că i se întoarce stomacul. Un cuplu logodit avea permisiunea să fie singur, odată ce consimțământul era dat și se semnau contracte. Ea rupsese logodna la două săptămâni după întocmirea contractelor, și Brentmoor făcuse situația mult mai rea răspândind minciuni murdare despre ea.

Starea de spirit i se prăbuși. Păstrase speranța că Brentmoor nu se va întoarce niciodată și că bârfele vor amuți. Sperase să-și repare reputația cu timpul. Acum, că Brentmoor se întorsese, nu mai era nici o speranță.

Probabil te vei întreba cum a reușit o asemenea performanță, având în vedere că abia a scăpat de creditorii săi, dar s-a înșurat cu o femeie cu treizeci de mii de lire sterline, și ea e aceeași femeie nerușinată pe care-ai descoperit-o cu Brentmoor în noaptea aceea oribilă la bal. După mai puțin de un an, Lady Cunningham și-a abandonat doliul și s-a măritat cu Brentmoor, de proastă ce e, pentru că sunt sigură că el îi va cheltui întreaga avere. Acum au o moșie la Woodham Hall.

Aceasta era proprietatea pe care o menționase doamna Quimby. Era clar că soția reverendului nu-i știuse numele și situația. Dar lumea bună va ști.

Fu învăluită într-o ceață, dar prinse privirea mamei ei și reuși să împăturească scrisoarea la loc cu un aer dezinvolt.

– Angeline, ce știri ai de la Charlotte? întrebă ducesa.

Trebuia să-și recapete controlul rapid, pentru că nu voia ca Penny să audă adevărul. Tot ce putea face era să inventeze ceva.

– Charlotte e bine și e fericită. Își transmite urările de bine și-și cere scuze că a întrerupt corespondența, dar de-abia acum a aflat de întoarcerea noastră.

– Ce frumos să afli vești de la prietena ta, zise Margaret.

Expresia mamei ei se luminează.

– Asta este o veste minunată. Știu cât de dor ți-a fost de Charlotte.

Nu va putea ascunde adevărul pentru mult timp. Toate prietenele care-i rămăseseră mamei ei vor trimite scrisori. În curând, toți cei din lumea bună vor afla de întoarcerea lui Brentmoor.

Cu doi ani înainte, Angeline își pecetluisese soarta, dar îngrijorările ei erau legate de sora ei inocentă. Simți că o durea pieptul. Din cauza ei, Penny s-ar putea să nu aibă niciodată parte de un debut.

Colin se ridică de la masă după un vin excelent de Porto. Nu ascultase decât cu jumătate de ureche cum tatăl lui și Wycoff discutaseră politică. Își făcuse în schimb în minte o listă cu lucrurile de care voia să se ocupe la Sommerall a doua zi.

– Cred c-ar trebui să ne alăturăm doamnelor, zise Wycoff.

– Du-te înainte, spuse Chadwick. Vreau să vorbesc ceva cu Colin.

Colin se întoarse către tatăl lui.

– Presupun că vrei un raport despre ce-am realizat azi.

Marchizul oftă.

– Poți să-mi dai un raport săptămâna viitoare. Am o îngrijorare.

– Despre ce?

– Am fost cam descumpănit de apariția ta în hol azi.

Colin se încruntă.

– Am auzit bătaia la ușă și am însoțit-o pe Angeline la parter.

– Îți țineai haina peste umăr, aveai mânecile suflecate și părul vâlvoi.

Colin știa că nu se cuvenea să apară în fața unei lady într-un fel atât de neprotocolar, dar se hotărâse să fie practic în vreme ce muncea.

– Sortam niște lucruri în pod, zise el. E plin de praf și sunt îngrămădite o groază de lucruri acolo. La ce te așteptai?

Bineînțeles că nu va menționa tensiunea crescută dintre el și Angeline. De ce să fie îngrijorat când nu se întâmplase nimic?

– Cel puțin ar fi trebuit să-ți îmbraci haina în prezența unei lady.

– Pentru numele lui Dumnezeu, munceam.

– Ar fi trebuit s-o iei pe tine înainte să cobori scările. E un semn de respect pentru Lady Angeline și pentru Wycoff.

Colin înțepeni.

– Wycoff a considerat-o o insultă?

– Nu, n-ar fi menționat, dar Wycoff e chinuit de vinovăție din cauza afurisitei de logodne a fiicei lui. Când am văzut ce maniere familiare ai cu ea, m-am îngrijorat că s-ar putea să le interpreteze greșit.

Colin își frecă tâmpilele. La naiba cu toate. Fusese într-adevăr familiar cu ea, și existase și acel moment în care simțise cu putere atracția dintre ei.

– Ai fost de acord să lucrăm împreună. Dacă n-o tratez într-o manieră prietenească, cred că ea ar lua-o ca pe-o insultă.

– Fiule, sunt de acord cu tine, dar n-ai înțeles la ce mă refer. Norul scandalului atârna peste întreaga familie a lui Wycoff. Este foarte probabil ca Margaret să trebuiască să o prezinte pe Penelope în societate în primăvara asta. Viitorul lui Lady Angeline e... nesigur. Nici măcar nu m-ai întrebat de ce l-am adus pe Wycoff la Sommerall.

Colin scrâșni din dinți.

– Dacă Wycoff era îngrijorat, ar fi trebuit să spună ceva dinainte.

– Nu și-a exprimat îngrijorarea, dar l-am adus acolo ca să-l asigur că totul e bine. Ca tată, nu pot decât să-mi imaginez cum m-aș simți dacă ar fi una din surorile tale.

Colin inspiră brusc. Numai gândul la un nerușinat respirând măcar în apropiere de vreuna din surorile lui îi făcea să-i clocoțească sângele în vene.

– Văd că înțelegi acum.

Colin își încheștă mâna pe spătarul scaunului.

– Aș omorî pe oricine ar îndrăzni să-și bată joc de vreuna din surorile mele.

– Sper cu sinceritate că n-o vei face, din moment ce duelurile sunt oficial ilegale și ești singurul meu moștenitor. Cu toate astea, ești liber să-l bați măr pe orice individ care-și exprimă cel mai mic interes față de gemene.

– Tată, nu vreau s-o tratez pe Angeline diferit din cauza a ceea ce i s-a întâmplat. Îmi imaginez că a avut deja prea mult de-a face cu așa ceva.

Marchizul își puse mâna pe umărul lui Colin.

– Mi-ai reafirmat încrederea în tine. Cu toate acestea, asta nu înseamnă că ai scăpat.

– Poftim? se încruntă el.

– Dacă vrei Sommerall, trebuie să-ți găsești o nevastă. M-am săturat să aud despre toate femeiuștile tale și de beții. O soție te va vindeca de toate astea. Ai putea s-o consulți pe Margaret. Are ea niște verișoare îndepărtate.

– După ce casa va fi într-o stare decentă, voi face toate eforturile să-mi găsesc o soție. „Într-un an sau doi.”

– Am reușit să-l amân pe cumpărător, dar nu va aștepta o eternitate. Va trebui să faci un efort.

Colin se gândi că tatăl lui juca la cacealma. Va reuși s-o amâne cât de mult timp posibil.

– Ați sosit, îi întâmpină Margaret. Începusem să mă îngrijorez.

– E vina mea, zise Colin. Am insistat să discutăm despre renovări și am întârziat.

Marchizul ridică din umeri.

– E hotărât.

– Ai ratat cea mai recentă veste, zise ducesa. Angeline a primit o scrisoare de la prietena ei Charlotte, care nu-și dăduse seama că Angeline s-a întors deja acasă. În curând fiica mea va putea să-și reînnoiască legătura cu toate cunoștințele ei după o lungă absență.

Zâmbetul lui Angeline părea înghețat.

– Facem planuri pentru sezonul de primăvară, spuse Margaret. Cred că un mic dejun venețian ar fi cea mai bună idee.

Colin îl văzu pe duce turnându-și un pahar la bufet și i se alătură. Wycoff bău coniacul dintr-o sorbitură și-și mai turnă unul.

Expresia lui posacă părea amenințătoare. Colin își turnă un deget și apoi învârti paharul.

– Îți mulțumesc că i-ai permis lui Angeline să mă ajute. Cunoaște foarte multe despre subiect.

– Fac prea mare caz de scrisoarea aceea, rosti ducele încet.

Colin nu știa ce să răspundă. Sorbi din coniac și începu să se simtă din ce în ce mai inconfortabil când Wycoff își turnă o cantitate excesivă de coniac. Dacă o ținea tot așa, foarte curând avea să fie criță.

Angeline se apropie.

– Tată, vrei să joci șah cu mine? Au trecut secole de când m-ai bătut ultima oară la șah.

– Nu în seara asta, răspunse el posac.

Angeline tresări.

– Scuză-mă.

Își puse paharul jos și ieși din salon.

Ce naiba! Poate că se simțea vinovat, dar ar trebui să fie mai blând cu ea. Colin își puse și el paharul la o parte.

– Hai să joci table cu mine.

Angeline părea zguduită.

– Mă tem că nu mă voi putea concentra.

– Ne vom preface doar că jucăm. Așa vom avea șansa să vorbim.

– Nu pot, zise ea.

– Mi-ai face o mare favoare. Altfel mi se va cere să întorc paginile partiturii, și tu va trebui să le ascuți planurile.

– Foarte bine, încuviință ea.

Colin o conduse la masa de jocuri și se așeză în fața ei.

– Eu voi aranja piesele, și apoi vom da cu zarurile și vom face mutări în timp ce vorbim. Acum, spune-mi ce e în neregulă.

– Totul, dar asta nu-i o noutate.

– Angeline, tatăl tău a zis că doamnele fac prea mare caz de scrisoarea aceea. Făcu o pauză și-i dădu zarurile. Aruncă-le ca să pară că jucăm cu adevărat.

Angeline aruncă zarurile și mișcă o piesă.

– Am mințit în legătură cu scrisoarea lui Charlotte.

Aruncă și Colin zarurile și mișcă o piesă.

– De ce?

– Sper cu sinceritate că n-o vei face, din moment ce duelurile sunt oficial ilegale și ești singurul meu moștenitor. Cu toate astea, ești liber să-l bați măr pe orice individ care-și exprimă cel mai mic interes față de gemene.

– Tată, nu vreau s-o tratez pe Angeline diferit din cauza a ceea ce i s-a întâmplat. Îmi imaginez că a avut deja prea mult de-a face cu așa ceva.

Marchizul își puse mâna pe umărul lui Colin.

– Mi-ai reafirmat încrederea în tine. Cu toate acestea, asta nu înseamnă că ai scăpat.

– Poftim? se încruntă el.

– Dacă vrei Sommerall, trebuie să-ți găsești o nevastă. M-am săturat să aud despre toate femeiuștile tale și de beții. O soție te va vindeca de toate astea. Ai putea s-o consulți pe Margaret. Are ea niște verișoare îndepărtate.

– După ce casa va fi într-o stare decentă, voi face toate eforturile să-mi găsesc o soție. „Într-un an sau doi.”

– Am reușit să-l amân pe cumpărător, dar nu va aștepta o eternitate. Va trebui să faci un efort.

Colin se gândi că tatăl lui juca la cacealma. Va reuși s-o amâne cât de mult timp posibil.

– Ați sosit, îi întâmpină Margaret. Începusem să mă îngrijorez.

– E vina mea, zise Colin. Am insistat să discutăm despre renovări și am întârziat.

Marchizul ridică din umeri.

– E hotărât.

– Ai ratat cea mai recentă veste, zise ducesa. Angeline a primit o scrisoare de la prietena ei Charlotte, care nu-și dăduse seama că Angeline s-a întors deja acasă. În curând fiica mea va putea să-și reînnoiască legătura cu toate cunoștințele ei după o lungă absență.

Zâmbetul lui Angeline părea înghețat.

– Facem planuri pentru sezonul de primăvară, spuse Margaret. Cred că un mic dejun venețian ar fi cea mai bună idee.

Colin îl văzu pe duce turnându-și un pahar la bufet și i se alătură. Wycoff bău coniacul dintr-o sorbitură și-și mai turnă unul.

Expresia lui posacă părea amenințătoare. Colin își turnă un deget și apoi învârti paharul.

– Îți mulțumesc că i-ai permis lui Angeline să mă ajute. Cunoaște foarte multe despre subiect.

– Fac prea mare caz de scrisoarea aceea, rosti ducele încet.

Colin nu știa ce să răspundă. Sorbi din coniac și începu să se simtă din ce în ce mai inconfortabil când Wycoff își turnă o cantitate excesivă de coniac. Dacă o ținea tot așa, foarte curând avea să fie criță.

Angeline se apropie.

– Tată, vrei să joci șah cu mine? Au trecut secole de când m-ai bătut ultima oară la șah.

– Nu în seara asta, răspunse el posac.

Angeline tresări.

– Scuză-mă.

Își puse paharul jos și ieși din salon.

Ce naiba! Poate că se simțea vinovat, dar ar trebui să fie mai blând cu ea. Colin își puse și el paharul la o parte.

– Hai să joci table cu mine.

Angeline părea zguduită.

– Mă tem că nu mă voi putea concentra.

– Ne vom preface doar că jucăm. Așa vom avea șansa să vorbim.

– Nu pot, zise ea.

– Mi-ai face o mare favoare. Altfel mi se va cere să întorc paginile partiturii, și tu va trebui să le ascuți planurile.

– Foarte bine, încuviință ea.

Colin o conduse la masa de jocuri și se așeză în fața ei.

– Eu voi aranja piesele, și apoi vom da cu zarurile și vom face mutări în timp ce vorbim. Acum, spune-mi ce e în neregulă.

– Totul, dar asta nu-i o noutate.

– Angeline, tatăl tău a zis că doamnele fac prea mare caz de scrisoarea aceea. Făcu o pauză și-i dădu zarurile. Aruncă-le ca să pară că jucăm cu adevărat.

Angeline aruncă zarurile și mișcă o piesă.

– Am mințit în legătură cu scrisoarea lui Charlotte.

Aruncă și Colin zarurile și mișcă o piesă.

– De ce?

Angeline ridică zarurile în mână și apoi le lăsa să cadă.
 – N-am vrut să audă Penny. Ea nu știe nimic despre scandal.
 – Știe că ceva nu e bine.
 Angeline mută iar.
 – Vreau să o protejez de adevăr cât de mult timp posibil.
 Colin bănuia că Penny știa mai multe decât lăsa să se vadă, dar nu spusese nimic despre asta.
 – Prietena ta l-a menționat pe Brentmoor în scrisoarea ei?
 Angeline îi întâlnește privirea.
 – S-a întors în Anglia și s-a însurat cu văduva Lady Cunningham.
 – Înțeleg. Această lady își va regreta decizia când el îi va risipi întreaga avere. E o prietenă de-a ta?
 Angeline aruncă zarurile fără vigoare.
 – Nu, o cunoștință îndepărtată.
 – E de înțeles că știrea te-a tulburat, dar ți-e mai bine c-ai scăpat de el.
 Angeline îi întâlnește privirea.
 – Ea e cea pe care-am găsit-o în pat cu Brentmoor.
 – N-am știut, zise el cu o grimasă.
 – Adulterul nu e deloc o veste nouă în înalta societate.
 Angeline dădu iar cu zarurile și mută.
 – În mod prostesc, m-am gândit că nu se va întoarce niciodată din cauza creditorilor. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea însura cu o moștenitoare.
 Colin culese zarurile și le aruncă, dar tenul ei palid îl îngrijora.
 – Foarte probabil va cheltui tot și va ajunge iar înglodat în datorii. Oamenii de genul lui sunt cei mai mari dușmani ai lor.
 – Nu înțelegi.
 – Ajută-mă să înțeleg.
 Angeline aruncă zarurile.
 – M-am gândit că a dispărut pentru totdeauna, că ceilalți vor uita. Am avut tot acest timp speranța stupidă că odată cu trecerea timpului mi-aș putea repara reputația. Acum, că s-a întors, trebuie să înfrunt adevărul. Întotdeauna voi fi o paria.
 – Poate că nu mă crezi, dar ai făcut ce trebuia rupând logodna.
 Angeline mută o piesă.

– Am știut că ceva nu era bine, dar mi-am ignorat instinctele. Făcu o pauză și apoi adăugă: Spre paguba mea.
 Pendula bătu ora fixă.
 – E foarte târziu, zise Angeline. Să ne retragem pentru seara aceasta?
 Colin îi ținu scaunul și puse jocul la loc. Când Angeline ieși din încăpere, Colin se întrebă din nou cum oare ajunsese să se încurce cu Brentmoor în primul rând. Simțea că i se ridica părul pe ceafă. Ceva extrem de rău se întâmplase. De ce altceva o dusesse ducesa la Paris? Îi veniră în minte mai multe posibilități. Una dintre ele îl opri în loc. Auzise povești despre femei însărcinate care fugiseră pe continent ca să nască în secret. Încă și mai des auzise de oameni care fugiseră împreună în secret. Dar toate astea nu erau nimic altceva decât ipoteze. Spera pentru binele ei că nu fusese vorba decât de trădare.

A doua zi, Colin și Angeline plecară dimineața devreme spre Sommerall. Colin voia să se asigure că ajung la timp. Marchizul făcuse aranjamente ca niște servitori să aducă la proprietate o căruță încărcată cu cărbune, felinare, combustibil și iască, împreună cu niște lachei care să mute mobilele mai grele și să scoată covoarele decolorate.

Angeline își puse un șorț, pregătindu-se să lucreze în pod. Purta niște ghetete zdrene și își scoase o scufie din buzunarul șorțului. Când ajunse în fața oglinzii din foaier, își puse scufia pe cap. Colin veni lângă ea din spate și i-o smulse.

Agnes îi lega șorțul și nu reuși să-și ascundă zâmbetul când luă coșul de mâncare și se duse către salonul de dimineață.

– Dă-mi scufia, îi ceru Angeline, întinzându-se după ea.

Colin făcu un pas înapoi și ascunse scufia la spate.

Angeline alergă în spatele lui și încercă să o apuce, dar el o ridică deasupra capului.

– Dă-mi-o înapoi!

– Trebuie să o ceri politicos.

Angeline se încruntă.

– Te rog dă-mi înapoi scufia, bombăni ea.

– Bombănitul nu e deloc politicos.

Angeline trase aer în piept.

– Ești... ești îngrozitor.

– Dă-ți jos șorțul ăla, zise el.

– Poftim? Se holbă la el. Cum îndrăznești să-mi dai ordine?

– Nu poți să te îmbraci ca o menajeră.

– Fii practic. E clar că podul e plin de praf.

– Îți interzic, zise el. Ești fiica unui duce și ești o lady.

– Ești ridicol.

Angeline scotoci în celălalt buzunar al șorțului și scoase niște mănuși de grădinărit.

– N-o să ai nevoie de ele. Poți s-o supraveghezi pe Agnes.

– Nu sunt o florică fragilă și te asigur că nu mi-e frică de puțin praf din pod. Mănușile îmi vor proteja mâinile. Am de gând să lucrez. În caz că ai avut o pierdere de memorie în ultima oră, dă-mi voie să-ți reamintesc că nu avem decât foarte puțin timp la dispoziție.

Când auzi tropotul copitelor, Colin deschise ușa și puse scufia ei urâtă în buzunarul interior al hainei.

– A sosit cărbunele.

– O să-i spun lui Agnes să curețe cenușa din șemineu, zise ea și se grăbi în sus pe scări.

Colin se întoarse după ea și-i admiră fundul în timp ce urca treptele. Ce bărbat cu sânge în vene nu s-ar fi uitat?

Lacheii aduseră cărbunele împreună cu felinarele și două cutii cu iască. Colin îi conduse în salon, unde Agnes termina de măturat și tocmai se retrăgea.

Alți doi lachei mutară mesele grele și duseră covoarele la căruță. Majordomul marchizului urma să se asigure că aceste covoare vor ajunge în case potrivite.

– Agnes, ajută-mă să pun învelitorile pe mobilă, zise Angeline.

Colin își dezbracă haina și se apropie de ea.

– Ia, te rog, haina mea.

Își suflecă mânecile și observă că Angeline se uita la el. Azvârli învelitorile peste mobilă, zâmbi și o luă de braț.

– Ieși pe coridor, în caz că hornul nu funcționează și începe să iasă fum.

– Ar trebui să vii și tu, zise ea. Nu vrei să-ți murdărești cămașa și lavaliera.

Colin se aplecă spre ea și-i șopti:

– Eu sunt bărbat. Nouă ne plac lucrurile murdare.

Angeline îl privi cu ochii îngustați și ieși cu pași grăbiți pe coridor. Colin se scutură de râs gândindu-se că, după plecarea lacheilor, Angeline avea să-i tragă un perdaf pe cinste.

Câteva minute mai târziu, se porni un foc slab. Colin își ținu respirația, sperând că fumul nu va umple camera; nici nu voia să se gândească la ce pagube ar provoca tavanului pictat.

Cu ajutorul foalelor, focul trosni cu putere, dar în salon nu se răspândi deloc fum. Colin oftă.

– Un succes.

Când lacheii se retraseră, Angeline o instrui pe Agnes să curețe de praf obloanele interioare.

Colin se asigură că Angeline nu era atentă și aruncă în foc scufia ei urâtă. Apoi le porunci lacheilor să arunce cenușa de cărbune.

Angeline se întoarse spre el.

– Vin cu tine în pod. Sunt multe de făcut acolo și nu vom pierde vremea certându-ne pe tema asta. Se încruntă. Unde mi-e scufia?

Colin ridică din umeri.

– Ai pierdut-o?

Angeline își îngustă ochii și întinse mâna către el.

– Dă-mi-o înapoi.

– Nu pot. Nu mai e.

– Cum adică nu mai e?

Colin ridică din umeri.

– O să plătești pentru asta.

Colin zâmbi.

– De-abia aștept să văd ce pedeapsă îmi vei da.

Angeline îl privi bănuitoare, și pe bună dreptate.

– Fără îndoială că are ceva de-a face cu lucrurile acelea murdare.

Răspunsul ei obraznic îi aprinse imaginația, dar era mai bine să se concentreze asupra muncii. Luă un felinar și o conduse două etaje mai sus, în pod. Lucarna din acoperiș era foarte murdară, și Colin așeză felinarul pe o masă zgâriată. Își puse mâinile în șolduri și se uită în jur. Apoi trecu pe lângă câteva cufere.

– Ah, exact ce aveam nevoie. Când se întoarse la ea, avea în mâini niște covorașe. Putem îngenunchea pe astea.

– Foarte ingenios, zise ea.

Colin îi arată un cufăr din colț.

– Prin acela am căutat eu ieri. Are chinga ruptă și nu e nimic de valoare pentru mine în el.

– Îmi închipui că servitorilor sau arendașilor le-ar plăcea ghe-mele de lână, penele de scris sau batistele.

– Atunci e bine că ești și tu aici, pentru că eu eram gata să-l arunc cu totul la gunoi.

Colin împinse un cufăr greu înainte, și mușchii brațelor i se încordară. Angeline puse unul din covoare în fața cufărului și îngenunche pe el, dar privirea îi aluneca mereu spre mușchii lui vizibili. Se chinui în zadar să desfacă închizătorile chingilor, în primul rând pentru că nu-și putea lua ochii de la el.

Colin îi întrerupse privirile lacome când se apropie de ea.

– Lasă-mă pe mine să le desfac.

Angeline se ridică în picioare exact când el făcu un pas înainte și se ciocni de el. Colin o prinse de umeri; între ei nu puteau fi mai mult decât câțiva centimetri. Momentul rămase suspendat și privirile li se întâlneau. Măinile lui mari erau calde și puternice, și Angeline simți că i se face pielea de găină.

– Scuză-mă, zise el, trăgându-se la o parte.

Angeline expiră după ce-și ținuse respirația. Doamne sfinte, oare folosea ceva ierburi secrete ca să ispitească femeile? În timp ce ea încerca să-și revină după apropierea lor, Colin se concentra asupra închizătorii cufărului de parcă ea nici n-ar fi fost acolo.

Când încercă să deschidă cufărul, Colin murmură ceva prea încet să fie auzit, probabil o înjurătură.

– Este încuiat, zise el și se îndreptă de spate. Mă duc până jos la bucătărie să văd dacă pot găsi ceva ce pot folosi pe post de pârghie.

Colin lăsă ușa podului deschisă când ieși pe coridor. Angeline lăsă să-i scape un oftat întretăiat. Rațiunea îi reveni încet. Nu era atrasă de el. Cătuși de puțin. „Mincinoaso.“ Bine, era clar că ar fi trebuit să fie moartă să nu observe brațele vânjoase și coapsele

incredibil de musculoase. Dar nu putea, nu va permite ca atracția aceasta să înflorească. Ar fi o nebunie. Căzuse o dată pradă vrăjilor unui libertin, și nu avea să facă aceeași greșală din nou.

Dumnezeu s-o ajute! Angeline se gândi că niște rugăciuni ar putea fi potrivite ca s-o salveze.

Avea nevoie să-și distragă atenția de la corpul athletic și mult prea atrăgător al lui Colin. Se plimbă prin podul ticsit de lucruri, ca să-și abată gândurile. Văzu un dulap de cărți cu lemnul zgâriat – poate că unui arendaș i-ar putea fi de folos. Găsi un cântar, o butelcă și o sabie rezemată de peretele celălalt. Era și un bust. Își scoase mânușile și atinse marmura netedă. Era oare bunicul lui?

Când se întoarse, zări o perucă înaltă într-o cutie. Îi amintea de răposata ei străbunică. De ce oare purtau doamnele de pe vremea aceea perucile acelea atât de oribile? Erau cu adevărat hidoase și probabil îi era și îngrozitor de cald cu ele. Ce glumă ar fi să-și pună peruca și să-l surprindă pe Colin. Fără îndoială l-ar face să râdă dacă s-ar învărti de colo, colo cu peruca aceea înaltă și ridicolă.

Vări mâna în cutie să scoată peruca și simți ceva mișcându-se. Un șoricel își iți botul afară din cutie. Angeline sări înapoi și scoase un țipăt speriat.

Colin urca scările cu un ciocan mare. Se gândea că va putea sparge lacătul cu el. Ajunse la etajul al doilea când țipătul îl făcu să o ia la fugă. Inima îi bubuia în timp ce alerga. Ce naiba? Oare Angeline căzuse și se lovise?

De după colț apărură Angeline, venind în fugă spre el. Colin fu copleșit de ușurare. Lăsă ciocanul să-i cadă din mâini și o prinse în brațe.

– Te-ai rănit?

Angeline tremura incontolabil.

– N-nu. E-e-era un ș-ș-șoa-șoare-ce în perucă.

– Oh, Doamne. O ținu strâns în brațe, ușurat să vadă că nu pățise nimic. M-ai speriat.

Angeline îl strângea și ea cu putere.

– Ce-ce ș-șoarece tâmpit!

– Gata acum. Te-ai speriat.

Angeline se cutremură din nou și, fără să se gândească, Colin o mângâie pe spate. În cele din urmă tremurul ei se domoli, și Colin deveni extrem de conștient de trupul ei moale și feminin lipit de al lui. Când simți că începe să se excite, știu că era mai bine să pună distanță între ei, așa că îi dădu drumul, deși cu reticență.

– Mi-e așa de rușine, zise ea, ridicând privirea spre el.

– N-ai de ce.

Angeline se uită la ciocan.

– Ce Dumnezeu ai de gând să faci cu ăla?

– Să sparg încuietoarea cufărului.

– Oh, făcu ea încruntându-se și frământându-și mâinile. Presupun c-ar trebui să ne întoarcem în pod.

Colin râse și ridică ciocanul.

– Angeline, sunt sigur că podul e ultimul loc unde vrei să mergi acum. Măine o să aduc niște capcane de șoareci.

– Dar sunt atâtea de făcut. Mă simt prost să te întârzii.

– O zi nu va conta prea tare, zise el. Apropo, ai găsit ceva de valoare în dormitoare ieri?

Angeline ezită.

– Am fost în toate camerele.

– De ce eviți să răspunzi?

– Există o cameră a copiilor, spuse ea.

Colin simți că i se ridică părul pe ceafă.

– Unde e?

– Colin, nu te duce acolo.

Colin așeză iar ciocanul pe podea și începu să deschidă ușile. Angeline îl urmă.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun ieri.

Colin deschise ușa de la camera copiilor, păși înăuntru și imediat trase învelitoarea de pe balansoar. Apoi se duse la un raft pe care era o cutie de cositor. O deschise și pe chip îi apărură o expresie de uimire.

– Soldații mei de cositor. Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ei.

– Nu i-am observat ieri.

Colin se încruntă.

– Sunt la vedere. Ceva nu e în regulă. Poți să-mi spui.

Angeline oftă.

– Sub învelitoarea aceea e un leagăn de copii.

Colin smulse învelitoarea. În pătuț se aflau o mică saltea și așternuturi. Colin nu simți nici șoc, nici melancolie. Doar o amorțală.

Angeline își strecură mâna pe după brațul lui.

– Sper că mă ierți. M-am gândit să te cruț.

– Înțeleg, zise el, mângâindu-i ușor mâna. Dar prefer să înfrunt lucrurile.

– Da, cred că așa e cel mai bine. Vrei să ne întoarcem în pod? Dacă șoarecele hotărăște să-și facă din nou apariția, te voi lăsa pe tine să-l înfrunți.

Colin zâmbi.

– Foarte bine.

Până după-amiaza târziu, sortaseră obiectele din cinci cufere. Colin găsi o perucă imensă de care era sigur că-i aparținuse bunicului său și o pereche de pantofi bărbătești cu cataramă și tocuri înalte. Se gândi că bustul îl reprezenta probabil pe bunicul lui.

Puse toate lucrurile pe care nu le voia în lăzi. Plănuia să le ofere arendașilor și servitorilor. Șoarecele, evident, dispăruse.

Nu mai discutaseră despre miniatură, dar încă nu o găsiseră.

După ce Colin cără o ladă la parter, Angeline se uită prin corespondența pe care o găsise. Un teanc era legat cu o panglică albastră. Scoase o scrisoare și văzu că adresa era către Lady Elizabeth Montleigh. Voia foarte mult s-o citească, dar nu era cazul să se amestece. Împături scrisoarea, o puse la o parte și mai scoase una dintre cele legate cu panglica albastră. Aceasta era, de asemenea, adresată aceleiași femei. Când începu s-o împăturească la loc, văzu ultimul rând.

„Draga mea Elizabeth, ești inima mea și dragostea mea pentru totdeauna.“

Tânjea și ea să fie iubită, iubită cu adevărat, dar se părea că acesta nu era destinul ei.

Se întoarse spre Colin. Mânecele cămășii îi erau șifonate și la-valiera își pierduse prospețimea, dar cumva reușea să pară întru totul un crai chipeș.

– Ai găsit corespondență?

– O scrisoare de la tatăl tău către Lady Elizabeth Montleigh.

– Mama mea, zise el.

Angeline își ridică privirea către el.

– N-am citit decât ultimul rând.

Colin luă scrisoarea și se duse la masă, unde era aprins felinarul.

– N-aș fi ghicit niciodată că tata a fost atât de sentimental.

– Scrisoarea arată că a iubit-o profund, zise ea. Crezi că ar vrea să aibă scrisoarea?

Colin se încruntă.

– N-am idee. Tot ce știu sigur e că a plecat din Sommerall după înmormântarea ei. Nu-mi amintesc nimic de atunci, în afară de cum am plecat de aici la Deerfield. Împături scrisoarea și o așază pe masă. Doi ani mai târziu, a făcut o căsătorie de conveniență cu Margaret.

– Poate că a început așa, dar cred că o iubește acum.

– Îi este foarte dragă, dar sunt sigur că a vrut un moștenitor de rezervă.

Cuvintele lui atât de directe o șocară.

– Poate că s-a simțit singur și a vrut o a doua șansă la dragoste.

Colin se uită la ea cu o expresie de superioritate.

– Există și considerente practice, inclusiv contracte, după cum știi prea bine. Te asigur că principala motivație a tatălui meu a fost contractul de căsătorie. Margaret a adus o avere considerabilă în căsnicie.

– Așa fac multe femei, izbucni ea.

– Nu fac decât să afirm faptele, Angeline. Cunoști și tu realitățile căsătoriilor aristocratice, și hai să fim sinceri, tatăl ei era un comerciant și a văzut o oportunitate să ridice statutul familiei.

– Margaret a fost educată ca o lady.

– Da, știu, dar nu poți să nu fii conștientă că influența mamei tale a pavat drumul lui Margaret către înalta societate.

Angeline respira din greu.

– Crezi că dau o ceapă degerată pe asta?

Colin făcu ochii mari la cuvintele ei.

– Margaret a fost una dintre puținele lady care au venit să ne susțină pe mine și pe mama în timpul uneia dintre cele mai rele perioade din viața noastră. Tot restul lumii a stat la distanță de noi de frică să nu se molipsească de la scandalul meu. Angeline își șterse lacrimile de pe față. E una dintre cele mai bune lady pe care am avut plăcerea să le numesc prietene. Și merită mult mai mult decât îi oferi tu. Ea nu vrea decât să-i mulțumească pe ceilalți și se crede nedemnă pentru că tatăl ei se ocupa cu comerțul. Dar este soția tatălui tău și mama surorilor tale. Ar trebui s-o respecti.

– N-a fost o lipsă de respect, rosti el tăfnos. Am afirmat doar adevărul.

– Ba a fost.

– Angeline, nu ești rezonabilă.

– Ei bine, nu putem toți să fim la fel de perfecți ca tine, replică ea.

– Sarcasmul tău e complet nemeritat.

Angeline simțea că-i ia foc fața și ieși cu pași mari din pod. Cum îndrăzneala să vorbească cu atâta răceală despre Margaret? El era un libertin, și totuși se credea deasupra tuturor. Îl considera un ipocrit și n-ar fi fost deloc surprinsă să afle că-și însemnase cuceririle pe un stâlp de la baldachin. Ce om oribil!

Pașii lui rapizi răsunară cu ecou în urma ei. Angeline își grăbi pașii, dar Colin o prinse de braț.

– Oprește-te, zise el.

Angeline se uită urât la el.

– Am acceptat să te ajut pentru că m-am gândit că meriți șansa să-ți dovedești buna credință, dar nu te voi mai ajuta dacă ai atât de puțin respect pentru familia ta.

Colin deschise ușa unui dormitor.

– Hai înăuntru. Agnes curăță balustrada scării, și nu vreau să ne audă.

Angeline îl urmă înăuntru și se întoarse către el.

– Ești arogant și cauți defecte la alții.

– *Eu caut defecte la alții, milady?* zise el, cu nările fremătând. Tu ești cea care mă judecă pe nedrept. Eu n-am făcut decât să relatez faptele, dar tu pretinzi că știi ce sentimente am despre propria mea familie.

– Și ce era să cred când vorbești cu atâta răceală despre Margaret? Circumstanțele celei de-a doua căsătorii a tatălui tău nu contează. Tatăl tău o adoră, și așa și trebuie. Margaret a adus fericire și lumină în viața tatălui tău după moartea mamei tale. Dar din motive pe care nu le înțeleg, te crezi mai presus decât propria familie.

– Habar n-ai ce vorbești.

Colin afirmase că era egoist, și acum Angeline o credea cu adevărat.

– N-ai mai fost acasă de anul trecut de Paște. Surorile tale cresc fără să-și cunoască fratele, și bănuiesc că o disprețuiești pe Margaret.

– N-o disprețuiesc, dar nu suntem apropiați, și n-am fost niciodată.

Cum putea fi atât de nesimțitor?

– Și a cui vină e asta? Tu nu faci nici un efort.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate ea e cea care n-a făcut nici un efort?

Angeline scutură din cap.

– Asta e ridicol.

– Eu cred că este ridicol să te aștepți la asta de la un copil de opt ani.

– Poftim?

O șocase.

– Tata și-a început a doua familie când eu eram plecat la școală. Nici măcar n-am știut de asta până nu m-a adus acasă de la Eton pentru vacanța de Crăciun. Mi-a spus că am o nouă mamă, dar eu aveam opt ani și nici măcar n-am știut cum să mă adresez către ea. Trebuia să-i spun mamă vitregă sau Margaret? Nimeni nu s-a gândit să-mi spună zile de-a rândul.

– Nu pot să cred asta despre ea sau tatăl tău.

– N-am nici un motiv să mint. Eu am trăit asta – tu nu.

– Cum este posibil? Margaret e prea bună la suflet să ignore un copil.

– Nu m-a ignorat, dar nu era mama mea, și eu n-am fost fiul ei.

– Nu înțeleg, zise ea.

– S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, dar e clar pentru mine acum de ce a fost atât de ciudat. A fost ea educată ca o lady, dar este o mare diferență între acea educație și a învăța finețea din înalta societate. Îmi pot doar imagina cât de dificil a fost pentru ea să asimileze tot. Sunt convins că a fost înspăimântată de moarte. Nu te-ai întrebat niciodată de ce se bazează atât de mult pe mama ta?

– Sunt prietene.

– Da, dar prietenia aceea probabil a apărut pentru că mama ta a văzut cât de mare nevoie avea Margaret de ajutorul ei. În acele zile de început, era foarte tânără și probabil copleșită și intimidată.

– Tu erai un copil. Cum poți tu să știi? Întrebă ea.

– Îmi amintesc când au venit o dată mai multe lady în vizită la noi când eram în Londra. Eu aveam probabil opt sau nouă ani. După ce au plecat, am văzut-o pe Margaret stând în salon și plângând.

Angeline își netezi rochia.

– N-am avut idee.

– Noi ne-am născut în lumea asta, dar ea a trebuit să învețe. Și, pe deasupra, a trebuit să se ocupe și de un fiu vitreg nefericit.

Angeline făcu o mică grimasă, realizând că făcuse niște afirmații fără să cunoască toate detaliile.

– Te rog să mă ierți.

– Nu e nimic de iertat. Au fost doar circumstanțele. Eu mi-am petrecut aproape tot timpul la școală și jumătate din vacanțele de vară cu Harry la moșia unchiului său, zise el. Am fost fericit acolo și în mare măsură și în timpul școlii, dar de-a lungul timpului relația dintre mine și familia mea a devenit din ce în ce mai distanțată. Îmi ador surorile, dar au jumătate din vârsta mea. Mă bucur

că tata și-a găsit fericirea alături de Margaret, dar viețile lor au continuat și tot așa și a mea. Nici unul din noi nu e de condamnat. Pur și simplu așa a fost situația.

Angeline se simți oribil.

– Îmi pare rău că te-am judecat greșit.

Colin își frecă cizma de covor.

– Nu ai greșit. Mulți ani am fost foarte supărat. Am simțit că nu-mi mai am locul acasă. Fără îndoială asta a fost o percepție greșită a mea.

– Cred că e dificil pentru toți cei implicați când apar schimbări atât de drastice într-o familie.

– Când am sosit la Deerfield, am fost șocat cât de mult au crescut surorile mele, zise el și făcu o mică pauză. Ar trebui să fac un efort mai mare.

– Îmi pare rău. Nu am dreptul să judec pe nimeni când și eu am făcut greșeli înfiorătoare.

– Oricum, n-ai meritat să fii tratată atât de rău.

– Eu sunt responsabilă.

– Nu trebuie să te învinovățești.

Angeline nu merita nici un fel de compasiune. Încă de la început avusese bănuieli legate de Brentmoor, așa cum ar face orice femeie virtuoasă și sănătoasă la minte, dar lăsase vanitatea și mândria să-i întunece judecata. Și asta numai pentru că știa că alții începuseră să șușotească despre statutul ei de femeie nemăritată la vârsta coaptă de treizeci de ani. Nu ascultase de avertismentele mamei ei să nu aștepte prea mult să se mărite, și apoi plătitise foarte scump pentru asta.

– Nu e vina ta, repetă el.

Dacă s-ar fi măritat mai curând, poate ar fi putut să evite greșelile.

– Îmi asum responsabilitatea, dar nu e de ajuns, zise ea. Nu pot să fac nimic să schimb ce s-a întâmplat.

– Nu, dar poți să mergi înainte. Nu-l lăsa să-ți distrugă viața.

El nu înțelegea. Angeline n-avea să se împace niciodată cu gândul a ceea ce făcuse familiei ei.

Capitolul 6

La micul dejun, a doua zi dimineața

Colin își termină ouăle fierte, cârnații și cornul, își bău ceaiul și-i zâmbi lui Angeline.

– De-abia aștept să încep lucrul pe ziua de azi.

– Și eu. Am de gând să-mi iau un șorț ca să te pot ajuta în pod din nou.

– În pod? întrebă Margaret. N-am știut că lucrezi în pod.

Wycoff se încruntă.

– Angeline, o asemenea sarcină e sub demnitatea ta. Lasă servitoarea s-o facă.

– Ea n-ar ști ce e de valoare și ce nu e. Sunt multe de făcut și sunt hotărâtă să mă fac utilă.

Colin era bucuros să o vadă într-o stare de spirit mult mai bună în dimineața aceea, dar după conversația cu tatăl lui de seara trecută, voia să se asigure că Wycoff știa că el va respecta toate convențiile privind buna-cuviință.

– Servitoarea va fi acolo mereu și își va îndeplini sarcinile care i se cer.

Ames intră în sufrageria pentru micul dejun înainte ca tatăl lui să apuce să răspundă.

– Milord, a sosit domnul Faraday. L-am poftit în anticameră.

Marchizul își puse ceașca pe masă.

– Sunt gata, Ames. Condu-l în biroul meu în zece minute.

– Prea bine, milord.

– Colin, voi trimite după tine după ce-mi termin întrevederea, zise marchizul.

Intenționase să plece de îndată ce se termina micul dejun. Ce naiba voia tatăl lui acum? N-avea însă ce face. Trebuia să aibă răbdare și nădăjduia că prima întâlnire de afaceri a zilei a tatălui său nu va ține prea mult.

– Angeline, ne vei însoți în salon până când Colin e gata de plecare, zise ducesa.

În timp ce toată lumea ieșea din încăpere, Colin și Angeline mai zăboviră în urmă câteva momente.

– Sperasem să plecăm mai devreme, murmură el.

– Voi număra minutele până voi putea să las acul deoparte. Răbdarea nu e una dintre virtuțile mele.

– Cel puțin tata știe că sunt serios în legătură cu proprietatea.

– Poate că pe la sfârșitul săptămânii vei avea și niște rezultate concrete pentru eforturile tale. Tatăl tău nu va avea atunci nici o îndoială că ești hotărât cu adevărat să transformi Sommerall.

Colin aprecia încrederea pe care o avea în el, dar era ceva în atitudinea ei care-l tulbura. Se întrebă cât de mult o rănea faptul că tatăl ei o neglija. Orice i se întâmplase, el nu credea că era totul pierdut. Fusesse logodită cu un bărbat abject și ar fi trebuit să fie lăudată că avusese destul bun-simț să pună capăt logodnei. Doamne sfinte, tatăl ei era duce. Era convins că influența lui ar fi putut schimba situația, dar nu cunoștea detaliile.

Evident, ea nu avusese habar de caracterul josnic al individului. Dar Wycoff trebuie să fi știut. De ce oare își dăduse binecuvântarea?

Probabil nu va afla niciodată. Poate că era mai bine așa.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce fu invitat de un lacheu, Colin se duse cu pași hotărâți spre biroul tatălui său și bătu la ușă.

– Intră și închide ușa, te rog, zise marchizul.

Colin se așeză pe un scaun în fața biroului tatălui său.

– Voi trece imediat la subiect. Domnul Faraday este foarte interesat de proprietate, deși înțelege că are nevoie de multe reparații. Cuvintele tatălui său îl șocară. Îndrăznesc să spun că ai crezut c-am inventat o ofertă pentru a te forța să-ți găsești o soție. Am dreptate?

Pentru o clipă se gândi să mintă, dar apoi se hotărî să fie sincer:

– Mi-a trecut prin minte.

– Domnul Faraday este conștient de îngrijorarea ta privind mormântul mamei tale și ca atare e dispus să facă o ofertă mai

mare în compensație, dar mai există și o altă proprietate care-l interesează în egală măsură.

Colin își încleștă cu forță mâinile pe brațele scaunului.

– Nu există destui bani pe lume ca să compenseze.

– Nu sunt indiferent la sentimentele tale în legătură cu acest subiect, dar trebuie totuși să te întreb ceva important. Vreau să fii sincer cu mine.

– Foarte bine.

– Proprietatea Sommerall a fost întotdeauna destinată să-ți revină ție, dar eu n-am mai putut să pun piciorul în casa aceea. La un moment dat m-am gândit s-o vând pentru că știam că are nevoie de atenție și grijă. Ieri a fost prima dată când am fost în casă de la moartea mamei tale. Am iubit-o foarte mult, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, dar viața a mers mai departe. Margaret a fost cea care m-a convins să păstrez proprietatea pentru tine. Ea s-a învinovățit întotdeauna pentru că te-ai înstrăinat de familie.

Colin înghiți în sec, amintindu-și conversația cu Angeline despre familie. Cu toate astea, mama lui vitregă era cea care-l convinsese pe tatăl lui să nu vândă Sommerall.

– N-a fost vina ei.

– Bineînțeles că n-a fost, întări marchizul. Ai de gând să te instalezi acolo? Asta implică o căsătorie, pentru că știu că n-o vei face dacă ești burlac. Își încrucișă mâinile pe birou. Nu vreau să aud scuze sau promisiuni că te vei însura peste câțiva ani. Am o ofertă și am nevoie să-mi spui adevărul. Ești dispus să-ți găsești o soție în curând și să te stabilești la Sommerall?

– Mi-ai dat șase săptămâni să-mi găsec o soție, zise Colin. Ai de gând să te răzgândești în privința acelei decizii?

– Nu, ți-am făcut oferta cu bună credință. Faraday înțelege că nu va fi disponibilă până atunci, dar la urma urmei Sommerall nu e singura proprietate pe care o ia în calcul, zise marchizul.

Colin simți că-l dureau tâmpile.

– Mi-ai cerut să fiu sincer. Nu vreau să iau această decizie la repezeală și să aflui prea târziu că am făcut o greșală. Este pentru restul vieții. Am nevoie de mai mult timp.

– Timpul este singurul lucru pe care nu ți-l pot acorda. I-am spus mai înainte lui Faraday că proprietatea va fi disponibilă în șase săptămâni. Aceasta a fost înțelegerea noastră.

La dracu'!

– Mă voi muta în casă, dar am nevoie de cinci luni să-mi găsesc o mireasă. Va începe sezonul, și atunci voi începe serios să-mi caut o nevastă. Cred că e un compromis rezonabil.

– Fără îndoială că ești sincer acum, dar știu ce se va întâmpla când te întorci la Londra. Îți vei relua vechile obiceiuri împreună cu prietenii tăi nesăbuiți. Vei bea în exces, vei juca jocuri de noroc și te vei ține iar după fuste. Poate chiar te gândești serios să te așezi la casa ta – la un moment dat în viitor. Ca orice bur-lac, ești convins că va fi sfârșitul vieții, după definiția pe care o dai tu vieții. Și, de fapt, chiar așa va fi, doar că va fi o schimbare în bine.

Colin trebui să-și muște buzele ca să se abțină de la o remarcă sarcastică.

– Dacă nu ești serios în legătură cu o căsătorie și cu mutarea, spune-mi acum.

Colin își încrucișă brațele.

– Nu vreau să iau decizii sub impulsul momentului.

– De ce să mai aștepti? Fie refuzi, fie accepți.

– Aceasta e o hotărâre pe viață și vreau să mă gândesc bine.

– Tragi de timp, observă marchizul.

Colin își încheștă iar mâinile pe brațele scaunului într-un efort să-și controleze reacțiile.

– Spune-i cum vrei, dar vreau să am la dispoziție toate cele șase săptămâni.

Marchizul se ridică.

– Foarte bine. Conversația noastră s-a sfârșit.

Colin se ridică. „La naiba, nu voi ceda fără luptă.”

Expresia lui Colin era la fel de mohorâtă precum cerul acoperit de nori cenușii.

Angeline rămase tăcută când o conduse spre trăsură. Era clar că întrevederea cu tatăl lui nu mersese bine.

– Tata m-a instruit să o iau pe Agnes în trăsură, dar văd că stă pe capră cu John.

– Se va simți mai în largul ei în compania lui John, spuse Angeline, care vedea că era nervos și că avea nevoie să spună ce-l supăra.

După ce urcară, Colin se așeză cu spatele la cai și ciocăni cu bastonul în tavan. După câteva clipe, trăsura porni. Angeline era tentată să-l întrebe ce se întâmplase, dar Colin își întoarse privirea spre fereastră.

Când trăsura intră pe drumul principal, Colin oftă.

– Îți cer iertare. Ar fi trebuit să anulez călătoria la Sommerall, dar nu aș fi putut să rămân la Deerfield pentru restul zilei. Ar fi trebuit să te anunț că trebuie să anulez totul, dar am știut că asta va provoca prea multe discuții.

– Stai lângă mine să nu fiu nevoită să ridic vocea, zise ea. Colin se mută pe banchetă alături de ea. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Dacă nu vrei, voi înțelege.

– Tata a avut o întrevedere cu persoana interesată să cumpere Sommerall. Marchizul va onora învoiala de șase săptămâni pe care a făcut-o cu mine. La finalul acestui termen, îi va vinde proprietatea lui Faraday, dacă nu cumva acesta va prefera o altă proprietate pe care o are în vedere.

– Sigur nu poate vorbi serios.

– Ba da, este foarte serios. Am convenit că-i voi comunica decizia mea, oricare ar fi ea, peste șase săptămâni. Expiră brusc și răsă fără veselie. Efectiv, m-am gândit să mă duc la Londra și să aleg prima lady care-mi iese în cale, dar nu pot să fac așa ceva. Ar fi trebuit să-i spun nu tatei imediat. Pretențiile lui sunt imposibile. Acum trebuie să mă împac cu gândul că voi pierde Sommerall.

– Ar trebui să aibă încredere în tine. Ești singurul lui fiu.

– Încrederea trebuie câștigată, zise el.

Expresia lui cinică o surprinse.

– Ce vrei să zici?

– Există motive pentru care tata nu are încredere în mine. Nu-ți face iluzii. N-aveam nici o intenție să vin în vizită acasă, și o știe și el. Singurul motiv pentru care am făcut călătoria a fost

pentru că tata m-a anunțat printr-o scrisoare că avea de gând să vândă Sommerall. Îi întâlni privirea. Altfel, n-aș fi venit până aici.

– Nici măcar ca să-ți vezi familia?

O expresie aspră îi apărură pe chip.

– Vrei adevărul sau versiunea de basm pentru copii?

Angeline își împreună mâinile înmănușate și se uită fix la ele.

– Vrei să mă convingi că nu-ți pasă deloc de familia ta. Dar am văzut câtă afecțiune ai pentru surorile tale, remarcă ea, întâlnindu-i privirea. Nu neg că ai o reputație proastă, dar nu cred că ești chiar așa de rău pe cât vrei să mă faci pe mine să cred.

– N-o să te contrazic în ceea ce privește răutatea, dar știi că trebuie să fii prudentă cu un om ca mine.

Angeline se întrebă dacă nu cumva aceste cuvinte despre sine însuși erau menite s-o îndepărteze.

– Domnul marchiz e un om foarte bogat, zise ea. N-are nici un motiv urgent să vândă.

– Bineînțeles că are, o contrazise Colin. Uită-te în jur. E un miracol că proprietatea e în starea în care e, dar în cele din urmă neglijarea își va spune cuvântul.

– Înțeleg, pentru el cinci luni nu înseamnă nimic. Dar pentru tine sunt cruciale. Căsătoria nu poate fi desfăcută, cel puțin nu fără scandal. Ar trebui să-ți dea o șansă.

Colin își rezemă coatele pe genunchi.

– I-am dat motive să n-aibă încredere în mine, oftă el. Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul înainte de a porni încoace. Dacă vrei, îi pot spune vizitiului să întoarcă, rosti el, cu un aer înfrânt.

– Vom merge mai departe. Pentru că este ceva ce putem face cu timpul care ni s-a dat. Vizita nu se va termina decât peste trei săptămâni. Vom scotoci prin fiecare cufăr și fiecare cutie până vom găsi miniatura mamei tale.

– S-ar putea să n-o găsim.

Angeline îi puse mâna pe mânecă.

– Oricum, vom face tot posibilul.

Cel puțin va ști că încercase, chiar dacă nu va găsi decât o fărâ-mă de consolare în asta.

– Trebuie să fie într-unul dintre cuferele acelea afurisite, zise el, dând din cap. Am prea puțin timp la dispoziție să o gădesc.

Angeline se rugă să fie într-unul dintre cufere. Era clar că va fi o lovitură foarte dureroasă pentru el dacă n-o găseau.

Lucrură neobosit în pod. Colin puse la o parte portretele bunicii lui, împreună cu unul al tatălui său. Angeline găsi unul cu el, ținând în brațe un cățeluș.

– Oh, cât de mult îmi place!

– Ah, Spotty, zise el. A fost un câine bun.

– Câți ani aveai în portretul ăsta?

– Nu știu.

– Sunt sigură că ești tu.

– Nu, nu ești, zise el.

– Bineînțeles că sunt. Pot recunoaște cărlionții ăștia oriunde.

Colin râse.

– Mă duceam cu tata și cu bunicul să vâneze păsări. Spotty aducea orice nimereau, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Tații noștri sunt cu adevărat cei mai slabi țințași din Anglia.

Angeline râse.

– Era și un portret cu părinții tăi?

– Acestea sunt singurele pe care le-am găsit. Celelalte sunt probabil depozitate la Deerfield.

Colin păstrase doar câteva lucruri într-un cufăr, inclusiv corespondența pe care uitaseră s-o ia cu o zi înainte după conversația lor atât de aprinsă.

Deschise alt cufăr și rămase tăcut în timp ce umplea mai multe lăzi cu vase de cositor, ceasuri, sticle, lumânări, cearșafuri, perii, instrumente de bărbierit, săpun și haine vechi. Mai erau și alte lucruri, dar lui Angeline i se părea învăluit într-o ceață a trecutului. Rămășițe ale unei alte vieți umpleau încăperea.

Mai târziu, când Agnes intră în pod, Angeline se ridică în picioare și-și dădu seama că o dureau puțin brațele de la efort. Își scoase mânușile și o întrebă pe Agnes:

– Ai terminat de curățat mobila în dormitoare?

– Da, milady.

– Poți să mergi să iei masa cu John, atunci.

– Mi-am luat deja această libertate mai devreme, milady. N-am vrut să vă deranjez.

– Foarte bine ai făcut, Agnes.

– Dacă sunteți de acord, aș fi bucuroasă să încerc soba și căminul. Am găsit nisip pentru podea.

Angeline clipi nedumerită.

– Nisip?

– Da, milady. Pentru a împiedica scânteile să provoace un incendiu.

Agnes era servitoare la bucătărie și era clar că știa aceste lucruri. Angeline se uită la Colin.

– Ai ceva împotriva?

Colin mai deschise un cufăr.

– Agnes, presupun că ai experiență?

– Da, milord. Este sarcina mea la Deerfield să aprind focul în bucătărie și în șemineuri.

Colin își scutură mâinile de praf.

– Să ne chemi dacă e vreo problemă, chiar și una minoră. Siguranța înainte de toate.

– Da, milord.

Făcu o reverență și ieși.

– În felul acesta nu va mai fi nevoie s-o chemăm pe bucătărea-să, zise Angeline.

Colin își scoase ceasul.

– E trecut de două. Cred că mori de foame.

– Ție ți-e foame? întrebă ea zâmbind.

– Da, este o muncă epuizantă, răspunse el. Și mă tem că este în zadar.

– Nu sunt de acord, zise ea. Ai găsit portretele, și lucrurile din lăzi își vor găsi niște proprietari care vor ști ce să facă cu ele. Vom găsi și miniatura. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Zâmbetul lui păli.

– Nu mai sunt decât două cufere.

Angeline trebuia să rămână optimistă de dragul lui.

– Ei bine, pur și simplu n-am scotocit încă în cufărul bun.

Colin oftă.

– Hai să coborâm în salon să mâncăm. Nu vreau să leșini de foame.

Angeline pufni.

– N-am leșinat niciodată în viața mea și nu am de gând să încep acum.

Colin își puse mâinile în șolduri.

– Și să mă privezi de șansa de a te salva?

– Fără îndoială n-ai observat, dar nu sunt una dintre doamnele acelea subțirele și micuțe. Cred că ți-ai rupe spatele.

O sclipire ștregărească îi apără în ochi lui Colin și se apropie de ea.

– Crezi că nu sunt destul de puternic să te ridic în brațe?

– Nu fi ridicol.

– Spui asta frecvent, zise el, încolțind-o.

– Termină cu aiureala asta. Mi-e foame.

Colin o prinse de talie. Angeline scoase un țipăt ascutit când o ridică pe umăr.

– Pune-mă jos!

– Zi „te rog“.

– O să te lovesc cu picioarele. Unu... doi...

Picioarele îi atinseră podeaua. Își aranjă corsajul la loc și îl amenință cu degetul.

– Să nu mai faci așa ceva încă o dată.

– Ar trebui să știi deja că nu e bine să mă provoci.

– Ar fi bine să fii atent atunci. Am intenția să mă răzbun.

Colin râse și o conduse la parter în salonul de dimineață. Angeline realiză că reușise s-o farmece și se gândi cât de ușor ar putea să aibă sentimente tandre pentru el. Și astfel, ar arăta ca o fată bătrână jalnică. Orice i se întâmplase, mai avea încă mândrie și refuza să fie obiectul milei cuiva.

După ce-și terminară prânzul, Angeline realiză că buna lui dispoziție dispăruse.

– Colin, nu te îngrijora așa. Vom găsi miniatura.

– Chiar dac-o găsim, nu se va schimba nimic. Sommerall nu va mai fi în familia mea.

– Vrei să vizitezi locul de odihnă al mamei tale acum?

– Nu.

– Poate mâine? insistă ea.
 – Mâine îi voi spune tatei să vândă.
 – Nu poți să te dai bătut. Ai negociat pentru încă șase săptămâni.

– Asta nu va schimba nimic, oftă el.
 Avea umerii lăsați și o expresie amărâtă. O parte din ea voia să-l încurajeze să facă tot ce era în puterile lui ca să păstreze Sommerall, dar era clar că el voia să termine o dată pentru totdeauna. Angeline se temea că va regreta dacă renunța, dar era decizia lui, nu a ei.

– Hai să mergem sus. Vreau să terminăm repede.

Deschiseră și ultimele două cufere și îngenuncheară unul lângă celălalt. Angeline se rugă pentru un miracol când puse cearșafurile împăturite, păturile și sfeșnicele la o parte. Nu era nimic altceva în ele.

– N-am avut noroc, zise Colin ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna.

Angeline îl prinse de braț și-i simți pierderea de parcă ar fi fost a ei.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– M-am așteptat la asta.

Angeline nu avea nici un cuvânt de consolare și știa că oricum nimic n-ar fi fost de ajuns.

– Vii cu mine în salon? Nu vreau să plec încă, zise el.

– Da, desigur.

Colin o conduse la parter, în salonul principal. Angeline luă loc pe o canapea și Colin se așeză lângă ea.

– Îți mulțumesc pentru încrederea în mine și pentru ajutor, zise Colin. Deși eforturile noastre au fost în zadar, îți sunt recunoscător.

– Aș vrea să te mai gândești și să-l abordezi din nou pe tatăl tău. Meriți măcar șase luni.

Colin clătină din cap.

– Nu-l voi putea convinge. Odată ce ia o hotărâre, rareori se răzgândește. În cazul ăsta, nu o va face. Sunt prea puține șanse

să discutăm cu atât de mulți oameni în casă, dar, datorită ție, voi face un efort mai mare cu familia mea.

Cel puțin reușise să-l ajute în această privință.

– N-o vei regreta.

– Mai este ceva, și nu ai nici o obligație să-mi răspunzi. Sunt extrem de tulburat de ce ți s-a întâmplat ție și de starea de spirit a tatălui tău. În ziua când a venit aici, părea să fie într-o stare de spirit bună, dar când le-a auzit pe mamele noastre discutând diverse planuri pentru tine, a fost extrem de bulversat. Și a băut cantități considerabile de coniac. Nu vreau să-l judec, căci și eu m-am făcut vinovat de astfel de excese de câteva ori, dar am avut impresia că se simte copleșit.

Angeline se uită fix la mâinile ei încheștate.

– E vina mea.

– Nu ești tu responsabilă pentru reacțiile lui.

Angeline îi întâlni privirea pentru o clipă.

– M-am lăsat păcălită de un ticălos.

– Angeline, mi-a trecut prin minte că nu ai pe nimeni cu care să vorbești despre ce s-a întâmplat. Știu că e dureros pentru tine. Probabil a trebuit să ții totul în tine, și cred că asta a înrăutățit lucrurile. Dacă preferi să rămână secret, voi înțelege, dar te asigur că voi asculta fără să te judec.

Colin atinsese cumva unul dintre punctele cele mai delicate. Angeline nu avea pe nimeni cu care să vorbească despre toate astea, și nu i se păruse niciodată confortabil să discute cu mama ei despre cele petrecute. Adevărul era că-i ascunsese multe mamei ei la Paris ca s-o cruțe de o durere în plus.

Angeline trase adânc aer în piept.

– Ai un bun spirit de observație, zise ea. N-a fost nimeni în care să mă pot încrede și, pe când totul s-a prăbușit, n-am avut nici o prietenă căreia să-i fac confidențe. Toată lumea m-a evitat. Nici nu-i învinovățesc. Amândoi știm regulile societății. Aproape orice e tolerat cu excepția indiscreției, iar eu am mers prea departe în povestea mea.

– Începe de la început, spuse el.

– Niciodată nu mi-a trecut prin minte că aș putea vreodată să fiu în pericol din cauza unui libertin. Cine ar avea curajul

să se poarte necuviincios cu fiica unui duce? Așa că am flirtat, am dansat și am conversat cu gentlemenii. Am ignorat avertismentele mamei că astfel riscam să fiu etichetată drept o cochetă care flirtează și caută necazuri cu lumânarea. Și apoi într-o zi mi-am dat seama că aveam treizeci de ani și că riscam să rămân fată bătrână.

– Dar cum de-ai ajuns să ai de-a face cu Brentmoor?

– Charlotte m-a invitat să îi vizitez pe ea și pe soțul ei, vicontele Portsworth, la Vauxhall. Era o petrecere mare și mă simțeam în siguranță cu prietenii mei. Brentmoor s-a alăturat grupului, dar nu era unul dintre oaspeții invitați. Portsworth nu i-a cerut să plece, probabil pentru că voia să evite o scenă.

Colin încuviință.

– Da, de obicei e mai bine să-i ignori pe nepoftiți, dar bănuiesc că Brentmoor și-a făcut un obicei din asta.

– Știam că Brentmoor are o reputație proastă, dar nu m-am gândit aproape deloc la el. Mi-am închipuit că nu va îndrăzni să se joace cu mine în prezența prietenilor mei. După o vreme, cineva a sugerat ca grupul să se plimbe pe aleile luminate, și Brentmoor a avut grijă să meargă alături de mine. Când a încercat să flirteze, i-am spus că-și pierde vremea. A fost ca și cum aș fi fluturat un steag roșu în fața unui taur. Seara s-a sfârșit fără nici un incident și imediat mi l-am alungat cu totul din minte. După aceea, la fiecare petrecere la care eram eu, apărea și el. A încercat să mă farmece, dar i-am refuzat invitațiile la dans. Într-o seară am ieșit dintr-o sală aglomerată de bal ca să iau puțin aer pe scări. Îmi fluturam evantaiul peste obraji înfierbântați și n-am acordat atenție grupului de gentlemenii aflat în apropiere. Atunci l-am auzit pe unul dintre ei spunând că mă îndreptam spre teritoriul maimuțelor.

Colin scrâșni din dinți. Era un termen jignitor pentru fetele bătrâne.

– Cine a fost?

– N-am idee. După cum îți poți imagina, i-am ignorat. Acum că mă gândesc la asta, ar fi trebuit să-i înfrunt, dar m-am simțit umilită. Mama mă avertizase despre pericolele de a aștepta prea mult ca să mă mărit, dar m-am gândit că asta nu mi se aplica

și mie. M-am gândit că rangul tatălui meu mă va proteja. Mă străduiam din răspuțeri să-mi păstrez controlul, dar tremuram. Și atunci Brentmoor a apărut lângă mine. Auzise și el totul și i-a înjurat pe bătăranii care îndrăzniseră să mă jignească. A insistat să mă escorteze înapoi în sala de bal la tatăl meu, unde aș fi fost mai în siguranță. Apoi și-a cerut scuze și mi-a spus că știa că nu era demn de mine. Bineînțeles că am negat asta, și tata i-a fost recunoscător. La urma urmei, fusese bun cu mine și admisesese că avea un caracter imperfect. A doua zi ne-a făcut o vizită și a vorbit cu tata. Și de data asta a recunoscut că nu se ridica la nivelul meu, dar că voia să se asigure că îmi revenisem după acea insultă oribilă. A afirmat că nu va îndrăzni să mai facă vreodată vreo vizită, deoarece nu era vrednic de noi. Mama avea suspiciunile ei, dar tata a crezut că sinceritatea lui Brentmoor privind propriile defecte demonstra că n-avea un caracter chiar atât de rău. De atunci, a început să-l caute pe tata la diverse evenimente în societate.

– Avea un plan, conchise Colin.

– Oh, da, dar pe atunci noi nu ne-am dat seama. A descoperit că tata adoră să joace șah, și tata l-a invitat acasă în vizită. După aceea, a venit regulat în casa noastră din Londra ca să joace șah împreună.

– E un oportunist, afirmă Colin.

– Prima mea fărâcă de îndoială a apărut văzând reacția lui Penny. Obişnuia să iasă din salon de fiecare dată când Brentmoor venea în vizită. Penny e deosebit de sensibilă. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că ochii lui mințeau. Mi s-a părut ciudat și nu i-am dat importanță. Ar fi trebuit s-o iau în serios. Apoi, într-o seară, după ce am dansat, mi-a spus că e în pericol să se îndrăgostească de mine, dar că bineînțeles nu mă merita. În adâncul sufletului, știam și eu că ceva nu era în regulă, dar m-am convins că eram îndrăgostită, pentru că mă temeam să nu rămân fată bătrână. A recunoscut în fața tatei că avea datorii. I-a spus că a început să joace cărți din cauză că tatăl lui ajunsese la faliment, fiind cunoscut pentru bețiile crâncene. Eu n-am știut atunci, dar tata i-a împrumutat bani.

– Diavolul! exclamă Colin.

– Prietena mea Charlotte a încercat să mă sfătuiască să fiu prudentă cu el. Era extrem de îngrijorată, căci soțul ei îi spusese că făceam o greșeală teribilă. M-am enervat că-mi dă sfaturi. Am ignorat toate semnele care mă avertizau că vor fi probleme, din aceeași teamă că voi ajunge fată bătrână. Oh, Doamne, dac-aș fi știut!

– L-a înșelat pe tatăl tău. Nu te mai învinovăți singură.

– Cum să nu mă învinovățesc? Am avut îndoieli. Am știut că ceva nu era bine.

– Astfel de bărbați sunt experți în a-i înșela pe alții. Recunosc punctele vulnerabile ale celorlalți și profită de ele. Când apar îndoieli, se pricep să le alunge.

– Îi descrii bine caracterul. Mă simt ca o proastă.

– N-ar trebui.

– M-a cerut în căsătorie, și am acceptat. Până atunci îi spusese toate lucrurile potrivite tatei, care a fost de acord. Părinții mei s-au certat din cauza asta. Ca și Penny, și mama a văzut ce fel de om era. M-am certat cu ea. Brentmoor încerca să-și schimbe viața, și nu avusese un tată bun care să-l îndrume pe calea cea dreaptă. Tata a fost de acord cu mine, și contractele au fost semnate. Și atunci și-a dezvăluit adevăratul caracter.

– Ce s-a întâmplat?

– Într-o seară la un bal, Brentmoor m-a tras la o parte și s-a plâns că era frustrat. A zis că se temea că sunt prea pudică și că voia să-i dovedesc că nu sunt așa, dar eu am refuzat să-i permit libertăți până după data căsătoriei.

– Bine-ai făcut, zise Colin.

În sinea lui, era ușurat. Ar fi fost un coșmar dacă nemernicul ar fi lăsat-o însărcinată.

– A fost insistent. La un alt bal mi-a arătat felinarele din grădină și cum alți oaspeți se plimbau pe acolo. M-a asigurat că nu era nimic necuviincios. La început, totul a fost bine, dar apoi m-a dus la distanță de felinare. Când l-am muștrat, a reușit să mă facă să mă simt vinovată că-l refuzam. Eram logodiți, așa că l-am lăsat să mă sărute. Am crezut că se va comporta ca un gentleman, dar când s-a apropiat un grup de bărbați, m-a sărutat lasciv

și s-a lipit de mine. Mi-am dat seama cât de mult îi plăcea că ne vedeau și alții, dar eu eram complet rușinată.

– Ar fi trebuit să-i tragi o palmă.

– În fața altora? N-am îndrăznit să fac o scenă.

– Niciodată nu m-am gândit că o femeie poate fi prinsă în capcană în felul acesta.

– Bineînțeles că nu, pentru că tu n-ai face niciodată așa ceva. Am știut în inima mea că felul în care mă trata era greșit. Ar fi trebuit să rup logodna în momentul acela.

– Și de ce n-ai făcut-o? Întrebă Colin.

– Pentru că am știut că dacă rup logodna îmi va strica reputația. Clătină din cap. Ar fi trebuit să-mi consult părinții, dar nu erau de aceeași părere în legătură cu logodna mea, și asta ar fi trebuit să fie de ajuns să mă convingă.

– Angeline, bănuiesc că a deformat adevărul și te-a făcut să te îndoiești de propria judecată.

– Da, zise ea. A fost foarte convingător – a trebuit să fie, altfel tata nu l-ar fi lăsat să ne calce pragul. Și-a concentrat tot farmecul asupra tatei și a mea. Dar le-a ignorat pe Penny și pe mama. Ele au văzut cine era cu adevărat.

– Când tatăl tău i-a mulțumit lui Brentmoor pentru că te-a salvat la balul acela, i-a oferit șansa de care avea nevoie. S-a concentrat asupra ta și a tatălui tău pentru că voi erați cei care luau deciziile. Ca să obțină ceea ce voia – averea ta – trebuia să te convingă că era un gentleman care a suferit nemeritat din pricina tatălui său. În același timp, trebuia și să-l facă pe tatăl tău să creadă că tot ce voia era o îndrumare părintească. V-a păcălit și pe tine, și pe tatăl tău. Când tatăl tău l-a vorbit de bine, tu ai crezut că Brentmoor era un gentleman. La fel, când tu ai crezut că Brentmoor dorește sincer să-și schimbe caracterul, tatăl tău l-a crezut demn de considerație, mai ales pentru că se arătase atât de umil. În esență, v-a jucat pe degete pe amândoi simultan. Ce te-a făcut până la urmă să rupi logodna?

– Într-o seară, Brentmoor își făcuse planuri să se întâlnească cu un prieten la White. Am fost bucuroasă de această pauză. Ca să fiu sinceră, simțeam că trebuie să mă gândesc cu grijă la pasul pe care urma să-l fac. Începuse să mă cuprindă panica.

Dacă mă iubea cu adevărat, ar fi respectat decizia mea să așteptăm până după căsătorie și nu m-ar fi presat în mod constant. Aveam atât de multe îndoieli, și acum îmi doresc să fi ascultat de propria inimă.

În aceeași seară, prietena mea Charlotte m-a invitat să o însoțesc la un bal, pentru că soțul ei nu era în oraș. Am fost încântată de invitație, și fratele ei mai tânăr ne-a însoțit. Nu m-am gândit nici o clipă că s-ar putea întâmpla ceva rău la un bal respectabil.

Îmi amintesc clar că am văzut-o pe Lady Cunningham, pe care o întâlнисem înainte o singură dată. Era văduva unui bărbat mult mai în vârstă ca ea. Am observat că se uita la mine de la distanță cu o expresie ciudată pe chip. Singurul cuvânt care putea descrie acea expresie era „triumfătoare”. Am ignorat-o.

În sala de bal era foarte cald și era foarte multă lume. Nu știu cât de mult timp a trecut până m-am dus să-mi iau o cupă de punci. Un lacheu s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă sunt Lady Angeline, și, când am zis că da, mi-a înmănat un bilet împăturit. N-am recunoscut scrisul. Am căutat-o pe Charlotte și i-am arătat biletul ciudat cu instrucțiuni să urc două etaje și să bat la a patra ușă pe dreapta. Charlotte m-a sfătuit să nu urmez instrucțiunile, căci ar putea fi o farsă. Am fost însă prea curioasă, și Charlotte m-a însoțit fără tragere de inimă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Colin.

– Când am ajuns la ușă, Charlotte m-a implorat să nu bat. I-am spus că voiam să confrunt pe oricine îmi trimisese biletul acela. Când am bătut, s-a auzit vocea lui Brentmoor, răspunzând tare. Nu-i voi uita niciodată cuvintele. A fost atât de urât.

– Ce-a spus?

– „Plecă de aici, eu mă...” Ei bine, poți să intuiești cuvântul murdar pe care l-a folosit. Un râs feminin a răsunat din cameră. Scârțâitul unui pat a fost mai grăitor decât aș fi dorit.

– E mai mult decât dezgustător, zise Colin.

– Charlotte m-a implorat să plecăm imediat, dar pe mine mă cuprinsese o furie nestăvilă și am bătut în ușă de mai multe ori. S-a auzit din nou scârțâitul patului. Am auzit foșnet de rochii. Când Brentmoor a deschis ușa, avea pantalonii încheiați numai

pe jumătate. Lady Cunningham a rânjit către mine în timp ce-și aranja fustele. Am fost copleșită de o furie arzătoare. Eram efectiv turbată și i-am tras o palmă. Bineînțeles că circula prin public. Făcusem greșala de neiertat de a provoca o scenă. Știi că lumea bună tolerează multe lucruri, dar nu indiscreția.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Fratele lui Charlotte ne-a îndemnat să coborâm, dar bârfele deja se răspândeau. Aveam fața roșie ca focul, dar am coborât scările și am trecut prin hol cu capul sus, deși am observat că lumea se uita la mine. Am crezut că vor fi de partea mea, pentru că el era cel care trădase. Am fost naivă. Îmi bubuia inima în piept și îi tot repetam lui Charlotte cât de rău îmi părea că o implicasem și pe ea. Am continuat să tremur și după ce am ajuns acasă, condusă de fratele lui Charlotte. Părinții mei nu se întorseseră încă de la operă. Am hotărât să aștept până dimineața ca să mărturisesc povestea aceea atât de urâtă, dar n-am dormit deloc toată noaptea. Îți poți imagina cât de îngroziți au fost părinții mei când au auzit ce se întâmplase. Tatei i-au apărut pete roșii pe față și mama s-a făcut albă ca varul. Când le-am spus că voi rupe logodna, mama s-a repezit afară din salon. Am fost îngrijorată și m-am dus după ea. I se făcuse rău. Eu încă nu realizam care vor fi consecințele. Nu gândeam clar, altfel mi-aș fi dat seama că ruperea unei logodne va provoca bârfe și lucruri mult mai grave.

– Erai încă în șoc, zise Colin.

– Tata i-a trimis un mesaj lui Brentmoor, cerându-i să se prezinte imediat. Când acesta a sosit, a spus că a fost o neînțelegere și că el n-a făcut decât să găsească o consolă la altcineva ca să-mi protejeze sensibilitățile feminine înainte de căsătorie.

– Nenorocitul!

– Întocmai. La momentul acela deja șocul trecuse. Când i-am spus că nu mai suntem logodiți, a pălit la față. Fără îndoială se bazase pe averea mea. După ce-a plecat, am fost ușurată, dar n-a durat. Charlotte m-a vizitat trei zile mai târziu. După ce mama a ieșit din încăpere, Charlotte mi-a dat veștile oribile pe care le primise de la fratele ei. Brentmoor pretindea că...

– Ce pretindea?

– A spus că m-am culcat cu el de multe ori.
– Ar trebui să fie împușcat, se înfurie Colin. Eu cum de n-am auzit nimic despre asta?

– Probabil pentru că nimeni n-a vrut să-ți spună din cauza relațiilor noastre de familie. Nu le-am spus niciodată părinților mei despre această insultă. Mama era un ghem de nervi și tata nici n-a vrut să iasă din birou.

– De ce l-ar crede cineva pe Brentmoor?
– Eram logodiți de două săptămâni, și fusese văzut lipit de mine în zona neluminată a grădinilor.

Colin se încruntă.

– A plănuit asta.
– Probabil. Nu voi ști niciodată cu siguranță. Repercusiunile au fost groaznice. Tata a refuzat să primească pe oricine.

– S-a învinovățit pentru asta, zise Colin.
– Cele mai apropiate două prietene ale mamei au vizitat-o patru zile mai târziu s-o avertizeze în privința bârfelor. Prietenele mamei au sfătuit-o să mă ducă pe continent. N-a folosit la nimic. Reputația m-a urmărit la Paris, deși mama nu știe nici acum despre asta.

Colin se încruntă.

– Ce vrei să spui?
– Niște francezi mi-au făcut oferte scandaloase.
Colin sări de pe canapea și-și încheștă pumnii. Angeline îl auzea gâfâind ca un cal de curse.

– Colin, e în trecut. Nimic nu poate fi schimbat.
– Îl voi confrunța.
– Dacă faci asta, nu vei reuși decât să înrăutățești situația, pentru că ar reînnoi scandalul.

– Merită să fie biciuit la sânge.
– Ce nu mă lasă să dorm noaptea e ceea ce i-am făcut familiei mele.

– Tu ești nevinovată, zise el.
– Nu înțelegi. Scandalul o va urmări pe Penny. Ea nu are nici o legătură cu toate astea, dar va suferi prin asociație. Era clar că lui Angeline îi venea să plângă. Scumpa mea surioară, poate că n-o să-și facă niciodată debutul în societate din cauza mea.

Colin se apropie imediat de ea și-și scoase batista.

– N-ai făcut nimic greșit.

Angeline își șterse ochii.

– Din cauza furiei mele am intrat în necazurile astea. Dacă-mi păstram calmul în seara aceea, dacă m-aș fi îndepărtat ca o lady, dacă aș fi ascultat-o pe Charlotte, aș fi evitat scandalul. Aș fi putut supraviețui unei logodne rupte. Prietenele mamei mele mi-ar fi luat apărarea. Alții poate că mi-ar fi pus la îndoială virtutea, dar aș fi putut depăși asta dacă n-aș fi intrat exact în schema uneltită de Lady Cunningham. Sunt sigură că ea a plănuit totul.

– Angeline, nu pot să cred că nu există nici o metodă să rezolvi situația asta.

Angeline pufni.

– Există. Căsătoria cu un gentleman foarte bogat și cu un titlu înalt, dar nici un bărbat rațional nu vrea o femeie cu un trecut pătat. Ar trebui să fie disperat.

Colin se uită fix la ea, și Angeline simți că i se ridică părul pe ceafă văzându-i expresia atât de intensă.

– La ce te gândești? îl întreabă.

– Întâmplarea face ca eu să fiu disperat.

Capitolul 7

Angeline sări de pe canapea și aproape se ciocni de el.

– Ți-ai pierdut mințile?!

– Taci și ascultă. E soluția perfectă.

– Nu, e o nebunie.

Angeline se gândise că era un om rațional, dar se pare că se înșelase.

– Angeline, amândoi am beneficia din asta.

Era scandalos.

– Nu mă voi mărita cu tine ca să poți obține Sommerall.

– Ai spus că, dacă te-ai mărita cu un gentleman bogat și cu un titlu bun, toate problemele tale ar dispărea. Eu sunt contele de Ravenshire. E drept că e doar un titlu onorific, dar nimeni nu poate obiecta.

– Ai febră?

Colin zâmbi.

– Nu, dar hai mai aproape. Sunt sigur că putem ridica puțin temperatura.

Angeline n-avea însă chef de glume.

– Propui să ne căsătorim ca tu să-ți păstrezi proprietatea și eu să-mi repar reputația pătată. Acesta e motivul cel mai bizar pe care l-am auzit în viața mea pentru o căsătorie.

– Ți se pare? Tatăl meu a făcut o căsătorie de conveniență cu Margaret, și par să se înțeleagă foarte bine.

La naiba! Cum putea să conteste asta?

– Suntem incompatibili, insistă ea.

– Ne-am descurcat foarte bine lucrând la Sommerall, pe care, apropo, ai putea să-l renovezi după cum îți pofteste inima. Deși probabil ar fi mai bine să ne mutăm temporar în Deerfield ca să evităm mirosul de vopsea. E o casă mare, așa că nu vom sta în calea nimănui.

Angeline se prăbuși pe canapea și-și masă tâmpilele. Marchizul și Margaret găsiseră dragostea după ce făcuseră o căsătorie de conveniență, dar asta nu însemna că se va întâmpla și pentru ea și Colin. Adevărul era că totul semăna prea mult cu o tranzacție de afaceri.

Dar după cum remarcase el, toate căsătoriile aristocratice erau bazate cel puțin în parte pe considerente practice financiare. Căsătoria din dragoste devenise populară, dar asta nu anula necesitatea contractelor.

Colin se așeză alături de ea pe canapea.

– Am uitat să menționez că am bani din investiții în transporturi navale, așa că asta ar trebui să te liniștească. Nu e nevoie să te temi că vom rămâne pe drumuri prea curând.

– Nu pot să mă hotărâsc dacă ești practic sau nebun. Posibil amândouă.

– Vorbesc serios despre căsătorie. Poate că asta s-a întâmplat pentru că așa a fost sortit să fie.

„Nu, s-a întâmplat pentru că amândoi suntem disperați.”

– Poți să stai cât vrei ca să te decizi. Eu am șase săptămâni să-mi găsesc o soție, dar tu vei mai fi aici doar trei săptămâni. Înțeleg că e o hotărâre extrem de importantă.

Angeline se gândi la ce-i făcuse propriei familii și la temerile ei că Penny nu-și va mai face niciodată debutul în societate. Se gândi la melancolia tatălui ei și la ziua când mamei îi fusese atât de rău aflând că Angeline avea de gând să rupă logodna. Și în primul rând, se gândi la lacrimile lui Penny din ziua când ea și mama lor plecaseră la Paris.

Își amintea cum se gândise că ar face absolut orice ca să facă scandalul să dispară.

– Efectiv se vede cum ți se învârt roțițele în creier. La ce te gândești? întrebă el.

„Îi datorez familiei mele să-ți accept propunerea.” Se întoarse spre el.

– Dacă e să ne căsătorim, ar trebui să discutăm care sunt așteptările noastre de la căsătorie.

– La ce anume te referi?

– Va fi o căsătorie adevărată sau una numai cu numele? Știu că ai nevoie de un moștenitor, dar...

– Dar ce?

Colin părea nervos acum.

– Am fost logodită cu un libertin care m-a rănit.

Colin se ridică și se duse la fereastră. Apoi se răsuci pe loc.

– Mă compari cu nemernicul acela?

– Nu te compar cu el, dar am dreptul să știu la ce să mă aștept, la fel și tu. Poate că e o chestie comună pentru soții din lumea bună să aibă diverse legături, dar nu cred că-ai suporta o nouă trădare.

– Presupun că-ți voi fi necredincios.

– Nu, nu presupun nimic. Vreau să știu dacă vei onora jurămintele de căsătorie.

– Nu am de gând să te trădez, o asigură el.

– Un răspuns interesant.

– Îmi voi onora jurămintele, dar asta impune întrebarea: Vei fi soția mea cu adevărat sau îmi vei închide în față ușa dormitorului?

Angeline realizează că era nervos, pentru că simțise că-l acuza.

– Colin, n-aș face niciodată așa ceva. Asta n-ar face decât să te împingă să-ți găsești amante. Și dacă tot suntem la subiect, știu că sunt femei în înalta societate care-și trădează soții, dar eu nu ți-aș face niciodată așa ceva. N-aș putea să fiu atât de crudă.

Colin își puse mâinile în șolduri.

– Cum a devenit ceva atât de simplu atât de complicat?

– Dacă ar fi simplu, toate căsătoriile ar fi doar inimi și flori în fiecare zi, zise ea.

– Chiar sper că nu te aștepți să primești zilnic flori.

Angeline râse.

– Nu, dar s-ar putea să primești câte o recompensă pentru un buchețel din când în când.

Colin își încleștă mâinile în dreptul inimii.

– Regatul meu pentru o floare.

– Nu fi ridicol.

– Iarăși începi, observă el și făcu o pauză. De ce stau eu în partea opusă a camerei când o femeie frumoasă mă așteaptă pe canapea? Se așează lângă ea și o luă de mână. Ți se pare chiar atât de oribilă ideea de a te mărita cu mine?

– În principiu, nu, zise ea.

Era speriată de moarte să nu facă o nouă greșală. O parte din ea voia să creadă că dincolo de fațada de libertin dezmațat era un om de onoare. Din ce auzise, Colin își câștigase reputația notorie. Angeline voia să creadă că va renunța la libertinaj și că se va liniști. Dar ea avea nevoie de o certitudine și știa că asta era imposibil.

– Mă gândesc acum că, deși ne știm de-o viață, nu ne-am cunoscut cu adevărat unul pe celălalt, adăugă ea.

– Cred că asta e un fapt obișnuit, spuse el. Mai ales în cazul căsătoriile aranjate.

– Când ai adus prima oară în discuție subiectul căsătoriei, m-am simțit obligată să spun da imediat. Știu că părinții mei ar fi recunoscători și ușurați. Penny va putea să-și facă ieșirea

în societate și eu voi putea să fiu de față. Își dorește din toată inima să-i fiu alături, și tânjesc și eu să-mi văd surioara dansând la un bal pentru prima dată. E adevărat că doamnele cele mai conservatoare din lumea bună nu vor uita niciodată. Nu dau nici o ceapă degerată pe ele, dar sunt îngrijorată de ce consecințe ar avea pentru tine.

– Nu e nevoie să te îngrijezi pentru mine.

– Și gentlemanii bârfesc, remarcă ea.

Colin ridică din umeri.

– Vrei să mă întrebi ceva?

– Dacă ceilalți află că un om a fost încornorat, acesta devine obiectul batjocurii?

– Da, dacă e ostentativ. Dar ce-are asta de-a face cu noi?

– Este foarte posibil ca unii să vorbească disprețuitor despre căsătoria ta cu mine.

– Dacă îndrăznește careva, îl provoc la duel, spuse el printre dinți.

– De câte ori va trebui să mă aperi? întrebă ea.

– Încerci să mă convingi să nu mă însor cu tine? Mi se pare că acum cauți motive să mă descurajezi. Crede-mă, nici un bărbat nu va pune la îndoială onoarea ta sau a mea dacă dorește să trăiască.

– Colin, îmi fac griji pentru că am o reputație notorie. Oamenii mă vor bârfi.

– Nu vor îndrăzni niciodată să-mi insulte soția, rosti el cu vehemență.

– Nu de față cu tine, îl contrazise ea.

– La naiba, Angeline. Mă dai la o parte.

Angeline nu voia s-o spună, dar știa că era necesar.

– Colin, au fost bărbați care mi-au spus tot felul de lucruri când am fost la Paris. Lucruri îngrozitoare. Nu exagerez când îți vorbesc despre reputația mea. Dacă nu discutăm despre asta acum, s-ar putea să intervină între noi mai târziu.

Angeline se temea că oricum va fi așa.

– Nimeni nu va apărea între noi decât dacă s-a săturat de viață. Acum, îmi permiți să-ți fac o cerere în căsătorie cum se cuvine?

Angeline se panică și simți că nu mai are aer. Luase o dată o decizie proastă.

– Nu e nici o grabă. Avem încă trei săptămâni până se termină vizita noastră. Cred c-ar trebui să folosim perioada asta pentru a afla mai multe unul despre celălalt. Între timp, putem să-l contactăm pe arhitectul de care ți-am pomenit mai înainte. Sunt sigură că ar veni aici în scurt timp.

Era mult mai ușor să se concentreze pe chestiuni practice.

– Asta e o problemă, spuse Colin. Nu pot să angajez pur și simplu un arhitect și totodată să păstrez logodna în secret. Tata m-ar întreba de ce cheltuiesc bani, dar nu fac nici un efort să-mi caut o soție.

– Și eram atât de entuziasmată de idee, oftă Angeline.

– Eu, unul, speram că eu voi fi cel care să te entuziasmeze, dar poate voi folosi aceste trei săptămâni să-ți fac curte.

O cuprinse cu brațul pe după umeri.

Angeline îi inspiră mirosul și își dori cu toată ființa să fie mai aproape de el, dar nu era pregătită să meargă mai departe.

– Ți-am dat cumva permisiunea să fii familiar?

– Nu în cuvinte, dar suspinele tale visătoare când te-ai uitat la chipul meu arătos m-au încurajat.

– Iar ești ridicol, răsă ea.

– Nu încerc decât să fiu romantic, dar se pare că aproape-logodnica mea nu este.

Angeline se întrebă dacă remarcile lui amuzante ascundeau propriile lui îngrijorări despre căsătorie. Când se întoarse spre el, Colin îi puse mâna pe obraz.

– E atât de moale.

Colin avea acel gen de față care le făcea pe femei să se oprească și să se uite lung la el. Maxilarul pătrat, bărbia cu gropiță și nasul drept erau atât frumoase, cât și masculine. Avea o față perfect simetrică, dar ochii lui o atrăgeau cel mai mult.

Colin își înclină capul și o sărută atât de blând, că Angeline oftă. Orice temeri ar fi avut înainte, păreau să se evapore acum.

Apoi o sărută din nou, dar de data asta ca un om înfometat. Îi linse buzele, și, când ea își întredeschise gura, Colin își vârî limba înăuntru și o trase mai aproape de el. Angeline nu se simțea

în stare să-l refuze; nu, nu voia să-l refuze. Își înfășură brațele în jurul umerilor lui ca să fie mai aproape de el. Aroma lui o cuprinse cu totul, o poțiune seducătoare care o făcu să-și uite toate neliniștile.

Respirația lui era aspră și greoaie când îi adulmecă gâtul. Apoi îi cuprinse un sân în palmă, și Angeline trase întretăiat aer în piept la senzația atât de plăcută. Sfârcul i se întări în timp ce el o mângâia prin muselina subțire a corsajului.

Colin umblă la partea din spate a rochiei ei, și în curând Angeline simți aerul răcoros pe piele. Când Colin îi împinse mânele în josul brațelor, se gândi să-l refuze, dar el îi încercui sfârcurile cu degetele mari, și Angeline își mușcă buzele să nu-l implore să nu se oprească. Nu se simțea nici speriată, nici dezgustată, așa cum se simțise cu Brentmoor când acesta încercase să o pipăie. Întotdeauna îl împinsese la o parte, și acum se bucura că îl refuzase, căci știa prea bine că lui nu-i păsase deloc de ea.

Gândurile la fostul ei logodnic îi zburară din minte când Colin își coborî capul și-i încercui sfârcul cu limba. Angeline îl apucă de ceafă, trecându-și degetele prin părul lui des și cârlionțat.

– Am știut că vei fi frumoasă, dar mi-ai depășit orice închipuire.

Angeline se simțea de parcă băuse prea multă șampanie. Dorința zăbovea încă, făcând-o puțin letargică, dar Colin îi trase mânele la loc și-i încheie rochia la spate. Angeline simțea umezeala între coapse și își dorea mai mult din senzațiile atât de plăcute pe care le trezise în ea.

Colin o privi zâmbind.

– Sunt uluit și smerit de reacția ta. Orice s-ar întâmpla, cred că în asta vom fi foarte compatibili.

Cuvintele lui îi părură prea frumoase pentru a fi adevărate. Însă era sfâșiată între dorința de a-l crede și faptul că știa că el avea nevoie disperată de o soție ca să păstreze Sommerall. Mai rău încă, știa că nici nu s-ar fi gândit măcar vreodată să se mărite cu el dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată de debutul în societate al surorii ei.

Doamne sfinte, cum putea să se mărite cu un bărbat doar pentru a se asigura că sora ei își îndeplinea visurile? Dar cum putea

să nu facă tot ce-i stătea în putință ca să redea onoarea ei și familiei ei? Din cauza ei fuseseră implicați într-un scandal, și le datora acum să facă tot ce putea ca să repare situația.

Dar se temea, se temea mai mult de asta decât să ajungă o fată bătrână independentă. Cel puțin astfel nu va trebui niciodată să se îngrijoreze că va trebui să înfrunte societatea sau că se va trezi singură într-un pat rece și gol în timp ce soțul ei își găsea consolația în altă parte, după ce-și câpătase proprietatea pe care o voia. Nu era nici o îndoială că, dacă accepta, va fi o căsătorie de conveniență, și Angeline știa că era o nebunie să spere că dragostea și afecțiunea vor urma în același fel în care se întâmplase pentru Lord Chadwick și Margaret. Căsătoria lor începuse ca o căsătorie de conveniență, dar erau acum unul dintre acele cuplurile rare și norocoase care se îndrăgostiseră.

Angeline nu-și putea însă permite nici măcar să ia în considerare posibilitatea că în această căsătorie ar putea apărea sentimente mai tandre. Trebuia să fie pragmatică, și asta însemna să accepte o cerere în căsătorie în care avea puțină încredere, dar nu era ca și cum avea alte opțiuni. Chiar și numai gândul acesta o făcea să se simtă oribil, pentru că fiecare instinct din ea țipa că se vindea în schimbul unui sezon la Londra pentru sora ei.

Dumnezeu s-o ajute, va face orice, chiar și să se mărite, ca să se asigure că sora ei avea un bal de debut ca un basm.

Când se auziră pași, Angeline își aranjă corsajul și-și îndreptă spatulele. Agnes apărură la ușă.

– Milady, vatra din bucătărie e bună. Mi-am luat libertatea să șterg oalele și cratițele cu nisip. Își coborî ochii timidă. John așteaptă pe alee.

– Mulțumesc, Agnes, zise Colin. Spune-i lui John că vom veni și noi în câteva minute.

– Da, milord, spuse ea făcând o reverență și dispărură.

– Angeline, ești în regulă?

Angeline se gândi că probabil era îngrijorat despre ceea ce se întâmplase între ei doi.

– Da, sunt bine și sunt gata de plecare.

Senzațiile îmbătătoare ale săruturilor și atingerilor lui trecuseră repede când grijiile o copleșiră din nou. Colin îi oferise căsătoria, singurul lucru care ar putea repara tot ce i se întâmplase. La început, i se păruse ca un vis, dar nu era. Era foarte posibil să se sfârșească într-un coșmar pentru ea.

Colin acceptase să-i acorde mai mult timp și să-i dea răspunsul când se va încheia vizita. Angeline se întrebă dacă era și el la fel de nesigur de căsătoria asta cum era și ea. Cel puțin nu exista nici un dubiu cu privire la motivele lor. Amândoi știau exact de ce făceau asta. Dar își vor putea construi o viață întreagă pe o căsătorie falsă?

Se va împăca până la urmă cu gândul căsătoriei, va scoate tot ce era mai bun din ea și va fi recunoscătoare. Pentru că providența îi oferise o șansă să-și răscumpere greșeala – un dar pentru familia ei. Se vor căsători, și ea va putea să fie de față la debutul surorii ei. Lumea va vorbi în continuare, dar odată ce se va căsători cu Colin, nimeni nu va îndrăzni să o insulte în față. Puterea combinată a celor două familii ale lor va fi, de asemenea, de folos.

Oare chiar era posibil să fie atât de ușor? Spera asta din toată inima, dar numai timpul va putea spune.

Cu toate astea, gândurile ei erau îndreptate către familia ei, nu către el. Era îngrijorată că el luase decizia doar pentru că-i auzise povestea tristă; dar și el avea de câștigat din asta. Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu-și va regreta decizia. Mai erau trei săptămâni în care amândoi să-și dea seama dacă vor putea să-și creeze o viață împreună, una care să le aducă amândurora fericire pentru o viață întreagă.

Dar erau trei săptămâni de ajuns?

Era o perspectivă descurajatoare. Angeline voia să creadă, mai mult ca orice, că se vor îndrăgosti unul de celălalt, așa cum o făcuseră tatăl lui și Margaret, dar nu putea să conteze pe asta. Fusesse deja dezamăgită și umilită o dată. Cicatricile din interiorul ei încă nu se vindecaseră, dar Angeline nu-și permitea luxul să aștepte. Nu vor mai exista și alte oportunități.

O voce în adâncul ei o avertiză că o căsătorie bazată pe obținerea unei proprietăți și salvarea unei reputații nu era suficientă

pentru o viață întreagă, dar era mai mult decât crezuse că va fi posibil. Momentul când rupsesse logodna cu Brentmoor pusese capăt oricăror visuri de dragoste și fericire pentru restul vieții. Acum tot ce spera era mulțumire.

Dar va fi? Oricât de bun fusese cu ea, Angeline nu putea uita faptul că era un fustangiu notoriu. Auzise diverse lady șușotind fără rușine despre el la diverse baluri și-l văzuse ieșind în grădini întunecate împreună cu doamne scandalos îmbrăcate.

Instinctele îi spuneau că era diferit. Își demonstrase compasiunea pentru ea și o făcuse să se simtă împăcată cu decizia ei de a refuza insistențele lui Brentmoor de a fi intimi. Dar nu putea să uite nici cât de atent și de grijuliu fusese Brentmoor când îl întâlneau prima dată. Colin era diferit. Cu siguranță.

Însă trebuia să se convingă în același fel în care o făcuse și cu Brentmoor.

După cina din acea seară, doamnele se retraseră în salon, iar bărbații își băură vinul de Porto. Angeline fu îngrozită să afle că Margaret și mama ei făceau liste pentru petrecerea pe care plănuiau s-o dea pentru a o reintroduce în societate. Trebuia cumva să le oprească, pentru că se putea sfârși numai într-un dezastru.

– Mamă, Margaret, vă implor să uitați de petrecerea asta pentru moment. Nu sunt pregătită să înfrunt societatea. Pur și simplu, nu sunt în stare nici măcar să mă gândesc la asta. Poate că va sosi momentul, dar acum această idee mă face să mă simt inconfortabil.

– Angeline, până în primăvară vei fi pregătită, afirmă ducesa.

– Vă rog nu faceți încă nici un plan. Nu sunt pregătită pentru acest pas. Sper că înțelegeți și că îmi veți respecta dorințele. Ar fi o greșeală la momentul acesta.

– Desigur, dragă, o liniști marchiza. Nu avem deloc de gând să te forțăm, dar scrisoarea lui Charlotte a părut atât de favorabilă.

– Charlotte îmi este bună prietenă de mulți ani, dar cred că și ea m-ar sfătui să aștept. Cred că așa ar fi cel mai bine.

Margaret își întoarse atenția către ducesa.

– Poate că ar trebui să așteptăm. Angeline va primi cu siguranță multe invitații. Asta i-ar facilita întoarcerea în societate.

Tot nu pricepuseră, dar Angeline nu avea intenția să insiste. Mama ei și Margaret se agățau de orice fir de pai acum, și lui Angeline i se părea insuportabil. Atunci îi veni ideea că ar putea să le distragă atenția.

– Să discutăm despre debutul fetelor.

Când Penny auzi cuvântul „debut“, ea și gemenele se ridicară de la pian și veniră să li se alăture.

– Angeline, spune-ne despre debutul tău, zise Penny.

Angeline simți un nod în gât. Ca soră mai mare, ar fi trebuit să aducă vorba de asta mai curând, dar asta fusese înainte să-i fie teamă s-o încurajeze pe Penny.

– Oh, da, te rog, spune-ne, insistă Bianca. Vreau să aud despre fiecare moment.

Angeline le povesti cum stătuse nemișcată în rândul de primire, așteptând să sosească primii oaspeți. Ce gânduri caraghioase îi trecuseră prin minte și cum trebuise să se forțeze să-și înăbușe un chicot de râs. Oare chiar fusese atât de tânără și de naivă?

– Spune-ne despre rochia ta, îi ceru Bernadette.

– La început m-am gândit că era destul de simplă. Era albă cu talia înaltă și era făcută dintr-o dantelă minunată. În lumina lămpărilor era superbă, își aminti ea. Partea cea mai grozavă a fost că mama s-a îndurat de mine și m-a lăsat să port pantofi albi cu dungi roșii.

– Îi mai ai? întrebă Bianca.

– Sunt puși la păstrare într-un cufăr la Deerfield.

– Mama, vom merge și noi la Londra să ne facem rochiile la o modistă? dori să afle Bernadette.

Margaret zâmbi.

– Da, veți avea rochiile noi, pantofi, bonete și ciorapi.

– Va trebui să studiem toate revistele de modă, zise Bianca.

– Fetelor, trebuie să exersați la pian, pentru că vi se va cere să prezentați un recital după debutul vostru, le aminti ducesa. Trebuie să mergeți și la orele de dans.

– Eu probabil mă voi face de râs, spuse Bianca.

– Întotdeauna ne facem de râs, completă Bernadette, râzând. Ar fi bine să fim mai atente la lecțiile despre bună purtare ale mamei.

Penny își pleoști umerii.

– Eu mă tem că nu voi face nici o impresie.

– Nu te lăsăm noi să stai singură și părăsită, o liniști Bernadette.

– Exact, întări Bianca. Nu te vom lăsa să dispari de lângă noi, decât dacă un cavaler frumos te invită să dansezi.

– Îmi transpiră palmele numai la gândul că o să dansez cu un băiat, zise Penny. Angeline, vei fi și tu acolo? Nu pot face asta fără sora mea minunată.

– Te vei descurca foarte bine.

Întâlni pentru o clipă privirea mamei ei și apoi își întoarse ochii în altă parte. Dacă ar fi o fiică mai bună, i-ar spune mamei ei ce se întâmplase în ziua aceea. Dar nu putea s-o facă, pentru că nu voia să-i dea speranțe prea mari, iar dacă în următoarele trei săptămâni ea sau Colin hotărâu că nu se potriveau, cel mai bine era ca familiile lor să nu știe nimic.

Marchizul își termină vinul și se uită la fiul lui.

– Ai fost la Sommerall azi?

– Da. Vreau să termin inventarul obiectelor depozitate în pod. Am acoperit niște tablouri și am pus la o parte câteva lucruri pe care le-ai putea găsi utile. Dacă vrei să trimiți o căruță, am pus în lăzi niște lucruri pe care arendașii sau servitorii le-ar putea folosi.

Marchizul ridică din sprâncene.

– Ei bine, nu m-am așteptat să muncești efectiv în pod. Servitorii puteau îndeplini sarcina asta.

– Ei n-ar fi știut ce e valoros și ce nu. Am găsit și scrisori, pe care ți le-am lăsat pe birou. Erai afară, la vânatoare.

Wycoff se încruntă.

– Și fiica mea a fost cu tine?

– Da, m-a ajutat. Servitoarea a fost și ea de față.

Deși Agnes nu fusese mereu în compania lor, Colin nu divulgă această informație. Voia să-l liniștească pe Wycoff, mai ales după ce auzise ce anume se întâmplase cu Brentmoor.

Colin avusese de gând să-i dea doar un sărut oarecum cast, dar în momentul când buzele li se întâlniră, simțise că îi fierbe sângele în vene. Își imaginase că o va duce în plimbări lungi și se vor săruta cu pasiune, dar nu putea să profite de ea. Dacă la sfârșitul celor trei săptămâni Angeline se răzgândea, despărțirea ar fi extrem de stânjenitoare, având în vedere prietenia de lungă durată dintre părinții lor.

Își întoarse atenția către tatăl lui.

– Agnes e o servitoare plină de inițiativă. Nu așteaptă porunci; face sugestii. I-ai putea pomeni asta lui Margaret.

– O voi face, îl asigură marchizul. Te-ai hotărât dacă o căsătorie ți se pare un preț prea ridicat pentru Sommerall?

Wycoff se ridică.

– Vă las să vorbiți între patru ochi.

Colin observă chipul palid al lui Wycoff și umerii lăsați în timp ce ieșea din sufragerie târându-și picioarele.

Marchizul oftă.

– Starea de spirit a lui Wycoff s-a prăbușit din nou după ce le-a auzit pe Margaret și pe ducesa entuziasmându-se din pricina acelei scrisori. I-am sugerat lui Margaret că poate ar fi mai bine să lase planurile astea la o parte de dragul lui, dar ea pare absolut convinsă că scrisoarea dovedește că există speranțe pentru Angeline.

Colin își trecu degetul peste buza paharului și își zise că tăcerea ar fi cea mai bună alegere.

– M-am gândit să-i spun lui Wycoff să facă un efort să iasă din această melancolie.

– Se învinovățește.

Marchizul se încruntă.

– De unde știi? Nici eu nu sunt la curent cu detaliile problemelor lui Angeline.

Era mai bine să fie atent la ce spunea, pentru că ce îi zisese Angeline era confidențial.

– Presupun că se învinovățește în baza acțiunilor lui și mai ales a reacției pe care a avut-o la scrisoarea primită de Angeline.

– Bănuiesc că ai dreptate, aprobă marchizul. Încă nu mi-ai dat un răspuns în legătură cu intențiile tale pentru Sommerall.

– Îți voi da un răspuns când se termină vizita lor.

Tatăl lui pufni.

– Îți voi lăsa cele trei săptămâni rămase ca să-mi dai un răspuns, deși sunt destul de convins că mai degrabă ești dispus să renunți la proprietate decât să te însori.

– Dacă n-aș fi vrut să fiu proprietarul lui Sommerall, ți-aș fi spus imediat.

Când ducele intră în salon, Angeline era hotărâtă să-l convingă să joace șah cu ea. Se grăbi să-i iasă în cale, dar tatăl ei trecu pe lângă ea și-i oferă brațul lui Penelope. Tatăl ei aranjă tabla de șah și o invită pe sora ei să joace. Angeline se duse posomorâtă la bancheta din fața ferestrei și se gândi să plece din salon, dar cineva cu siguranță ar fi întrebat-o de ce se retrăgea, și ultimul lucru pe care-l voia era să atragă atenția.

Nu încăpea nici o îndoială că afecțiunea tatălui său pentru ea se diminuase. O durea atât de mult. Înainte fusese favorita lui, și acum o ignora. Mai rău încă, Angeline se trezi că era geloasă pe sora ei mai mică. Întotdeauna avuseseră o legătură specială și bineînțeles că nu putea să-i fie ciudă pe ea din cauza asta. Dar faptul că tatăl ei o respingea astfel era ca un cuțit implantat în inimă.

O voce profundă îi întrerupse gândurile.

– Pari să fii la kilometri distanță.

Angeline își ridică privirea către Colin.

– Presupun că așa și eram.

Nu voia să-i spună despre tatăl ei. Durerea era inimaginabilă, dar cum putea să-l învinovățească pe tatăl ei că era dezamăgit de ea? Nu, „dezamăgire“ era un cuvânt prea slab pentru a descrie ce făcuse ea familiei ei.

– Pari să nu fii într-o stare prea grozavă, remarcă el.

– O să-mi treacă.

Știa însă că va trece multă vreme până când vinovăția aceasta dureroasă o va părăsi.

– Aș vrea să pot face ceva să te înveselesc, zise el.

– Îți sunt recunoscătoare pentru grijă.

Colin își întoarse privirea.

– Atitudinea tatălui tău te necăjește?

Angeline înțepeni.

– De ce mă întrebi asta?

– Nu pare a fi el însuși deloc, spuse Colin. Ai observat?

Angeline încuviință, dar nu voia să discute despre acest subiect acum. Rana era încă prea dureroasă. Colin o prinse de mână.

– Știu că e dificil acum, dar ai încredere că totul se va rezolva.

Angeline îi simți privirea asupra ei și se uită în sus la el.

– Totul va fi bine, Angeline.

Nu era sigură dacă vorbele lui erau o promisiune sau pur și simplu o încurajare, dar în seara aceea avea nevoie de cineva care s-o ajute să creadă că totul se va rezolva pentru ea – pentru amândoi.

– Te temi de mine? o întrebă el foarte încet.

– Nu, nu mă tem de tine, dar mă tem că la sfârșitul vizitei te vei simți obligat să te însori cu mine, răspunse ea. Te implor să fi sincer. N-aș putea suporta dacă te-ai simți prins în capcană.

– Îți faci prea multe griji, șopti el. Pari epuizată de griji.

– Sunt cam obosită în seara asta.

Nu-i spuse că avea inima frântă pentru că tatăl ei refuzase din nou să o bage în seamă.

– Du-te și te odihnește, zise el. Te vei simți mai bine mâine-dimineață dacă te culci mai devreme.

– Mulțumesc, Colin.

Poate că vor fi în stare să-și găsească fericirea împreună, dar, dacă se va întâmpla asta, știa că era crucial să nu-l compare cu Brentmoor. Colin fusese sincer cu ea în legătură cu ceea ce voia. Amândoi vor avea de câștigat atâta timp cât erau sinceri unul cu celălalt.

Existase momentul acela când îi pusese la îndoială motivele pentru a o cere în căsătorie, dar Colin fusese complet sincer, și tot așa și ea. În timp ce urca obosită scările, își spuse că trebuia

s-o facă, în ciuda îndoielilor ei. Se vor descurca, și, deși nu va fi niciodată o dragoste ruptă din povești, era preferabilă unei vieți singuratică de fată bătrână.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, după micul dejun, marchizul își drese glasul.

– Bianca, Bernadette, mama voastră mi-a spus că în camera voastră au fost găsite oase. E evident că potaia aceea urâtă locuiește cu voi. Am fost foarte clar că Hercules trebuie să stea în bucătărie până când un servitor îl scoate la plimbare. Nu m-ați ascultat.

Colin observă expresiile triste ale surorilor lui.

– Oh, tăticule, se jeli Bianca. Hercules se teme de zăngănitul oalelor. A făcut o băltoacă în bucătărie.

– Mai bine în bucătărie decât în toaletă, zise marchizul.

Colin se gândi că surorile lui erau suficient de talentate să urce pe scenă, dar bineînțeles că niște lady nu puteau fi actrițe de teatru. Cu toate astea, gemenele erau experte în manipularea tatălui lor. Colin ar trebui să ia lecții de la viclenele lui surori.

– N-am terminat, spuse marchizul. Am observat urme de mușcături pe picioarele mobilei. Câinele ăsta roade scaune ce costă o avere. Fie îl învățați să nu mai roadă mobila, fie ajunge la lada de gunoi.

– Tatăl vostru glumește, le liniști marchiza, care își întoarse apoi atenția către Bernadette. Nu-i dați lui Hercules de mâncare când suntem la masă. Îl învățați să fie un câine total needucat.

– Asta te face să întrebi ce înseamnă de fapt un câine educat, zise marchizul.

– Unul care știe să dea lăbuța așa ca Hercules, se grăbi să răspundă Bernadette. Dă lăbuța, Hercules.

La comanda ei, câinele își puse lăbuța în mâna ei, și marchizul își dădu ochii peste cap. Toată lumea râse, cu excepția lui Wycoff.

Bucătăreasa aduse un coș și-l puse pe bufetul de lângă perete. Marchizul se încruntă.

– Colin, chiar e necesar să petreceți fiecare zi la Sommerall? Sunt sigur că Angeline ar prefera să se distreze în loc să lucreze în fiecare zi ca o servitoare.

Colin se uită la ea.

– Îmi cer iertare. Bineînțeles că vrei să te bucuri de plimbări și de desen.

– Nu, vreau să ajut la Sommerall, spuse ea. Azi voi începe o serie de schițe despre cum îmi închipui că ar trebui să arate salonul.

– Lady Angeline, i se adresează marchizul. Sunt sigur că ești doar politicoasă, dar nu e necesar.

– Mi-am luat un angajament, zise ea hotărâtă, și e un lucru care-mi face plăcere. Insist.

– Angeline! exclamă ducesa pe un ton șocat.

– Nu e nici o problemă, interveni Margaret. Am văzut câteva dintre schițele ei. Angeline e foarte talentată.

– Trebuie să recunosc că arhitectul care a venit la Worthington Abbey a fost foarte impresionat, adăugă ducesa.

– Mamă, sunt sigură că era doar politicoș.

– Eu sunt sigur că era sincer, spuse Colin. Ești talentată.

Angeline simți că roșește.

– Mi-a făcut mare plăcere, și de-abia aștept să schitez viziunea mea în legătură cu salonul de la Sommerall.

Marchizul se întoarse spre fiul lui.

– Și în timp ce Lady Angeline lucrează ca o sclavă la schițe, tu ce-o să faci? O să tragi un pui de somn pe canapea?

Toată lumea râse.

– John a adus o scară din hambar, răspunse Colin. Am de gând să verific obloanele exterioare. Dacă nu mă înșel, câteva dintre ele sunt stricate sau rupte.

Margaret se ridică.

– Coșul e gata, și Agnes așteaptă. Noi vom merge la plimbare, iar Chadwick și Wycoff se vor duce să se bălăcescă în nămol.

– Foarte amuzant, Margaret, zise marchizul. Apropo, crezi că veți reuși să pierdeți câinele acela urât în timpul plimbării voastre?

– Tăticule, nu! exclamă Bianca.

– Tatăl vostru vă tachinează, le asigură Margaret. Chadwick, e de ajuns.

Marchizul râse.

– Vom discuta despre asta mai târziu, Margaret. Wycoff, cred că e timpul să nimerești și tu o pasăre. Nu le pot omori numai eu pe toate, zise marchizul.

– N-am chef azi.

Ducesa își puse mâna peste a lui.

– Du-te și tu, dragă. O să-ți faci bine.

Urmă un moment inconfortabil pentru toți. În cele din urmă, Wycoff încuviință.

– Foarte bine.

Colin întâlni privirea lui Angeline. Tatăl ei era într-o stare foarte proastă, dar Colin spera că o nouă zi de vânatoare îi va face bine. Poate că tatăl lui va insista ca Wycoff să facă un efort mai mare. Dacă va folosi sau nu la ceva era altă chestiune.

După ce urcară în caleașcă și aceasta porni, Colin se mută pe banchetă cu Angeline.

– Dă-mi un sărut.

– Poftim?

– Suntem logodiți acum. Mă rog, în secret.

Îi luă blocul de desen din mâini și-l puse deoparte.

– Nu e decât o logodnă de probă să vedem dacă ne potrivim, îl atenționează ea.

Ochii lui sclipiră amuzați și șireți.

– Ei bine, dacă e o probă, ar trebui să exersăm ca să ne perfecționăm săruturile.

– N-ai nevoie de nici o exersare. Ești evident un expert.

Zâmbetul lui se lărgi, cuprinzându-i toată fața.

– Îți plac săruturile mele, deci?

– Sunt... tolerabile.

Colin o trase în poala lui, și Angeline țipă.

– E bine că e atât de mult zgomot pe drum. Altfel, John și Agnes ar începe să-și imagineze că-ți fac cine știe ce.

– Pot să-ți atrag atenția că este destul loc pe banchetă, zise ea. Așa că mă voi folosi de acest spațiu.

Colin își încleștă brațele în jurul ei.

– Te rog, îmi dai un sărut? Unul singur?

– Foarte bine.

Îi dădu un sărut scurt cu buzele strânse, gândindu-se că astfel va scăpa, dar îl subestimase. Colin o sărută cu abilitate, iar Angeline își întredeschise buzele fără să-și dea seama. Atingerea lină a limbii lui o hipnotiză. Deveni și ea puțin mai curajoasă și experimentă atingându-și limba de-a lui, iar când Colin gemu, Angeline își dădu seama că-i plăcuse și lui. Voia mult mai mult de la el, dar hainele și mânușile îi împiedicau să meargă mai departe. Ceea ce era probabil foarte bine. Când mâinile lui se strecurară pe sub perlerina ei, Angeline îi spuse:

– Nu trebuie să facem asta.

– Știu, dar tânjesc să te ating și să simt cum mă atingi și tu. Sub fundul ei, Angeline simți dovada dorinței lui.

– Îmi cer scuze. Te-am șocat? zise el.

Angeline simți că-i ardea fața.

– Puțin.

Colin își înfășură din nou brațele în jurul ei.

– Nu mă pot stăpâni.

Când îi captură iar buzele, Angeline îl primi de parcă era cel mai firesc lucru din lume, dar adevărul era că nu putea nega că săruturile lui erotice și brațele lui puternice o făceau să se simtă dorită și minunată.

Respirația lor îngemănată ieșea în aburi în caleașcă.

– Ți-e prea frig? o întrebă el.

– Numai puțin.

Colin își frecă nasul de al ei. Când o sărută din nou, Angeline îl simți cât era de stârnit și înțelegea nevoia lui, dar nu erau cu adevărat logodiți.

– Colin? E mai bine să ne oprim.

Colin își desprinsese buzele de ale ei.

– Dumnezeule mare, te doresc atât de mult.

– Nu putem. Nu aici.
– Știu. N-aș face asta, zise el. Sunt un gentleman, și e frig.
– Eu sunt o lady – mă rog, nu chiar atât de mult în trăsura asta.

– Ce zici de o excursie la Gretna Green?

Angeline râse.

– Cred că ți-ai pierdut și puțină minte pe care ai avut-o, spuse ea. Știu că glumești, dar ne-am înțeles la trei săptămâni. E atât de puțin timp să aflăm mai multe unul despre celălalt. N-ar trebui să-l irosim.

– Știu, zise el și făcu o pauză. Dacă ne căsătorim, probabil vom da foc la casă.

Angeline râse.

– Îmi place că mă faci să râd.

– Dă-mi un sărut în schimb.

Angeline se pierdu în senzațiile pe care i le provocau buzele și limba lui, și mâinile care îi mângâiau sânii.

– Trebuie să ne oprim, insistă ea. Ar trebui să discutăm despre lucruri care contează.

Respirația lui era la fel de întretăiată ca a ei.

– Nu ne putem căsători acum? Nu vreau să mai aștept.

– Nu vrei decât să ajungem în pat, spuse ea.

– Și tu la fel, i-o tăie el. Angeline, partea asta e importantă.

– Și de aceea trebuie să ne oprim, zise ea. Pentru că niciodată n-am dorit mai mult un bărbat.

Colin își lipi fruntea de a ei.

– N-ai idee ce vreau să-ți fac.

– Spune-mi, îl încurajă ea.

Respirația îi răsuna găfâit și în propriile ei urechi. Colin îi luă mâna și o ghidă către pieptul lui.

– Vreau să-ți pui mâinile peste tot corpul meu.

Oare tocmai încetase să mai respire?

– Nu mă ispiti.

– Am prea multe straturi de haine, și tot așa și tu, zise el.

– E mai bine așa; altfel, suntem în stare să facem lucruri necugetate chiar aici, în trăsura.

– Am putea face asta, spuse el. Dar ești virgină.

– De unde știi?

– Nu ești?

Angeline îl împinse.

– Bineînțeles că sunt.

Colin râse și o îmbrățișă strâns.

– Oricum e prea frig.

Angeline își rezemă fruntea de umărul lui.

– Întotdeauna e așa? zise ea.

– Așa cum? întrebă el răgușit.

– Ca un dor interzis căruia e greu să-i rezisti.

– Nu, nu e întotdeauna atât de puternic. Îi cuprinse obrazul în palmă. E special între noi.

– Îmi spui asta doar ca să te ating din nou?

O privi în ochi cu o expresie solemnă.

– Nu.

În cele din urmă respirația le reveni la normal.

Când trăsura intră pe alee, Angeline își aranjă corsajul și-și trase pelerina peste rochie.

– Acum trebuie să ne comportăm cuviincios.

– La naiba! exclamă el.

Angeline îi aruncă o privire exasperată.

– Du-te să găsești scara. O s-o pun pe Agnes să curețe ustensilele de bucătărie. Voi fi în salon să fac schițe. Când ți se face foame, vino să mă iei, și vom lua prânzul.

Îl privi mutând scara de-a lungul casei, însoțit de John. Angeline urcă la etaj cu blocul ei de desen și se așeză pe canapea. Își imagină o oglindă cu ramă aurie deasupra bufetului de lângă perete. Apoi se duse la ferestrele unde Colin bătea ceva cu ciocanul și zâmbi. Nu era un filfizon și era clar că nu-i era frică să-și murdărească mâinile. Stând acolo, își dădu seama că un balcon lung dincolo de ferestrele franțuzești ar fi perfect pentru flori și poate scaune pentru oaspeți ca să admire stelele în timpul verii. Se așeză cu picioarele încrucișate pe podea și desenă rapid o schiță ca să nu-și uite ideea. Apoi se ridică și se duse la casa scârilor unde urcă până la punctul cel mai înalt. Își imagină un candelabru pe trei niveluri suspendat în fața unui șir de ferestre

în stil palladian. Ar arăta foarte dramatic la căderea nopții. Se gândi că oaspeții care ar sosi la o cină ar fi impresionați. Când făcu o schiță rapidă, desenă câteva siluete de gentlemen și lady uitându-se în sus.

Bătăile inimii i se întetiră când coborî scările în grabă până la masa din sufragerie. Din fericire era bine acoperită și scaunele nu erau tapițate. Scaunele și masa erau de mahon și foarte elegante. Nu va fi nevoie să fie înlocuite, dar pereții nu se potriveau deloc cu spațiul. Avu o idee îndrăzneată. În loc de pereți, sufrageria ar putea fi aranjată cu patru coloane ionice și un covor Axminster pentru o pată de culoare. Desigur, va trebui să consulte și să selecteze mostre din cărțile de design. Urcă scările, se așeză pe canapea și începu să-și deseneze ideea pentru sufragerie.

Nu avea idee cât timp trecuse când auzi pași pe trepte. Entuzismul ei crescuse și-l întâmpină pe Colin la ușă.

– Haide, vreau să-ți arăt schițele mele.

– Foarte bine, zise el, și se așeză pe canapea lângă ea.

– Asta e favorita mea. Vezi cât de dramatice vor fi noaptea ferestrele palladiene cu lumina candelabrului?

– Îmi imaginez că da, spuse el.

– Am atât de multe idei, dar asta e favorita mea.

– Nu există pereți.

– Exact. Nu ți se pare îndrăzneț, și totuși elegant? Știi că fără culori este probabil dificil de imaginat. Oh, și m-am mai gândit la ceva ce sunt sigură că o să-ți placă. Este un balcon construit de-a lungul fațadei de sud. Oaspeții pot să stea pe scaune la niște mese ca să privească stelele. Ce părere ai?

– Cred că e fantastic și ingenios, zise el. Eu n-aș fi fost niciodată în stare să-mi imaginez așa ceva.

– N-am idee cât ar costa, dar aș putea să-i scriu arhitectului, domnului Rotherby, sau poate că tu... Cuvintele i se pierdură, realizându-și greșeala. Îmi pare rău. Evident, nu poți face nimic încă, dar chiar cred că vei fi moștenitorul.

Colin își drese glasul.

– Angeline, ești foarte talentată. Îi întâlni privirea, și Angeline văzu disconfortul din ochii lui. Este în continuare casa tatălui meu, și sunt în pericol de a o pierde.

– Iartă-mă, te rog, murmură ea, închizând blocul de desen. Întotdeauna mă las dusă de val cu ideile și schițele mele. Voiam doar să ți le arăt și ție.

Se ridică și-și scutură fustele, și, desigur, se ridică și el. Angeline își fixă pe chip zâmbetul de conveniență.

– Să mergem să luăm prânzul în salonul de dimineață?

– Da, mi-e foame, mulțumesc.

Îi oferi brațul și o conduse la parter. Brațele ei erau reci. Camaraderia lor relaxată dispăruse, pentru că ea vorbise ca și cum căsătoria lor ar fi fost un fapt aproape împlinit. Nu luase o decizie, și cu siguranță nu se gândise la toate consecințele înaintea să vorbească. Își permisesese în schimb să se lase cuprinsă de entuziasm, și acum se îngrijora că el se va simți obligat să o ceară de nevastă.

Se simțea ridicol și realiză dificultatea hotărârii lor de a avea o logodnă de probă. La momentul respectiv, i se păruse soluția perfectă. Problema era starea permanentă de incertitudine. Cu toate astea, se lăsaseră pradă dorinței. Angeline se așezase de bunăvoie în poala lui, îl lăsase să o atingă și-l atinsese și ea la rândul ei, de parcă erau căsătoriți sau logodiți cu adevărat. Dar nu hotărâseră încă nimic. Totul depindea de diverse lucruri. Tatăl lui putea vinde proprietatea când se termina vizita de familie. Toată curățenia și sortarea făcute de ei nu i-ar ajuta decât pe servitori și pe arendași, dar exista posibilitatea ca nici unul din ei să nu beneficieze de pe urma eforturilor depuse.

Până la sfârșitul vizitei de familie, oricare din ei ar putea decide că nu se potriveau. Amândoi se înțeleseseră că se vor putea despărți fără ranchiună sau sentimente rănite. Acum își dădea seama ce naivă fusese să creadă că un asemenea plan ar putea funcționa.

Nu avea însă nimic de făcut acum decât să-i meargă înainte încrezătoare și să pretindă că totul era în regulă. Servi prânzul lor obișnuit pe farfurii în timp ce Colin deschise o sticlă de vin. Se așeză lângă ea, și Angeline fu uimită să realizeze cât de rapid își formaseră obiceiuri aici. Dar, ca și logodna lor de probă, nu era nimic mai mult decât o iluzie.

Când Colin îi întinse un pahar de vin, sorbi din el, dar nu mâncă decât extrem de puțin, pentru că se simțea neliniștită. Din cauza cuvintelor ei imprudente, prietenia lor confortabilă devenise brusc stânjenitoare. Angeline ura asta, pentru că începea să aibă sentimente pentru el, și era sigură că el nu se atașase la fel de puternic de ea. Era responsabilitatea ei să spună ceva care să pună capăt acestei atmosfere reci.

– Îmi cer scuze pentru entuziasmul meu prostesc. În general sunt o persoană foarte practică, dar când vine vorba de proiectele mele, imaginația îmi zboară și încep să vorbesc aiurea. Sunt sigură că ai fost amuzat.

– Am fost impresionat de ideile tale. Sunt unice. N-ar trebui să te simți prost din cauza entuziasmului tău.

– E așa de nepractic, zise ea. Nu pot pur și simplu să refac în fiecare an salonul de la Deerfield.

„Te rog, nu te gândi că am vrut să te îndemn să mă ceri de nevastă.“

Colin își puse paharul deoparte.

– Dacă ție îți face plăcere, schițele tale nu trebuie neapărat să fie practice sau să aibă un scop anume.

Angeline lăsă să-i scape un oftat de ușurare și schimbă subiectul.

– Obloanele exterioare sunt în stare proastă?

– Da, încuviință Colin. Toate trebuie înlocuite. John a spus că n-ar trebui să coste o avere și m-a sfătuit să nu am încredere în nimeni care încearcă să mă taxeze mai mult pentru că sunt un „bogătan“.

Angeline râse și începu să debaraseze masa.

– Nici măcar n-am verificat ce-a făcut Agnes.

– Probabil nici nu e necesar. Nu e genul care are nevoie de instrucțiuni permanente.

Angeline încuviință.

– Vede ce trebuie făcut și are inițiativă. Mă duc totuși să verific cum stă, pentru orice eventualitate.

– Dacă a terminat, ne putem întoarce la Deerfield, zise el.

– Da, bineînțeles, aprobă ea. Scuză-mă.

*

Colin își frecă tâmpile. Îl luase prin surprindere. Era clar că avusese inspirație și era pasionată de ideile ei. Era foarte talentată, dar când pomenise despre o scrisoare către arhitect, Colin fusese șocat. Era ca și cum ar fi uitat cu totul că încă nu era proprietarul Sommerall.

Poate că se așteptase s-o ceară chiar în ziua aceea, dar chiar ea îi spusese înainte că voia să folosească timpul pe care-l mai aveau la dispoziție ca să afle mai multe unul despre celălalt înainte să ia o decizie. Îi veni ideea că ar trebui să facă cererea oricum, dar dacă o făcea astăzi, Angeline se va gândi că se simțise obligat, și atunci totul ar deveni din nou al naibii de complicat. Nu voia să se întâmple asta.

Se ridică și se duse la bucătărie. Când deschise ușa, Agnes scoase un icnet, își plecă imediat ochii și-i făcu o reverență.

– Iertați-mă, milord.

– Nu e necesar, Agnes, și scuză-mă că te-am speriat. Angeline, dacă ai terminat aici, vrei te rog să mă însoțești în salon?

Angeline își înălță capul.

– Da, bineînțeles.

Colin îi observă expresia hotărâtă și se gândi că era jenată. Deși o cunoștea de-o viață, n-o cunoscuse cu adevărat decât de când începuseră să lucreze împreună la Sommerall. Descoperise că era mândră și foarte sensibilă, și că ascundea asta sub o atitudine superioară.

Angeline nu spuse nimic în vreme ce Colin o conduse în sus pe scări până la salon. Când vru să se așeze pe un scaun, Colin clătină din cap.

– Te rog, stai cu mine.

– Foarte bine.

Colin o luă de mână.

– Mă simt îngrozitor că ți-am înăbușit entuziasmul.

Angeline nu se uită la el.

– N-ai nici un motiv să te simți îngrozitor.

– E jenant. Eu am cerut o logodnă de probă, însă tot ce pot să-ți ofer este o casă ce are nevoie de reparații care nici măcar nu e proprietatea mea și poate că nu va fi niciodată.

Angeline tăcu îndelung.

– Am vrut să fiu optimistă de dragul tău tot acest timp, dar am devenit atât de entuziasmată și sigură că o vei moșteni. Se uită la el. Îmi pare rău că am făcut situația să fie inconfortabilă, dar cred că facem o greșeală.

– Ce vrei să spui?

– Facem asta din motive greșite.

– Nu cu mult timp în urmă ai apărut căsătoria de conveniență dintre tatăl meu și mama mea vitregă. Ai de gând să abandonezi înțelegerea noastră privind o logodnă de probă înainte chiar de a începe?

– Cum se poate baza o căsătorie pe moștenirea unei proprietăți și pe repararea reputației mele?

– Angeline, majoritatea căsătoriilor sunt de conveniență. Știi că este adevărat, dar acum cauți motive să o împiedici. Poate că mă înșel, dar cred că te temi. Având în vedere prin ce-ai trecut, este perfect de înțeles. Nu vreau să te grăbesc, deși suntem clar compatibili cel puțin într-o privință, zise el cu un mic zâmbet. Ne știm de-o viață, dar sunt multe lucruri pe care nu le cunoaștem. Vreau să fii cinstită cu mine, și voi fi și eu cinstit cu tine. Dacă în orice moment te hotărăști că nu vrei să continui, trebuie să-mi spui. Asta nu ar trebui să fie din obligație, pentru că este o decizie pentru o viață. Ești de acord?

– Da, aprobă ea.

– Dacă Agnes și-a terminat treburile și ești gata și tu, ar trebui probabil să ne întoarcem la Deerfield.

Tăcerea ei în drumul înapoi spre casă îl exasperă.

– Angeline, aș prefera să-mi spui ce te supără decât să refuzi să vorbești cu mine. Este frustrant. Dacă te-am jignit, atunci spune-mi.

– Nu m-ai jignit.

– Atunci spune-mi ce te necăjește, zise el.

– Știu realitatea situației mele, și totuși mă trezesc dorindu-mi să pot schimba ce s-a întâmplat.

Colin o prinse în brațe. Angeline încercă să-l împingă la o parte, dar Colin o liniști.

– Angeline, nu o să neg că circumstanțele au fost dificile, dar ce-a fost mai rău a trecut. Totul va fi bine.

– Cum poți să-mi spui asta? Mi-ai cerut să fiu cinstită, ei bine, și eu ți-o cer. Nu-mi spune că va fi bine când e clar că nu va fi. Mama se minte singură să creadă că o petrecere îmi va repara afurisita de reputație, tata refuză să vorbească cu mine, iar surioara mea mai mică poate că n-o să aibă parte de un bal de debut din cauza mea. Nu-mi spune că totul va fi bine când eu știu ce mă așteaptă. Respectă-mă măcar atât.

– Dar te respect, zise el. Te respect că l-ai refuzat pe nemernicul care a încercat să te forțeze să fii intimă cu el. Te respect că ți-ai ținut capul sus la balul acela când nemernicul te-a trădat și te respect pentru că ești o femeie deșteaptă și iubitoare. Asta e părerea mea sinceră despre tine. Dacă opinia mea despre tine este atât de bună, și știu că și Margaret gândește la fel, atunci ai face bine să crezi că meriți să fii fericită.

– Fii sincer. Te simți obligat să faci din logodna noastră temporară una reală? îl întrebă ea. Te rog nu mă minți.

– Nu, nu mă simt obligat, și sper că nici tu nu te simți obligată. Ca să fiu sincer, mă gândesc că toate astea sunt din cauza stârnei tale, dar nu ai nici un motiv pentru asta. Ne-am înțeles la o logodnă de trei săptămâni, una care să nu fie știută decât de noi doi. Va fi jenant dacă unul din noi, sau amândoi, hotărăște la sfârșitul celor trei săptămâni că nu ne potrivim, dar asta e riscul pe care ni l-am asumat. Ești liberă în orice moment să-i pui capăt și tot așa și eu. Dacă asta nu e acceptabil, atunci ar trebui să-i punem capăt chiar acum. Eu sunt dispus să merg înainte. Tu?

– Da, și eu.

Deși era îngrijorată. Ce s-ar întâmpla după ce se căsătoreau? Nici măcar nu s-ar gândi să se căsătorească dacă n-ar fi fost hotărârea tatălui lui și nevoia ei de a-și reface reputația.

Angeline se temea de ce va urma într-o asemenea căsătorie, dar știa că era alegerea corectă pentru familia ei. Nu avea decât două variante: să rămână fată bătrână sau o căsătorie din conveniență. Cel puțin a doua îi oferea șansa de a fi respectată.

Mai aveau încă trei săptămâni să se hotărască. Nu-și putea imagina că se va răzgândi, pentru că datora asta familiei ei și nu părea plauzibil că va avea vreodată o altă șansă.

Dar nu era numai decizia ei. Cum s-ar simți dacă el i-ar spune că s-a răzgândit și că nu mai voia să se însoare cu ea? Doamne sfinte, oare în ce se băgaseră?

Capitolul 9

Wycoff era într-o stare de spirit mult mai bună după ce nimeri și el o pasăre. La cină, Colin observase că Angeline își concentrase toată atenția asupra tatălui ei. Când acesta sugerase un joc de șah după ce-și bea paharul de vin, chipul lui Angeline se luminase ca o duzină de lumânări. Era bucuros să-i vadă fericirea și spera că va ține mult timp.

Când doamnele se retraseră, Wycoff și marchizul vorbiră la ne-sfârșit despre vânatoarea din ziua aceea. Colin nu spuse nimic, pentru că era cu mintea în altă parte. Se întrebă de ce crezuseră atât de mulți oameni cuvintele urâte ale lui Brentmoor despre Angeline. Atunci își dădu seama că prietenele mamei ei îi dăduseră un sfat prost. Când ducesa își dusesse fiica pe continent, fără să vrea dăduse un semnal că fiica ei era într-adevăr vinovată de acuzațiile grosolane ale lui Brentmoor. Cu toate astea, Colin își dădu seama că întoarcerea lui Brentmoor putea fi avantajoasă. Dacă destul de mulți prieteni de rang înalt răspândeau vorba că fusese acuzată pe nedrept de ceva ce nu se întâmplase niciodată, bunul ei nume va fi restabilit. Nu putea fi sigur că și alții o vor apăra, dar merita efortul.

Nu va spune nimic pe moment, dar era important. Prima dată când vorbiseră despre o căsătorie de conveniență, Angeline spusese că se simțea obligată să-i accepte oferta de dragul familiei ei, dar și ea ar trebui să aibă un cuvânt de spus. Însă dacă Angeline îi refuza cererea în căsătorie, Colin probabil va pierde Sommerall. Voia foarte mult proprietatea, dar era în pericol s-o piardă.

Își aminti cuvintele ei: „Facem asta din motive greșite“. Era mult prea ușor să-și închipuie relațiile dintre ei stricându-se pentru că erau bazate pe motivația lui de a păstra proprietatea și pe dorința ei de a-și ajuta familia. Dar nu putea să lase ca Sommerall să cadă în mâinile unor străini. La naiba cu toate, trebuia să găsească o cale să fie sigur că va câștiga proprietatea.

– Ești nefiresc de tăcut, îi zise marchizul.

– Mă gândeam doar.

– Cum să mă păcălești cu Sommerall?

Wycoff râse.

– Nu-i e oricărui burlac teamă de căsătorie?

– Exact, încuviință Colin și-și termină vinul de Porto.

– Ești cam abătut, zise marchizul. Apropo, cum ți s-au părut lucrurile la Sommerall?

Wycoff se ridică.

– Termină-ți vinul, Chadwick. I-am promis lui Angeline o partidă de șah. Fără îndoială mă va bate măr.

– Spune-i soției mele că vin și eu în curând.

După plecarea lui Wycoff, marchizul turnă pentru el și fiul său câte un pahar de vin.

– E o epavă față de omul care era pe vremuri.

– Ți-a spus vreodată ce s-a întâmplat?

– Mi-a spus foarte puțin, dar bănuiesc că tu știi.

– Angeline mi-a spus confidențial, oftă el. M-am gândit că n-are pe nimeni în care să se încreadă, așa că am ascultat-o.

– Cât de rău e?

– Margaret n-a vorbit cu ducesa? întrebă el.

– Când s-a întâmplat, ducesa i-a spus lui Margaret că individul acela abject i-a înșelat pe toți, dar era evident extrem de supărată în acel moment. Cred că toată călătoria lor la Paris a fost o greșeală. N-a făcut decât s-o facă pe Angeline să pară vinovată de ceva.

– Sunt de acord, zise Colin sorbind din vin și apoi punând paharul la o parte. A fost foarte rău. Angeline mi-a mărturisit-o ca o confidență, dar îți voi spune ceva: e nevinovată pentru toate afirmațiile dezgustătoare făcute de Brentmoor.

– Fiule, ce-a pretins Brentmoor? Nu te întreb decât pentru că mi-am frământat creierii cum s-o ajut, dar nu pot dacă nu știu cu ce mă confrunt.

Colin îi spuse tatălui său cum Brentmoor o presase să fie intimă cu el și cum fuseseră văzuți sărutându-se într-o zonă neluminată a grădinii.

– Probabil a vrut să se asigure că Angeline se va simți suficient de vinovată ca să se mărite cu el. Angeline a recunoscut că avea îndoieli. După ce-a rupt logodna, e clar că Brentmoor a fost hotărât să se răzbune. Fratele prietenei ei i-a spus că Brentmoor a pretins că s-a culcat cu ea de multe ori.

– La dracu', înjură marchizul.

– Alții au crezut asta pentru că a fost zărită într-o îmbrățișare compromițătoare cu el în zona neluminată din grădină. Trebuie să aداug că a exercitat constant presiuni. Evident că a fost văzută, probabil el a plănuit asta, ca să se asigure că o va face să se simtă destul de vinovată să nu refuze să se mărite cu el. Ea însă nu e vinovată de nimic.

– Când se termină vizita asta, îmi voi contacta prietenii, spuse marchizul. Avem nevoie de susținere.

– Îi voi scrie și eu lui Harry. Mama lui e faimoasă pentru recepțiile ei.

– Nu sunt sigur că asta e o idee așa de bună. Am auzit că se bârfește mult la recepțiile ei, remarcă marchizul.

– Harry ar face orice pentru mine, zise Colin. Din câte îmi amintesc, mamei lui îi e dragă Angeline. O să văd dacă pot să-l atrag de partea noastră și pe Bellingham. El are mai multă influență ca oricine, în afară de tine.

– Ha! Dar sunt de acord. Bellingham e un politician genial. E un ticălos nemilos, dar e loial față de cei pe care-i respectă. Aproape că-mi vine să încep imediat, dar asta n-ar face decât să ridice întrebări.

– Sunt de acord, întări Colin. După vizită, putem obține sprijin din partea prietenilor. Până când va începe sezonul, sper că vom reuși să-i restabilim numele. Și atunci îl vom vedea pe nemernic azvârlit afară din toate cluburile și defăimat.

Marchizul își îngustă ochii.

– Nu te supăra, dar de ce ești așa de pornit în misiunea asta? Voi doi n-ați fost niciodată în termeni chiar așa de buni.

– E o chestiune de onoare, răspunse Colin. Și Brentmoor n-are onoare deloc.

Colin și tatăl lui se întoarseră în salon. Când Colin văzu că Angeline pune la loc piesele de șah, își turnă un coniac și așteptă să termine cu piesele înainte să se apropie de ea. Voia să vorbească despre Sommerall cu ea și să se asigure că știa și ea la ce să se aștepte. Devenise un obicei să se ducă zilnic acolo, dar Colin trebuia să fie realist despre cât de mult timp își petreceau acolo. Oricât de mult îi plăcea să fie în compania ei și toată intimitatea pe care le-o oferea Sommerall, trebuia să se gândească în primul rând la ea. Angeline trecuse printr-un iad, și ultimul lucru de care aveau nevoie amândoi era ca familiile lor să-și dea seama că-și petreceau timpul la Sommerall mai mult decât era necesar până când și dacă marchizul îi oferea proprietatea lui Colin.

După ce Angeline puse jocul la o parte, Colin se forță să aștepte un moment ca să nu pară prea nerăbdător. Asta era o problemă reală pentru ei. Trebuiau să aibă grijă să nu creeze fără să vrea așteptări din partea familiilor lor.

Îi surprinse privirea, și apoi se duse la bancheta de la fereastră pe care tocmai o eliberaseră gemenele și Penny. Își roti coniacul în pahar și-și întinse picioarele. Câteva minute mai târziu, Angeline se opri să se uite la ce brodase marchiza. Evident comentă ceva despre asta. Colin sorbi lung din coniac și așteptă. Nu mult după aceea, Angeline i se alătură pe bancheta de la fereastră.

– Presupun că vrei să vorbești cu mine, zise ea.

– Ești isteată, dar nu sunt surprins.

– Vrei să joci table?

– Nu, doresc să vorbesc fără ca nimic să ne distragă atenția. Angeline se încrunță.

– Asta sună amenințător.

– Nu e, dar nu mai avem ce face la Sommerall.

– Ce vrei să spui? Sunt multe treburi de făcut. E nevoie de covoare noi, de obloane noi, de mobilier nou, tablouri, tapete și un covor nou pentru scări.

– Nu mă îndoiesc că tot ce-ai menționat necesită atenție, zise el. Dar nu pot cheltui nici un penny pe o proprietate pe care nu o dețin și pe care s-ar putea să n-o dețin niciodată. Cam asta e tot ce se poate face.

Angeline se uită la mâinile ei încheștate în poală.

– Ei bine, sunt dezamăgită, dar ar fi trebuit să știu că așa se va întâmpla. Cunoșteam de la bun început hotărârea tatălui tău. Tot cred că ar trebui să-ți cedeze ție proprietatea, dar știu că nu e treaba mea.

– Îți sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut până acum, Angeline. Mi-a făcut plăcere să fiu în compania ta acolo, dar pur și simplu va trebui să găsim alte modalități de a vorbi despre logodna noastră.

– Nu vom avea aproape deloc intimitate, zise ea. Dacă ne ducem la o plimbare, alții ni se vor alătura. Dacă hotărâm să călărim, toată lumea se va decide să vină cu noi. Dacă jucăm un joc în casă, alții se vor opri să ne privească sau să facă diverse comentarii. Chiar și acum trebuie să vorbim în șoaptă ca să nu fim auziți.

– Avem noroc că am avut măcar puțin timp singuri. Acum trebuie să fim inventivi fără să pară că ne furișăm.

– Și cum vom reuși asta?

– Trebuie să ne trezim foarte devreme. Nu sunt deloc o pasăre de dimineață, dar vom aranja să ne întâlnim la șase dimineața. Este singurul moment care ne va asigura intimitatea.

– Este mai bine decât nimic, zise ea. Sunt dezamăgită în legătură cu Sommerall. Erau multe lucruri pe care voiam să le realizez acolo.

– Vrei să ne întâlnim mâine? întrebă el.

– Da, dar unde? Nu contează. Am uitat că Penny m-a rugat să stea cu mine noaptea asta.

– De ce vrea să doarmă cu tine?

– Îi place să fie cu mine. A început când ne-am întors de la Paris. Acum pare mai relaxată, căci știe că nu vom părăsi iarăși Anglia, dar când devine neliniștită, vrea să doarmă cu mine.

– Poimâine atunci, la ora șase. Nimeni nu mișcă la ora aceea. Te voi aștepta la ușa din spate. Apoi ne vom plimba împreună.

– Îmi dă sentimentul că ne furișăm.

– Nu te gândi așa, spuse el. Căutăm doar puțină intimitate ca să putem vorbi.

A doua zi după micul dejun, marchizul se întoarse spre Colin.

– Astăzi nu aveți de gând să mergeți la Sommerall, nu-i așa?

– Nu, cred c-am ajuns cât de departe putem la momentul acesta.

– Am o chestiune de afaceri pe care doresc s-o discut cu tine. Vino în biroul meu într-un sfert de oră, îi ceru marchizul.

– Voi veni, zise Colin.

Nu era sigur ce voia tatăl lui, dar avea să afle destul de curând.

– Încă nu ți-am văzut schițele, Angeline, spuse Margaret. Trebuie să ne arăți și nouă planurile.

– Nu sunt cu adevărat planuri. Schițele sunt mai degrabă niște fantezii nu tocmai practice, zise și își mușcă buzele.

Colin își aminti cât de entuziasmată fusese de ele și se simți neplăcut din cauza asta.

Toată lumea se ridică și începu să iasă, dar Colin rămase în urmă cu Angeline.

– Aș vrea să ne putem petrece puțin timp singuri, dar am ceva de făcut.

– Le voi lua pe fete și pe Hercules la o plimbare. Ar fi bine să profităm de soare cât timp ține, spuse Angeline.

Colin îi atinse pentru o clipă mâna.

– Poate vom putea merge călare în după-amiaza asta, dacă vrei.

– Aș fi încântată, zise ea.

Colin spera că nu vor fi însoțiți de toată lumea, dar se resemnă la gândul că era foarte probabil ca, de fapt, plimbarea lor călare să fie o activitate de grup. Nici măcar nu putea să se îndepărteze de grup fără să ridice bănuieli despre relația lor. Voia să păstreze totul cât de confidențial posibil, dar era mult mai dificil acum că nu mai aveau Sommerall drept refugiu.

Un sfert de oră mai târziu, Colin intră în biroul tatălui său și închise ușa.

– Ia loc, zise marchizul.

– Presupun că vrei să discutăm despre persoanele care ar trebui contactate pentru a obține susținere pentru Angeline.

– Nu în momentul ăsta, spuse el. Faraday vrea să vadă din nou Sommerall. Mai are și o altă proprietate în vedere, dar vrea să mai evalueze o dată Sommerall. Intenționez să-l întâlnesc acolo într-o oră, și aș vrea să fii și tu de față.

Colin își încleștă mâinile pe brațele scaunului.

– Nu văd ce rost ar avea prezența mea. N-am nimic de adăugat. Dorințele mele nu s-au schimbat, și știu că nici ale tale.

– Vreau să o vezi și tu din perspectiva lui.

– De ce?

– Am motivele mele. I-am cerut lui Ames să pregătească pentru noi trăsura. Vom pleca imediat.

Colin aproape refuză, dar tatăl lui plănuise cu siguranță ceva. Încuviință și-l urmă la caleașcă.

Marchizul intră la parter și se îndreptă spre anticameră.

– E imaculată, dar covorul e foarte decolorat.

– Obloanele au fost lăsate deschise, zise Colin. Cele din salonul de dimineață sunt de asemenea decolorate.

– Altfel, camera e imaculată.

– Angeline i-a poruncit lui Agnes să curețe toate camerele.

– I-am menționat lui Margaret că servitoarea de la bucătărie ar trebui promovată. Intră cu pași mari în salonul de dimineață. Înțeleg ce vrei să spui despre covoare.

– Îmi imaginez că arendașilor le-ar putea fi utile, zise Colin. Mai sunt și câteva lăzi de lucruri care nouă nu ne sunt de nici un folos. Sunt depozitate în pod. Îmi închipui că servitorii sau arendașii ar fi bucuroși să le primească.

– Sunt surprins că te-ai gândit la asta, spuse marchizul.

– A fost sugestia lui Angeline.

Marchizul intră în birou.

– Încă un covor decolorat. Se duse până la masa de lucru. Am uitat de suportul ăsta de călimară. E un model deștept.

– Ar trebui să-l iei, îl îndemnă Colin.

– Nu cred, zise marchizul, clătînând din cap.

Colin bănuia că tatăl lui îl asocia cu prima lui căsătorie.

– Vrei să verifici și bucătăria? E în stare bună de funcționare, după spusele servitoarei, Agnes.

– Oh, Doamne, nu. De ce m-ar interesa asta?

– Poate că pe Faraday o să-l intereseze.

– Sper să nu-i vină ideea. Hai să ne uităm și sus.

Colin îl duse în salon.

– Angeline zicea că are nevoie de ceva. Cred că a zis tapet sau ceva de genul ăsta.

– Nu te uita la mine pentru ajutor, zise marchizul. Tavanul e în stare bună. Covorul e într-o stare decentă aici.

– Asta pentru că obloanele au stat închise.

– Hai să vedem dormitoare, spuse marchizul.

Intră în al doilea.

– Vechea mea oglindă de bărbierit. Îți puneam un punct de spumă pe obraz când te uitai cum mă bărbieria valetul și tu îți foloseai degetul ca pe un brici.

Colin pufni în râs.

– Îmi amintesc.

Marchizul oftă.

– A trecut multă vreme de atunci. Se uită prin cameră și se duse la ușa de legătură. Apoi se opri un moment. E în stare bună?

– Da. Evident tatăl lui nu voia să intre în camera mamei lui. Nu e nimic de natură personală acolo – sau în oricare altă cameră.

Marchizul ieși pe coridor și apoi se opri la ușa închisă a camerei copiilor. Întinse mâna către clanță și apoi o lăsă brusc în jos.

– Tu ai fost înăuntru?

Colin își încleștă fălcile.

– Da, dar nu te sfătuiesc.

Marchizul trase aer în piept. Apoi deschise ușa, intră și se opri brusc.

Colin înghiți în sec. Uitaseră să acopere leagănul.

– Oh, la naiba.

Tatăl lui își scoase o batistă și-și șterse ochii.

Colin își puse mâna pe umărul tatălui său. Vedea clar că marchizul tremura. În cele din urmă acesta își șterse nasul și expiră.

– După atât de mulți ani, aș fi crezut că nu mai are puterea să mă rănească.

– Înțeleg, zise Colin.

– Am văzut de-ajuns. Faraday poate explora singur când vine.

Apoi coborâră la parter și așteptară mai mult de o oră în birou.

– Probabil că nu e îndeajuns de interesat, zise marchizul. Cred c-ar trebui să plecăm.

Colin trase draperiile. Ieșiră în holul mare de la intrare exact când se auziră huri de roți și tropot de copite.

– Se pare că a considerat că e cazul să-și facă apariția, zise marchizul, împăturindu-și batista și punând-o în buzunar.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Îi deschid eu, zise Colin.

Se aștepta să vadă un individ vulgar cu ifose, dar bărbatul din fața lui era tânăr și bine îmbrăcat. Era clar că Faraday era un gentleman.

– Vă rog intrați, îl pofti el. Eu sunt Ravenshire.

Marchizul îi ieși și el în întâmpinare.

– Faraday.

– Vă cer iertare, continuă Faraday. Am întârziat din cauza soșirii neașteptate a doctorului. Soția mea este în așteptarea unui eveniment fericit, și am fost îngrijorat când s-a plâns de dureri, dar doctorul a zis că nu e neobișnuit. E încă prea devreme... Mă rog, probabil e mai mult decât voiati să aflați, dar îmi cer scuze pentru întârziere. Emoțiile celui care va deveni tată pentru prima dată.

– Înțeleg, spuse marchizul, mergând iar în hol. Vă las să vă mai uitați o dată la casă. Biroul este la prima ușă pe coridorul acela, explică el, indicându-i. Ne găsiți acolo pe mine și pe fiul meu când terminați.

Faraday făcu o plecăciune și plecă să exploreze.

Colin se așeză într-un scaun în fața biroului. Tatăl său se așeză pe scaunul de lângă el.

– Faraday nu reușește să se hotărască. I-am sugerat să-și aducă și soția de data asta. Femeile știu întotdeauna ce vor, dar evident că nu se simțea suficient de bine să vină cu el.

– A doua vizită probabil înseamnă că va alege casa asta în locul celeilalte, zise Colin.

– Vom vedea. Bineînțeles, tu ai încă timp să-ți alegi o nevastă și să revendici proprietatea.

Colin nu spuse nimic, dar era prost dispus. În acel scurt răstimp, se atașase de Sommerall. Probabil întotdeauna o va asocia cu timpul petrecut aici cu Angeline. Își dori să mai poată petrece aici încă o zi, dar era imposibil. Se terminase totul mult prea repede.

Simțindu-se fără astâmpăr, se ridică și se duse până la rafturile de cărți, dar nu se simțea în stare să citească.

– Ești bine-venit să ieși oricare dintre cărțile care te interesează, zise marchizul.

– Mă voi uita la ele înainte ca Faraday să intre în posesia casei.

– Nu e inevitabil, zise marchizul.

Colin se gândea că Faraday se hotărâse deja să cumpere casa și acum nu făcea decât să se mai uite o dată înainte de a se pronunța definitiv. Și atunci el va trebui să o convingă pe Angeline să se mărite cu el sau tatăl lui va vinde proprietatea la încheierea celor șase săptămâni.

Cincisprezece minute mai târziu se ridică din nou, se duse la fereastră și trase puțin de draperie să vadă afară. Era o zi senină, dar nu putea zări mausoleul din poziția unde era.

Auzi pași. Se întoarse și-l văzu pe Faraday intrând și făcând o scurtă plecăciune ca salut.

Marchizul se ridică.

– Ei bine, v-ați decis?

Inima lui Colin bubuia, știind ce urma, dar își ținu totuși răsuflarea.

– Mă voi mai uita o dată și la cealaltă proprietate, zise Faraday. Vă voi anunța decizia mea în curând. Făcu o pauză și spuse: Am înțeles că nu va fi disponibilă pentru șase săptămâni.

Marchizul își dres glasul.

– Foarte bine, Faraday. Sper că aceasta a fost ultima întârziere.

– Da, milord. Vreau doar să fiu sigur. Făcu o pauză și continuă: E un leagăn în camera copiilor.

– Voi lua eu și leagănul, și balansoarul, îl asigură Colin.

Tatăl său ridică din sprâncene.

Colin se surprinsese și pe sine însuși. Făcuse afirmația fără măcar să se gândească, dar acum i se părea că leagănul și balansoarul aveau o logică. Erau o legătură tangibilă cu mama lui, și singura pe care o va avea vreodată.

– Nu e nevoie să mă conduceți, zise Faraday. Vă mulțumesc pentru răbdare.

După ce Faraday plecă, marchizul se încruntă.

– Ce naiba o să faci cu un leagăn și un balansoar?

– Vreau să le păstrez pentru ziua când îmi voi întemeia o familie, răspunse el.

– Și când va fi ziua aceea ilustră?

– Nu știu.

Dar nu va fi prea departe în timp. Altfel, va pierde totul.

– Se pare că nimeni nu e în stare să ia decizii azi, remarcă marchizul. Eu însă pot. Hai cu mine la locul de odihnă al mamei tale. N-am mai fost acolo de multă vreme.

Frunzele uscate foșneau sub cizmele lor. Se întetise vântul, care răvăși părul rărit al tatălui său după ce amândoi își scoaseră pălăriile.

– Mama ta a fost o doamnă minunată și pe pe dinafară, și pe dinăuntru. M-am îndrăgostit nebunește de Elizabeth, și am fost îngrozit, pentru că aveam un rival la mâna ei.

Colin își privi tatăl cu curiozitate.

– Ce s-a întâmplat?

– Am încercat cu flori, dulciuri și poezii. A rămas neimpresionată până când într-o zi am găsit un pui de pisică. Când i-am făcut o vizită, m-am temut că pisoiul îi furase toată afecțiunea pe care ar fi putut-o avea față de mine. A râs când am recunoscut asta în fața ei. A iubit teribil de mult pisoiul acela.

– Și cum ai câștigat-o? întrebă Colin.

– I-am spus adevărul, zise el. Că nu puteam mânca sau dormi, că mă gândeam numai la ea tot timpul. Apoi i-am spus că n-aveam cuvinte frumoase, dar că o iubeam atât de mult că mă durea să mă gândesc c-aș putea-o pierde. Vocea tatălui său se frânse. Și am pierdut-o oricum.

Colin își puse brațul pe umerii tatălui său.

– Îmi imaginez c-ai fost foarte fericit când v-ați căsătorit.

– Oh, da. Într-o zi pisoiul a fugit cumva, și m-am gândit că nu voi reuși niciodată s-o consolez. Nu mult după aceea, a descoperit că aștepta un copil... pe tine. Am fost atât de bucuroși. Am crezut că o să înnebunesc în timp ce se chinuia să te aducă pe lume. Bunicul tău, Dumnezeu să-l odihnească, m-a făcut să beau mult prea mult coniac.

Colin zâmbi ușor.

– Mi-l amintesc bine pe bunicul.

– Nu m-am ales din asta decât cu o durere îngrozitoare de cap, dar când am reușit în sfârșit s-o văd, am fost așa de ușurat. Erai un bebeluș roșu, plângăcios, scofălcit. Mi-a fost teamă să te iau în brațe, dar ea a insistat. A fost o perioadă foarte fericită. Ai fost un băiețel sănătos. Ea stătea în balansoarul acela în camera copiilor într-un petic de soare și îți cânta. Eu eram așa de mândru de tine. Te duceam să te arăt arendașilor, vicarului și tuturor enoriașilor. Elizabeth zicea că era stânjenitor.

Colin își privi tatăl uluit. Acesta era un aspect al lui pe care nu și-l imaginase niciodată.

– Elizabeth a pierdut două sarcini după aceea și sănătatea i s-a șubrezit. Ea mai voia un copil, dar mie mi-era frică și am avut grijă să nu se întâmple. Ea însă era hotărâtă și am râs amândoi după aceea că mă sedusese. Șase luni mai târziu, a murit în timp ce dădea naștere unei fetei atât de mici că oricum n-ar fi putut să se dezvolte. Fetița a fost... îngropată împreună cu ea.

Colin își închise pentru o clipă ochii.

– Cred c-ai fost înnebunit de durere.

– Bunica ta murise cu un an înainte, dar bunicul tău a venit să ne ia de acolo pe amândoi. Îmi amintesc că ai plâns și ai țipat că vrei la mama. Mi s-a rupt inima.

– M-am rugat pentru un miracol care s-o facă să vină înapoi acasă, zise Colin.

Marchizul oftă.

– Viața continuă, fiule. Erai un băiat sănătos și foarte curios. Am petrecut multă vreme împreună. Îmi stătea în poală în timp ce-ți citeam.

– Îmi amintesc, spuse Colin. *Povestea fetei cu doi pantofiori.*

– M-ai făcut să ți-o citesc de nenumărate ori. Am fost tentat să-i dau foc, dar am păstrat-o pentru ziua când vei avea și tu copii. Sper să te facă să citești și tu cartea aceea de zeci de ori.

Colin râse.

– Când a venit vremea să te trimit la școală, n-am vrut să te las la Eton, dar am știut că trebuia. Doi ani mai târziu, l-am întâlnit pe tatăl lui Margaret. El făcea afaceri de tot felul și avea bani cu nemiluita. Într-o zi, șiretul de el m-a lăsat să-i văd fiica. Mi s-au aprins călcâiele după ea imediat. Oftă. M-am simțit vinovat că o iubeam pe Margaret. M-am simțit de parcă o trădam pe mama ta, dar tu erai la școală, iar eu am fost pierdut până am întâlnit-o pe ea.

Colin auzea limpede melancolia din vocea tatălui său.

– A fost o căsătorie aranjată, și a fost foarte dificil pentru Margaret. Tatăl ei știa că era bolnav și voia s-o știe în siguranță. Pe vremea aceea era timidă și se temea de moarte să trăiască în lumea noastră. Am jurat atunci că îi voi câștiga afecțiunea, dar după cum s-a întâmplat, a câștigat-o ea pe a mea. Marchizul își plecă încet capul. Te voi iubi până la sfârșitul timpului, Elizabeth.

Colin simțea că-i ard ochii. Se întoarse și-și scoase batista.

Marchizul îl bătu ușor pe umăr.

– E vremea să ne întoarcem.

Colin își privi tatăl.

– Îți mulțumesc că mi-ai împărtășit din amintirile despre mama. Îmi sunt de mare ajutor.

În acea după-amiază, Colin reuși să scape de excursia în grup și o duse pe Angeline la grajduri, unde alegea o iapă pentru ea.

– Nu vom merge decât la trap, zise el. Șeile acelea laterale sunt periculoase. Dacă stau să mă gândesc mai bine, de fapt, o să te iau pe șaua în fața mea, pe Aries.

– Știi că pot sta foarte bine în șaua mea, spuse Angeline.

– Fă-mi pe plac. Tatăl tău m-ar ucide dacă ai cădea.

– Colin, nu.

– Ba da, fă cum îți spun eu. Aries așteaptă.

Aries pufni pe nări de parcă era de acord.

Băiatul de la grajd o ajută să urce, deși ea continuă să protesteze.

– Taci, zise Colin. O să-ți placă.

– Mă îndoiesc, răspunse ea.

Colin îndemnă calul să meargă de-a lungul cărării.

– Colin, de ce mai călărim dacă mergem în ritm de bunicuță?

Colin o sărută pe gât.

– Ține-ți ochii pe cărare, zise ea, sau ne vom prăbuși amândoi.

– Nu voi lăsa să se întâmple asta. De aceea mergem încet. Nu menționez cât de plăcută era senzația fundului ei lipit de poala lui. Poți să apreciezi peisajul mult mai bine la pas de plimbare.

– Dacă voiam să mă plimb, îmi foloseam picioarele, pufni ea.

Colin râse.

– Relaxează-te.

– Ce altceva pot face?

– Așa e mai bine.

Oh, Doamne, cât de plăcut era fundul ei moale.

– Ai o destinație în minte? întrebă ea.

– Nimic anume.

– Nu te cred, zise ea.

– Încă vreo câteva minute, spuse el.

În fața lor, Colin văzu un loc sub unul dintre stejarii golași. Opri calul și coborî din șaua. Apoi se întinse către ea și o ajută să alunece de pe cal pe lângă el.

– Ai făcut asta intenționat, zise ea.

– Ce anume? întrebă el, luând pătura rulată.

– Dacă te gândești să-l ștergi pe Aries, îți pierzi vremea. Probabil e supărat că l-ai forțat să meargă atât de încet.

Aries pufni din nou și începu să pască.

Colin o luă de mână.

– Hai cu mine.

– Unde? întrebă ea pe un ton înțepat.

Lui Colin îi plăcea când era atât de năbădăioasă.

– Ai încredere în mine.

– Ha!

Colin întinse pătura pe pământ și o trase jos pe pătură cu el.

– De ce bănuiesc că plănuiești tu ceva?

- Pentru că ești deșteaptă.
- Dacă-ai fi deșteaptă, m-ai duce înapoi acasă pe jos.
- Nu fi așa de rea, spuse el, întins pe o parte și rezemat într-o mână. Relaxează-te.
- Angeline se așeză pe pătură și-și înfășură brațele în jurul picioarelor.
- Știi la ce te gândești, murmură ea, dar nu se va întâmpla.
- Ce crezi că se va întâmpla?
- Vrei să mă săruți.
- Mă vei lăsa?
- Când Angeline nu-i răspunse imediat, speranțele lui sporiră.
- Tu vrei să mă săruți?
- Ce vreau și ce ar trebui să fac sunt două lucruri diferite, zise ea, privindu-l. Ce s-a întâmplat cu Faraday?
- Încearcă să se decidă între Sommerall și cealaltă proprietate.
- Și cum e acest Faraday? întrebă ea.
- E un gentleman. A întârziat destul de mult.
- Îi spuse despre soția lui Faraday.
- Ea a văzut casa?
- Se pare că nu. Tata crede că ea s-ar hotărî rapid fie la casa asta, fie la cealaltă, dar e clar că nu se simțea destul de bine să-l însoțească.
- Deci a fost o pierdere de timp, concluzionă ea.
- Nu. Tata m-a rugat să-l însoțesc la mausoleul mamei și mi-a spus căte ceva despre ea.
- După ce îi povesti și ei, Angeline oftă.
- Ce e? întrebă el.
- Trebuie să fie minunat să fii atât de îndrăgostit.
- Părea melancolică. Angeline voia inimi și flori, până la urmă. Colin presupunea că majoritatea femeilor sperau să aibă parte de dragoste și de „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Ar fi cu mult mai ușor dacă n-ar fi vrut decât să-și repare reputația și să-și vadă sora făcându-și debutul în primăvară.
- Mă bucur că tatăl tău ți-a spus despre relația lui cu mama ta. Erai atât de mic, dar acum știi mai multe despre ea. Mă bucur că ai aflat că au fost fericiți.
- Mă ajută, într-adevăr.

- Apoi îi spuse și cum se întâlnise tatăl lui cu Margaret.
- A fost bună pentru el. S-ar simți singur fără ea și fete, zise Angeline, scoțându-și pălăria elegantă și culcându-se pe pătură într-o parte, cu fața către el. Ce vei face dacă domnul Faraday își face oferta peste șase săptămâni?
- Cuvintele ei îl izbîră ca un pumn în burtă.
- N-am nimic de făcut, decât dacă tu te hotărăști să mă faci un om serios înainte de asta.
- Vorbise pe un ton glumeț, dar era cu nervii întinși.
- Mai avem trei săptămâni să luăm decizia asta - mă rog, două săptămâni și jumătate, presupun.
- Nu mai avea mult timp. După ce-l întâlnise pe Faraday, amenințarea pierderii Sommerall devenise mult prea reală. Ce putea face să-o convingă? Disperarea îl prinse în gheare. Trase adânc aer în piept și se forță să o întrebe:
- Ai îndoieli?
- Angeline ridică dintr-un umăr, cum făcuse și în prima seară când o văzuse la Deerfield.
- Presupun că e firesc să avem îndoieli în situația asta.
- Având în vedere cât de sperioasă era, Colin se temea că se va hotărî să nu se mărite cu el, nici măcar ca să asigure debutul surorii ei. Și dacă se întâmpla asta, va pierde Sommerall.
- Îți place să locuiești la Londra? îl întrebă ea.
- Presupun că da. Harry este mereu pe aproape pentru o trăsnaie.
- Își aminti reacția prietenului lui când o văzuse pe actriță în apartamentul lui și zâmbi.
- E ca un băiețel, pufni Angeline. Întotdeauna vrea să toarne alcool în bolul de puncti.
- Nu-l lăsa pe Harry să te păcălească. Poate că-i plac glumele, dar nimeni nu i se pune în cale și reușește apoi să scape nevătămat.
- Nu i-am văzut niciodată partea aceasta, zise ea.
- Puțini i-o văd, zâmbi Colin. Ți-am spus că aproape s-a înecat anul trecut?
- Ce oribil! De ce zâmbești?
- Eram amândoi beți după prea multe sticle golite la Vauxhall, și Harry trebuia să-l plătească pe barcagiu ca să ne treacă

pe celălalt mal. Punga mea era goală pentru că eu plătisem toată băutura, dar Harry descoperise că avea ceva în buzunare. Nu știu cum a reușit, dar a căzut în Tamisa. Eu am sărit după el să-l salvez, și apoi încă un bărbat a sărit să ne ajute. Așa l-am întâlnit pe Bellingham.

Angeline râse.

– Ce groaznic.

– Amintiri frumoase, spuse el, zâmbind.

– Bărbații, zise ea, dându-și ochii peste cap.

Colin zâmbi.

– M-am gândit eu că n-o să apreciezi povestea cum se cuvine.

Angeline îl privi cu o expresie concentrată.

– Ai avut un motiv anume să mă aduci aici?

– Da.

Colin se întinse spre ea și o sărută ușor pe buze, și apoi mai intens. Când Angeline își deschise buzele, Colin se înfierbântă și își zise că măcar în privința asta erau mai mult decât compatibili. Îi prinse obrazul în palmă și pentru o clipă de nebunie se gândi s-o mintă și să-i spună c-o iubește. Trase aer adânc în piept și începu să formeze cuvintele, dar Angeline vorbi mai întâi:

– Nu vreau să merg, dar ar fi bine să ne întoarcem.

Se ridică în șezut și-și prinse la loc cu ace pălărioara. Colin o ajută să se ridice apoi în picioare. „Spune-i cuvintele. Minte-o. Fă-o să te creadă.” Respirația i se întetise, dar nu putu să se forțeze să spună cuvintele.

– Colin, ce e?

Colin îi întâlni privirea și vinovăția îl cuprinse din nou.

– Nu e nimic, răspunse și rulă pătura.

Apoi se urcă pe Aries și o ajută să urce în șa în fața lui. Își păstră privirea pe cărare, dar tot timpul fu perfect conștient de aroma ei, de fundulețul ei apetisant, de încrederea ei în el. Angeline merita mai mult de la el, și nu era sigur cum s-o convingă să se mărite cu el. Avea nevoie să se pregătească mintal mai întâi. Acum nu era momentul potrivit, dar nu mai avea mult timp la dispoziție.

După ce-l lăsă pe Aries în grija unui lacheu, Colin îi oferă brațul și o escortă pe alee. Știa ce trebuia să facă, dar simțea că i se strânge pieptul. Ce naiba! Trebuia să fie o altă cale de a se asigura

că se va mărita cu el, dar oricât își storcea creierii nu se putea gândi la nici o cale onorabilă.

Când intrară în Deerfield, Wycoff și tatăl lui stăteau în hol în cizmele pline de noroi, ca de obicei. Marchizul se încrunta la Bianca și Bernadette.

Colin observă urme de lacrimi pe fețele surorilor lui și câinele ce stătea lângă ele cu limba atârându-i din gură.

– Să înțeleg că s-a întâmplat ceva rău.

Bernadette se smiorcăi.

– Tăticul vrea să-l dea pe Hercules la un arendaș.

– Hercules n-a vrut să aibă un accident la toaletă, zise Bianca, ștergându-și ochii cu o batistă. E încă un cățeluș.

– Până acum a distrus o pereche de cizme, mai multe picioare de masă, și pe deasupra mai trage și vânturi, vorbi marchizul cu asprime.

Colin izbucni în râs. Angeline își duse rapid o mână peste gură, dar umerii i se scuturau.

Margaret coborî scările în grabă.

– Ce e circul ăsta?

– Tăticul vrea să-l facă pe bietul Hercules orfan, se jeli Bianca.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise marchizul. Regret ziua când nenorocitul acela de câine a intrat în casa noastră. E de-ajuns. Margaret, știu că ești de partea fetelor în legătură cu potaia, dar face pagube și e grosolan.

– Lord Chadwick, interveni Angeline. Hercules e un câine deștept. Fetele l-au învățat deja cum să dea lăbuța. Nu este nevoie decât să fie dresat cum trebuie. Le voi ajuta cu bucurie să facă asta.

– Știi să dresezi câini? întrebă Colin.

Angeline încuviință.

– Am avut un câine, dar a murit înainte să plecăm la Paris.

Colin întâlni privirea tatălui său și apoi se uită la surorile lui.

– Dacă vreți să-l țineți pe Hercules, ar trebui să-i demonstrați tatei că-l veți învăța cum să se poarte.

– Trebuie să fiți consecvente, zise Angeline. Când se poartă bine, recompensați-l. Așa va învăța.

-Tăticule, ne mai dai o șansă cu Hercules? întrebă Bianca. Îți promitem să-l dresăm.

-Nu știu, răspunse marchizul.

Margaret se duse la soțul ei și-l mângâie pe mână.

-Poate vom reuși să te dresăm pe tine să-ți scoți cizmele pline de noroi înainte să intri în casă.

Colin împărtași un zâmbet cu Angeline, apoi se întoarse către surorile lui.

-Ați putea să-i mulțumiți lui Angeline, zise el.

Cele două fete își puseră brațele în jurul ei.

-Mulțumesc, rostiră amândouă în cor.

Marchizul se așeză pe o bancă în holul mare și își scoase cizmele pline de noroi. Podeaua de marmură era foarte murdară, ceea ce o făcu pe Margaret să-și ridice mâinile în aer ca și cum ar fi implorat o putere superioară.

-Mă dau bătută.

Seara târziu în pat, marchizul oftă.

-Întotdeauna ai reușit să mă faci un om foarte fericit, Margaret.

-Ești un bărbat plin de pofte, spuse ea râzând.

Marchizul își sărută soția cu tandrețe.

-Te iubesc, draga mea.

-Și eu pe tine, zise ea și oftă. Ce părere ai de Colin și de Angeline?

-Ce vrei să spui? Nu s-au omorât unul pe celălalt. Suntem scutiți de violență, chicoti el.

-Chadwick, știi foarte bine la ce mă refer. A luat-o pe calul lui ca să se asigure că nu pățește nimic. Mi se pare un gest foarte cavaleresc.

-Pentru o femeie măritată, ești remarcabil de naivă, draga mea.

-Ce vrei să spui? întrebă ea.

-Cavalerismul n-a avut nimic de-a face cu gestul lui. Fără îndoială fiul meu a savurat apropierea de frumoasa Angeline.

-Am văzut cum se uită la ea când crede că nimeni nu-l observă, zise Margaret.

-E bărbat, Margaret. Pune o frumusețe voluptuoasă în fața unui bărbat, și se va uita.

-Chadwick, ar fi bine să nu te apuci să te uiți la alte femei sau vei dormi într-una din camerele de oaspeți.

-Dar n-am nici un motiv să mă uit altundeva când am o soție frumoasă și voluptuoasă chiar aici lângă mine.

-Bun răspuns, oftă iar Margaret. Fetele sunt așa de încântate de debutul lor din primăvara viitoare. Numai despre asta vorbesc. Chiar și scumpa de Penny e entuziasmată.

-Mă tem că societatea nu e pregătită pentru gemenele noastre. Fără îndoială vor crea prăpăd oriunde vor merge, așa cum au obiceiul.

-Fii serios, dragă. Sunt îngrijorată că eforturile noastre de a o ajuta pe Angeline nu vor avea succes.

-Nu i-ai spus nimic ducesei, nu-i așa?

-Nu, dragă, n-aș îndrăzni să-i spun așa ceva. Dacă nu va funcționa, va fi foarte greu atât pentru fetele noastre, cât și pentru Penny. Știi că Angeline e foarte îngrijorată pentru sora ei.

-Margaret, trebuie să lăsăm asta pe seama lui Angeline și a fiului meu. Dacă e sortit să fie, va fi.

Margaret pufni deloc elegant.

-Ar fi trebuit să știu că n-are rost să mă consult cu tine. Crezi că voi lăsa asta pe seama providenței?

-Draga mea, ești hotărâtă să faci pe pețitoarea, dar eu bănuiesc că Lady Angeline e mult prea practică să se îndrăgostească de fiul nostru libertin. Orice femeie cu puțină minte l-ar evita.

-Chadwick, e fiul nostru. Ar trebui să-ți fie rușine.

-Îmi e, Margaret. Mi-e rușine că nu l-am îndreptat cu ani de zile în urmă. Știu că aș fi putut s-o fac dacă i-aș fi retras fondurile, dar n-am făcut-o. Ceva trebuie făcut. Mă ocup eu de asta.

-Chadwick, te rog, fii bun cu el. E singurul nostru fiu.

Marchizul îi cuprinse obrazul în palmă.

-De asta te iubesc eu, Margaret. Tu iei apărarea tuturor, inclusiv a desfrânatului nostru fiu.

-Sub fațada asta de libertin, este un om bun. Nu are nevoie decât de o femeie bună ca să-l ajute s-o vadă și el.

– Ești remarcabil de naivă, Margaret, dar te iubesc pentru asta, și acum mă vei lăsa să te iubesc din nou?

Își deschise brațele pentru el, așa cum făcuse și în prima noapte a căsătoriei lor, și marchizul știu că fusese binecuvântat de două ori.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, Angeline și gemenele veniră la masă când toți ceilalți erau deja așezați pentru micul dejun.

– Plănuim să-l învățăm pe Hercules să se așeze, îl informă Bianca pe marchiz.

– Ai fi crezut că acesta e un lucru firesc, zise marchizul.

Angeline zâmbi către Colin și apoi se adresă marchizului:

– Hercules învață să se așeze după ce primește o poruncă verbală. S-a descurcat foarte bine.

– Îi plac cadourile pe care le primește când ascultă, explică Bernadette.

– Țasta e un progres, remarcă Margaret. Îți mulțumesc, Angeline. Știu că și fetele îți sunt recunoscătoare.

Marchizul pufni de după ziar.

Ames aduse o scrisoare sigilată pe o tavă de argint pentru marchiz.

– E marcată urgent, zise Ames.

Colin își termină masa și luă o nouă ceașcă de ceai.

Marchizul deschise scrisoarea și se încruntă.

– Ce naiba are omul ăsta? exclamă el.

– Chadwick, zise Margaret. Nu țipăm la masă.

– O să țip dacă am chef. Nebunul ăsta de Faraday probabil stă toată ziua să se hotărască dacă să meargă să se ca...

Ducesa scoase un icnet de șoc.

– Tată, îl muștră Colin. Sunt doamne prezente, inclusiv surori-le mele foarte impresionabile.

După ochii sclipitori plini de veselie ai gemenelor, Colin își dădu seama că adăugaseră niște cuvinte pline de culoare vocabularului lor, probabil de la băieții de grajd când luaseră lecțiile de călărie.

– Nu pot să cred, zise marchizul. Acum vrea să-și aducă și soția să se uite la casă. De câte ori trebuie s-o vadă? M-am plictisit de toată prostia asta. Colin, du-te tu să te întâlnești cu el. Eu probabil sunt în stare să-i spun ceva excesiv de nepoliticos sau să-i trag un șut în...

– Chadwick, spuse Margaret pe un ton șocat. Uiți de tine.

– Îmi cer scuze, bombăni el.

– Dacă doamna Faraday vede casa și îi place, poate că ea va lua o decizie mai rapidă, adăugă Margaret. Lady Angeline, ai foarte multe cunoștințe despre design și arhitectură, poate ai putea să vorbești cu doamna Faraday.

Colin își puse ceașca de ceai pe masă încet. Ezită un moment, știind că ce intenționa să facă nu-l onora, dar nu putea lăsa să treacă această oportunitate.

– Wycoff, zise Colin. Dacă ești de acord, cred că ar putea fi de folos ca Angeline să vină și ea. Ea ar putea răspunde la orice întrebare a doamnei Faraday.

Marchizul se adresă prietenului său.

– Celălalt cuplu va fi și el acolo, așa că nu se pune problema de ceva necuviincios. Ți-aș fi recunoscător dacă ai permite asta. Fiica ta probabil știe mai multe despre casă decât oricare dintre noi.

– Pot să garantez pentru asta, întări Colin.

– Îi voi permite, zise Wycoff, cu condiția să vă întoarceți de îndată ce afacerea s-a încheiat. Nu vreau să existe nici cea mai mică aluzie de necuviință.

Colin se forță să-i întâlnească privirea lui Wycoff. Își spuse că va reuși s-o convingă pe Angeline să accepte căsătoria prin mijloace onorabile. Cu siguranță se gândise și ea serios la o căsătorie de conveniență, dar nu-i dăduse încă un răspuns definitiv. Poate că azi o va putea convinge să facă logodna oficială.

Margaret se ridică și sună din clopoțel.

– Îi voi spune bucătăresei să pregătească un coș, în caz că cercetarea casei durează mai mult timp decât ne așteptăm. Mă gândesc

că domnul și doamna Faraday ar putea dori să vadă și domeniul din jurul casei.

– Mulțumesc, Margaret, zise Angeline. Ești foarte drăguță.

– Ar fi bine să te îmbraci cu ceva călduros și să vă luați și o umbrelă, adăugă Margaret. Norii sunt destul de cenușii, și suflă vântul. Nu vreau să răciți.

– Nu cred că suntem în pericol de asta, o liniști Angeline. Oricum, un pic de ploaie n-o să ne facă nici un rău.

– Putem să venim și noi? întrebă Bianca.

– Absolut nu, zise Colin.

– Colin, te rugăm, insistă Bianca.

– Răspunsul este nu, concluzionează Colin. Nu ați face decât să încurcați.

– Margaret, spuse marchizul. Știi cumva prețul pentru fete de cincisprezece ani fără maniere? Cred că am putea face niște bani în plus dacă le vindem pe gemene familiei Faraday împreună cu casa. Valoarea lor a crescut un pic de când au început să vorbească în engleza regelui în loc de o păsărească proprie.

– Aici e coșul, îi spuse Margaret lui Angeline. Sper că nu vă va ploua prea tare în excursia asta.

– Ar trebui să plecăm, zise Colin. Nu vreau să întârziem.

Marchizul își ridică privirea din ziar.

– Eu nu m-aș grăbi dacă aș fi în locul tău. Faraday probabil vă va lăsa să-l așteptați o vreme.

Trăsura tocmai ieșise de pe alee când ploaia începu să cadă cu nădejde. Angeline stătea lângă Colin și se uita afară pe geam.

– Sper că domnul și doamna Faraday nu se vor hotărî să nu mai vină din cauza ploii, spuse ea.

– Eu am mari speranțe că nu vor apărea, murmură Colin.

– Oh, îmi pare rău, Colin. Am vorbit fără să mă gândesc.

„Să nu-ți pară rău pentru mine.”

– Probabil îi e frică să o scoată în ploaie.

– Păi, e umed și rece, zise Angeline. Ai spus că e într-o condiție delicată.

– O să vedem ce se întâmplă.

Dacă Angeline se temea de ideea de a se mărita cu el, nu va avea de ales decât să ia măsuri drastice. Va trebui să facă să pară că se lăsaseră purtați de pasiune. Doamne, nu făcuse niciodată așa ceva în viața lui. Nici măcar nu se gândise la asta.

– Sunt surprinsă că ai acceptat să te întâlnești cu Faraday, remarcă ea. Nu ai nimic de câștigat și totul de pierdut din vânzarea asta.

– Așa crezi?

„Eu mă rog ca doamna Faraday să urască Sommerall, pentru că gândul să te seduc mă ucide.”

– Ce plănuiești? întrebă ea. Pot să văd că ai ceva în minte.

– Mă gândeam că aș putea să-i atrag atenția la toate reparațiile ce trebuie făcute ca să fie într-o stare acceptabilă pentru locuit.

Angeline se uită fix la el.

– Nu poți vorbi serios.

Colin își scoase pălăria și o așeză lângă el.

– Gândul mi-a trecut prin minte.

„E preferabil față de ce plănuiesc pentru tine.”

– Faraday are destule îndoieli dacă se întoarce pentru a treia oară, zise ea. Cred că îndoielile lui sunt în favoarea ta.

– Trebuie să fie foarte interesat, ori nu s-ar obosi să-și aducă și soția. Drept să spun, încerc să mă gândesc la metode de a-l descuraja.

– Știi că eu sprijin pretenția ta la proprietate, dar n-ar trebui să-l descurajezi, zise ea.

– Chiar și dacă asta înseamnă că pierd Sommerall și că niște străini tropăie peste locul de odihnă veșnică a mamei mele?

– Îți înțeleg sentimentele, spuse ea. Dar nu te-ai simți bine dacă ai face asta.

„N-ai idee ce-aș fi în stare să fac să păstrez Sommerall.”

– Adevărul e că de fapt casa are nevoie de lucrări – foarte multe lucrări, după cum bine știi.

Angeline își puse mâna înmănușată peste a lui.

– Colin, mă surprinzi. Cinstea e cea mai bună politică.

Colin își îngustă ochii.

– Vrei să spui că tu nu ți-ai folosi farmecele să obții ceva ce vrei foarte mult?

– Nu pe seama altcuiva.

Simți că i se înfierbântă sângele. Îl enervase. Angeline știa că era un libertin. De ce era atât de prostuță să aibă încredere în el?

– Te poți imagina folosindu-ți farmecele de dragul altcuiva? Al surorii tale, poate?

Angeline roși auzindu-l.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? Știi cât de îngrijorată sunt pentru sora mea.

– Așa că regulile sunt diferite pentru tine?

– Oprește trăsura în secunda asta, se răsti ea.

– Angeline, îmi cer scuze...

– Oprește trăsura. Du-mă înapoi la Deerfield.

Stricase lucrurile acum.

– Angeline, calmează-te.

– Nu. Cum poți fi atât de crud?

„N-are idee cât de crud am intenția să fiu.”

– Știi cât de mult mă îngrijorez pentru Penny.

O prinse de mâini.

– Ascultă. Mi-a scăpat și a fost o scăpare urâtă din partea mea. Tot ce am să-ți ofer e o scuză jalnică.

– Ești îngrijorat că vei pierde Sommerall, zise ea. Trebuie să fii supărat. Își scoase boneta și își așeză capul pe umărul lui. Te înțeleg, continuă ea, trăgând întretăiat aer în piept. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare și mai plină de compasiune.

– Te rog, iartă-mă.

Se simțea nefericit din cauza necinstei lui și era tentat să recunoască, dar dacă recunoștea, ar porni o serie de evenimente care ar răni-o și pe ea, și prietenia dintre familiile lor.

– Știi cât de mult înseamnă Sommerall pentru tine.

„Sunt un nemernic egoist, dar îți jur că mă voi revanșa.”

– Nu e greșit să vrei să păstrezi casa și pentru mormântul mamei tale. Casa are nevoie de lucrări. Sunt urme pe pereți, covoarele trebuie înlocuite și mobilierul e demodat. Nu trebuie să exagerezi problemele, dar nici nu ești obligat să-i subliniezi avantajele.

Colin strânse din dinți. „Nu te merit.”

– Bănuiesc că cearta noastră a fost fără rost, spuse Colin. Cel mai probabil domnul și doamna Faraday nici nu vor apărea.

*

În timp ce trăsura mergea înainte, Angeline se trezi sperând că avea dreptate în legătură cu cei doi Faraday, pentru că acum avea îndoileli în legătură cu logodna lor de probă. Voia să accepte imediat oferta lui legată de căsătoria de conveniență, pentru că era șansa de a-și repara reputația. În primul rând, era un cadou pe care voia să-l ofere surioarei ei dragi, și pentru asta era dispusă să-și folosească farmecele și chiar să se mărite ca să se asigure că Penny își făcea debutul în Londra primăvara viitoare. Dar nu era cinstit față de Colin. Nici unul dintre motivele ei nu avea legătură cu el, și asta nu era deloc onorabil.

Un tunet bubui prelung. Colin ținu umbrela în timp ce alergau către ușă. Din cauza umezelii era destul de rece, și Angeline era bucuroasă că-și luase pelerina călduroasă. Colin descuie ușa și o pofti înăuntru. Își agățară pelerinele umezite la uscat și își puseră mânușile pe masa de marmură din hol.

– Mă duc să duc coșul în salonul de dimineață, o anunță Colin.

– Mulțumesc, zise ea.

Oglinda aurită din foaier, podelele de marmură și balustradele scăriilor sclipeau. Își dădu seama că făcuse o greșală că o pusese pe Agnes să curețe și să lustruiască totul până când sclipea.

Își dădu jos boneta și vinovăția îi strânse inima. Fusese o prostie din partea ei să se certe cu el mai devreme, când și ea ura gândul că Sommerall ar putea fi pierdut. Era tot ce mai avea de la mama lui, în afară de leagăn și de balanșoar.

Colin traversă holul cu pași mari.

– Am putea să mergem în salon. Îmi închipui că vom avea mult de așteptat, sugera el.

– Cât de mult crezi că va fi până vor veni? întrebă ea în timp ce Colin o însoțea în sus pe scări.

– Data trecută a întârziat o oră, deși, ca să fiu sincer, a fost pentru că era îngrijorat pentru soția lui.

Tocmai ajunseseră la etaj când auziră bătaia la ușă. Angeline îi întâlni privirea.

– Au sosit la timp. Crezi că doamna Faraday a insistat să fie punctuali?

– Probabil, zise el.

– Să mergem să-i întâmpinăm?

– Da, desigur. Vom face și exercițiu fizic urcând și coborând scările. Se aplecă. Îți mulțumesc că ai venit cu mine și îmi pare rău că ne-am certat.

– Și eu, șopti.

Tulburarea ei creștea cu fiecare zi. Nu mai putea să se mintă singură. Avea deja sentimente pentru Colin, chiar foarte puternice. Știa că merita o soție care să nu aibă o reputație pătată și asta o îngrijora. Era un lucru să plănuiască o căsătorie de conveniență, dar era cu totul altceva când erau implicate și sentimente. Era la o răscruce și nu știa ce să facă. Dar trebuia să se gândească la sentimentele lui Colin acum, mai degrabă decât la ale ei.

Deși nu era prima vizită a domnului Faraday, Angeline se gândi că nu va fi ușor pentru Colin să privească niște străini plimbându-se prin casa lui – sau mai degrabă casa tatălui său. Și totuși, suporta asta mai bine decât ar fi făcut-o ea.

Când Colin deschise ușa, făcu o plecăciune și îi salută pe cei doi. Doamna era mult mai scundă decât soțul ei și sarcina era foarte înaintată. Își puse mâinile pe burtă în timp ce se uita prin foaier.

– Ce frumos, zise ea.

– Lady Angeline, dă-mi voie să ți-i prezint pe domnul și doamna Faraday, spuse Colin.

Doamna Faraday zâmbi în timp ce-o urma pe Angeline în holul mare.

– Cât timp ați locuit aici împreună cu soțul dumneavoastră?

– Nu e soțul meu, zise Angeline.

Doamna Faraday făcu ochii mari.

– Oh, înțeleg, zise ea, strângând din buze și privind-o pe Angeline cu sprâncenele ridicate. Ei bine, sunteți foarte directă în legătură cu situația în care vă găsiți.

Colin se încruntă și-și ridică mâinile cu palmele în sus din locul unde era, în spatele domnului Faraday, ca și cum ar fi vrut să întrebe ce se întâmplase.

Angeline își mușcă buza ca să nu râdă. Se pare că doamna Faraday presupunea că Angeline trăia în păcat cu Colin.

– Lord Ravenshire este un vechi prieten de familie, explică Angeline. I-am făcut recomandări pentru Sommerall.

Sprâncenele doamnei Faraday se ridicară și mai mult.

– Fără îndoială este, ăă, recunoscător.

Își scutură evantaiul, prinse brațul soțului ei și-i șopti ceva. Când acesta se întoarse să se uite la Angeline, doamna Faraday îl plesni cu evantaiul.

Probabil că femeia credea că Angeline mințise în legătură cu titlul ei.

– Dacă doriți, puteți urca împreună cu soțul dumneavoastră la etaj să vă uitați la camere, zise Angeline. Ne putem întâlni în salon când ați terminat.

Doamna Faraday practic îl târî pe soțul ei în sus pe scări. Colin o conduse pe Angeline în salon.

– Ce-a fost asta? murmură el.

– Se pare că doamna Faraday crede că sunt amanta ta și că mă prefac doar că sunt Lady Angeline.

– Nu se poate, zise el, râzând.

Angeline încuviință din cap.

– De îndată ce i-am explicat că nu ești soțul meu, am văzut la ea și șoc, și încântare.

Umerii lui Colin se zgâlțâiau de râs. Apoi se duse la fereastră și trase draperiile.

– Nu-i de mirare că e așa de întuneric aici. Norii sunt și mai întunecați acum.

Se auzi un tunet prelung. Angeline i se alătură la fereastră, privind ca în transă fulgerul ce brăzda strălucitor cerul.

– Oh! exclamă ea. Fulgeră teribil.

– Sper că nu ne așteaptă o furtună.

Când Angeline tremură, Colin o prinse de cot.

– Hai să ne întoarcem pe canapea. Va trece în curând.

Orologiul bătu jumătatea de oră când se auziră voci în fața salonului.

Colin și Angeline se ridicară.

– Doamna Faraday ar vrea să se uite la salon, zise domnul Faraday.

– Sunteți bine-veniți să cercetați încăperea. Dacă aveți vreo întrebare, vom fi bucuroși să vă răspundem cât de bine putem, zise Colin.

După cum se dovedi, doamna Faraday avea o serie de întrebări în legătură cu salonul. Păru puțin iritată de urmele de pe pereți unde fuseseră pe vremuri agățate tablouri.

– Ar fi fost mai bine ca tablourile să fie lăsate ca să acopere urmele.

– Portretele de familie au fost duse la o altă proprietate, spuse Colin.

– Înțeleg, grăi ea, plimbându-se în jur. Mobilierul și lambriurile de pe pereți sunt foarte demodate.

– În casă nu a locuit nimeni multă vreme, spuse Colin.

– E drept că sunt foarte multe de făcut, zise doamna Faraday și-și puse iar mâna pe pântecul rotund. Cum o să găesc timp pentru asta? În curând voi avea de lucru până peste cap.

– Asta trebuie într-adevăr luat în considerare, spuse Angeline.

Personal, se gândea că femeia era teribil de cusurgioaică. Numeroasele plângeri ale doamnei Faraday despre chestiuni minore o călcau pe nervi, dar își menținu atitudinea binevoitoare.

Doamna Faraday examină tavanul și întrebă:

– Este o reproducere?

Angeline schimbă un zâmbet cu Colin.

– Este originalul, o asigură Colin.

– Sunteți sigur? întrebă doamna Faraday.

– Este în familie de mulți ani, zise Colin.

– Unde sunt covoarele? dori să știe doamna Faraday.

– S-au decolorat, răspunse Angeline.

– Presupun că pot fi înlocuite, dar asta e o cheltuială în plus, domnule Faraday, zise doamna.

– Într-adevăr, așa e, doamnă Faraday, aprobă soțul ei.

– Ador camera copiilor, spuse ea, luându-și soțul de braț, dar înțeleg că doriți să păstrați leagănul și balansoarul, Lord Ravenshire.

– Da, așa e, zise Colin.

– Sunt multe lucruri plăcute aici, domnule Faraday, adăugă soția lui. Dar simt că mai trebuie să mă uit încă o dată la cealaltă

casă. Proprietatea asta are un preț mai mare. Sunt unele dezavantaje, dar le vom lua pe toate în considerare.

Angeline își mușcă buza. Serios, încercările evidente ale femeii de a coborî prețul erau strigătoare la cer.

– E o decizie atât de dificilă, se plânse doamna Faraday. Mie nimic nu-mi convine niciodată.

Colin își drese glasul.

– Domnule Faraday, aveți întrebări?

– Nu, milord. Îl voi contacta pe stimatul dumneavoastră tată într-o săptămână. Până atunci ar trebui să luăm o decizie, numai dacă nu cumva ne hotărâm să mai aruncăm o privire la casă, adică, chicoti domnul Faraday.

– Vino, domnule Faraday, îl chemă soția lui. Mă gândesc să mergem să vizităm și cealaltă casă încă o dată, zise ea, apoi făcu o pauză. Suntem serioși în legătură cu proprietatea. E amplasată foarte convenabil, pentru că avem rude care locuiesc în zonă.

– Înțeleg, spuse Colin, pe un ton neutru.

Colin și Angeline îi conduseră la parter.

Când Colin deschise ușa, ploua și mai tare.

– Aveți grijă pe scări, rosti el, când domnul și doamna Faraday coborâră grăbiți spre trăsura lor.

Un trăsnet o făcu pe Angeline să tresară. Colin închise ușa și se uită la ea.

– Nu-i de mirare că tata e exasperat.

– Nu pot să cred că doamna Faraday a întrebat dacă ești sigur că tavanul pictat e original.

Amândoi râseră.

– Tatăl tău n-ar trebui să-i mai facă pe plac lui Faraday. Omul ăsta n-are șira spinării, și nevasta lui e destul de vulgară. Îți poți imagina cât de des ar veni domnul și doamna Faraday în vizită la Deerfield?

– Asta ar fi cu siguranță un motiv să nu le vândă, conchise el.

– Poate că tatăl tău îți va da ție proprietatea acum, zise ea. Sunt sigură că i-ar face plăcere să fii aproape.

– Ți-e foame? Am putea să mâncăm acum de prânz, din moment ce avem coșul, sugeră el. Putem pleca după aceea.

Angeline observă că nu răspunsese la afirmația ei de a locui la Sommerall și era evident că nu voia să discute despre asta.

Când ajunseră în salonul de dimineață, Colin aprinse lumânările de pe un sfeșnic mare, căci era deja întuneric.

Angeline servi pui, șuncă, pâine proaspătă, brânză și biscuiți. Colin găsi o sticlă de vin roșu și îl băură împreună cu mâncarea. După aceea, Angeline oftă.

– N-am mâncat nici măcar un sfert din mâncare.

– Nu va păți nimic până ne întoarcem, spuse el.

– Salonul este foarte confortabil. Ai vreo amintire despre camera asta?

– Nu, am amintiri foarte vagi numai despre camera copiilor, zise el.

Un nou trăsnet zgomotos o făcu pe Angeline să tresară. Colin deschise obloanele. Fulgerele iluminară cerul, și Colin se uită cu atenție prin geamul vălurit.

– Uite trăsura. John o duce în grajdul vechi.

– Oh, zise Angeline, ducându-se lângă el. Mă bucur că John și caii au unde să se adăpostească.

Se auzi din nou tunetul și un nou fulger brăzdă cerul. Angeline își frecă brațele.

– Fulgerele întotdeauna m-au speriat puțin, zise ea.

– E periculos să fii afară în timpul unei furtuni cu fulgere.

Vântul bătea în rafale și ploaia cădea în șuvoaie.

În câteva minute se auzi ceva izbind acoperișul. Colin șterse cu un șervet aburii de pe geam.

– E grindină.

– Ce furtună groaznică.

– Va trebui pur și simplu să așteptăm, spuse Colin. Vrei să mergem în salonul principal? Voi aprinde focul și putem să mai bem un pahar de vin în timp ce așteptăm.

Angeline își freca încă brațele reci.

– Ce bine ar fi fost să-mi fi adus un șal.

– O să iau o pătură de pe unul din paturi și o să ți-o aduc, și apoi o să fac un foc bun.

– Foarte bine.

Se părea că nu vor putea pleca până când ploaia și grindina nu vor trece. Spera că furtuna se va opri cât de curând.

Colin aduse sticla de vin și Angeline, paharele. Așeză sticla pe masa laterală.

– Nu voi lipsi decât o clipă, o asigură el.

Se auzeau în continuare tunetele, ploaia și grindina ce băteau în acoperiș. Angeline se duse la fereastră și trase iar draperia la o parte. Ploua atât de tare că nu se vedea nimic prin geam în afara stropilor de ploaie. Se auziră pași și fu ușurată să-l vadă pe Colin.

– M-am uitat pe fereastră. Bate ploaia în acoperiș.

– Grindina se aude.

Colin veni în spatele ei și-i înfășură o pătură pe umeri. Era atât de aproape că Angeline simți mirosul de santal ce-l învăluia.

– Este mai bine acum? zise el, și respirația lui caldă îi gădila gâtul.

– Da, mulțumesc.

Măinile lui zăboviră o clipă; Angeline era foarte conștientă de el. Pentru o clipă, se simți prețuită, de parcă era soțul ei și ea era soția lui, dar o făcu să se întristeze puțin gândul că poate niciodată nu va mai cunoaște un asemenea gest simplu, mângâietor.

– M-am uitat pe geam din dormitorul principal, zise Colin, cu mintea clar la furtună. Apa s-a adunat deja în băltoace afară. Am trecut prin dormitoare și n-am văzut nici o scurgere de la geamuri.

– Asta este o veste bună. Mă bucur că am sosit înainte să înceapă furtuna.

– Eu mă bucur că doamna și domnul Faraday au plecat înainte să se înrăutățească furtuna. Altfel am fi acum blocați în compania lor.

– Ferească Dumnezeu, spuse ea, râzând. Mă întreb cât de mult va ține furtuna.

– În cele din urmă ploaia se va domoli. S-ar putea să trebuiască să așteptăm câteva ore până se mai usucă puțin drumul, dar vom supraviețui.

– Într-adevăr.

Angeline traversă camera, își dădu jos pantofii și își îndoi picioarele sub ea pe canapea.

Colin stătea cu mâinile în șolduri.

– Pari să stai foarte confortabil.

– Nu e o atitudine de lady, dar mă îndoiesc că-ți pasă.

– Sunt șocat, zise el, încleștându-și mâna la piept.

– Mai bea un pahar de vin. O să-ți treacă.

– Dar mie nimic nu-mi convine niciodată, adăugă el.

Amândoi râseră.

– Cerule! zise Angeline. Pur și simplu nu poți să-i lași să cumpere Sommerall.

Colin deveni brusc serios.

– N-am nici un cuvânt de spus.

Părea să fi uitat că se putea însura cu ea ca să-l împiedice pe tatăl lui să vândă. Poate că regreta faptul că abordase subiectul căsătoriei cu ea, dar nu avea curajul să-i spună.

– Voi rezolva această problemă curând, spuse.

– Ești îngrijorat? întrebă ea.

– Totul se va rezolva, într-un fel sau altul.

Era genul acela de afirmații menite să aline temerile, dar rareori reușea. Angeline nu se simțea deloc încurajată. Bănuia că avea îndoieli dacă să se însoare cu o femeie cu un trecut ca al ei. Deși îi vorbise foarte deschis despre ce ar avea de îndurat dacă se însura cu ea, el era un gentleman și era improbabil să-i spună dacă era tulburat. Acum era ocazia perfectă să discute problemele, dar Angeline amână. Ultima ceartă o sleise de puteri ca și cum ar fi pierdut sânge.

Colin așază sfeșnicul pe polița șemineului, unde era cutia cu iască pentru a aprinde focul.

– Ți-am promis un foc bun.

După ce reuși să producă o scânteie, își scoase haina, se ghemui în fața vetrei și folosi foalele. Focul se aprinse și flăcările trosniră.

Cămașa lui de pânză stătea întinsă pe spinarea lui în timp ce lucra. Când se ridică și luă vâtraiul, Angeline își permise să-i studieze picioarele lungi și musculoase. Își aminti cum îi văzuse pieptul de sub cămașă și brațele din ziua când mânuise securea. Din ce știa despre reputația lui, nu se așteptase să-l vadă într-o formă

fizică atât de bună, dar evident Colin era un bărbat căruia îi plăcea scrima.

Colin puse vâtraiul la o parte și umplu iar paharele de vin. I se alătură pe canapea, așezându-se aproape de ea și-i întinse unul din pahare.

Angeline sorbi și Colin zâmbi.

– Ai buzele roșii de la vin.

– Și tu, zise ea.

– Ți-e suficient de cald?

Avea vocea joasă și puțin răgușită.

Angeline încuviință și se trezi fără suflare când se uită la buzele lui.

Brațul lui era întins de-a lungul spătarului canapelei, și mâna lui era la doar câțiva centimetri de umărul ei. Simțea cum crește tensiunea în ea. Își dădu seama că era puțin amețită de băutură și puse paharul deoparte. Se duse din nou la fereastră și împinse draperia la o parte, dar geamul vălurit combinat cu ploaia ce cădea fără încetare făcea să fie imposibil să vadă ceva.

– Angeline, n-ai astâmpăr.

Se uită la el peste umăr.

– Sunt îngrijorată. E foarte rău afară.

– Noi suntem în siguranță aici. Avem mâncare și băutură. Este o cutie de ceai în coș și un urcior cu apă. Îmi imaginez că este și un ibric în bucătărie pe care l-am putea folosi. S-ar putea să mai fie câteva ore bune până trece ploaia, dar în cele din urmă drumurile vor fi destul de uscate să putem călători.

– Mă duc în bucătărie să găsesc un ibric.

Se grăbi pe scări și intră în bucătărie. După câteva minute găsi un ibric și un ceainic. După o lungă căutare găsi o tavă și puse ceainicul, ibricul, o strecurătoare pentru ceai și două cești. Mulțumită de descoperirile ei, Angeline urcă iar în salon.

Colin o întâlni la jumătatea drumului, pe scări.

– Tava aceea e prea grea pentru tine.

– Mulțumesc pentru ajutor, zise ea, și-l urmă înapoi în salon.

Angeline turnă apă din urcior în ibric, iar Colin îl puse pe grătarul din cămin. După aceea, Angeline adăugă frunze de ceai

în ceainic. Trăsni din nou, făcând-o pe Angeline să tresară. Își apăsă o mână în zona inimii.

– Asta a fost înspăimântător.

Colin zâmbi. Câteva minute mai târziu, apa din ibric începu să fiarbă; Colin îl luă de pe foc și turnă apa fierbinte în ceainic. După ce așeză la loc ibricul pe poliță, spuse:

– Acum tot ce trebuie să facem este să așteptăm să fie gata ceaiul.

– O ceașcă de ceai fierbinte e întotdeauna bine-venită când e așa de frig.

Colin desfăcu pătura și i-o așeză pe umeri.

– Ți-e destul de cald acum?

– Da, mulțumesc.

Gestul lui simplu o făcu să tânjească să aibă pe cineva care să o iubească și să aibă grijă de ea. Cineva care să ia o tavă grea sau să aducă o pătură pentru ea. Cineva care să râdă cu ea și care s-o țină în brațe și să-i aline temerile când era furtună. Cu toată inima tânjea să aibă pe cineva pe care să se sprijine, cineva pe care să conteze, cineva care s-o iubească chiar și dacă făcea greșeli. Dar dacă nu se schimba ceva, alegerile greșite pe care le făcuse aveau să dicteze toate puținele opțiuni pe care le mai avea.

Ploaia se înteti.

Colin se uită la tavanul pictat.

– Până acum rezistă.

– Casa e în stare bună, zise ea.

Era o casă frumoasă pentru o familie. Bineînțeles că era mică în comparație cu Worthington Abbey sau Deerfield, dar ar fi o casă bună pentru un cuplu tânăr. Nu era de mirare că cei doi Faraday tot reveneau.

Își dori să locuiască aici cu Colin, dar era un gând prostesc, pe care n-ar trebui să și-l permită, pentru că n-ar face decât s-o întristeze când Colin îi va spune inevitabil că nu credea că se potriveau.

Se va întâmpla asta. Nici un bărbat sănătos la minte n-ar vrea o soție cu reputație de ușuratică, oricât de nemeritată ar fi.

– Dacă nu trece în curând, nu vom putea pleca, zise Colin.

– Oh, nu! Trebuie să ne întoarcem înainte de căderea nopții.

– S-ar putea să n-avem de ales, dar nu e nevoie să ne agităm. Nu va ține la infinit. De îndată ce drumurile sunt practicabile, vom pleca.

– Familiile noastre se vor îngrijora.

– Ploaia nu e vina noastră. La Deerfield este exact la fel de rău ca aici.

– Ai dreptate, spuse ea. Fără îndoială vom putea pleca într-o oră sau două.

Colin oftă.

– Nu va fi într-o oră sau două.

– Poate ar trebui să încercăm să mergem acum, înainte să se întunece, propuse ea.

– Cu atât de multă ploaie, drumurile sigur sunt noroioase și periculoase. În caz că n-ai observat, grindina lovește încă și apa bălțește afară.

Angeline strecură ceaiul în cești.

– Hai, ți-am pregătit o ceașcă de ceai.

Când Colin se întoarse, se aplecă și o sărută pe obraz.

– Mulțumesc.

Oh, Doamne, părea puțin îndrăgostit, dar probabil uitase de sine. Angeline își reaminti să nu interpreteze gestul ca un semn de tandrețe. Colin se așeză lângă ea și sorbi din ceai.

– E bun.

„Pe cine încerc să prostesc? Pe mine însămi?” Angeline se apropie mai mult de marginea canapelei.

– Da, ceaiul e perfect potrivit acum. Mă bucur că avem provizii. Ar fi foarte rău să nu avem mâncare sau băutură. „Acum dau din gură ca o morișcă, exact ca aiurita aceea de doamnă Quimby.”

Colin se uită la ea peste ceașca lui cu o expresie amuzată.

– Ce e?

– Nimic.

– Aș vrea să fi avut niște cărți de joc sau orice alt joc, zise ea.

– N-am găsit nimic de genul acesta, spuse el, așezându-și ceașca pe tavă. Cineva le-a luat probabil, împreună cu miniatura mamei mele.

– Îmi pare rău. Sperasem că o vom găsi.

Colin îi luă ceașca din mână și o puse la o parte, apoi îi cuprinse obrazul cu palma.

– Atât de dulce, murmură el, cu vocea joasă și plină de promisiuni senzuale.

– Ești pregătit să renunți la viața ta la Londra pentru Sommerall? întrebă ea cu o voce șoptită.

Înainte să plece din Londra, Colin își aminti cum se trezise cu o durere infernală de cap, cu sticle goale pe noptieră și o actriță al cărei nume îl uitase din nou.

– Nu mi-e clar încă. Când va veni vremea, voi ști.

Ceea ce însemna că nu era vremea potrivită acum. Colin evitase cu mare grijă subiectul căsătoriei. Pe de cealaltă parte, se înțeleseseră să folosească cele trei săptămâni ca să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Și totuși o tulbura. Când se vor sfârși cele trei săptămâni, discuția dintre ei va fi în mod clar inconfortabilă, dar Angeline va lua frâiele în mână și îl va asigura că nu se aștepta să se sacrifice pentru ea. Pentru moment, va profita de șansa de a fi singuri ca să afle mai multe despre el.

– Spune-mi ceva despre tine ce nu știu, spuse ea.

– Îmi plac băile fierbinți și să stau înăuntru până când apa se răcește și mi se încrețește pielea pe degete. Acum spune-mi tu ceva despre tine ce nu știu deja, zise el.

– Ador mirosurile. Mă fascinează. Mă opresc uneori să inspir mirosul lumânărilor de ceară.

Colin o privi fascinat.

– Ce alte mirosuri îți plac?

– Săpunul de trandafir și biscuiții cu zahăr calzi. Făcu o pauză. Îmi place mirosul lenjeriei proaspăt spălate și călcate; mi se pare că cearșafurile miros a soare. Uneori le țin în mâini și inspir căldura și soarele din ele. Ție ce mirosuri îți plac? murmură ea.

Colin îi adulmecă gâtul.

– Îmi place mirosul pielii tale și senzația obrașilor tăi moi, zise el și-i întâlni privirea. Îmi plac degetele tale subțiri și cerceii de perle ce-ți atarnă din urechi. Atinse unul cu vârful degetului. Apoi zâmbi. Îmi place când ești pasionată și vrei să te cerți cu mine.

– Desigur glumești, spuse ea râzând.

– Nu, îmi place că ești spirituală și isteată. O privi cu o expresie jucăușă. Mai sunt și alte lucruri la tine care-mi plac foarte mult, dar le voi păstra pentru mine.

– Fără îndoială sunt nerușinate, pufni ea.

– Nu-ți spun, râse el.

– Bine.

– Mă ierți? o întrebă.

Angeline se încruntă.

– Pentru ce?

– Pentru asta, zise el și se aplecă, capturându-i buzele.

Capitolul 11

Când Colin își trecu limba peste buzele ei, Angeline speră să nu uite niciodată gustul acestui bărbat pe care-l cunoștea de când se știa. În ciuda tuturor obstacolelor dintre ei – trecutul ei și libertinajul lui –, Angeline îl dorea. Dar era mai mult, mult mai mult decât o dorință. Era o nevoie, adâncă până în suflet, pentru el, numai el.

Puțin câte puțin, Colin îi cucerise bucățele din inimă. Angeline își amintea cum sudoarea i se prelingea pe față în pădure, în ciuda vântului rece și tăios, și strigătul lui gutural când izbise cu secură. Își amintea ziua la podul ornamental când Colin crezuse că nimănui nu-i păsa de mormântul mamei lui, și, deși el încercase să nu o arate, Angeline știa că îl rânise. Dar în primul rând își amintea expresia lui mohorâtă când nu reușiseră să găsească miniatura mamei lui. Angeline dorise să-l ia în brațe, să-l facă să înțeleagă că-i simțea pierderea de parcă era a ei.

Își tăgăduise sentimentele pentru că fusese înspăimântată că va face încă o greșală oribilă, dar își aminti că el îi spusese că va anunța logodna lor chiar în acel moment dacă ea o dorea. Era mult mai mult în el decât vedeau ceilalți. Colin își ascunsese rănile în spatele conversației spirituale și a reputației de crai.

Angeline nu mai putea nega ceea ce era în inima ei. Era îndrăgostită nebunește de el.

Spre deosebire de experiența amară cu Brentmoor, nu trebuia să se convingă singură că era pe punctul de a se îndrăgosti ori că era aproape îndrăgostită. De data asta nu se mai îndoia de propriile sentimente. Se simțea bucuroasă și neliniștită în același timp. Orice s-ar întâmpla – sau nu s-ar întâmpla –, Angeline își jură să nu regrete niciodată faptul că-l iubea.

Aroma vagă de săpun de santal persista în jurul lui, și mirosul cald ce emana din pielea lui o amețea. Incapabilă să reziste, îl sărută și ea, și Colin deveni și mai pasional. Angeline se pierdu în gustul buzelor lui și-și trecu degetele prin părul lui. Când ea îndrăzni să-i înapoieze sărutul, Colin îi răspunse cu o mișcare profundă a limbii. Valuri de dorință o străbăteau. Se concentră pe senzația provocată de pieptul lui tare, pe respirația lui întretăiată și pe căldura emanată de corpul lui. Nu era de ajuns. Angeline îi desfăcu nodul lavalierii, îi ridică gulerul cămășii și aruncă materialul lung la o parte.

Când Colin o trase în poala lui, Angeline îi descheie vesta și-și trecu mâinile peste pieptul lui acoperit de cămașă. Cumva el reuși să-și dea jos vesta. Colin se ridică, și Angeline se lipi de corpul lui tare și îl mângâie prin cămașa de pânză, dar nu era de ajuns. Îi trase bretelele în jos și scoase cămașa voluminoasă din pantaloni, strecurându-și mâinile pe sub ea.

– Doamne, ai milă. Ce-am dezlănțuit? murmură el.

Angeline își retrase mâinile, îi trase capul în jos și-i prinse buzele. Apoi își trecu amândouă mâinile peste pieptul lui tare ca piatra și în jos pe pântecul plat, savurând priveliștea umflăturii din pantalonii lui.

– Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi posibil să mă aprind de la privirea unei femei, dar tu m-ai pârjolit.

O sărută din nou, o încheștare prelungă, apoi o prinse de fund și o ridică, până când Angeline stătea pe vârful picioarelor. Îi simțea în felul acesta erecția lângă pântecul ei și-i acoperi pieptul cu săruturi.

Colin o ridică în brațe.

– Colin, ce faci?

– Plănuiesc să-mi fac poftele cu tine.

– Atunci pune-mă jos și lasă-mă.

Angeline se uită la expresia lui încrezătoare și hotărî să ia frâiele chiar ea. Poate că avea o experiență limitată, dar după ce-i văzuse reacția la săruturile lor de dinainte, se gândea că putea să-i smulgă controlul suficient de repede. Când Colin o lăsă să alunece în josul trupului său, Angeline se întinse spre el.

– Încheieturile tale, te rog.

Colin zâmbi când îi întinse brațele.

Angeline știa că era puternic ca un taur, dar îi putea distrage atenția suficient de mult cât să preia ea controlul și să-și facă ea poftele cu el, după cum spusese el cu atâta nerușinare.

Când Angeline îi legă lavaliera în jurul încheieturilor, Colin râse.

– Ce plănuiești să faci cu mine?

– Vei vedea, zise ea, conducându-l în sus pe scări, trăgându-l de lavalieră. Ai grijă la trepte.

Colin credea evident că el conducea jocul, dar Angeline avea altceva în minte.

– Sunt nerăbdător să văd ce mi-ai pregătit, spuse el.

– Poartă-te frumos, zise ea.

– Oh? Mă vei pedepsi?

Angeline își întoarse capul și se uită la el.

– Numai dacă mă implori.

Colin zâmbea cu gura până la urechi, de parcă credea că el va fi cel victorios în jocul acesta, dar Angeline intenționa să se distreze foarte mult cu el.

Odată ce intrară în dormitorul doamnei, Angeline îl împinse către marginea patului.

– Ei, și acum, că sunt prizonier? întrebă el.

Angeline se ridică, îi cuprinse fața în palme și-i dădu un sărut lasciv.

Colin încercă să se întindă către ea, dar avea mâinile legate.

– Desfă-mi legăturile.

– Numai dacă te comporți frumos.

– Da, stăpână, zise el, râzând.

Un moment mai târziu, era gol până la brâu. Angeline îi mângâie pieptul și-și trecu un deget în jos pe torsul lui. Observă linia de păr negru de sub buricul lui și-și trecu vârful degetelor ușor, ca atingerea unei pene, de-a lungul săgeții întunecate.

Colin trase brusc aer în piept. Angeline observă umflătura din pantalonii lui și zâmbi.

– Ce vrei?

– Atinge-mă.

Angeline își făcu mâna căuș și-l prinse prin pantaloni.

– Așa?

Colin îi prinse mâna, se ridică și făcu un cerc cu degetul.

– Întoarce-te să-ți pot desface corsetul.

– Nu ți-am dat voie să faci asta, murmură ea.

– Nu te vei simți confortabil altfel, zise el, aplecându-se și sărutând-o pe obraz. Lasă-mă, ca să poți dormi bine.

– Voi dormi la Deerfield.

– Angeline, ascultă cum bate grindina în acoperiș. Nu vom putea să plecăm în noaptea asta.

– Trebuie să plecăm.

– Șșș. Întoarce-te, să-ți desfac bridele și șireturile.

– Nu pot să cred că se întâmplă asta, zise ea, întorcându-se cu spatele către el.

– Nu te agita, spuse el. N-avem ce face.

Angeline roși totuși. Dorise să pară versată, dar lipsa ei de experiență se vedea.

Colin se apucă să-i desfacă rochia la spate și apoi o ajută să iasă din rochie și jupoane. Șireturile de la corset erau mai dificile, dar reuși să le dezlege și pe acelea. Angeline își coborî capul când Colin îi trase corsetul peste cap. Rămase acolo pentru o clipă în cămășuța și ciorapi. Colin o luă de mână și o duse astfel la pat. Apoi îi scoase acele din păr.

– Colin, pot face eu asta, zise ea, când părul începu să-i cadă în valuri peste săni și umeri.

Colin își trecu degetele prin buclele ei.

– Ești chiar mai frumoasă cu părul lăsat.

Angeline refuză să-i lase complimentele să i se urce la cap – mă rog, poate doar un pic.

– Ești foarte priceput cu hainele femeiești.

– E frig, zise el, și o ajută să urce în pat.

Trase apoi cuverturile peste ea și o sărută ușor pe buze. Apoi își îmbrăcă din nou cămașa.

– Mă duc să sting focul din salon, apoi o să aprind unul aici.

Angeline se gândi cum îi oprise mâna mai înainte, dar ei îi plăcuse să-l atingă. Acum bănuia că se va culca în altă cameră. Bineînțeles, asta ar fi alegerea virtuoasă pentru amândoi, dar Angeline se îngrijora pentru ceva ce nu avea să se întâmple. Lăsa să-i scape un oftat de frustrare. De ce trebuia să se poarte cu atâta noblețe acum?

Trebuia să se întâmple în noaptea asta.

Colin urcă scările și intră pe coridorul unde era ușa ușor întredeschisă spre dormitorul unde Angeline era culcată. Nu avea nici o îndoială despre motivele și intențiile lui. Va face orice ca să evite să piardă Sommerall. Va profita de această ultimă oportunitate de a fi singur cu ea. Își rezemă fruntea de ușă. La naiba cu toate. Angeline merita mai mult de-atât. Colin nu voia să facă asta, dar nu avea de ales. Se temea că aceasta va fi singura lui șansă, și nu putea fi sigur că Angeline va accepta să se mărite cu el.

Adevărul n-ar face decât s-o rănească, și voia să evite să-i provoace o durere inutilă.

Avea de gând s-o compromită, și atunci Angeline nu va avea de ales decât să se mărite cu el. Era adevărat că erau logodiți neoficial, dar se înțeleseseră că oricare din ei putea pune capăt logodnei lor secrete. Era limpede pentru Colin că Faraday avea de gând să cumpere Sommerall, și nu putea lăsa să se întâmple asta.

Angeline nu va ști niciodată ce anume plănuiise el dacă își juca jocul făcând uz de toată experiența lui considerabilă. Trucul, bineînțeles, era să facă totul să pară ca rezultatul pasiunii neînfrânate. Colin avea talentele senzuale necesare s-o seducă, dar afurisita lui de conștiință nu-i dădea pace.

Își spuse singur că Angeline avea nevoie de un soț pentru a-și repara reputația și a-și ajuta familia. N-ar fi o poveste de dragoste ca-n basme, dar Colin îi putea oferi un cămin, siguranță și șansa să-și refacă reputația. Nimeni nu va ști vreodată, în afară de el.

Își alungă remușcările. Angeline va fi mai fericită când va avea protecția oferită de numele lui. Văzându-l azi pe Faraday, totul devenise mult prea real. Colin știa că acesta va cumpăra proprietatea. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Sommerall era dreptul lui din naștere și locul de odihnă al mamei lui.

La naiba cu toate. Angeline merita mai mult. Colin nu voia să facă asta, dar n-avea de ales. Cu mila Domnului, Angeline nu va afla niciodată adevărul.

Angeline strângea cuverturile în mâini și îl aștepta pe Colin. Continua să plouă, deși nu atât de tare ca înainte. Se strecură afară din pat și se duse la geam, dar era prea întuneric să vadă ceva. Prostește, își dori să fie sărutată din nou, dar bineînțeles, ar fi preferat să se dizolve în ploaie decât să recunoască faptul că tânjea după el.

Un curent de aer rece o înfrigură. Trase draperiile peste ferestre și se întoarse la pat. Deși explorase toate dormitoarele la Sommerall, se simțea neliniștită să fie singură aici. Nenorocita de ploaie continua să izbească în ferestre și acoperiș. Se uită afară la cerul negru și-și dori să-l vadă pe Colin revenind. Era prea întuneric și liniște, amintindu-i de nopțile când nu putuse dormi în acești ultimi doi ani, disprețuindu-se pentru ceea ce făcuse.

Colin se așteptase s-o găsească dormind când intră în cameră, dar Angeline ședea în mijlocul patului, îmbrățișându-și genunchii.

– Cred că ți-e frig, zise el. Puse cărbunii și reuși să pornească focul. O privi peste umăr. De ce nu dormi?

Colin sperase de fapt s-o găsească dormind, pentru că se răzgândise o dată și apoi se răzgândise iar în legătură cu intențiile lui neonorabile.

Angeline nu-i răspunse imediat.

– M-ai așteptat cu nerăbdare?

– Iar te umfli în pene, zise ea pufnind.

– Ce nu te lasă să dormi, Angeline?

– Tu.

– Poți să-mi spui, o încurajă el.

– Am spus deja prea multe.

Se pare că regreta că-i povestise despre Brentmoor.

– Oricum ai spus că pe o confidență nu va merge mai departe, spuse el.

– Știu.

Mărturisirea ei aparent o deranja totuși. Colin își scutură mâinile, luă sfeșnicul și îl puse pe noptieră. Apoi se duse la pat.

– Culcă-te la loc acum, o îndemnă el, apăsând-o ușor de umeri.

Se aplecă apoi peste ea, cu amândouă mâinile sprijinite pe pernă, și o sărută ușor pe buze. Apoi se așeză pe marginea patului și se descălță de cizme.

– Te dezbraci? îl întrebă ea.

– Îmi dau jos doar cizmele.

„Strigă la mine să plec.” Își trase cămașa peste cap și o așeză pe scaun. „Spune-mi să mă duc naibii. Spune-mi că mă disprețuiești. Spune-mi că sunt cel mai mare nenorocit pe care l-ai întâlnit în viața ta.”

Angeline se ridică în șezut.

– Haide la mine.

– Nu ți-e frică? Sunt gol până la brâu.

„Spune-mi să plec de lângă tine.”

– Vreau să te văd.

Colin făcu ce-i spusese.

– Ce vrei? zise el pe un ton aspru.

Angeline îi mângâie pieptul și abdomenul.

– Trupul tău e atât de puternic și de frumos.

– Bărbații nu sunt frumoși.

Angeline depuse un sărut unde inima lui bătea foarte tare. Colin își încleștă maxilarul. „Ar trebui să mă urăști.”

Începu să-și desfacă pantalonii, dar ea îi împinse mâna la o parte.

– Lasă-mă pe mine.

Colin răsufală zgomotos. „Nu face să fie atât de ușor pentru mine.”

Angeline îi desfăcu primul nasture și-și trecu degetele peste material. Colin simți că se întărește. O privea, și fierbințele

dorinței lui se zbătea în el. Se întărea din ce în ce mai mult în timp ce Angeline îi desfăcea nasturii încet. Când bărbăția lui țâșni liberă din pantaloni, Angeline îi sărută vârful, și Colin realizează că ea devenise seducătoarea.

– Angeline, ești o inocentă.

Angeline îi zâmbi.

– Îți place?

Respirația lui aspră ar fi trebuit să fie un răspuns suficient pentru ea.

– Da, dar nu pot să te las să faci asta.

Angeline trase cuverturile.

– E frig. Hai în pat.

– Spune-mi să plec. Acum.

– Nu vreau să plec, murmură ea.

– Știi ce se va întâmpla dacă intru în patul ăsta. Nu pot s-o fac. Se gândise că o va putea seduce, dar nu era în stare. Ar fi trebuit să-și dea seama de la început. Mă voi culca pe canapea.

– Ai înăbușit focul. Va fi prea frig și canapeaua e prea mică pentru tine. Îți vor atârna picioarele afară.

Doamne sfinte. Nu se așteptase la asta.

– O să-mi las pantalonii pe mine.

– Oh, Doamne. Nu vei putea dormi confortabil.

– Dacă n-aș ști mai bine, aș bănuia că vrei să rămân în pielea goală.

Angeline își mușcă buzele.

– Poate că ar trebui să-ți ții lenjeria intimă pe tine – doar pentru siguranță.

Colin își puse pantalonii pe scaun și-și scoase ciorapii. Apoi îi dădu la o parte o buclă de pe frunte.

– Ești prea bună pentru mine.

– Mă bucur că ți-ai dat seama de asta, zise ea, zâmbind.

La naiba, se dusesse reputația lui de libertin mare și rău.

– Angeline, cu tine nu știu la ce să mă aștept. Nici o altă femeie nu-ți poate egala replicilor spirituale.

– Colin, cred că ți-e frig. Hai în pat.

– Da, stăpână, spuse el, cu o voce prefăcut supusă. Se strecură sub cuvertură și se culcă pe-o parte, cu fața la ea. Brrrr. Ne vom ține de cald unul altuia.

– Colin, oi fi eu virgină, dar nu sunt idioată.

Colin râse și se aplecă spre ea.

– Ești adorabilă.

– Dacă-ți permit să stai, trebuie să-mi promiți că vei fi un gentleman.

– Întotdeauna sunt un gentleman în pat. Doamnele au întâietate.

– Vorbești în dodii, cred că te-a prins febra.

Colin își puse un deget pe buzele ei.

– Nu o să te mint. Vreau să te sărut și să te ating, dar poți să spui nu la orice moment și mă voi opri. Îi adulmecă gâtul. Mmmm.

Bineînțeles că știa cum să aprindă focul din ea. În curând Angeline va merge atât de departe, că nu va realiza ce greșală făcuse decât când totul se va fi terminat.

– Dacă-ți spun să te oprești acum, o vei face? întrebă ea.

Colin își înălță capul.

– Da. Trebuie să fie decizia ta. Nu aș forța niciodată o femeie. Vrei să mă opresc?

Angeline își mușcă buza.

Colin oftă.

– Mă duc.

– Nu, stai.

– Angeline, n-ar fi bine.

Angeline se gândi la toate nopțile singuratice care s-ar putea s-o aștepte. Se gândi la umorul lui atât de jucăuș și la faptul că își câștigase pe drept cuvânt reputația de libertin. Dar îi jurase să se oprească în orice moment, și Angeline știa instinctiv că își va onora acea promisiune.

În noaptea aceea o fermecase, o tachinase și o făcuse să râdă. Erau pe lumea asta lucruri mai rele de-atât, ca de exemplu să nu cunoască niciodată săruturile arzătoare ale unui bărbat în pat sau cum era să fie cuprinsă de niște brațe puternice. Îl iubea și știa că indiferent ce i-ar pregăti viitorul, va prețui întotdeauna noaptea pe care o petrecuse cu el.

– Angeline, dacă răspunsul tău e nu, atunci trebuie să-mi spui acum.

Îl sărută cu blândețe, și apoi încă o dată, mai intens. Colin se aplecă spre ea și o sărută și el.

– Vrei să mă opresc?

– Nu.

Își depărtă buzele pentru el și bănuie că felul în care limba lui se avântă înăuntru era o imitație a actului sexual. O făcea să se simtă fragilă și înfierbântată în același timp. Uitându-se în ochii ei, trase pătura de pe ea, dezgolind-o până la brâu, apoi, aplecându-și capul, o atinse cu limba în adâncitura dintre sâni.

Ea gâfâi de șoc și, înainte să apuce să se gândească măcar să-l oprească, el își trecu ușor limba pe pielea dezgolită de decolteul cămășuței ei. Era foarte nerușinat și-i era atât de greu să-i reziste.

– Oh, Doamne.

– Vrei să mă opresc?

– Încă nu.

Colin îi cuprinse sâni în mâini și-și roti ușor degetele mari peste materialul ce-i acoperea sfârcurile. Angeline respiră întretăiat.

– Îți place? îi șopti el.

– Diavole, știi că da, zise ea. Oh!

– O să-ți placă asta și mai mult.

Îi trase bretelele cămășuței în jos de-a lungul brațelor, expunându-i sâni. Își roti limba în jurul unui sfârc, și apoi a celuilalt. Supse cu blândețe și Angeline se arcui către el.

– Oh, cerule, nu mi-am închipuit niciodată.

Colin îi cuprinse fața în palme și o privi în ochi.

– Nu voi spune asta decât o singură dată, dar mă bucur.

„Te iubesc.“

Colin îi trase cămășuța în sus până la brâu. Angeline îi prinse mâna.

– Vrei să mă opresc?

Angeline înghiți în sec.

– Nu, încă nu.

– O să fac ceva ce poate o să te șocheze.

– Ce anume?

– O să-ți arăt.

Colin își puse un genunchi între coapsele ei și Angeline încremeni. Oare să-l lase?

Îi așeză tălpile pe saltea și apoi se lăsă puțin în jos. Când îi atinse locul intim, Angeline tresări.

– Șșșș, zise el. E foarte nerușinat, dar o să-ți placă.

– Nu sunt sigură, șopti ea.

Colin își trecu încet limba de-a lungul cutelor ei moi ca s-o excite. Angeline scoase un scâncet.

– Îți place?

– Oh, cerule. Oh, da.

Colin repetă mângâierea prelungă și lentă. Spinarea ei se arcui și își trecu degetele prin părul lui.

– Vrei să mă opresc?

– Să nu îndrăznești să te oprești.

Colin chicoti și o alintă din nou și din nou și din nou.

Angeline își mușcă buzele. Colin îi simțea încordarea din coapse. Își vârî cu grijă un deget. Sunetul erotic al umezelii aproape îl înnebuni de dorință.

– Ești strâmtă și atât de umedă. Când Angeline se uită la el, Colin continuă: Trupul tău e pregătit să facă dragoste, dar poți să-mi spui nu în orice moment.

– Oh.

Colin își mai trecu limba prelung de câteva ori pe cutele ei moi, apoi îi cuprinse fesele în mâini și își concentră atenția asupra punctului ei cel mai sensibil. Angeline se arcui pe pat, lăsându-și capul pe spate. Climaxul neașteptat o făcu să scoată un mic țipăt și se prăbuși epuizată pe saltea.

Pieptul îi fremăta rapid. Colin zâmbi, mândru de sine însuși.

Angeline își deschise ochii.

– Doamne sfinte. Nu-i de mirare că nu li se spune nimic virginelor. Toate și-ar ridica fustele pentru orice bărbat dornic să... să facă asta.

Colin izbucni în râs.

– Asta poate depinde de talentele bărbatului.

– Da, e clar că tu ai lua note mari la școala plăcerii. Se uită la erecția lui vizibilă. Ești excitat.

Colin ezită, știind ce dorea să facă, dar când se uită la chipul ei dulce, își dădu seama cât de dificil ar fi să o prade de ceea ce ar trebui să se întâmple abia după jurămintele de căsătorie.

– Mă voi ocupa de asta singur.

Se ridică din pat și-i trase cămășuța la loc, peste coapse.

– Colin?

– Culcă-te și dormi, îi spuse el.

Ar fi trebuit s-o facă. Renunța la tot, dar nu putea. La naiba.

– Nu pleca, șopti ea.

Colin trase aer adânc în piept.

– Controlul meu e limitat.

Angeline îl atinse prin materialul lenjeriei lui.

– Oh, Doamne.

– Nu este nici o cale prin care să-ți provoc și eu ție plăcere? șopti ea.

– Se face mizerie.

Angeline își întinse brațele către el, și Colin nu putu să-i reziste. Își spuse că îi va arăta doar cum să-i facă plăcere cu mâna. Nimic altceva nu se va întâmpla. Nu trebuia să lase să se întâmple nimic.

Se dezbracă de tot și i se alătură în pat. Când Angeline își puse genunchiul între picioarele lui, Colin zâmbi. Angeline presără sărutări în jos pe pieptul lui până ajunse la mădularul lui învârtoșat. Când îl linse pe toată lungimea, Colin își lăsă capul să-i cadă pe pernă. Nu putea să creadă că Angeline făcuse asta. Era gata să o ceară de nevastă chiar în clipa aceea, dar nu putea vorbi.

Angeline continuă cu mișcări lungi. Colin scrâșni din dinți, din ce în ce mai atârnat. Dacă o ținea tot așa, va exploda în orice clipă.

Angeline îi luă mâna și i-o duse la sexul ei.

– Te vreau, zise ea și înghiți în gol. Înăuntru.

– Încerc foarte tare să fiu onorabil de dragul tău.

– Eu nu vreau să fii onorabil. Vreau să faci dragoste cu mine.

Angeline făcea ca totul să fie atât de ușor pentru el, dar acum nu mai era mânat de gânduri egoiste. Se ridică deasupra ei, sprijinindu-se în coate.

– Spune-mi nu.

– Da, zise ea.

Când îl mângâie cu mâna, Colin simți că înnebunește dacă nu o pătrunde. Apoi îi arătă cum să-l ghideze.

Colin simți virginitatea ei cum cedează, și Angeline icni. Colin rămase nemișcat până când încordarea ei slăbi. Apoi se retrase parțial și reintră încet. Își păstră privirea ațintită în ochii ei în timp ce se mișca înainte și înapoi într-un ritm lent. În curând își dădu seama că ar fi mai plăcut pentru ea dacă ar fi deasupra.

– Ține-te bine, zise el și se rostogoliră.

Angeline clipi. Apoi Colin îi arătă ritmul. Angeline porni ezitant, dar curând începu să se miște tot mai rapid. Colin o trase către el și îi sărută un sân în timp ce ea se legăna deasupra. Apoi Colin trecu la celălalt sân, și Angeline țipă și se contractă în jurul lui în momentul când atinse punctul culminant.

Colin o răsturnă înapoi pe saltea și o pătrunse din nou. Inima îi bătea atât de tare în piept, și pielea îi era înflorată. Într-un punct îndepărtat din mintea lui, știa că trebuia să se retragă la momentul potrivit. Când Angeline își înfășură coapsele lungi și fine în jurul lui și-l strânse, Colin se încordă și explodă în interiorul ei.

Când respirația i se potoli, trase cuvertura peste ei și o privi în ochi.

– Dormi, îi șopti el.

Capitolul 12

Colin se trezi și o văzu privindu-l.

– Te-ai trezit, zise el, cu vocea răgușită de somn.

Angeline roși.

– S-a întâmplat ceva?

Angeline scutură din cap. Era evident că-și amintea lucrurile pe care le făcuseră împreună.

– Voi anunța logodna noastră când ne întoarcem la Deerfield mâine.

Angeline își trase cearșaful peste sânii ei seducători.

– Poftim?

Colin își rearanjă perna sub cap.

– Angeline, nu face o scenă. Am avut intenția să mă retrag la timp, dar mi-am pierdut controlul și acum este foarte posibil să fi conceput deja primul nostru copil.

Angeline pufni.

– Nu s-a întâmplat decât o singură dată. Prietena mea Charlotte n-a reușit să rămână însărcinată timp de șase luni.

– Tu nu ești Charlotte, și eu nu sunt Portsworth. Nu e nevoie decât de o singură dată, și prefer să nu fiu confruntat de tatăl tău după ce începe să-ți crească pântecul.

– Vorbești de parcă ar fi o decizie deja luată, zise ea. Mai mult, dacă ne anunțăm logodna mâine, familiile noastre vor ști ce-am făcut.

Colin oftă prelung. La naiba, și acum era în pericol să piardă Sommerall. Bineînțeles că Angeline avea dreptate. Și-l imagină pe Wycoff îndreptând o pușcă spre el. Era drept că Wycoff era un țințaș groaznic, dar Colin știa că oricum el ar fi o țință mai ușor de nimerit decât o pasăre în zbor.

– Când vei ști dacă sunt consecințe? întrebă el.

– Oh, cerule!

– Angeline, după lucrurile pe care le-am făcut în patul acesta, sunt șocat că ești atât de rușinoasă dintr-odată.

– O săptămână, murmură ea.

– Oh, mă rog, oricum nu contează deloc.

– Cum poți să fii atât de indiferent în legătură cu asta? zise ea.

– Pentru că, draga mea, vreau să anunț logodna noastră.

– Nu ți-am dat permisiunea.

– Angeline, e adevărat că amândoi vom beneficia din această căsătorie, dar e la fel de adevărat că ți-am luat fecioria.

– Ei bine, nu poți s-o pui la loc.

Colin râse.

– Ca să fim serioși, onoarea îmi cere să ne căsătorim.

– Ce prostie!

– Știi și tu regulile la fel de bine ca și mine. De ce ești atât de dificilă?

– Am nevoie de timp să mă gândesc, zise ea. „Mă tem că nu mă vei iubi niciodată.“

– Hai să ne logodim oficial, insistă el. În felul acesta vom avea libertate și vom putea discuta despre tot ce așteptăm unul de la celălalt.

– Și dacă aflăm că nu ne potrivim? Nu pot să mai rup o logodnă, Colin.

Angeline intră în panică. S-ar putea să fie logodită cu el într-o săptămână. De ce o speria asta atât de tare? Colin nu era Brentmoor. Da, avea o reputație de libertin, dar Colin n-o mințise niciodată și nici nu încercase s-o manipuleze. Se înțeleseseră deja să încheie o logodnă de probă. Singurul motiv pentru care așteptaseră era să afle mai multe unul despre celălalt, ca să vadă dacă erau compatibili. Ar trebui să fie extrem de fericită acum, știind că această căsătorie între ei va rezolva toate problemele lor.

– Te cunosc, Angeline. Ești foarte îngrijorată. Spune-mi ce te îngrijorează.

„Nu mă iubești.“

– Nu e nimic, de fapt.

Privirea lui se împlânzi.

– Te simți vinovată pentru ceea ce-am făcut?

– Nu. „Probabil ar trebui, dar nu pot, când te iubesc.“

– Îmi vei spune dacă da sau nu când știi dacă există consecințe, zise el.

Angeline știa că el era practic, dar ea tânjea după o declarație de dragoste care nu avea să vină.

– N-ar trebui să te îngrijorezi. Nu te voi abandona, spuse el.

„Ce prostie să-mi spună asta.“

– Ha! Poate te voi abandona eu.

– Unde-mi sunt sărurile? replică el, scuturându-se de râs.

– Hai să fim serioși, n-ar trebui să ne repezim într-o logodnă doar pentru că am făcut dragoste.

– Angeline, am discutat deja posibilitatea unei căsătorii. Ne-am înțeles să ne petrecem timp împreună ca să descoperim dacă suntem compatibili. Suntem.

– În pat, vrei să spui, preciză ea.

Colin o sărută pe obraz.

– Mi-ai depășit speranțele cele mai frumoase.
 – Crezi că sunt o dezvățată.
 – Nu, cred că amândoi suntem pătimiși și compatibili. E drept că ne place să ne ciondănim, dar asta face parte din pasiune. Trebuie să recunoști că am lucrat bine împreună la Sommerall.
 – Scotocind prin cufere și făcând notițe despre ce lucrări sunt necesare nu e același lucru cu o căsnicie, spuse ea.
 Colin își încrucișă brațele sub cap.
 – Nu e căsnicia alcătuită dintr-o mulțime de lucruri obișnuite, de zi cu zi? Micul dejun, făcut dragoste, cina, făcut dragoste, ceai, făcut dragoste.
 – Ești incorigibil.
 Colin se întoarse către ea și-și rezemă capul în palmă.
 – Nu, sunt încântat – de tine. Cred că ne potrivim ca niște piese de puzzle care intră una-n alta perfect – scuză jocul de cuvinte.
 Colin era încă sub influența patimii.
 – Cred că trebuie să ne continuăm planul inițial să aflăm mai multe unul despre celălalt. Nu mai avem decât două săptămâni și jumătate. Îi ridică mâna și i-o sărută. Poate putem găsi un motiv să revenim la Sommerall.
 – Cred că ar fi bine să fim prudenți. Dacă am fi prinși, s-ar crea mari neplăceri, spuse ea. Tata se simte destul de vinovat pentru ce s-a întâmplat, și tot așa și mama. Nu vreau să-l dezamăgim nici pe tatăl tău.
 – Ai încredere în mine. El e dezamăgit de mine și a fost dezamăgit de mine de multă vreme.
 – Nu cred că e dezamăgit de tine. Ție ți se pare ridicol ultimatumul său. Poate să fie dificil, dar vei reuși să te descurci cumva.
 – M-am plictisit de el, spuse el, frecându-și nasul de al ei. Dar nu și de tine.
 Colin flirta, dar trebuiau să vorbească despre lucrurile care contau cu adevărat dacă voiau să facă logodna oficială.
 – Ne confruntăm cu posibilitatea să avem un copil. Cu toate astea, trebuie să discutăm dacă vrem o familie mare sau nu.
 Colin ridică din umeri.
 – Nu m-am gândit niciodată la asta. Mă gândesc că, dacă e să avem copii, vor veni ei când vor vrea.

Și totuși, mama lui murise la nașterea unui prunc. Multe femei mureau așa, mai ales când existau sarcini multiple.
 – Putem împiedica asta? întrebă ea.
 – Aseară am dovedit că asta poate fi destul de dificil. Îmi pare rău. De obicei eu... nu contează.
 – Spune ce-ai vrut să spui.
 – Ești mai incitantă decât... mă așteptam.
 Nu asta fusese pe punctul să spună mai înainte.
 – Vorbești cu mare grijă, zise ea. Ca să-mi protejezi sensibilitatea feminină, poate?
 – Nici unul din noi nu poate schimba trecutul. Ești o lady și logodnica mea secretă. Îmi place ideea asta: pare misterios. Dacă totul merge bine, vei fi soția mea, cu condiția ca amândoi să fim de acord acum sau când se termină vizita familiei tale. Ei bine, acum nu ți se pare că e simplu?
 – Știi că ai avut amante.
 – Asta fac burlacii înainte să se însoare. Asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru tine.
 Angeline își adună curajul să-l întrebe ceea ce voia de fapt să știe:
 – Ai fost vreodată îndrăgostit?
 Colin rămase tăcut pentru un moment lung.
 – Așa am crezut la un moment dat.
 – Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
 – De ce vrei să știi? S-a întâmplat acum zece ani.
 – Atunci de ce eziți să-mi spui?
 – Pentru că s-a sfârșit foarte urât. Las-o baltă.
 – Ți-a frânt inima?
 Ochii lui sclipiră.
 – Am fost nebun după ea, dar soțul ei a fost deranjat de aventura ei.
 Angeline trase brusc aer în piept.
 – Cine a fost?
 Colin clătină din cap.
 – Tata a plătit să nu fiu nevoit să mă lupt în duel. Așa că are motive să fie dezamăgit de mine.
 – Ea era mai în vârstă, nu-i așa?

– Am știut că așa se va întâmpla. N-ar fi trebuit să-ți spun.

– Îți dai seama cât de ipocrit ești? Eu ți-am spus fiecare detaliu despre Brentmoor. Eu n-am avut nici o altă relație serioasă. Cred că motivul pentru care nu vrei să-mi spui e că nu ai destulă încredere în mine să-mi faci confidențe.

– N-am vrut să auzi adevărul sordid, și nu vreau să mi-l amintesc nici eu. Nu sunt mândru de asta, Angeline, dar eram tânăr și prost.

– Ai iubit-o, spuse ea.

Colin tăcu pentru un răstimp îndelungat.

– Soțul ei a exilat-o în Scoția. Am crezut că-mi voi pierde mințile.

Angeline își închise ochii strâns. O iubise.

– Întoarce-te pe-o parte, zise el. Cred că ești obosită.

Când Angeline se întoarse, Colin se cuibări în spatele ei și îi cuprinse sânii în mâini.

Ea fusese cea care insistase să-i spună. Iar acum știa. O altă femeie îi câștigase o dată dragostea. N-ar fi trebuit să conteze, dar se simțea rănită. De la început conveniseră să aibă o căsătorie de conveniență, dar Angeline sperase că el va nutri până la urmă sentimente tandre pentru ea. Îi plăcea de ea, dar n-o iubea. Se întreba acum dacă o va iubi vreodată.

Ceva îi gâdila gâtul și simți ceva tare apăsător de spatele ei.

Colin o întoarse cu fața în sus.

– Bună dimineața.

Amintirile nopții trecute îi inundară mintea. Se înroși când își dădu seama că era goală. Cămășuța ei atârna la picioarele patului.

Colin își strecură un genunchi între coapsele ei și începu să-i sărute sânii.

Angeline inspiră adânc.

Colin o sărută din nou pe gât.

Angeline voia să se lase pradă plăcerii, dar era îngrijorată. Ce se va întâmpla dacă se plictisea de ea?

– Cred că trebuie să vorbim, zise ea.

Colin gemu ușor și se rostogoli de pe ea, până ajunse culcat pe spate.

– Ceva te supără, spuse el.

– Sunt puțin îngrijorată în legătură cu ceea ce se va întâmpla.

– Îți faci prea multe griji.

– Cum să nu-mi fac griji? Știi care îmi e trecutul. N-am idee ce se va întâmpla între noi. Da, îmi fac griji.

– Nu folosește la nimic să-ți faci griji despre ceea ce s-ar putea întâmpla sau ceea ce s-a întâmplat în trecut, zise el. Gândește-te la prezent.

Cum putea să nu se gândească la trecut? Brentmoor o trădase, și ea nu reușise să mai aibă încredere în nimeni de atunci.

– Pot să-ți citesc îngrijorarea pe față, murmură el. Spune-mi ce e și voi face tot ce pot să-ți risipesc grijiile.

– Amândoi vom face toate eforturile să ne tratăm unul pe celălalt cu bunătate și respect.

Colin păru foarte serios.

– Eu mă gândeam că asta este de la sine înțeles.

– Desigur, spuse ea. Dar chiar și cuplurile cele mai fericite au neînțelegeri.

– Îți faci griji pentru ceva ce nici nu s-a întâmplat încă. Nu vezi că dacă anticipezi necazuri la orice pas nu vei reuși decât să mă frustrezi, iar tu vei fi nefericită? Promite-mi că vei face toate eforturile să-ți înfrânezi tendința asta. Nu va ieși nimic bun din ea, Angeline.

Angeline încuviință; știa că avea dreptate, dar știa și că nu va fi ușor să-și pună toată credința în el dintr-odată.

– Dă-ți voie să fii fericită, spuse el. O meriți. Amândoi o merităm.

– A încetat ploaia, observă ea. Ar trebui să ne îmbrăcăm.

Colin își puse pantalonii, se duse la geam și trase draperiile. Afară era încă întuneric, dar în curând avea să răsară soarele.

Angeline reuși să-și prindă părul în ace într-un coc simplu.

– Colin, am nevoie de ajutor cu corsetul, te rog.

Colin îi prinse privirea și aruncă la o parte corsetul.

– Ce faci?

– Nu pot să-mi scot noaptea trecută din minte.

– Ești un nerușinat, șopti ea.

Evident, și ea era tot așa.

– Ești irezistibilă, zise el, respirând mai rapid. Vreau să te gust din nou.

Angeline își simți sânii mai grei și-și dădu seama că vorbele lui o făcuseră să se umezească între coapse.

Colin o luă de mâini și o privi cu neliniște.

– Fii sinceră. Ești... bine în dimineața asta?

Inima lui Angeline se topi.

– Sunt bine... și puțin copleșită.

Colin o luă în brațe.

– Îți pare rău pentru noaptea trecută?

– Nu, chiar dimpotrivă.

Era fericită și lipsită de griji în momentul acela. Nu avusese prea multe astfel de momente în acel an.

– Mă bucur.

Angeline voia să mărturisească în clipa aceea ce era în inima ei, dar atunci Colin s-ar fi simțit obligat față de ea, și ea voia ca el să o dorească de soție cu adevărat. Nu putea suporta gândul că el s-ar putea simți forțat. Cu toate astea, știa că, dacă descoperea că rămăsese însărcinată, nu vor avea de ales.

Angeline realiză că iar se gândea la necazuri ce nu se întâmplaseră. Se uită în ochii lui și-i spuse cât de mult putu din adevăr.

– În legătură cu noaptea trecută, zise ea. Nu ți-am spus ceva.

Expresia lui deveni îngrijorată.

– Nu ți-am spus că a fost minunat și că mă simt puțin amețită în dimineața asta.

Zâmbetul lui era la fel de strălucitor ca soarele ce trecea în raze subțiri printre draperii. Colin îi luă mâinile într-ale sale și o trase la pieptul lui. Când îi dădu un sărut pasional, Angeline se trezi fremătând din tot trupul. Mâinile lui alunecară spre fundul ei. O ridică pe vârful picioarelor și o lipi de el.

– Știi ce-mi faci?

Respirația lui era la fel de găfăită ca a ei.

– Presupun că același lucru pe care mi-l faci și tu.

– Asta s-ar putea să fie ultima noastră șansă pentru o bună bucată de vreme. Vrei să mai faci dragoste cu mine încă o dată?

– Da, zise ea, căci îl dorea din nou.

Colin o sărută înfometat. Angeline îi răspunse cu aceeași pasiune și-și trecu degetele prin părul lui. Când Colin își coborî capul și îi supse sânul prin cămășuță, Angeline tipă. Apoi el îi coborî bretelele cămășuței pe brațe până când aceasta căzu pe covor. Angeline îi desfăcu șiretul de la chiloți și îi trase în jos. Colin o prinse în brațe, cu mădularul tare lipit de abdomenul ei. Angeline îl luă în mână și începu să-l mângâie.

Colin respiră sacadat când îi atinse feminitatea. Angeline era pierdută în senzații, în fierbințeala corpului ei, și, Dumnezeu s-o ajute, pierdută în dragostea pentru el. Îl sărută pe pieptul în care inima lui bătea rapid, pentru că nu îndrăznea să-i spună cuvintele ce-i apăsau sufletul. Ar dura-o prea mult să-i asculte tăcerea.

Luând-o de mână, Colin o duse la canapea, se așeză și o trase în poala lui, după care o pătrunse. Continuă apoi să-i sărute sânii în timp ce Angeline își găsi ritmul; senzațiile senzuale crescuseră năvalnic și tipă când atinse culmea plăcerii.

Colin se ridică, o purtă spre pat și o pătrunse din nou. Când se împinse în ea, Angeline scânci, pentru că senzația era atât de plăcută. Adora sentimentul că-și împărtășea trupul cu el. Mișcându-se încet, Colin nu-i lăsă privirea să-i scape din a lui, și Angeline îl iubi și mai mult pentru asta. Dar în cele din urmă Colin păru să se piardă în plăcere și începu să se avânte în ea din ce în ce mai rapid. Angeline își înfășură picioarele în jurul lui și-l simți pulsând în interiorul ei. După aceea, Colin se rostogoli într-o parte de pe ea și-i zâmbi.

– Sper că n-a fost prea mult pentru tine.

Angeline roși.

– Cred că știi că mi-a plăcut.

Colin își luă pantalonii.

– M-ai făcut sclavul tău.

– Vei face tot ce-ți poruncesc? zâmbi ea.

– Sunt al tău, stăpână, dar trebuie să mă lași să-mi revin.

– Am mari speranțe că te vei ridica la înălțimea situației.

Colin izbucni în râs și o îmbrățișă.

– Ești minunată.

Adora să fie atât de aproape de el.

- Îmi va fi dor de asta când ne vom întoarce la Deerfield.
 - Va trebui să plecăm în curând, zise el.
 - Aș vrea să putem rămâne.
 - Mă vei considera lacom, continuă el, dar vreau să mai fac dragoste cu tine o dată.
 - Și eu te vreau din nou, zise ea.
 O expresie șireată apărui în ochii lui.
 - Vrei să fii amanta mea?
 - Ce ai de gând?
 O conduse înapoi la canapea.
 - Așază-te în genunchi.
 - Ce joc e asta? șopti ea.
 - Poți să spui nu, dar vrei să faci cum îți spun eu?
 Angeline își umezi buzele.
 - De ce-aș face-o?
 - Pentru că te voi recompensa, zise el cu vocea răgușită.
 Angeline îngenunche pe covor între picioarele lui desfăcute. Umflătura din pantalonii lui era dovada evidentă a excitării lui.
 - Ce-mi spui să fac? șopti ea.
 - Desfă-mi nasturii.
 Angeline îi desfăcu încet nasturii unul câte unul. Jocul acesta o lăsa fără suflare. Își simțea sânii grei și-l dorea în ea.
 Când bărbăția lui țâșni afară, Angeline se uită în sus, în ochii lui.
 - Îmi dai voie să te ating?
 - Da.
 Vocea lui suna aspru.
 Angeline își trecu degetul în cerc în jurul lui. În vârf avea o picătură de umezeală.
 - Ți-am făcut plăcere?
 Lui Angeline îi plăcea să se prefacă a fi o curtezană lascivă.
 Colin o trase către el și-i trase cămășuța în sus până la brâu.
 - Atinge-te.
 Ea lăsă privirea în jos.
 - Mă simt jenată.
 - Stai călare pe piciorul meu.

Când Angeline se așază așa, Colin îi luă mâna și i-o conduse către sexul ei.
 - Îți place?
 - Îmi place mai mult atingerea ta.
 Colin începu să o mângâie, până când Angeline își simți genunchii că i se înmoaie. Apoi își vârî înăuntru un deget, și apoi încă unul.
 - Ești udă. Îmi place sunetul umezelii când te ating.
 Angeline respira rapid, și tot așa și el. Vorbele lui o încurajau să fie nerușinată.
 - Îmi place ce-mi faci, murmură ea. Dar eu sunt desfrânată și lacomă.
 - Ce-ți dorești? întrebă el.
 Angeline își înfășură mâna în jurul membrului întărit.
 - Vrei să mă călărești?
 - Da.
 - Ești novice, zise el. Dar arzi de dorință.
 - Te doresc pe tine.
 - Poți să mă călărești acum, spuse el. Și vreau să te privesc.
 Angeline se ridică în genunchi și îl ghidă. Colin se mișcă încet, dar, Doamne sfinte, în viața lui nu mai fusese atât de înnebunit de dorință.
 Când Angeline se avântă către el, Colin aproape își pierdu controlul, dar era la fel de flămând ca ea să continue jocul lor. Îi cuprinse fesele în palme, în timp ce se înalță să o pătrundă mai adânc. Apoi, când o simți că era tot atât de aproape de climax cum era și el, își lipi gura de a ei și o sărută profund. Gâfâind, Angeline tipă. Colin simți contracțiile orgasmului ei și-și revărsă sămânța din nou.
 Angeline se încleștă cu mâinile de umerii lui. Erau încă împreunați.
 - Trebuie să te măriți cu mine, spuse el.
 - Nu, sunt o curtezană faimoasă. Refuz să am un singur bărbat.
 Colin râse.
 - Fetițo dragă, poți să te prefaci a fi oricine vrei, dar nu vei mai scăpa niciodată de mine. Acum că te-am gustat de mai multe ori, nu voi fi niciodată sătul.

Colin se îmbracă și după aceea o ajută să-și pună corsetul, juponul și rochia.

– Angeline, m-am gândit. Hai să ne anunțăm logodna.

– Nu, avem nevoie de timp să vorbim.

– Nu câștigăm nimic târăgănând asta. Știi că nu vom avea parte de intimitate la Deerfield.

– Am nevoie de timp, Colin.

– Pentru ce? Ne vom descoperi unul pe celălalt pe parcurs, exact ca orice alt cuplu.

– Știu că ești în pericol să pierzi Sommerall, spuse ea. Dar știi prin ce-am trecut eu, și nu pot să fiu grăbită.

– Ai încredere în mine sau nu?

– Bineînțeles că am.

– Atunci hai să facem logodna publică.

– Dacă o anunțăm acum, vor bănuî ce-am făcut.

Se auzi tropot de copite. Colin se uită pe geam.

– Uite-l pe John.

– Aș vrea să mai puteam sta, grăi ea.

– Și eu.

O cuprinse în brațe și o sărută profund. Angeline era amețită și inima îi era plină de dragoste pentru el.

– O săptămână, Angeline, și voi anunța logodna noastră. Când ea ezită, Colin continuă: Știu că ești speriată, dar trebuie să ai încredere în mine, începând de azi. O săptămână.

– Foarte bine, aprobă ea.

Colin o îmbrățișă strâns.

– Trebuie să plecăm înainte ca tatăl tău să se hotărască să trimită o expediție de cercetare.

Când ajunseră la Deerfield, descoperiră că Wycoff și marchizul erau pe punctul de a se urca într-o trăsură.

– Începusem să cred că poate v-ați înecat azi-noapte, îi zise marchizul lui Colin.

– Angeline s-a speriat și a vrut să plece, dar bineînțeles că n-am putut. Nu era sigur să călătorim.

– Fiica mea, ești bine? întrebă ducele.

– Da, sunt bine, tată. Sunt doar puțin șifonată în hainele de ieri.

– Îmi pare rău pentru noaptea atât de inconfortabilă, zise Colin, întâlnindu-i privirea. Sunt sigur că vei dori să te odihnești când ajungi în camera ta.

– Sunt obosită. A fost o noapte lungă, dar mă bucur că-a trecut furtuna.

Fusese una dintre cele mai frumoase nopți pe care Colin le avusese în viața lui, dar nu scoase nici un cuvânt despre asta.

– Ei bine, am putea să intrăm toți atunci, spuse marchizul. Colin, după ce te faci prezentabil, te rog vino în biroul meu.

Colin încuviință din cap.

O oră mai târziu, bătu la ușa tatălui său și se așeză pe scaunul din fața biroului.

– A fost o furtună teribilă azi-noapte, zise Colin. Aici totul e bine, la Deerfield?

– Un trăsnet a lovit un copac. Am pus niște oameni să-l taie acum. Surorile tale au speriat-o pe Penelope, spunând povești cu fantome.

Colin râse.

– Nu mă miră.

– Câinele acela urât a urlat încontinuu. Am amenințat să-l arunc afară în furtună, dar Margaret m-a acuzat de cruzime. Apoi au început să plângă și surorile tale și am crezut că nu vom reuși să trimitem pe nimeni la culcare. Ce noapte! Făcu o pauză și continuă: Ce s-a întâmplat cu domnul și doamna Faraday? Au apărut?

– Oh, da, zise Colin. Când își termină povestea, spuse: Cred că ai regreta dacă i-ai avea ca vecini. Probabil te-ai trezi că vin în vizită mult prea des.

– Trebuie făcut ceva, grăi marchizul. Nu pot să las casa aceea să se distrugă, să devină o ruină, și e clar că dacă nu fac nimic așa se va întâmpla. E un miracol că a rezistat toți anii ăștia atât de bine.

– Noaptea trecută, m-am temut că ploaia atât de abundentă ar putea cauza niște scurgeri în casă, dar totul a părut să fie în stare bună.

Marchizul oftă.

– Presupun că știi că Wycoff este îngrijorat că ai stat în casă singur cu fiica lui.

– N-am avut de ales, spuse Colin. Ai fi preferat să risc viața ei, a vizitiului și a cailor?

– Bineînțeles că nu, spuse marchizul. Dar n-ar fi stricat să-l fi asigurat pe Wycoff că fiicei lui nu i s-a întâmplat nimic rău.

Colin se uită pe fereastră și apoi se întoarse spre tatăl lui.

– Nu am nici o intenție să-i potolesc temerile lui Wycoff. Știu că e fiica lui, dar e o lipsă de respect din partea lui să ne ia la întrebări pe oricare din noi. Mai mult încă, nu suntem niște adolescenți cu capul în nori.

Bineînțeles că activitățile lor de noaptea trecută și din dimineața aceea nu fuseseră inocente, dar amândoi aveau treizeci și unu de ani și erau mai mult decât maturi să facă față tuturor consecințelor. Desigur, spera că nu va fi nici o consecință, dar chiar și dacă ar fi, s-ar căsători imediat.

Dar asta nu făcu decât să-i aducă în minte acea ridicolă logodnă secretă. Slavă Domnului că o convinsese să facă anunțul într-o săptămână. Toată treaba aceasta devenise obositoare și nu vedea ce vedeau lăsând situația să târăgăneze încă două săptămâni și jumătate.

– Colin, știi prin ce a trecut familia lor, zise marchizul.

– Da, un ticălos a tratat-o groaznic, dar Wycoff trebuie să-și asume o parte din vină. Are o mulțime de contacte, dar a lăsat un dezmățat notoriu să-l păcălească.

– Am ajuns și eu la aceeași concluzie. E un prieten bun, dar în cazul lui Brentmoor, judecata lui a fost încetoșată.

Colin încuviință.

– Oamenii ca Brentmoor își pun ochii pe cei imprudenți. Le recunosc slăbiciunile și profită de ele.

Se simțea ipocrit. Și el profitase de Angeline noaptea trecută. Desigur, nu o va recunoaște niciodată.

– Wycoff trebuie să-și recunoască greșelile și trebuie să fie mai blând cu fiica lui, zise Colin.

– Ce vrei să spui? se încruntă marchizul.

– Wycoff e consumat de propria vinovăție. Se ține la distanță de Angeline, și am înțeles că erau foarte apropiați înainte

să se întâmple toate astea. O rănește acum la fel de rău cum a rănit-o și Brentmoor.

Marchizul își împreună mâinile peste pântecul ușor rotunjit.

– Nu vreau să mă amestec.

– Cine ar fi mai potrivit decât cel mai vechi prieten al lui? Ți vei spune ceea ce are nevoie să audă, nu ceea ce vrea să audă.

Marchizul oftă.

– S-ar putea ca asta să strice o prietenie de-o viață.

– N-o să-i placă, admise Colin. Cui i-ar plăcea? Dar când încearcă să se apere, spune-i că trebuie să înceteze să se complacă în propria vinovăție și să fie soț și tată bun pentru familia lui.

– De unde naiba ai căpătat tu înțelepciunea asta?

– De la tine, răspunse Colin.

Tatăl lui izbucni în râs.

Capitolul 13

Două zile mai târziu

Pământul era prea ud și noroiOS pentru o plimbare, așa că toată lumea fu nevoită să-și petreacă zilele înăuntru, în afara marchizului și a ducelui, care credeau că puțin noroi nu avea cum să facă rău nimănui. Margaret nu era de acord, dar de multă vreme renunțase să se mai enerveze când soțul ei aducea noroi și mizerie pe cizme în casă.

Colin o invită pe Angeline să joace table cu el. Știa că va fi un joc interesant, căci Angeline era mai inteligentă decât majoritatea, dar își amintea conversația lor de ultima oară când pretinse-se că se joacă. Din moment ce Margaret, ducesa și fetele brodau toate, Colin se gândi că vor fi lăsați în pace, să se concentreze.

Când așeză piesele pentru joc, îi aruncă o privire.

– Ești bine?

– Da.

– Ți s-au pus întrebări? o întrebă el.

– Mama a fost oripilată să afle că tu mi-ai desfăcut rochia și corsetul, dar i-am spus să fie rațională. Erai singurul disponibil.

– Cum a reacționat?

Angeline mută o piesă.

– Se teme că ai fost dezgustat de mine. I-am explicat că au fost doar circumstanțele, și ea a dat vina pe ea însăși pentru că mi-a permis să vin să te ajut.

– Asta e o prostie. Sper că n-ai crezut că e adevărat.

– I-am spus că nu puteam să rămân prizonieră în corset toată noaptea.

Colin zâmbi.

– Ai fost dezgustat din cauza comportamentului meu indecent? șopti ea.

– Eu am început jocul, zise el, întâlnindu-i privirea. Tu ai fost dezgustată? Fii sinceră.

– Nu, mi s-a părut... incitant.

Aruncă zarurile.

– Acum ai remușcări?

– Nu, dar...

– Dar ce?

– Vreau s-o mai facem o dată, șopti ea.

Colin lăsă să-i scape un mic oftat și simți că se excită.

– Și eu.

Angeline mută o piesă.

– Sunt o nerușinată.

Umerii lui Colin se scutură de râs.

– Nu râde. Or să întrebe ce e așa de amuzant, șopti ea.

Colin aruncă zarurile.

– De-abia aștept o nouă vizită.

– Poftim? clipi ea.

Colin se aplecă spre ea și șopti.

– De la faimoasa curtezană.

– E în compania altor gentlemen acum, zise ea încet.

– O interzic. E a mea și numai a mea.

– Vizitele exclusive te vor costa. Ea pretinde rubine și safire.

Colin o privi în ochi.

– E frumoasă și foarte dezirabilă.

– Nu pot să cred c-am fost capabilă să spun și să fac ce-am spus și-am făcut. Nu știu ce e în neregulă cu mine.

– Nimic nu e în neregulă cu tine. E doar o fantezie.

– Nu e comportament demn de o lady.

Colin se aplecă spre ea și zise foarte încet:

– Angeline, n-am dorit nici o femeie atât de mult în viața mea.

– Nu încerci decât să fii politicoș și să nu-mi rănești sentimentele, șopti ea. Deși m-am purtat ca amanta Satanei.

Colin râse, dar imaginația lui o luă razna. O vedea intrând într-o cameră acoperită doar cu unul dintre acele șaluri enorme ce le plăceau femeilor. Apoi se imagină pe sine smulgându-l de pe trupul ei voluptuos și apoi posedând-o chiar acolo, pe covor.

– Colin, de ce-ți sclipesc ochii așa? întrebă Bianca.

Oh!

– Sunt pe punctul s-o bat pe Angeline.

– Nu-i adevărat, îl contrazise Angeline.

Colin se uită la tabla de joc.

– Ce s-a întâmplat?

– Ți-am luat toate piesele, zise ea. Am câștigat.

În timp ce el își savura fanteziile cu ea goală, Angeline urzise strategii.

– Eu sunt un gentleman și, normal, te-am lăsat să câștigi.

– Minte-te în continuare, spuse ea. Dar eu știu mai bine.

Când toată lumea era adunată pentru micul dejun, marchizul își împreună mâinile pe masă.

– Am aflat de la unul dintre lachei că în cele din urmă pământul s-a uscat în majoritatea zonelor. Îmi imaginez că toată lumea este nerăbdătoare să mai iasă din casă.

Un rând de aplauze urmă anunțului. Colin îi zâmbi lui Angeline. Probabil că vor trebui să-și petreacă prima oră sau așa ceva plimbându-se împreună cu toți ceilalți, dar spera că vor reuși să ia o cărare diferită ca să discute despre posibilitatea unei vieți împreună.

– Mamă, putem merge călare? întrebă Bianca.

– Nu azi, răspunse marchiza. Ne vom bucura cu toții de o plimbare lungă pe domeniu, apoi vom lua prânzul, căci toată lumea va fi flămândă după efortul fizic.

– Mamă, putem să-l luăm pe Hercules? întrebă Bernadette.

– Da, dar adu-i lesa în cazul că reușește să găsească o băltoacă sau noroi. Margaret se ridică. Chadwick, încearcă te rog să nu calci chiar în fiecare baltă cu noroi.

– Eu și Wycoff nu ne temem de noroi, spuse marchizul.

– Știu, dragă, dar având în vedere cât noroi ați reușit să găsiți, aș fi recunoscătoare dacă ați binevoi să evitați măcar o parte din băltoace.

– Vom vedea, zise marchizul. Ah, uite puștile.

Margaret clătină din cap.

– Haideți să ne luăm șalurile cele mai călduroase, mănușile și pălăriile. Ne întâlnim în hol într-un sfert de oră.

Colin știa că era important s-o trateze pe Angeline doar ca pe-o prietenă în fața mamelor și surorilor lor. Nu era o sarcină ușoară când Angeline îi oferi unul dintre zâmbetele ei radioase și se plimba alături de el. Dar Colin se gândea că era mai bine să nu fie familiar cu ea. Lui Wycoff nu-i plăcuse faptul că cei doi își petrecuseră noaptea singuri la Sommerall. Din fericire, marchizul îi spusese lui Wycoff să-l anunțe în ziua când va putea prevedea vremea, pentru că va vinde bilete la spectacol în toată regiunea.

Hercules se avânta înainte și lesa alunecă din mână înmănușată a Biancăi.

– Hercules, întoarce-te!

Căinele o ignoră și alergă din ce în ce mai departe.

– O să se rătăcească, exclamă Bianca.

Colin fluieră în timp ce alerga după câine. Evident că Hercules îl ignoră și pe el.

– Hai înapoi aici! strigă el.

Hercules văzu o verigă roșcată și o fugări câțiva metri până când verigă fugi sus într-un copac. Prostuțul de câine începu să zgârie copacul cu lăbuțele lătrând încontinuu. Colin îl luă în brațe și bineînțeles că lăbuțele murdare îi lăsară urme de noroi pe haină.

– Nu-i de mirare că tata amenință mereu să te arunce la gunoi, bombăni el.

Fetele îl înconjură și aplaudară.

– Bianca, pune-i lesa. Am văzut niște băltoace cu noroi, zise Colin. Tata e în stare să-și respecte promisiunea să se descotoarsească de Hercules dacă n-aveți grijă de el.

– Mulțumesc că l-ai prins, spuse Bianca.

– Eu credeam că aveți de gând să-l învățați niște comenzi, zise Colin.

– Ca de exemplu? întrebă Bernadette.

– Poruncește-i să șadă.

– Șezi, Hercules, ceru Bernadette.

Căinele își scoase limba.

– Împinge-i fundul la pământ.

Colin ridică privirea auzind vocea lui Angeline.

– O idee bună.

– Șezi, Hercules, insistă Colin, împingând fundul câinelui pe iarbă.

Hercules se ridică imediat și scoase limba.

– Va trebui s-o faci în mod repetat, până învață, spuse Angeline.

– Ai mai dresat vreun câine? întrebă el.

– Da, dar îi dădeam o mică recompensă când mă asculta.

Colin îi întâlni privirea și își aminti comanda pe care i-o dăduse el în dimineața aceea la Sommerall. Tot nu-i venea să creadă că Angeline intrase în joc.

Buzele ei se întredeschiseră și își duse mâna la bonetă, întorcându-și privirea într-o parte. Ah, probabil că și ea își amintea.

Colin îi dădu lesa Biancăi.

– Hai să nu-l lăsăm liber azi, pentru că sunt multe băltoace și noroi, și va fi exact ghinionul vostru să le găsească pe toate.

– După ce ne întoarcem acasă, roag-o pe bucătăreasă să vă dea niște bucățele de carne cu care să-l recompensați, zise Angeline. Învățați-l numai câte o comandă o dată.

– Mulțumesc, Angeline, spuse Bianca. Tăticul râde de Hercules, dar el chiar e un câine deștept.

– Trebuie să aveți grijă de el și să-l învățați să se poarte, adăugă Colin.

Hercules scoase un vânt.

– Pff! zise Colin, scuturându-și mâna.

– Face unele lucruri nemanierate, remarcă Bernadette.

Angeline și surorile lui râseră. Colin gemu.

– Ar fi bine să-l dresați să nu facă așa ceva în prezența tatălui nostru. Ar putea fi ultima picătură pentru tata. Colin se ridică. Margaret ne face semn de pe pod. Să mergem la ei?

De data aceasta Colin le lăsă pe fete să meargă înainte și rămase intenționat în urmă, cu Angeline.

– Mi se pare că a trecut multă vreme de când am stat de vorbă.

– Cred că toți suntem recunoscători să fim afară.

– Presupun că n-ai nici o veste, zise el.

– Încă nu, răspunse ea și făcu o pauză. Colin, ești sigur în legătură cu logodna? Nu mai sunt decât trei zile. Nu e nevoie să ne grăbim.

Colin nu putea să-i spună că nu îndrăznește să mai aștepte de teamă să nu piardă Sommerall.

Spre deosebire de el, Angeline ar fi făcut orice pentru familia ei. S-ar mărita ca să-și facă sora și părinții fericiți. Când se gândea cum își ignorase el propria lui familie, îi era rușine. Fusesse un egoist.

Nu putea schimba toți anii în care venise posac acasă de Crăciun. De absolut fiecare dată, fusese supărat că trebuia să participe la vizita anuală acasă și plecase deseori să petreacă, să bea, să umble după femei sau să joace jocuri de noroc în Londra. Preferase compania unor cunoștințe de care nu-i păsa în locul membrilor propriei familii. Dar se putea schimba acum în bine și să înceapă un capitol nou. Putea să-și răscumpere greșelile și să fie prezent pentru tatăl lui, mama lui vitregă și surorile sale. Dar mai era și altcineva care avea nevoie de el, cineva cu care nu se purtase corect.

Încă din ziua când Angeline îi spusese ce făcuse Brentmoor ei și familiei sale, Colin se văzuse pe sine ca pe omul cel bun, cel care nu i-ar face niciodată vreun rău. Dar fusese un nemernic. Îi spusese efectiv că n-o va abandona dacă rămânea însărcinată. Acum simțea rușinea până în adâncul sufletului. Era fiica celui mai bun

prieten al tatălui său și el se culcase cu ea fără să-i ofere un singur cuvânt tandru. Angeline merita mai mult.

Vinovăția însă nu-i ajuta pe nici unul din ei, dar Colin putea s-o ajute să-și recapete viața și locul de drept în societate. Nu va fi o chestiune simplă, dar o dată în viața lui, va dăru și el ceva unei persoane la care ținea fără să se aștepte să primească nimic în schimb.

Trei zile mai târziu

Mai plouase de două ori, și acum pământul era saturat de apă și toate cărările erau mocirloase. Și drumurile la fel. Marchizul și ducele continuau să se chinuie prin noroi, și Colin simțea că înnebunește stând numai în casă, așa că într-o zi îi însoți afară. Încercă să împuște un fazan și nu nimeri decât noroiul care îl stropi din cap până-n picioare. Se întoarse acasă, decidând că preferă să stea închis în conacul cu două sute de camere în loc să se bălăcească în nămol.

În acea dimineață juca biliard, deși nu era la fel de distractiv fără competitori. Se învioră când Angeline intră rapid în cameră, dar asta dură până când Angeline închise ușa.

– Mai bine deschide ușa, zise el.

– Colin, nu îndrăznesc să deschid ușa.

Lui Colin îi tresăltă inima.

– Ai vești?

Oare va deveni tată? Era oare pregătit pentru acest pas?

– Nu au fost consecințe, șopti ea.

Colin aproape se prăbuși de ușurare.

– Asta e o veste bună.

Angeline încuviință, dar nu părea fericită. Colin îi luă mâinile într-ale lui.

– Sperai să ai un copil?

Angeline ridică din umeri.

– Am avut noroc să scăpăm fără probleme.

– Ar fi mai bine să avem asemenea vești după căsătorie. Făcu o pauză. Astăzi, în salon, voi face anunțul.

Angeline își umezi buzele.

– Da.

– Ești speriată?

– Presupun că oricine ar fi puțin neliniștit înaintea unui eveniment ce-ar urma să-i schimbe viața.

– Sunt bucuroși de logodna asta, Angeline. Și părinții noștri vor fi.

– Ar trebui să mă întorc în salon înainte să mă descopere cineva aici.

– Te plictisește brodatul?

– Înnnebunesc, răspunse ea, rezemându-se de ușă.

– Angeline, nimeni nu te obligă. Dacă nu vrei să brodezi, citește o carte.

– M-aș simți vinovată, pentru că toată lumea repară ceva, brodează batiste sau cârpește ciorapi. Cârpițul este o activitate necesară.

– Poate ai putea citi pentru celelalte, în timp ce ele cârlesc sau brodează, sugerează el.

– Ești genial. Margaret are un exemplar din *Rațiune și simțire*. Aș putea să le-o citesc cu voce tare.

– Ei bine, nu e o sugestie neapărat genială, dar dacă îți face plăcere, îmi face și mie.

Angeline se apropie mai tare de el.

– Mi-e dor de tine.

Pe cât de mult și-ar fi dorit s-o sărute, nu voia să-i surprindă cineva singuri în spatele unei uși închise. Ar putea crea probleme între familiile lor, și voia ca anunțul să nu conțină nici o urmă de scandal.

– Ar trebui să te întorci, Angeline. N-ar fi bine deloc să fim prinși aici singuri.

Angeline încuviință.

– Am promis să-ți spun.

Cineva bătu la ușă. Colin făcu o grimasă.

„Îmi pare rău“, mimă Angeline.

Colin deschise ușa. Era Penelope.

– Îmi cer scuze, spuse Penny. Angeline, vii, te rog, cu mine în salon?

– Da, bineînțeles, zise Angeline. Voiam doar să-i spun lui Colin ceva ce mi-am amintit despre Sommerall.

Penny o privi cu o ușoară încruntare.

– Vino, surioară. Mama se va îngrijora dacă ești plecată prea mult timp.

– Angeline, continuă Penny, în timp ce traversau holul mare. Mama m-a trimis să te găsesc când nu te-ai întors imediat în salon.

– Mama este excesiv de grijulie.

Angeline își dorea ca mama ei să nu o urmărească mereu ca un uliu.

– Trebuia să fii și tu acolo. Toată lumea a observat că lipseai.

– Aveam intenția să mă întorc în salon.

Unde altundeva să meargă când domeniul era plin de noroi și de băltoace?

– Vei fi prudentă, nu?

Întrebarea lui Penny o făcu să-i bată inima cu putere.

– În legătură cu ce, scumpa mea?

– N-ar fi trebuit să te duci în sala de biliard.

Se simți brusc ușurată.

– Oh, îți faci griji din nimic.

– Îți petreci foarte mult timp cu el.

– L-am ajutat la Sommerall, o liniști Angeline. N-ai nici un motiv să te îngrijorezi. E doar Colin.

Penny se opri pe loc.

– De ce ați închis ușa?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Voiam doar să-i spun ceva și eram pe punctul de a pleca în momentul în care ai apărut tu.

Era adevărat, dar nici pe departe atât de inocent pe cât făcuse să pară.

– Te rog, ai grijă, murmură Penny.

– Da, nu vreau să dau o impresie greșită.

Simți noduri în stomac. Trebuise să-i spună că nu erau consecințe. Ar fi fost o cruzime din partea ei să-l facă să aștepte.

– Nu vreau să fii din nou nevoită să pleci, spuse Penny.

Cuvintele surioarei ei dragi o loviră drept în inimă.

– N-am vrut să te părăsesc, dar mama a insistat că trebuie să merg la Paris.

– Știu că s-a întâmplat ceva rău, șopti Penny. Tata s-a închis în biroul lui. Prietenii mamei n-au mai venit în vizită. Lord Brentmoor a plecat.

Angeline simți că i se face pielea de găină. Penny știa.

– S-a terminat totul.

– Trebuie să ai grijă, zise Penny. O lady trebuie întotdeauna să-și păzească reputația.

Angeline inspiră adânc.

– Acesta e un sfat bun, Penny, dar Colin e un prieten de familie. Nu e nevoie să fi îngrijorată.

Nu dorise decât să liniștească temerile lui Colin. N-ar fi fost necesar să facă vreodată așa ceva dacă nu i-ar fi cedat. În seara aceea însă, își vor anunța logodna. Era mai mult decât orice își putuse imagina vreodată.

Bineînțeles că voise un sărut de la Colin și cuvinte de alinare. Fusesse și el evident ușurat. Și ea ar trebui să fie, dar, pe moment, se simțea obosită și vag buimăcită.

– Penny, mă doare capul. Vrei, te rog, să transmiți scuzele mele mamei și lui Margaret?

– Sper că nu ești bolnavă, grăi Penny.

– Nu, e doar o durere de cap. Nu am nevoie decât să mă odihnesc puțin.

Dormi două ore. Când se trezi, își dădu seama că era obosită din cauza neliniștii. Reușise să-l prindă singur, dar apăruse Penny, și Angeline își dădu seama cât de aproape fusesse Penny să le audă conversația.

Își jurase că nu va regreta noaptea pe care o petrecuse cu Colin, și nici n-o regreta. N-ar fi făcut niciodată dragoste cu el dacă n-ar fi fost cu adevărat îndrăgostită. Fuseseră prinși în capcană la Sommerall de vremea mizerabilă, și voise să-și dăruiască trupul lui. Adora faptul că el voia să o apere în societate și că o considera inteligentă. Îi plăcea cum se tachinau și îi plăcea chiar și cum îi atrăsese atenția asupra faptului că-și făcea griji pentru

trecut și viitor în loc să se concentreze asupra prezentului. Nici măcar nu realizase asta până nu-i spusese el.

Dar acum îi veni ideea că făcuse exact lucrul de care fusese acuzată că-l făcuse cu Brentmoor. Avusese o aventură cu Colin.

Își spuse că era diferit pentru că-l iubea, și Colin voia să anunțe logodna lor în seara aceea. Dar era straniu de asemănător cu Brentmoor, care o convinsese să fie de acord cu logodna lor.

Situațiile nu erau comparabile. Colin nu o mințise niciodată. Nu încercase nici o clipă să o preseze să fie intimă cu el. Ea i se oferise singură, și el n-o trădase. Colin nu-și exprimase nici un sentiment pentru ea în cuvinte, dar îi arătase cât de mult ținea la ea prin gesturile lui.

Era adevărat că va câștiga Sommerall, probabil imediat. Pentru moment, fu cuprinsă de îndoieli. Familia Faraday făcuse o a treia vizită și imediat după aceea Colin o convinsese să-și anunțe logodna. Nu era nimic diabolic aici, dar nu putea să-și alunge cu totul neîncrederea.

Însă și înainte ignorase avertismentele nerostite și apoi plătise scump pentru asta.

– Nu, spuse ea.

Colin nu era un om crud și fără inimă. Mai mult încă, nu era singurul care avea de câștigat din căsătoria lor. Încă de la început, ea și Colin fuseseră amândoi cinstiți unul cu celălalt, că amândoi voiau o căsătorie de conveniență, de care să beneficieze amândoi. Angeline spera din toată inima că și el se va îndrăgosti de ea. Dacă ziua aceea nu va veni, știa că va fi tristă, dar se va descurca cât va putea de bine. Va avea copii și nu va trebui să trăiască în izolare ca o fată bătrână.

O surprindea cât de rapid se îndrăgostise de Colin, deși n-ar fi trebuit s-o mire. Colin se schimbuse. Angeline bănuia că posibilitatea de a rămâne fără Sommerall îl făcuse să-și dea seama ce ar putea pierde. Nu era însă doar proprietatea. Era în foarte mare măsură și familia lui. Avea de gând să petreacă mai mult timp cu ei și să se apropie de ei. Erau la fel de imperfecti ca familia ei, dar Angeline se gândea că asta nu făcea decât să adauge un plus de farmec. Serios, nu era dragostea singurul lucru de care avea nevoie orice familie?

Fu iar asaltată de îndoieli, dar le alungă și făcu tot posibilul să se concentreze asupra prezentului. În seara asta, va fi fericită. Colin era un om bun, un om diferit. Își vor găsi fericirea împreună. Nu va fi căsătoria din dragoste la care visase dintotdeauna, dar își va găsi mulțumirea în căsnicia lor. Începând din această seară, se va concentra pe el mai degrabă decât pe ea însăși. Va face tot ce-i va sta în puteri să-l facă fericit.

Colin se simțea îngrozitor.

Stătea la biroul lui cu fruntea în palme. În atâtea feluri, noaptea aceea fusese una dintre cele mai minunate nopți din viața lui, dar nu putea nega că intenționase de la bun început să se culce cu ea. Angeline fusese virgină, pentru numele lui Dumnezeu, și el știa mai bine ca oricine cât de vulnerabilă era din cauza a ceea ce i se întâmplase. Dar nu știuse ce altceva să facă. Așa că o presase să accepte să anunțe logodna în seara aceea, pentru că se temea că, dacă aștepta, Angeline s-ar putea răzgândi. Cu cât erau logodiți mai repede, cu atât mai bine. Era un adevărat iad să știe că-i trădase încrederea. Deși ea nu va afla asta niciodată, Colin jură că-și va petrece restul zilelor răscumpărându-și vina. Angeline merita un om mai bun, dar o făcuse a lui în noaptea trecută, și acum trebuia să-și asume răspunderea.

Erau mai mult decât potriviți unul pentru celălalt în pat, dar căsătoria era pentru totdeauna. Nu putea fi desfăcută. Cunoștea prea mulți bărbați care-și abandonau soțiile pentru cluburi și pentru amante. Asta ar face-o pe Angeline nefericită, și ce sens avea să se însoare numai ca să se întoarcă la stilul de viață al unui burlac?

Ce naiba, în curând va fi însurat. Aproape că nu putea să creadă asta.

Nu cu mult timp în urmă, se trezise cu cizmele în picioare ca să găsească trei sticle, două pahare și o actriță în apartamentului lui închiriat din Albany. Zilele lui de burlăcie erau numărate în ore acum.

Spera că o va face fericită. Angeline merita asta. Doamne, probabil vor avea un bebeluș pe vremea asta anul viitor, dacă nu chiar

mai curând. Gândul acesta îl zgudui. Se întrebă dacă va fi un soț bun și un tată potrivit pentru copiii care vor apărea inevitabil.

Făcu atunci ceva ce nu-și amintea să fi făcut de foarte multă vreme. Își plecă fruntea și se rugă pentru iertare. Fusese egoist cea mai mare parte a vieții lui, dar își amintea ce-i spusese tatăl lui. „Când un bărbat are nevastă și copii, își lasă la o parte egoismul, pentru că familia înseamnă mai mult pentru el decât destrăbălarea.”

Știa că era adevărat. Angeline va fi în curând soția lui și responsabilitatea lui. Colin se ridică și se simți deja un om diferit. Cu voia Domnului, își vor găsi fericirea împreună. Va face tot ce va putea să se gândească în primul rând la nevoile ei și să o țină în siguranță. În seara aceasta, va face primul pas.

În acea după-amiază, încercă să compună câteva rânduri pentru cererea în căsătorie pentru Angeline. Din nefericire, nu se putea concentra. La naiba! Angeline se va aștepta la ceva romantic, dar își simțea stomacul zvâcnind. Era mai mult decât ridicol. Probabil va trebui să se mulțumească pur și simplu cu străvechiul „mă vei face cel mai fericit om”. Oftă și puse penița la o parte. Numai Dumnezeu știa cum va reacționa tatăl ei când îl va aborda. Dacă Wycoff îl va întreba dacă o atinsese pe fiica lui, Colin va recunoaște că o sărutase. Orice altceva nu era treaba lui Wycoff.

Cineva bătu la ușă.

– Intră, zise Colin.

Un lacheu își făcu apariția.

– Milord, aveți un vizitator.

Îi întinse o tăviță de argint cu o carte de vizită. La început, Colin se încruntă. *Harry Norcliffe, duce de Granfield*.

Colin simți că i se face pielea de găină. Doamne sfinte. Era clar că unchiul lui Harry murise.

– Unde e?

– În salonul principal, milord.

Colin își luă vestonul și coborî scările în goană. Margaret stătea lângă Harry. Ducea și Angeline erau și ele prezente.

– Harry, bătrâne, spuse el, bătându-și prietenul pe umăr.

Harry arăta de parcă nu dormise de o săptămână.

– M-am hotărât să vă fac o scurtă vizită în drum spre Londra. Unchiul meu a murit în liniște și pe neașteptate.

– Condoleanțe.

– Doriți o ceașcă de ceai? întrebă Margaret.

– O să-ți aduc un coniac, hotărî Colin.

– Poate ar trebui să vă lăsăm singuri, sugerează Angeline. Condoleanțe pentru pierderea suferită.

Colin se uită la ea cu recunoștință.

– Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să sunați, zise Margaret.

După plecarea doamnelor, Colin turnă coniac pentru amândoi.

– Ce pot să fac?

– Nimic, de fapt. Am niște întâlniri cu avocați, bancheri și administratorii moșiei din Londra. Am vrut doar să văd un chip familiar.

– Ești bine-venit să stai cât dorești.

– Mama și verișoarele mele sunt afectate foarte tare de moartea lui. Depind acum de mine. Toate. Mă trezesc că-mi doresc să fi acordat mai multă atenție prelegerilor unchiului meu despre moșie. Eu, în schimb, n-am făcut decât să râd de porcii de la fermă.

– O să te descurci, spuse Colin. Unchiul tău a avut oameni buni care au lucrat pentru el. Dacă ai nevoie de recomandări, Bell va ști persoanele potrivite.

– Am crezut că te vei fi întors deja la Londra până acum, dar am verificat cu proprietarul tău și mi-a spus că nu erai acolo.

Acum i se părea că trecuse o viață de când plecase din Albany.

– Pari terminat, prietene. Rămâi noaptea asta și odihnește-te.

Harry sorbi din coniac.

– Trebuie să mă întorc cât de curând. Am un munte de hârtoage de care trebuie să mă ocup și multe de învățat. Zilele mele lipsite de griji s-au terminat.

Harry părea să fie într-o stare foarte proastă.

– Insist să stai, zise Colin. Hârțogăria nu pleacă nicăieri, dar tu ai nevoie de odihnă.

Angeline se întoarse în salon și o instrui pe Agnes să pună pe masă tava de ceai.

– Aveți aici niște carne rece, brânză, fructe și o sticlă de vin roșu.

– L-am convins pe Harry să rămână peste noapte, o informă Colin, uitându-se la ea cu subînțele.

– Bineînțele că trebuie să stea, aprobă ea.

Marchizul intră în salon.

– Tocmai am auzit știrea. Ce pot face pentru dumneata?

Harry ridică din umeri.

– Nimic la momentul acesta. Mă voi descurca.

– L-am convins să rămână aici măcar peste noapte, spuse Colin.

– Da, ai nevoie de o noapte de odihnă bună, fu de acord marchizul. Mi-a părut rău să aud vestea. Granfield a fost un om bun.

– Vă las acum, spuse Angeline.

Harry o privi cu ochii înroșiți.

– Mulțumesc pentru amabilitate, Lady Angeline.

Patru ore mai târziu, Angeline intră în salon. Colin stătea în picioare în fața ferestrei și se întoarse spre ea.

– Unde e Harry?

– Bietul de el. Era atât de epuizat. L-am convins să se odihnească. Am fost pe la el acum zece minute. Dormea. Colin își masă fruntea. Îmi pare rău pentru amânarea anunțului nostru.

Angeline clătină din cap.

– Prietenul tău are prioritate.

– Asta îmi reamintește că pot oricând să-mi pierd familia, spuse el.

– Da, și eu m-am gândit la asta, murmură ea.

Colin o strânse de mână și o privi în ochi. Simți o senzație ciudată în piept. Îi ridică mâna și i-o sărută.

– Ești o doamnă specială, șopti el.

– Ai grijă să mănânce ceva dimineață, spuse Angeline. Este extenuat și probabil va uita.

– Așa voi face, Angeline. Are de gând să plece devreme.

– Spune-i, te rog, că-i urez ca Domnul să-l aibă în pază, adăugă ea.

Colin o sărută pe obraz. „Dumnezeule, cred că mă îndrăgostesc de tine.“

Două zile mai târziu

Colin își încleștă mâinile la spate, plimbându-se de colo-colo prin holul mare. Se trezise devreme, sperând să găsească un moment oportun ca să vorbească nestingherit cu Angeline. Se sucise și se învărtise în pat noaptea trecută încercând să se gândească la lucrurile potrivite pe care să i le spună. În cele din urmă, epuizarea îl răpusese. Pur și simplu va trebui să se bazeze pe instinct și pe sinceritate.

Auzi niște pași grăbiți pe scări. Bianca și Bernadette coborau rapid scările, iar Angeline venea în urma lor, cu Hercules în brațe. Era evident că gemenele ascundeau încă micul câine în dormitorul lor.

Razele de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte promiteau o zi senină. Când prinse privirea lui Angeline, ceva îi fremătă în piept. Nu simțise niciodată așa ceva până acum.

Surorile lui gâfâiau după ce fugiseră în jos pe scări.

– Penny doarme încă, spuse Bernadette, dar Angeline s-a oferit să ne ajute să-l dresăm pe Hercules în bucătărie în dimineața asta.

– Ah. Colin îi zâmbi când Angeline ajunse lângă ei. Este foarte generos din partea ta să le ajuți pe surorile mele să-l dreseze pe Hercules.

– M-am gândit că cel mai bine e să lucrăm cu el dimineața devreme, înainte de alte activități. E important ca dresajul să fie consecvent. E un câine deștept și va răspunde bine dacă i se dă o șansă.

Angeline îi prinse lesa și îl așeză pe podea. Bineînțeles că Hercules încercă să fugă, și ghearele îi alunecară pe marmură. Angeline trase cu blândețe de lesă și spuse:

– Stai.

Câinele încercă din nou să fugă. Colin îl ridică în brațe și Angeline mângâie blana scurtă a animalului.

– Cred că trebuie să ne concentrăm pe așezat și să lucrăm cu lesa mai târziu. Angeline îl dădu pe Hercules Biancăi. Hai să mergem la bucătărie acum, ca să nu întârziem la micul dejun.

– Pot să vin și eu? întrebă Colin.

– Dacă dorești, zise Angeline.

Avea un ton prudent. Ce se întâmplase? Când gemenele se grăbiră înainte, Colin se întoarse spre ea.

– S-a întâmplat ceva?

– Vom vorbi mai târziu, spuse ea.

– Sunt niște lucruri pe care vreau să le discut cu tine. Nu știu când vom mai avea ocazia. Poate reușim să ne întâlnim mâine-dimineață devreme.

– Am promis să-l dresiez pe Hercules în fiecare dimineață, zise ea.

– Poate că după dresajul de mâine?

– Ce anume dorești să discutăm? întrebă ea.

– Lucruri pe care le-am neglijat înainte. Lucruri pe care ar fi trebuit să le spun.

Angeline oftă.

– Ai conștiința încărcată?

– E mai mult de atât. Am fost egoist cu tine, și asta mă deranjează foarte tare. N-am avut nici un drept să te ating. Ești o lady virtuoaasă și eu am profitat de tine.

– Nu sunt o lady de șaisprezece ani, Colin, murmură ea. Știu că nu ai profitat de mine. Sunt o femeie adultă. În noaptea aceea, am hotărât să fac dragoste cu tine perfect conștientă de ceea ce făceam.

– Ți-am luat virginitatea, pentru numele lui Dumnezeu! adăugă el.

Expresia ei arăta dezamăgire.

– N-ai luat nimic, Colin. Eu m-am oferit de bunăvoie. Este limpede că ai remușcări întârziate în legătură cu ce s-a întâmplat, dar e complet inutil. Ce s-a întâmplat nu poate fi desfăcut. Nu au fost consecințe, și sunt foarte sigură că ai fost ușurat când te-am anunțat.

– Angeline, am fost ușurat doar pentru că am fost iresponsabil.

– Vinovăția ta e deplasată. Nu m-ai sedus tu. Eu am fost de acord cu tot ce s-a întâmplat. Dacă tu cauți acum iertare, eu n-am de unde să-ți dau așa ceva, pentru că n-a existat nici o vină din partea nici unuia dintre noi. Amândoi am știut exact ce făceam.

Acum te sfătuiesc să lași subiectul baltă, pentru că nu e nimic altceva de făcut în această privință.

– Știi că este, insistă el. Am o responsabilitate față de tine.

– Nu, n-ai. Acum, dacă mă vei scuza, fetele mă așteaptă.

– Vin cu tine. Mă așteaptă și pe mine.

– Le voi spune eu că-ți ceri scuza, dar nu poți veni, zise ea.

– De ce ești atât de rece cu mine? șopti el.

– Acum nu e nici momentul, nici locul pentru această discuție.

Te voi aștepta în bibliotecă la ora două noaptea, când servitorii nu sunt prin casă, și vom putea vorbi fără să ne audă cineva. Acum trebuie să plec, spuse ea.

Colin își încleștă fălcile în timp ce Angeline se îndepărtă în grabă. Oare cum naiba ajunseseră intențiile lui bune să ducă la ceva așa de greșit?

Angeline se așeză în locul ei obișnuit la masă lângă Colin. Îl atacase așa pentru că se gândise că vorbele lui fuseseră înjositoare, deși știa că nu asta voise să spună. Era cam târziu ca el să fie îngrijorat pentru comportamentul lui nesăbuit, dar, după cum îi spusese, era o femeie adultă și nu fusese vorba de vreun act de seducție.

Nu avea nevoie de intențiile lui bune, de sentimentele lui de vinovăție sau de mila lui. Nu merita decât respectul lui. Ceea ce o tulburase cu adevărat era remușcarea lui, pentru că noaptea aceea fusese specială pentru ea, și el o transformase acum în ceva ce sugera o faptă rea. Din ce îi spusese el, Angeline își dădea seama că el nu înțelegea, dar în noaptea aceasta, îi va spune cum o făcuse să se simtă.

Și mai era și cealaltă chestiune – cererea în căsătorie ce rămăsese în aer. Era adevărat că apariția lui Harry oprise totul. Dar Colin probabil se răzgândise și simțea că nu putea da înapoi în mod onorabil. Așa că tot în acea noapte îi va spune și că nu avea nici o obligație să se însoare cu ea. Nu, în noaptea aceea îi va spune că ea simțea că nu ar fi în interesul nici unuia din ei să se căsătorească.

– Ești foarte tăcută, Angeline, remarcă Margaret.

– Iartă-mă. Îmi era mintea în altă parte.

Se uită la Colin. El aproape că nu se atinsese de obișnuitele ouă fierte. Acum Angeline se simțea prost, dar fusese cinstită cu el. Se simțea vinovată și pentru că putea să schimbe cu totul situația pentru familia ei dacă se mărita cu el. Problema era că îl iubea, îl iubea mai mult decât va ști el vreodată, și n-ar fi cinstit față de el să-i accepte cererea în căsătorie. Ea și familia ei aveau multe de câștigat, și când el pomenise prima dată despre asta, Angeline nu avusese nici o remușcare și își închipuisese că va accepta. Dar considera că nu acele elemente erau importante pentru o căsnicie fericită.

Nu putea conta pe faptul că dragostea va apărea între ei așa cum se întâmplase cu marchizul și Margaret. Colin poate că nu o știa, dar merita să-și găsească dragostea și fericirea cu o femeie care nu intra în căsnicie cu un trecut ca al ei.

Cât despre Sommerall, Angeline avea un plan. Poate că nu va funcționa, dar îl va ruga ea pe marchiz în numele lui, deși s-ar putea să fie dificil de aranjat o întrevvedere în care să-i ceară proprietatea pentru Colin. Dacă reușea, avea de gând să-l roage să nu-i dezvăluie niciodată lui Colin că intervenise pentru el. Va face această cerere pentru el, pentru că-l iubea și pentru că-i dorea fericirea mai mult decât și-o dorea ei.

Angeline le citi doamnelor în timp ce broda. Când le sugerase acest lucru, toată lumea fusese de acord că era o idee splendidă și că va face această activitate mult mai puțin plictisitoare. Angeline trebuia să-i fie recunoscătoare lui Colin pentru sugestie, dar nu spuse asta cu voce tare.

– Ah, iată pagina la care am rămas data trecută, zise Angeline. Dacă toată lumea e gata, voi continua povestea.

– Te rog, începe, spuse Margaret.

Angeline citi:

– „Abilitățile lui Marianne erau, în multe privințe, aproape egale cu ale lui Elinor“.

– Dacă Elinor și Marianne ar fi fost gemene, ar fi fost egale, comentă Bernadette.

Angeline continuă, și fetele îi puseră întrebări despre comportamentul lui Marianne.

– Autoarea ne spune că Marianne nu era prudentă, explică Angeline. Așa că probabil mai are încă multe de învățat despre viață.

Ochii lui Margaret sclipiră.

– Doamne, mă întreb cine seamănă cu Marianne.

– Pe sora cea mai mică o cheamă Margaret, interveni Bernadette. Margaret continuă să brodeze.

– Da, dar Margaret cea ficțională are doar treisprezece ani, mai mică decât fetele mele și Penny.

– E o poveste de dragoste? întrebă Penny.

– Oh, da, întru totul, răspunse Angeline. Dar ca în toate romanele bune, apar dificultăți, și uneori totul pare pierdut.

– Există și un gentleman frumos? întrebă Bianca.

– Da, dar nu e ceea ce pare, răspunse Angeline.

– Dacă e crud și rău, nu-mi va plăcea de el, zise Penny.

– Fetelor, interveni Margaret. Vă rog tăceți, pentru ca Angeline să poată continua să citească.

– Oh, citește mai departe, spuse Penny. Sunt curioasă să aflu ce se întâmplă.

Un lacheu intră cu o tăviță cu scrisori. Angeline nu răspunsese scrisorii lui Charlotte pentru că se temea să nu-i creeze probleme, dar se trezi acum sperând că primise totuși o scrisoare de la ea.

Margaret sortă prin scrisori și îi dădu una ducesei.

– Asta îți este adresată.

Ducesa rupse sigiliul și scoase un mic țipăt.

– E de la fiul meu, afirmă ea, ridicându-se în picioare. Lady Lendale a născut un băiețel sănătos. Și mama, și copilul sunt bine.

Toată lumea scoase strigăte de bucurie. Margaret se ridică să o îmbrățișeze pe ducesa.

– Mă bucur atât de mult pentru tine. Primul nepot.

Angeline o strânse pe Penny de mână și zâmbi.

– Ce zici, Penny? Suntem mătuși acum.

– Oh, aproape că nu-mi vine să cred, murmură Penny. Mamă, i-au ales deja un nume?

– Va fi botezat John. Oh, de-abia aștept să se întoarcă Wycoff! exclamă ducesa, scoțând o batistă. A trecut atât de multă vreme de când n-am mai primit o veste bună.

Angeline se forță să zâmbescă. Mama ei nu avusese intenția s-o rănească. Angeline era pur și simplu cam prea sensibilă azi, după conversația dificilă cu Colin. Poate că era puțin supărată și pentru că sperase prosteste să primească încă o scrisoare de la Charlotte. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu se va întâmpla așa. Charlotte îi scrisese acea unică scrisoare în secret, pentru că soțul ei îi interzisese să mai corespundeze cu ea.

– Oh, mamă, când putem merge să-l vedem pe noul nostru nepot? întrebă Penny.

– Foarte curând, sper, răspunse ducesa. Va trebui să mă consult cu Wycoff, dar această veste va fi cu siguranță tot ce are nevoie. Un băiat. Sunt atât de încântată! exclamă ea și strânse scrisoarea la inimă.

Angeline închise romanul și-l puse deoparte. Se ridică și o sărută pe mama ei pe obraz.

– Mamă, sunt atât de bucuroasă pentru toată familia noastră. În special pentru tine.

Era adevărat, dar era de asemenea adevărat că această veste era o reamintire dură că s-ar putea ca ea să nu fie niciodată mireasă sau mamă.

– Îți mulțumesc, dragă, zise ducesa.

– Vreau să-i scriu o scrisoare fratelui meu imediat, anunță Angeline. Mamă, Margaret, dacă mă scuzați?

– Desigur, dragă, zise ducesa. Sunt sigură că ești extaziată acum și vrei să-i transmiți asta fratelui tău.

– Vom continua romanul mâine, le asigură Angeline.

Când ieși din salon, se îndreptă de spate și urcă scările. Sub nici o formă nu-și va permite să-și plângă de milă. Nu va face nimic să strice această zi minunată pentru familia ei.

Își mușcă buza și intră în liniște în dormitorul ei, apoi se așeză la măsuta de scris din colț. Scoase o foaie de hârtie și găsi cerneala și pana de scris. Când încercă să înmoaie pana în cerneală, văzu că îi tremură mâna. Așeză pana la loc în suport și-și spuse că nu avea nevoie decât de câteva momente să-și regăsească stăpânirea de sine.

Trase aer în piept și apoi expiră lung. Apoi încă o dată. Luă din nou pana, dar tot îi tremurau degetele. O puse la loc, se ridică,

se duse la pat. Se așeză pe marginea saltelei, iar patul scârțâi, reamintindu-i de noaptea aceea oribilă când îl prinsese pe Brentmoor trădând-o. Îi tremura mâna când și-o ridică să-și acopere gura. Apoi trase sertarul și scotoci până găsi o batistă. Își șterse ochii, își suflă nasul și mai inspiră o dată adânc. Apoi se duse la lavoar, turnă apă rece în lighean și-și spală fața înfierbântată.

Era o prostie să-i fie milă de ea însăși, dar se temea că nu va avea niciodată un soț și o familie din cauza a ceea ce se întâmplase cu Brentmoor. Cu un oftat, Angeline se gândi că probabil nu era singura femeie din lume care-și permitea uneori să-și plângă singură de milă. Bineînțeles că nu-i invidia pe fratele și pe cumnata ei. Era bucuroasă pentru ei, și era încântată că vestea o făcuse pe mama ei atât de fericită. Atâta doar că unele zile, ca aceea de azi, aduceau bucurie pentru unii și nori întunecați pentru alții. Uneori semăna cu o furtună cu trăsnete, copleșitoare.

Își eliberase o parte din tristețea închisă în ea și se simțea oarecum rușinată de reacția ei emoțională. Dar acum trecuse.

Se întoarse la măsuța de scris și reuși să scrie o scrisoare scurtă în care își exprima bucuria sinceră pentru fratele ei și soția lui pentru nașterea fiului lor. Le scrisese că era încântată să fie mătușă și de-abia aștepta să-i viziteze și să-l îmbrățișeze pe micul John. Le scrisese câteva rânduri despre vizita de familie și despre vreme. Apoi promise să scrie din nou în curând.

Se simțea puțin jenată că vărsase lacrimi când era fericită pentru fratele ei, pentru soția lui și pentru toată familia ei.

O oră mai târziu

Angeline stătea pe scaun fluturându-și evantaiul și uitându-se afară pe geam. Auzi o bătaie la ușă și se gândi că ar putea fi Penny, dar când deschise, o văzu pe Margaret.

– Pot să intru? întrebă Margaret.

– Da, desigur, o pofti Angeline.

Era bucuroasă că se spălase pe față mai înainte, ca să nu i se vadă urmele de lacrimi pe chip sau nasul roșu.

– Hai să stăm pe pat ca niște fete tinere și să povestim, spuse Margaret.

Amândouă își dădură jos pantofii și își încrucișară picioarele sub ele pe pat. Margaret se uită la batistă.

Angeline nu reușise să ascundă totul suficient de bine.

– Presupun că știi că m-am pus pe plâns când am aflat vestea fratelui meu.

– Am anticipat că ar putea să fie dificil pentru tine, murmură Margaret. Privirea îi zbură la măsuța de scris. Totuși, le-ai scris scrisoarea.

– După ce-am vărsat câteva lacrimi, adăugă ea.

Margaret îi luă mâinile într-ale ei.

– Am știut eu că vei reuși să scrii scrisoarea aceea.

– De fapt, m-am simțit mai bine după aceea.

– Când îți permiți să fii fericită pentru norocul altcuiva, într-o zi se va întoarce și asupra ta. Poate că nu în felul în care ți-ai imaginat, dar va veni.

– Am fost furioasă atât de mult timp.

– Ești mai puternică decât crezi, dar bănuiesc și că ridici un zid în jurul tău ca să te protejezi. E o reacție naturală având în vedere prin ce-a trebuit să treci.

Angeline nu se gândise la asta în felul acesta. Oare încercase să-l împingă pe Colin la o parte?

– Ești foarte înțeleaptă, afirmă Angeline.

– Nu e decât experiență de viață, zise Margaret. Când m-am măritat cu Chadwick, am fost îngrozită de moarte. Știi că a fost o căsătorie de conveniență. Am fost speriată și furioasă pe tata. N-am vrut să mă mărit cu un aristocrat, și în nici un caz cu un bărbat mai în vârstă ca mine cu doisprezece ani. Drept să spun, m-am gândit că Chadwick nu voia decât averea mea. M-am așteptat să fiu nefericită. În acea prima noapte a vieții noastre conjugale, mi-a spus că datorită mie inima lui a revenit la viață. N-am înțeles ce voia să-mi spună decât după ce mi-a povestit că prima lui soție murise. M-am îndrăgostit de el în noaptea nunții.

Angeline oftă.

– I-am spus lui Colin că ai adus fericire și lumină în viața lui Chadwick.

Margaret netezi cuvertura patului.

– Cel mai mare regret al meu este Colin. Aveam foarte puțină încredere în mine în zilele acelea și eram tânără. Îmi era așa de frică să nu fac vreo greșeală, încât am făcut mai multe. N-am știut cum să-l abordez pe Colin. M-am temut că se va gândi că încercam să-i înlocuiesc mama, așa că am fost prea prudentă cu el. Avea nevoie de dragostea unei mame, dar eu mă simțeam jenată. Cred că a fost supărat pe mine.

– Te-ai căsătorit într-o familie gata formată. Ar fi dificil pentru oricine. Dar Colin vrea cu adevărat să-și petreacă mai mult timp cu familia lui. Cred că asta vă va apropia pe toți.

Margaret zâmbi.

– Sunt sigură că ție trebuie să-ți fim recunoscători pentru asta.

– Ar fi ajuns și singur la concluzia asta în cele din urmă, spuse Angeline. Atâta că bărbaților le ia mai mult timp.

Margaret oftă.

– Angeline, ai suferit o traumă emoțională. Este normal să vrei să-ți protejezi inima în aceste circumstanțe. Dacă ții porțile închise, vei reuși să eviți durerea și tristețea, dar vei rata tot ce are viața mai bun de oferit. Dragostea e cea care ne aduce bucurie. Nu există nici o altă experiență pe lumea asta care să o poată egala. Dacă-l iubești pe Colin, lasă-l în inima ta, continuă ea și se ridică de pe pat. Aș fi foarte fericită să te numesc nora mea într-o zi.

– Mă tem că va trebui să ne mulțumim cu titlul de prietene.

Margaret zâmbi.

– Să-ți spun un secret.

– Sunt numai urechi.

– Am pus un pariu cu Chadwick.

– Serios? Sunt curioasă, zise Angeline.

– Nu-ți poți da seama cât de mult te poți distra ca femeie măritată. Vreau foarte mult să câștig pariul acesta, căci mi-a trecut prin minte să am un colier de rubine, spuse Margaret ridicând din sprâncene.

Angeline zâmbi.

– Care e pariul?

– Să-ți dau un indiciu. Are de-a face cu dragostea și cu familia, și pot să adaug că eu contez pe tine, Angeline.

– Mă lași în întuneric, murmură ea.

– Cred că vei putea ieși la lumină.

După plecarea lui Margaret, Angeline oftă. În noaptea aceea îl întâlnea pe Colin în bibliotecă. Ar fi putut sugera o plimbare afară în după-amiaza aceea, dar exista riscul să devină o activitate de grup și fără îndoială ei doi aveau nevoie să rezolve câteva chestiuni. Părea că făceau totul pe ascuns, dar având în vedere că nu puteau să găsească nici un alt moment privat, nu aveau de ales. Chiar și o plimbare dimineața devreme i-ar putea atrage și pe alții.

Ea însă se simțea extrem de izolată și se hotărî să meargă la bucătărie să încerce să-l dreseze din nou pe Hercules. Voia să le invite pe gemene să vină cu ea, dar auzi sunetul pianului, și nu voia să le deranjeze. Se gândi că probabil cățelului îi va face plăcere puțină atenție. Nu-și petrecuse prea mult timp cu Hercules în dimineața aceea, din pricina discuției cu Colin.

Când ajunse la bucătărie, cățelul părea destul de amărât în coșul lui. Agnes aduse niște bucățele de carne pe o hârtie, și Hercules începu să dea din coada lui caraghioasă.

Angeline se așeză pe podea alături de el. La început, trebuia să-i împingă fundul la podea la fiecare comandă, dar când adăugă și recompensa, Hercules începu să răspundă la comenzile verbale. Angeline nu avea să mai rămână la Deerfield prea mult timp, dar le va arăta gemenelor cum să-l învețe să se oprească și să se culce pe podea. Îi mângâie blănița scurtă.

– Ești un câine deștept, Hercules.

Se ridică și-și scutură rochia. Apoi se întoarse în holul mare în același moment în care marchizul ieși din biroul lui. Avea acum ocazia să-i schimbe viața lui Colin.

Marchizul se încruntă.

– Lady Angeline, s-a întâmplat ceva?

Părul lui rar părea puțin umed.

– Pot să vorbesc cu dumneavoastră în birou?

– Da, desigur, urmează-mă.

O invită înăuntru și închise ușa.

– Te rog, ia loc.

Angeline se așteaptă să-l vadă așezându-se pe scaunul din spațele biroului său, dar marchizul se așează în fotoliul de lângă ea.

– Cu ce te pot ajuta?

– E vorba despre Colin, începu ea.

– Ah.

– Milord, trebuie să fiu sinceră și să vă spun că am aflat despre toate deciziile dumneavoastră recente în legătură cu Sommerall. Cred că e important să știți asta.

– Foarte bine. Poate ar trebui să elaborezi, din moment ce nu sunt sigur ce interes ai putea avea față de proprietatea asta, în afară de munca pe care ai desfășurat-o deja acolo.

– Milord, sunt mai preocupată de relația pe care o aveți cu fiul dumneavoastră.

Marchizul ridică din sprâncene.

– Ce anume te preocupă?

– În primul rând, știu că are o reputație de libertin, dar Colin e mai mult decât atât.

– Înțeleg. Și ai vreo dovadă?

Angeline observă zâmbetul ușor al marchizului.

– Știu că n-a fost întotdeauna responsabil.

Marchizul încuviință.

– Da, mi-l amintesc clar că a apărut prea târziu și beat criță la balul tău de debut. Te-a insultat cumva recent? Poți să-mi spui, și voi avea o discuție serioasă cu el.

– Nu, nu m-a insultat, îl asigură ea.

Marchizul n-avea nevoie să afle fiecare cuvânt al conversațiilor ei cu Colin.

– Lord Chadwick, vă iubiți fiul?

Întrebarea ei îl surprinse în mod vizibil.

– Da, bineînțeles că-l iubesc.

– Știu că și el ține la dumneavoastră, deși îl faceți să se simtă frustrat.

Marchizul părea că încearcă să ascundă un zâmbet.

– Colin dorește cu adevărat proprietatea, dar nu pentru câștiguri financiare. Mi-a spus în mod recent că are o mică avere confortabilă.

– Ah, da, investițiile lui în transporturi navale. Ciudat că ți-a spus despre ele.

– A avut un motiv întemeiat la momentul respectiv. Chiar dacă nu va ocupa Sommerall imediat, știu că intenționează să locuiască acolo și probabil mai curând decât se așteaptă chiar el însuși.

– De unde știi asta, Lady Angeline?

– S-a schimbat sub ochii mei.

– Asta e interesant. Am observat unele diferențe, și tot așa și Margaret. Ea crede că tu ești responsabilă pentru această nouă transformare.

– Când oamenii se schimbă e pentru că vor să se schimbe.

– Îți voi împărtăși o confidență, spuse marchizul. L-am forțat să facă alegeri care au fost probabil puțin nedrepte, dar necesare. Uneori o persoană are nevoie de un imbold. Fiul meu avea nevoie de un picior în... Mă rog, nu contează. Am știut că trebuia să fie o amenințare de vreun fel. Înainte de această vizită, a luat-o de bună că va moșteni Sommerall. Marchizul oftă. Nici măcar o dată nu s-a interesat de proprietate. Într-o zi, Bianca m-a întrebat de ce nu vine Colin niciodată acasă, și am simțit că sosise de mult vremea să-i reamintesc fiului meu ce rata. Și atunci, întâmplarea a făcut ca Faraday să vină să întrebe de proprietate. Știi restul. Fiul meu e tot așa de încăpățânat ca mine, și, deși am avut îndoieli, văd acum schimbări în bine la el.

– Vreți să spuneți că n-ați vorbit serios în legătură cu vânzarea Sommerall?

– Sunt serios în legătură cu o mulțime de lucruri. Ca să fiu sincer, am știut că singurul motiv pentru care a făcut călătoria până aici e pentru că mama lui e îngropată la Sommerall. Am simțit că e important să-i ofer șansa să demonstreze că merita moștenirea. Și am avut îndoieli. Nu îți voi mănji urechile cu unele dintre cele mai infame peripeții ale lui din Londra, dar am devenit din ce în ce mai îngrijorat. Și atunci a intrat în salon, în acea primă zi a vizitei voastre. Am crezut că-i vor ieși aburi pe urechi de furie. Atunci mi-am dat seama că-i păsa, dar n-am știut dacă va fi serios până la capăt. Așa că am decis să-l provoc pe rând cu câte ceva. Trebuia să aflu dacă îi păsa cu adevărat de Sommerall. Apropo,

propriul meu tată a folosit o tactică asemănătoare să mă îndepărteze de viața dezmățată pe care o duceam.

– Nu-i voi înțelege niciodată pe bărbați, spuse Angeline.

Marchizul o bătu ușor pe mână.

– Asta e probabil cel mai bine. Mai ai și alte observații?

– Colin a demonstrat că dorește și se poate ocupa de proprietate. Știu că ar însemna foarte mult pentru el dacă ați binevoi să i-o încredințați.

Lordul Chadwick scoase un oftat prelung.

– Există o complicație.

– Care anume? întrebă ea.

– Cred că este ceva ce trebuie să-i comunic eu.

Angeline înghiți ca și cum ar fi avut un nod în gât.

– Ce vreți să spuneți?

– Lady Angeline, pari foarte neliniștită. Pot să te întreb de ce ești atât de îngrijorată pentru Sommerall?

– Colin nu-și mai amintește nici măcar trăsăturile mamei lui. Am căutat peste tot miniatura ei, dar n-am găsit-o nicăieri.

Marchizul se încruntă.

– Înțeleg.

– Cred că vrea să se agațe de acele puține obiecte care au o legătură cu mama lui, așa cum sunt leagănul și balansoarul. Știu că l-a ajutat faptul că i-ați vorbit despre ea.

– Se pare că ai devenit foarte apropiată de fiul meu.

– Cred că nu este atât de neobișnuit când oamenii lucrează împreună. Sper că această complicație nu înseamnă că familia Faraday are de gând să cumpere Sommerall. Nu v-ar plăcea să-i aveți vecini.

– Acesta cu siguranță e un lucru ce merită avut în vedere, recunosc marchizul, cu buzele tremurându-i ușor.

– V-am răpit deja prea mult din timpul dumneavoastră valoros. Vă mulțumesc că m-ați ascultat.

– Îți apreciez observațiile, Lady Angeline.

După ce Angeline ieși, marchizul închise ușa și se gândi că fiul lui ar fi un nebun s-o lase să-i scape printre degete.

Capitolul 14

Dintre toate nopțile, exact în aceea se hotărî Penny să doarmă cu Angeline.

– Penny, am avut un somn agitat în ultima vreme și m-am foit mult. Mă tem că te voi ține trează, zise Angeline.

– Hai s-o rugăm pe Marie să ne aducă o cărămidă fierbinte și lapte cald, sugeră Penny.

Angeline se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Mai rămăneau două ore și jumătate până la întâlnirea cu Colin. Nu anticipase cererea surorii ei și se întrebă într-o doară dacă nu cumva Penny simțea când se întâmpla ceva. Dar amintindu-și cât de dor îi fusese de sora ei când fusese în Paris, Angeline nu putu să-i refuze cererea.

– O s-o sun pe Marie, spuse Angeline. Dar când terminăm laptele, trebuie să te odihnești.

– Mulțumesc, Angie.

După cina din seara aceea, jucase table cu Colin, dar era dificil să se concentreze. Toată conversația fusese despre proaspătul fiu al fratelui ei. Era fericită că tatăl și mama ei erau extaziați. Fuseseră amândoi răvășiți de scandalul ei, deși nici unul din ei nu vorbise niciodată despre asta. Existaseră momente când tăcerea era pur și simplu prea apăsătoare, și de atunci ea începuse să se plimbe în fiecare zi senină. Libertatea de a se plimba o ajutase enorm.

Acum era nerăbdătoare să se întâlnească cu Colin și nu era sigură ce să-i spună lui Penny.

Când apăru Marie, Angeline îi porunci cameristei să le aducă o cărămidă fierbinte și laptele cald. Își scoase cerceii de perle în timp ce se îndreptă către măsuța de toaletă și, când îi puse în cutia de bijuterii, își reaminti de Colin, cum atinsese unul din ei la Sommerall. Își lipi coapsele una de alta, căci gândul la atingerile și săruturile lui i se învăteau în cap, dar nu putea permite să se întâmple asta din nou. Avuseseră noroc că nu existau consecințe.

Marie aduse cărămida fierbinte înfășurată într-un prosop. Când Penny își termină laptele, Angeline îi împleti părul surorii ei.

– Mulțumesc, Angie, murmură Penny. Aș vrea să am și eu părul tău.

– De ce? Ai niște bucle așa de frumoase și dese, Penny.

– E oare imaginația mea sau părul mi se face tot mai roșu?

– Stai aici, spuse Angeline. Luă oglinda de mână și se întoarse la pat. Lumina nu e cea mai bună, dar uite cum îți lucrează părul ca scortșoara și aurul. E ceva unic. Vei fi remarcată în orice mulțime la balul tău de debut.

Penny se întoarse spre ea.

– Angie, dacă te întreb ceva, îmi vei spune adevărul?

Angeline simți că i se face pielea de găină.

– Ce anume?

– M-am tot gândit cum mama primește foarte puține scrisori și că tu n-ai primit decât una de când te-ai întors în Anglia. Știu că s-a întâmplat ceva foarte rău cu logodna ta. Mi-am dat seama și pentru că, de fiecare dată când te-am întrebat dacă vei fi prezentă la debutul meu, n-ai spus niciodată da.

Era unul dintre acele momente memorabile în care totul încetinește și lucrurile obișnuite ies în relief fără nici un motiv: căldura de la cărămida de la capătul patului, firele subțiri de păr roșu-auriu de la ceafa surorii ei, aroma lumânării de ceară ce pâlpâia în oglinda ovală de deasupra măsuței de toaletă. Niște lucruri atât de obișnuite în circumstanțe neobișnuite.

– De ce eziți, Angie?

Nu avea să uite prea curând întrebarea surorii ei sau incapacitatea ei de a răspunde.

– Nu voi fi bine-venită la baluri, nu-i așa? întrebă Penny.

Oare chiar era posibil să-ți taie cineva răsuflarea?

– E adevărat, nu-i așa? insistă Penny.

Trebuia să-și revină, de dragul surorii ei.

– Nu, nu e adevărat, dar mă îndoiesc că eu voi putea participa.

– Ești supărată, observă Penny. Îți făceai griji dacă să-mi spui și mie, nu-i așa?

De luni întregi se temea că va trebui să-i spună și surorii ei, și în seara aceasta nu era pregătită.

– Am tot sperat că se va putea face ceva, și voi continua să sper. Vreau atât de mult să te văd făcându-ți debutul, și nu este totul pierdut.

Penny o îmbrățișă.

– Îmi pare rău, Angie. Știu că te-ai îngrijorat pentru mine, dar nu trebuie s-o faci. Sunt sigură că oricum aș fi stat pe scaun lângă perete, cu celelalte fete neinvitate la dans, dorindu-mi să fiu acasă.

Angeline simți că i se pune un nod în gât, dar ea era sora mai mare și era responsabilitatea ei să controleze situația și să pună lucrurile într-o lumină pozitivă. Luă mâinile surorii ei într-ale sale.

– Am vrut să aștept să-ți spun ce cred că se va întâmpla. Cel mai probabil Lady Chadwick te va însoți și prezenta. Asta e doar presupunerea mea, dar probabil îți vei face debutul împreună cu Bianca și Bernadette.

– Mama nu va fi acolo?

– Nu sunt sigură. O vom întreba mai târziu. Pentru moment, cred că ar trebui s-o lăsăm să fie fericită pentru noul nostru nepot. Nu crezi?

– Ba da, așa cred că e cel mai bine.

– Debutul tău nu va fi poate exact așa cum ni l-am imaginat, dar va fi minunat. Vei avea rochiile, bonete, pantofi și mănuși noi. O să-ți placă să mergi la cumpărături cu doamna marchiză și cu gemenele. Știi cât de haioase sunt.

Ea nu va fi acolo să împărtășească această experiență importantă cu sora ei, și știa că o va dura. Deja o dura.

– Știu că n-ai făcut nimic greșit, Angie. Brentmoor a fost un om rău. Mi-am dat seama după ochii lui. Era răutate în ei.

Angeline trase aer adânc în piept și expiră încet.

– Întotdeauna să asculti ce-ți spun instinctele tale despre oameni. Eu le-am ignorat pe ale mele și m-am gândit mereu că-mi imaginam lucruri. Promite-mi, Penny.

– Îți promit, murmură Penny.

Angeline o îmbrățișă pe sora ei. Întotdeauna se gândise că va fi alături de ea, s-o protejeze de cinicii și libertinii din înalta societate. Întotdeauna își imaginase că o va ajuta pe Penny să-și îmbrace

prima rochie de bal. Întotdeauna visase să o privească dansând cu un tânăr pentru prima oară, dar toate astea păreau improbabile.

Putea suporta privirile disprețuitoare, șoaptele și, da, chiar și invitațiile sugestive din partea așa-numiților gentlemen, dar absența ei de la balul de debut al surioarei ei va fi extrem de grea.

Penny își cuprinse genunchii cu brațele.

– Colin are ochi frumoși.

– Cred că e prea bătrân pentru tine, Penny.

Penny râse.

– Nu, caraghioaso, ai înțeles greșit. Am vrut să spun că are ochi plini de *bunătate*.

– Mie mi se pare că ochii lui râd în majoritatea timpului, zise Angeline.

– E un răs bun. Gemenele spun că e un libertin adevărat, dar eu cred că e un om onorabil.

– Îți place de Colin? întrebă Angeline.

– Da, oricine iubește animalele este de obicei o persoană bună, răspunse Penny.

– Primăvara viitoare, să-mi trimiți o scrisoare în fiecare zi, în care să-mi descrii dansurile, rochiile și muzica. Îmi promiți să faci asta, Penny?

Când sora ei încuviință, Angeline o îmbrățișă și își dori un miracol, dar Penny va avea un sezon magic, și asta era tot ce conta. Era ușor de spus, dar când va sosi timpul, Angeline știa că o va dura sufletul. Deja simțea asta, dar știa ce trebuia să facă.

În noaptea aceea va pune capăt logodnei cu Colin. Probabil că nu va fi ușor să facă asta, dar își spuse că așa era cel mai bine. Nu îl va face să se perpelească, mai ales pentru o logodnă născută din dispararea amândurora.

Îl iubea nespun, și gândul să-l părăsească o dura mult mai mult decât se așteptase. Într-o lume de basm, el ar lua-o în brațe și ar purta-o peste pragul casei Sommerall. Dar Angeline se hotărâse că voia mai mult decât o căsătorie de conveniență. Voia ceea ce merita – un soț care s-o iubească și care să nu poată trăi fără ea. În noaptea aceasta, îi va spune adevărul. Apoi va cere ajutorul mamei ei, lui Margaret și lui Charlotte ca să o ajute să combată zvonurile răspândite de Brentmoor și să-și refacă reputația.

Nu știa dacă era posibil, dar se gândi că nu avea nimic de pierdut. Era fiica unui duce și, atâta timp cât respira, nu va lăsa pe nimeni să mânjească bunul nume al familiei ei. La urma urmei, era sora mai mare, și era datoria ei să-i dea un bun exemplu lui Penny.

La ora unu și patruzeci și cinci noaptea, Angeline se strecură din pat. Lăsase o lumânare aprinsă pe noptiera de lângă ea. Își luă șalul și lumânarea, dar când ajunse la ușă, auzi vocea lui Penny:

– Angie, unde mergi?

Făcu o grimasă și dezbătu în minte dacă să-l lase pur și simplu pe Colin s-o aștepte în van sau să-i spună adevărul lui Penny. Singurul lucru pe care nu-l dorea era să o mintă pe sora ei.

– Penny, vreau să mă ascuți cu atenție și să ai încredere în mine. Mă duc să-l întâlnesc pe Colin în bibliotecă.

Penny se ridică în pat.

– Nu, Angie. Știi că asta e interzis.

– Sunt niște chestiuni importante pe care trebuie să le discutăm, și avem nevoie să fim singuri. Problema este că sunt mereu oameni în jurul nostru și nu putem vorbi în fața lor.

– N-ar trebui să vorbești cu el despre lucruri pe care nu le poți spune în fața altora.

Angeline își umezi buzele.

– Penny, ai spus că e onorabil, și așa și este.

– Angie, asta nu e onorabil, deloc!

Angeline oftă și se așeză pe marginea patului.

– S-a oferit să se însoare cu mine.

Penny icni.

– Ascultă. Nu pot să accept. Amândoi suntem gata să facem o căsătorie de conveniență ca să ne rezolvăm reciproc problemele.

Penny se holbă la ea.

– Ai înnebunit?

„Când sunt cu el, da.“

– Șșș. Dacă m-aș mărita cu el, aș redeveni o persoană respectată – sau cel puțin într-o oarecare măsură. Nu sunt sigură cât de mult, ca să fiu cinstită.

Penny se încrunță.

– Vrei să te măriți cu el ca să poți veni la balul meu de debut?

– În parte, da. Dar vezi tu, și el are o problemă.

– Cred c-ați căzut amândoi și v-ați lovit la cap, spuse Penny.

– M-am hotărât că nu mă pot mărita cu el, și trebuie să-i spun în noaptea asta, pentru că, ei bine, am avut o logodnă secretă, dar te rog să nu spui nimănui.

Penny se încruntă.

– Angie, asta sună ca una dintre ideile acelea nesăbuite ale gemenelor.

– Presupun că da, dar chiar trebuie să vorbesc cu el între patru ochi. Am avut o discuție neplăcută, și, înainte să plec de aici, vreau să mă împac cu el. Merită măcar atât. Acum du-te înapoi la culcare. N-o să stau mult.

– Nu te vei duce deloc. O să sun din clopoțel dacă încerci să pleci, o amenință Penny.

– Penny, te rog. Nu se va întâmpla nimic rău. Vreau doar să vorbesc cu el.

– Nu sta mult, Angie. Spune ce trebuie să-i spui și întoarce-te cât mai repede posibil, sau mă voi îngrijora.

– Așa voi face.

Angeline se duse către ușă și auzi din nou vocea lui Penny:

– Angie?

– Da, scumpa mea?

– Te-a sărutat?

– Închide-ți ochii, Penny. Mă voi întoarce repede.

Colin stătea pe canapea în bibliotecă. Un sfeșnic cu câteva lumânări pe masă oferea o lumină difuză. Când se ridică în picioare, Angeline văzu că era îmbrăcat în pantaloni și un halat indian. Pe întuneric, nu-i putea vedea clar expresia.

Colin se duse cu pași mari la ușă și o închise. Își puse amândouă mâinile de o parte și de alta a ei, lângă ușă, iar corpul lui mare și musculos era ca un scut ce avea scopul s-o țină prinsă în capcană.

– Niciodată n-am vrut să te jignesc, mărturisi el. De fapt, am vrut tocmai opusul.

Nu pierduse vremea cu vreo introducere de orice fel.

– Sunt sigură că ai avut intenții bune, spuse ea, dar m-am gândit mult la asta și sunt sigură că vei fi de acord.

– De acord cu ce? întrebă el.

– Trebuie să punem capăt acestei logodne.

– Am știut că așa vei spune, pentru că ești speriată.

– Nu sunt speriată, Colin, dar vreau mai mult decât o simplă căsătorie de conveniență. Hai și stai jos lângă mine.

Colin oftă și o urmă.

– Îmi pare rău că am făcut acele afirmații.

– Mi-am dat seama că nu asta mă deranjează cu adevărat, Colin. Ceea ce mă tulbură e că am crezut că nu merit să-mi găsesc fericirea din cauza a ceea ce mi s-a întâmplat cu Brentmoor. M-am simțit atât de vinovată pentru scandal că m-am pierdut pe mine însămi pentru o vreme, dar nu mai sunt pierdută acum. Îmi pare foarte rău dacă asta înseamnă că vei pierde Sommerall, dar te sfătuiesc să mai vorbești o dată cu tatăl tău despre asta.

– Angeline, murmură el, întinzându-se spre ea.

– Nu, Colin, nu pot să te las să mă mai atingi.

– De ce? zise el.

– Pentru că ești irezistibil și se pare că eu n-am deloc stăpânire de sine.

Râsul lui înfundat o tulbură – era un sunet nerușinat.

– Trebuie să plec acum, spuse ea.

– Stai, o rugă. Spune-mi ce pot să fac să te liniștesc.

– Nu de liniștire am nevoie.

– Spune-mi de ce ai nevoie.

El chiar nu pricepea. Pendula bătu sfertul de oră.

– Trebuie să plec.

– Spune-mi, insistă el cu vocea aspră.

– Eu vreau basmul, zise ea ridicându-se și făcând un pas.

Colin se ridică și o prinse de mână.

– Angeline, vrei să fugi înainte să mă săruți?

Angeline își dădu seama că nu putea rezista unui ultim sărut. Când li se întâlniră buzele, sărutul fu blând și ușor ca aripile fluturilor.

– Trebuie să plec, șopti ea. Penny va fi îngrijorată.

Colin se încruntă.

- Ea știe că ești aici?
- Nu te îngrijora, crede că suntem la fel de nesăbuiți ca gemenele.
- Cumva asta nu mă liniștește deloc.
- Adio, Colin.
- Sună atât de definitiv, murmură el.
- Familiile noastre vor fi întotdeauna apropiate, și sper că vom rămâne prieteni, adăugă ea.
- Nu pleca.
- Trebuie.
- Se grăbi la ușă, pentru că o durea mai mult decât se așteptase.

Angeline închise ușa în urma ei și-și trecu rapid degetele peste ochi. Îl iubea, dar o dragoste dintr-o singură direcție nu era de ajuns pentru o viață întreagă. Trase aer adânc în piept și se duse pe furiș la camera ei, intră tiptil și puse lumânarea pe noptieră. Penny se mișcă în momentul când Angeline se strecură sub cuverturi.

- Angie, ai fost plecată foarte mult timp. Te-a sărutat?
- Sora ei era aparent fixată pe ideea sărutului.
- Culcă-te, Penny.
- Nu mi-ai răspuns. Te-a sărutat, nu-i așa?
- Am vorbit.
- Angie, n-ar trebui să minți.
- Despre ce?
- Te-ai dus să-l vezi pe Colin pentru că ai vrut să-l săruți, spuse Penny. Nu mai trebuie să faci așa ceva, Angie. Dacă tata ar afla, ar fi foarte supărat.
- Nu-l voi mai săruta pe Colin, zise ea.
- Cuvintele îi răniră inima în timp ce le rostea.
- Angie, cum e să săruți un bărbat?
- Cred că depinde de gentleman, dar așteaptă până găsești pe cineva cu ochii plini de bunătate și care te tratează cu respect și demnitate. Și acum trebuie să te culci. Este târziu, și mama o să ne certe dacă află că te-am ținut trează în miez de noapte.
- Nu-i voi spune niciodată, o asigură Penny.
- Nu, dar ochii tăi somnoroși îi vor spune.

*

Angeline rămase trează, gândindu-se la Colin și la tot ce se întâmplase. Având în vedere că vorbise cu marchizul mai înainte, era sigură că va moșteni Sommerall – și probabil curând. Pusese mai mult decât un cuvânt bun în favoarea lui Colin și reușise să-i reamintească discret marchizului multe dintre virtuțile fiului său. Poate că nu anula toate viciile lui, dar nimeni nu era perfect. Într-adevăr, dusese o viață dezământată, dar asta rămăsese cu siguranță în trecut. Probabil că lui Colin îi va fi dor de sceneta cu faimoasa curtezană pe care o jucase cu voluptate pentru el. Și ei îi făcuse plăcere scurta ei carieră prefăcută de femeie ușoară.

Mai important ca orice însă, Angeline era bucuroasă că vorbise cu marchizul. Cu siguranță va fi convins că era mai bine să-l aibă pe fiul lui ca vecin decât pe domnul și pe doamna Faraday. Cine voia să fie vecin cu niște oameni care nu puteau fi niciodată mulțumiți și care nu se puteau hotări? Angeline înțelegea că marchizul simțise nevoia să-și pună la încercare fiul și să se asigure că voia cu adevărat proprietatea, și mai ales că avea de gând să aibă grijă de ea.

Angeline îl iubea pe Colin din toată inima. Peste un an, se vor întâlni din nou fără îndoială la vizita anuală de familie. S-ar putea să fie însurat pe atunci. Și ea s-ar putea să fie măritată, dar nu avea nici un rost să stea să se gândească acum la viitor.

Capitolul 15

A doua zi dimineața, înainte de micul dejun

Colin își îmbracă haina și îl lăsa pe Horace să-i aranjeze lavaliera și să-i lustruiască cizmele. Spera să se simtă mai bine după întâlnirea lor de noaptea trecută, dar Angeline rupsese logodna. Nu putea lăsa să se întâmple așa ceva. În timp ce-și încheia nasturii hainei, își dădu brusc seama că ar fi putut pune capăt acestei farse cerând-o în căsătorie în ziua de după furtună. Gândind

retrospectiv, logodna lor de probă nu fusese o idee chiar așa de grozavă. Amândoi fuseseră atât de șovăitori, din motive clare. O căsătorie bazată pe obținerea unei proprietăți și pe un bal de debut părea destul de șubredă, privind acum înapoi. Presupunea că era o dovadă a disperării lor reciproce.

Dar acum se simțea din nou disperat, pentru că era în pericol s-o piardă din nou, și nu voia asta. De ce oare nu realiza niciodată că era în pericol să piardă ceva decât când era prea târziu? Trebuia să creadă că mai avea o șansă. Odată ce vor fi căsătoriți, îi va cere din nou serviciile de faimoasă curtezană imaginară. Va obiecta însă la ideea ca ea să aibă și alți pretendenți imaginari și știa că asta îi va plăcea și ei. În primul rând o va face să rădă în fiecare zi, pentru că știa că nu răsese destul după ce nemernicul acela încercase s-o distrugă și pe ea, și pe familia ei.

Angeline nu știa asta, iar Colin nu avea intenția să-i spună, dar avea de gând s-o răzbune. Brentmoor era considerat într-o oarecare măsură chipeș, dar nu va mai fi așa după ce Colin își va folosi pumnii ca să-i aranjeze nasul și să-i învinețească ochii împăienjeniți de băutură. Mai întâi însă, Colin trebuia să obțină sprijinul tuturor, deoarece avea de gând să-i ofere singurul lucru care o va face fericită. Angeline era fiica unui duce și era o femeie frumoasă și deșteaptă care-și iubea sora și părinții. Mai mult ca orice, Colin voia să-i ofere în dar dorința ei cea mai mare. Angeline nu voia nimic pentru ea însăși. Ea voia totul pentru sora ei. Colin nu știa dacă va reuși, dar va face tot ce-i stătea în puteri să reușească.

Când Colin se așeză ca de obicei lângă Angeline la micul dejun, văzu cât de obosită părea și se simți prost. În primul rând era îngrijorat, căci Angeline rupsese logodna, și se temea că nu-i va acorda și o a doua șansă. Se gândi că de data asta ar fi mai bine să se arunce în genunchi în fața ei și s-o implore, pentru că noaptea trecută păruse să vorbească extrem de serios și nu voia s-o piardă.

Și Penny părea destul de somnoroasă, iar ducesa se uită bănuitoare la cele două fiice ale ei.

– Am înțeles că Penny a stat în camera ta noaptea trecută, Angeline. De ce păreți amândouă atât de obosite?

– M-am tot învățat în pat în somn noaptea trecută, zise Angeline, și am ținut-o și pe Penny trează.

– Data viitoare când nu puteți dormi, haideți în camera noastră, spuse Bernadette. O să spunem povești cu fantome.

Colin se hotărî să-și sperie surorile.

– Buhuhu!

Bineînțeles, gemenele țipară amândouă, și marchizul își dădu ochii peste cap.

– Colin, nu încuraja prostiile astea sinistre ale surorilor tale. Margaret are destule probleme cu năzbâtiile lor obișnuite.

Colin își termină micul dejun și ceașca de ceai.

– A ieșit soarele. Îmi închipui că lui Hercules i-ar plăcea să iasă afară, dacă ești de acord, Margaret.

– Cred c-ar trebui să profităm de soare, răspunse marchiza.

Colin se întoarse către Angeline.

– Cum merge dresajul lui Hercules?

– Foarte bine. Fetele l-au învățat deja cum să dea lăbuța, după cum ai văzut. Atâta timp cât dresajul e consecvent, se va descurca foarte bine. E deștept.

Marchizul pufni.

– Chadwick! exclamă Margaret. Știi cât de mult țin fetele la Hercules.

– Sper că nu mai mult ca la tatăl lor.

– Ești gelos pe Hercules, *papa*? întrebă Bianca.

– De moarte, spuse el, împăturindu-și ziarul.

– Mergeți la vânătoare azi, tată? îl întreabă Angeline pe duce.

Wycoff își dres glasul.

– Nu azi, fiica mea. Eu și Chadwick avem de discutat o chestiune de afaceri.

Marchizul își puse ceașca pe farfurioară.

– Apropo de afaceri, Colin, dacă ți-ai terminat micul dejun, vino te rog în biroul meu peste un sfert de oră.

Colin se întreabă ce surpriză îi pregătise tatăl său de data asta, dar va afla suficient de curând. Simți un nod în piept și avu sentimentul că nu va fi o veste bună.

Angeline se uită la Colin.

– Să te așteptăm?

– Îmi cer scuze, zise marchizul. Chestiunea de afaceri va dura probabil destul de mult. Sugerez ca doamnele să pornească înainte la plimbarea plănuită.

Toată lumea se ridică și se duse să-și ia șalurile călduroase. Angeline rămase în urmă cu Colin. După ce toată lumea plecase, se întoarse spre el.

– Am senzația că va fi o veste bună pentru tine.

Inima lui Colin bătu puțin mai tare.

– Știi ceva?

Angeline zâmbi.

– S-ar putea să știu ceva.

Poate că tatăl lui avea de gând să-i ofere Sommerall. La urma urmei, Faraday demonstrase un interes insuficient și, din câte știa Colin, nu mai era nici un alt cumpărător interesat.

– N-ar trebui să-mi fac prea mari speranțe. Probabil vor fi sfârșimate.

– Nu știu cu siguranță, dar sunt sigură că totul va fi bine până la urmă.

Colin îi cercetă privirea și se gândi că era norocos că era cineva pe lume care credea atât de mult în el.

Angeline era cu adevărat deosebită, frumoasă și incredibil de seducătoare. Acum Sommerall însemna mai mult pentru el decât însemnase când ajunsese aici, pentru că, dacă va reuși s-o convingă să se mărite cu el, va fi casa lor. Ar fi mai bine s-o implore de data asta.

Își va lua revanșa cu un vals la debutul surorii ei. Asta o va bucura enorm. Acum nu trebuia decât să descopere momentul și locul cel mai bun în care s-o ceară în căsătorie. Trebuia, de asemenea, să găsească vorbele potrivite, pentru că nu voia să se încurce și să dea greș încă o dată.

Dacă cineva i-ar fi spus că va face asta, ar fi pufnit disprețuitor, dar nu conta. Va pune stăpânire pe Sommerall – și în curând pe Angeline. Tot ce trebuia să facă era să o convingă să accepte. La naiba, o va implora în genunchi dacă va fi necesar, pentru că refuza s-o piardă.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Colin bătu la ușa ușor întredeschisă a biroului tatălui său.

– Intră și închide ușa, te rog, îl invită marchizul. Pecetlui o scrisoare și o puse pe tavă. Apoi se ridică și înconjură biroul. Te rog, ia loc.

Spre surpriza lui Colin, tatăl său se așeză pe scaunul de lângă el, nu în cel din spatele biroului. I se ridică părul de pe ceafă. Bănuia că asta nu era ceea ce anticipase.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Colin.

Marchizul oftă.

– Înțeleg de la Angeline că Sommerall are o valoare sentimentală semnificativă pentru tine.

– Poftim?

Avu nevoie de un moment ca să conștientizeze cuvintele.

– Presupun că n-aveai habar că a vorbit cu mine în numele tău. Temperatura din încăpere se răci brusc.

– Nu.

Dar îi sugerase că știa ceva. Marchizul își încrucișă brațele pe piept.

– A pledat ca un avocat în numele tău și a spus că ești mai mult decât un libertin.

Colin se ridică și se duse la fereastră.

– Și ce altceva?

– Am fost amuzat și absolut fermecat.

Colin se întoarse pe loc și rămase cu gura căscată la tatăl său.

– Dacă o lași să-ți scape, ești un prostănac afurisit, spuse marchizul. Deși nu pot să înțeleg de ce vrea să aibă de-a face cu un individ de genul tău. Dar, la urma urmei, Lady Angeline e pasionată să repare și să renoveze lucruri. Îmi imaginez că te consideră un proiect provocator.

Colin avu nevoie de un moment să asimileze și apoi scoase un hohot amar.

– Stai jos, fiule. Trebuie să vorbim.

Colin se așeză pe scaunul de lângă tatăl lui.

– S-a întâmplat ceva.

Marchizul oftă.

– Am primit o ofertă definitivă și clară din partea lui Faraday.

Pentru o clipă Colin nu putu să respire. Apoi clătină din cap.

– Dar mi-ai dat șase săptămâni să-mi gălesc o nevastă.

– Știu că n-ai făcut nici un efort în această privință. Nu vei găsi o soție înainte să expire termenul.

La naiba. Ar fi trebuit s-o ceară de nevastă, dar Angeline rupsesese logodna lor de probă.

– Nu poți să-i vinzi lui Faraday. E o moștenire de familie. Colin se aplecă înainte. Spune-mi care e oferta și o să cerșesc, o să închei târguri sau o să fur până când o să am toți banii aceia.

– Chestia e că l-am lăsat să creadă că proprietatea e disponibilă. Îmi asum răspunderea pentru asta. Am presupus în mod greșit că nu era hotărât în legătură cu proprietatea.

– Spune-i că nu mai e disponibilă.

– Aș face asta, dar el a refuzat cealaltă ofertă, fiind convins că asta este disponibilă.

– Poate găsi alta, zise Colin.

– Fiule, soția lui va naște primul lor copil în mai puțin de o lună. Au pierdut mult timp căutând o proprietate care să le convină. Aș putea adăuga și că ei au în grijă și pe bunica ei foarte în vârstă. Dacă aș lua casa de pe piață, ce-ar putea face? Doamna Faraday nu e în stare să călătorească la diferite proprietăți și vor să locuiască în zona asta pentru că au familie prin împrejurimi. Singura altă proprietate disponibilă este peste nivelul lor financiar. Știu că Sommerall are o semnificație specială pentru tine, dar ar fi un gest lipsit de onoare pentru mine să-i refuz acum.

Nările lui Colin fremătară.

– Ar fi trebuit să știu că ceva nu va merge bine.

– Sunt dezamăgit de mine însumi, murmură marchizul.

Colin scutură din cap.

– Nici unul din noi n-a crezut că erau serioși. Nu poți să te învinovățești pentru o răsturnare nefericită a situației.

Marchizul se ridică, înconjură iar biroul și deschise un sertar.

– Am ceva pentru tine.

Colin se ridică în picioare când se apropie tatăl său de el.

– Angeline a menționat că ai căutat asta.

Marchizul deschise cutia și dezvălui miniatura mamei sale într-o ramă incrustată cu perle.

– Am pus-o în sertar ca s-o păstrez și o luam din când în când să-mi amintesc de ea. N-am vrut s-o vadă și Margaret. Cred că întotdeauna s-a simțit de calitatea a doua, deși Dumnezeu știe că eu întotdeauna am considerat-o un înger.

Colin înghiți în sec.

– Nu vreau să ți-o iau.

– Nu, e mai bine așa. Tu ar trebui s-o ai. Eu o să comand una cu Margaret. Ar fi trebuit să fac asta de ani de zile. Cred că a sosit de mult vremea.

– Mulțumesc, tată.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc în legătură cu proprietatea, continuă marchizul. Întotdeauna ți-a fost sortită ție.

Colin dădu din cap, mângâind rama cu perle.

– Mulțumesc, tată. Dacă nu te superi, aș vrea să merg la Sommerall pentru ultima dată.

– Bineînțeles, poți să stai cât vrei. O să trimit niște oameni mai târziu să ia leagănul și balansoarul.

Colin încuviință.

– Îți sunt recunoscător pentru asta.

Angeline conduse grupul în casă.

– Nu știu ce vreți voi să faceți, dar eu sunt gata să merg să-mi încălzesc mâinile în fața focului.

– E răcoare afară, spuse Margaret. Fetelor, nu vă lăsați șalurile pe balustrada scării. Duceți-le sus.

Penny și gemenele alergară pe scări cu șalurile lor. Curând după aceea, răsând, cele trei fete alergară înapoi în jos pe scări. Angeline își încrucișă brațele.

– Asta e ideea voastră de comportament elegant, fetelor?

– Vom încerca din nou cu cărți pe cap după prânz, replică Bianca.

Margaret își ridică mâinile spre cer de parcă cerea ajutor unei puteri divine.

– Mor de foame, spuse Penny.

– Ai noroc, o liniști Margaret. Tocmai acum se servește prânzul.

Marchizul și Wycoff li se alăturară.

– *Papa*, sunt surprinsă că nu te-ai dus împreună cu Lord Chadwick la vânătoare azi, remarcă Angeline.

Wycoff schimbă o privire cu marchizul în timp ce se așezau la masă. Angeline se uită la marchiz.

– Unde e Colin?

– La Sommerall, răspunse marchizul. Cred că ar trebui să auziți și voi acum, dacă tot suntem toți adunați. Domnul și doamna Faraday doresc să cumpere proprietatea.

Angeline scoase un mic sunet de șoc.

– Angeline, zise ducesa, pe un ton de reproș.

– E perfect de înțeles, interveni ducele. Fiica noastră știe ce înseamnă proprietatea pentru Ravenshire.

Când marchizul termină de explicat circumstanțele, Angeline se ridică.

– Lord Chadwick, îmi permiteți să folosesc caleașca?

– Ar trebui să rămâi aici, spuse ducesa.

– De fapt, ducesa, dacă sunteți de acord și dumneavoastră și Wycoff, cred că fiul meu ar fi încântat de compania lui Lady Angeline, spuse marchizul. A avut o contribuție importantă în identificarea renovărilor necesare, deși înțeleg că mai sunt multe de făcut – sau ar mai fi fost multe de făcut.

– Eu sunt de acord, spuse Wycoff. Sunt adulți, la urma urmei.

– Mulțumesc, milord, zise Angeline. Mulțumesc, *papa*.

– Voi comanda trăsură, continuă marchizul.

Margaret se ridică.

– Eu îi voi cere bucătăresei să pregătească un coș. Colin probabil n-a mâncat înainte să plece. Ce dezamăgire! Am sperat atât de mult că va fi proprietarul la Sommerall și că va locui în sfârșit lângă noi.

O jumătate de oră mai târziu, Angeline se urcă în trăsură cu coșul. Se gândi că i se va părea cea mai lungă călătorie pe care o făcuse vreodată, deși Sommerall nu era chiar atât de departe. Era bucuroasă că nimeni nu se plânse de faptul că voia să meargă

la el fără să fie însoțită de o servitoare. Fusese cu siguranță o lovitură dureroasă pentru el, și ea voia să-l consoleze.

Când trăsură intra în sfârșit pe alee, John coborî și se oferă să care coșul greu. Angeline se grăbi spre vehicul. Vântul sufla frunzele uscate și cerul cenușiu părea amenințător.

Se pare că zgomotul trăsurii îl alertase pe Colin, pentru că acesta deschise ușa. Angeline alergă direct în brațele lui.

– Am venit de îndată ce-am aflat, exclamă ea.

– Șșș, spuse Colin. Hai înăuntru că e frig.

John puse coșul pe masa din foaier.

– Milord, aștept instrucțiunile dumneavoastră.

– Du trăsură înapoi la Deerfield. Lewis a dus-o pe cealaltă la grajduri. Informează-l că vom pleca la ora patru.

– Prea bine, milord.

După ce John plecă, Colin își puse din nou brațele în jurul lui Angeline.

– Îți mulțumesc c-ai venit.

– Cum aș fi putut să nu vin? zise ea, ștergându-și o lacrimă rătăcită.

Colin îi oferă batista lui.

– Doar nu plângi după o casă veche?

– Am fost atât de sigură că va fi a ta. „Am vrut să fie a ta.”

– Nu e sfârșitul lumii, spuse el. Sunt lucruri mult mai rele pe lumea asta. O îmbrățișă. Hai în salon cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

De ce oare trebuia totul să se destrame? Știa că era ridicol să gândească așa, dar munciseră atât de mult, și Angeline voia ca el să aibă proprietatea și să aibă propria lui casă.

Când intrară în salon, Colin se duse la șemineu.

– Voi face focul. E destul de răcoare aici.

– Aș putea să pregătesc o tavă pentru ceai, sugeră ea. Margaret a trimis un coș.

– Ar fi plăcut, aprobă el. Lasă-mă să te ajut. Este destul de greu pentru tine.

Nu mult după aceea, Colin aprinse focul, și curând apa începu să fiarbă în ibric. Îl luă de pe foc în timp ce Angeline adăugă ceaiul în ceainic. Colin turnă apa fierbinte și se așeză lângă ea.

– Cât timp așteptăm să se facă ceaiul, m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi miniatura mamei.

Scoase cutia și îi arătă rama incrustată cu perle.

– Ce frumoasă a fost, remarcă Angeline. Unde ai găsit-o?

– O avea tata în biroul lui. Presupun că s-a simțit oarecum vinovat că a păstrat miniatura, din cauza lui Margaret. Mi-a dat-o mie. Așa că vezi, nu e totul pierdut.

Angeline își mușcă buzele și încuviință, pentru că era ridicol să plângă în numele lui, dar îi simți dezamăgirea în propria ei inimă.

– Îmi imaginez că domnul și doamna Faraday vor fi suficient de amabili să-ți permită să vizitezi periodic mormântul mamei tale.

– Da, voi vorbi cu ei. Sper că nu vor considera că e un deranj prea mare pentru ei.

Angeline turnă ceaiul.

– Mărturisesc că sunt destul de tristă. De-abia așteptam să înlocuiesc mobila și draperiile. Nici măcar nu am apucat să discutăm despre o baie nouă sau o grădină de legume de primăvară, dar asta nu mai e problema ta de-acum.

Își băură ceaiul în liniște. Angeline puse apoi ceașca la o parte.

– Vei sta aici pentru sărbătorile de Crăciun?

– Am niște afaceri în Londra. Voi veni înapoi acasă cu câteva zile înainte.

Angeline avu senzația că se întoarce în timp la prima noapte, când îl văzuse în fața salonului de la Deerfield. Totul se schimbă și apoi se revenise la situația de la începutul vizitei de familie.

– Ai vrea să mergi la mormântul mamei tale? întrebă ea. Aș fi bucuroasă să te însoțesc.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea asta foarte mult.

Vântul sufla frunzele de toamnă peste tot. O veveriță roșcată fugea grăbită, amintindu-i de Hercules. Când ajunseră la mausoleu, Colin scoase miniatura și o sărută.

– Nu vei fi uitată, șopti el.

Lui Angeline îi alunecară lacrimi pe obraji. Colin își scoase batista și i le șterse.

– Cred că i-ar fi plăcut de tine, spuse el și-și puse brațul în jurul umerilor ei, s-o conducă înapoi către casă.

– Vrei să mai mergem o dată prin toată casa? întrebă ea.

– Da, cred că da. Aprinse un felinar și o conduse în sus pe scări.

Hai să începem în pod.

Angeline îi răspunse cu un zâmbet slab.

– Am petrecut foarte mult timp acolo, spuse ea.

Intrară în pod.

– Totul e în ordine, remarcă el. Dar nu-ți văd șoarecele.

Angeline râse.

– Presupun că tata va trimite niște servitori să ia restul lucrurilor.

Colin o luă de mână și se duseră în camera copiilor. Luă cutia cu soldăței de plumb.

– Cred că voi lua asta cu mine din motive sentimentale.

Intrară în vechea cameră a tatălui său, unde era suportul de bărbierit. Apoi o conduse prin ușa de legătură în camera mamei lui.

– Ei bine, patul n-a luat foc, dar a fost pe-aproape, comentă el, făcând-o să izbucnească în râs.

– Oh, nu pot să cred ce-am zis și-am făcut.

– Poți să râzi cât vrei, dar a fost cu adevărat una dintre nopțile cele mai frumoase pe care le-am trăit în viața mea. O privi cu colțul ochiului. Sper că n-ai regrete.

– Nu am, răspunse ea. „Nu voi regreta niciodată că te iubesc.”

Se așeză pe pat și lovi ușor salteaua.

– Stai aici lângă mine. Vreau să-ți spun ceva.

Angeline trase aer în piept și i se alătură.

– Am trimis scrisori către toți prietenii mei. Nu le-am dat detalii clare, dar – și asta sper că nu te va tulbura – sunt foarte conștienți de faptul că Brentmoor te-a tratat incorect. Harry și Bellingham sunt dornici și mai mult decât capabili să-ți găsească sprijin. Cu permisiunea ta, aș vrea să fac tot posibilul ca să-ți reabilitez numele.

Angeline se ridică în picioare și se duse la fereastră. Când trase draperiile, văzu frunze portocalii și maronii răsucindu-se în vânt.

– Aveam de gând să le rog pe mama, pe Margaret și pe Charlotte să mă ajute.

– Cred că și doamna Norcliffe te va ajuta, dar vreau dreptate pentru ce ți-a făcut ție și familiei tale.

– Nu știu dacă e posibil, spuse ea. Pot dezminți câteva lucruri, dar mai mult de o singură persoană m-a văzut cu Brentmoor în grădină.

– Te-a păcălit, și sunt sigur că nu ar surprinde pe nimeni, având în vedere ce reputație are. Voi lăsa asta la alegerea ta, Angeline. Nu trebuie să te hotărăști acum.

Angeline se gândi la felul în care îl manipulasă Brentmoor pe tatăl ei. Se gândi la felul cum o păcălise și o umilise în acea grădină și se gândi la toate minciunile pe care le spusese. Toate aceste lucruri erupseră în sufletul ei.

– Am obosit să mă îngrijorez mereu pentru felul în care aceste lucruri îmi afectează familia. Sunt furioasă pe omul acela pentru ce mi-a făcut, și ceea ce fără îndoială a mai făcut și altor femei.

– Tremuri, observă el.

– Tremur de furie. Cum a îndrăznit să-mi rănească familia și pe mine? Vreau să-l văd în genunchi.

– Consideră-l un fapt rezolvat, Angeline. Îți promit, îl vei vedea efectiv adus în genunchi.

Două zile mai târziu

Toată lumea se adunase pentru o plimbare. Bianca îi pusese o lesă lui Hercules. Angeline se aplecă peste cățel și spuse:

– Șezi.

Hercules îi linse mâna.

Marchizul trecu pe acolo și pufni.

Colin râse, și atunci se auzi o bătaie la ușă. Se duse către foaier și îl văzu pe Ames plătind omul care adusese poșta. După ce major-domul închise ușa, se uită la adrese și întinse plicurile către Colin.

– Milord, aveți două scrisori urgente de la Londra.

Colin bănuia cine le scrisese, dar nu putea spune nimic în fața celorlalți. Schimbă o privire lungă cu tatăl lui, apoi spuse:

– Porniți, vă rog, înainte la plimbare. Voi veni și eu după ce termin cu această chestiune de afaceri.

Făcu o plecăciune și se grăbi în sus pe scări.

Colin scrâșni din dinți. Trebuia să fie puternic pentru Angeline, chiar dacă va fi nevoit să citească zvonuri false și dezgustătoare despre ea. Mai bine să le citească el decât ea. Dar trebuia și să adune cât mai mulți oameni care să-i ateste caracterul bun. Era un proiect dificil, dar își jurase să-i reabiliteze numele, dacă era câtuși de puțin posibil.

Dragă Colin,

Nu vei crede niciodată ce minciuni răspândește acum Brentmoor. N-am zis nimic la club până când voi putea să mă consult cu tine. Bineînțeles că îmi doresc ca în primul rând să ascult de dorințele doamnei. Vreau și să previn înțepirea flăcărilor, dar întoarcerea lui Brentmoor a pus gaz pe foc. Cheltuie bani în stângă și-n dreapta, acum că a moștenit ceva proprietate. În plus, se înecă în băuturi tari și pretinde că Lady Angeline a răspândit minciuni despre el! Susține că ea rupsesse deja logodna pe când a fost descoperit cu Lady Cunningham la balul acela. Mai mult încă, se pare că spune tuturor că a fost ideea lui Lady A. să meargă în acele grădini pe întuneric. Poți să crezi așa ceva? Omul acesta aproape că sugerează că ea l-a sedus pe el!

– Doamne sfinte, murmură Colin. O să-l omor pe ticălos. Trase aer adânc în piept și continuă scrisoarea lui Harry.

Sună ridicol, de fapt, dar o descrie ca pe o nerușinată fără nici un fel de inhibiții.

Principalele două probleme, pe lângă nemernic în sine, este că poveștile se răspândesc ca un foc scăpat de sub control în fițuicile de scandal și în cluburi, pentru că și alți bărbați l-au văzut pe Brentmoor cu mâinile pe ea într-o grădină slab luminată.

Iartă-mă că sunt așa de direct, dar nu vreau să aflu asta ca pe o surpriză la un moment nepotrivit.

Colin trebui să facă o scurtă pauză. Știa că ticălosul o păcălise și o expusese intenționat, dar tot era dificil să citească despre asta. Strânse din dinți și continuă.

Fără îndoială așa a plănuit el și probabil are perversitatea dezgustătoare de a se expune cu orice femeie care-i cade în plasa. Multă lume este dezgustată de Brentmoor, dar ezită să-l denunțe public pentru că nu vor să fie implicați.

Cu toate astea, după cum a zis mama, oricine are o conștiință își va acorda sprijinul pentru cauză când partea vătămată e o doamnă atât de nedreptățită. Pentru a curăța numele lui Lady A., va fi necesar să adunăm cât mai mulți gentlemen și lady care să fie dispuși să o susțină pe ea și pe familia ei. Nu pot să te asigur că planul să-i îndreptăm reputația va funcționa, dar sunt convins că merită efortul să încercăm. Bellingham este și el gata. Influența lui va conta enorm. Trimite vorbă când intenționezi să vii la Londra.

P.S. Dacă te ajută la ceva, mama sugerează că o căsătorie cu un gentleman bogat și cu un titlu bun ar rezolva problema, dar știi și tu că femeile întotdeauna se gândesc că o căsătorie reprezintă soluția oricărei probleme din viață.

Colin expiră brusc. Acum știa că era mai rău decât se așteptase, dar era hotărât să-i repare onoarea și să o răzbune, aducându-l pe Brentmoor în genunchi.

Deschise următoarea scrisoare, care era considerabil mai scurtă și mai la obiect. Colin ar fi recunoscut stilul lui Bellingham oriunde.

Colin,

Ca să ți-o spun pe șleau, Brentmoor nu e cu nimic mai bun decât un șobolan de canal. Mă înfurie faptul că o lady inocentă a fost mânjită de cei care ar fi trebuit să cunoască mai bine

circumstanțele. Pentru moment, e necesar să ne concentrăm să schimbăm opinia publică în favoarea lui Lady A.

Vreau să fiu de față în ziua când îi învinețești ochii și-i spargi nasul lui Brentmoor. Harry mi-a spus detaliile despre cum s-a întâmplat. Sunt uluit să aflu că Wycoff s-a lăsat păcălit de minciunile lui Brentmoor, dar înțeleg că ticălosul este un șarpe charismatic și a jumulit mai mulți bărbați de bani cu poveștile lui despre un tată abuziv. A cerut bani și de la tații altor tinere lady cu care s-a încurcat, și majoritatea l-au plătit ca să evite pătarea reputației ficelor lor. Am investigat activitățile individului și am aflat că a făcut mai multe victime. Evident este pentru binele întregii societăți ca acest om să fie expus cu schemele lui diabolice. Poți conta pe sprijinul meu. Te asigur că ai mulți prieteni și cunoștințe care vor fi de partea lui Lady A.

P.S. Laura sugerează să te însori cu Lady A. cât mai repede și spune că vei fi mult mai fericit odată ce vei fi un om însurat. Iartă-mă că includ aici opiniile ei, dar a insistat. Laura așteaptă din nou un copil și drept să spun nu e întotdeauna rațională. Am descoperit că cel mai bine e pur și simplu să fiu de acord cu ea.

Colin se socotea un om norocos să aibă prieteni atât de loiali. Pufni amintindu-și reacția oripilată a lui Angeline la felul cum se întâlniseră el și Harry cu Bellingham. Se distraseră foarte bine la White primăvara trecută.

Auzi o bătaie la ușă. Colin răspunse și fu foarte surprins să-și vadă tatăl.

– Intră.

– Mulțumesc. Văd că ai citit scrisori.

– Ai nevoie de ceva, tată?

– Nu, dar sunt destul de sigur că prietenii tăi ți-au scris vești despre Brentmoor și sfaturi despre Lady Angeline.

Colin oftă.

– Ia loc.

– Expresia ta mă face să cred că este chiar mult mai rău decât ai crezut.

– Citește scrisorile. Vei vedea detaliile. Te avertizez, este rău de tot.

Tatăl său își scoase ochelarii din buzunarul interior al hainei și citi amândouă scrisorile fără comentariu.

– Nu e o surpriză că au mai fost și alte victime. Evident, Brentmoor urmărește să câștige simpatia celorlalți și apoi să profite de ei la momentul oportun.

– Trebuie oprit, zise Colin. Nici o lady n-ar trebui tratată într-o manieră atât de revoltătoare.

– Sunt de acord, spuse marchizul. Când te întorci la Londra?

– Voi sta până când Wycoff și familia lui pleacă.

Marchizul ridică din sprâncene.

– Asta chiar e surprinzător. Mă gândeam că asta va fi scuza perfectă să pleci urgent și să te azvârli înapoi în viața Londrei. Eram sigur că nu vei putea rezista atracției actrițelor, femeilor ușoare și tavernelor cu jocuri de noroc.

Colin zâmbi ușor.

– Am motivele mele să stau.

– Angeline? întrebă marchizul.

– Ea mi-a pus la dispoziție experiența ei și mi-a susținut mereu dorința de a dobândi Sommerall.

– Înțeleg, zise marchizul. Dacă ai nevoie de orice, nu ezita să-mi ceri. Oh, apropo, n-am putut evita să observ că toate aceste lady te-au sfătuit să te însori cu Lady Angeline. Mi s-a părut destul de amuzant, având în vedere cât de învrăbiți ați fost voi doi mereu unul împotriva celuilalt.

Colin nu spuse nimic. Dacă se însura cu ea, Angeline va putea să participe la câteva dintre evenimentele din înalta societate, dar nu era de ajuns. Mai rău încă, Angeline declarase limpede că nu voia să se mărite cu el. Colin avea de gând să-i schimbe opinia, dar prima dată trebuia să-și reia locul ei de drept ca Lady Angeline și apoi, cu voia lui Dumnezeu, va consimți să se mărite cu el și să devină Lady Ravenshire. Dacă era cu adevărat norocos, va avea parte de multe spectacole private oferite de faimoasa curtezană în budoar. Ideea căsătoriei devenea din ce în ce mai atrăgătoare pe zi ce trecea.

– Îmi pare rău pentru Sommerall, zise marchizul. Mi-am frământat creierii încercând să găsesc o modalitate să refuz să i-o vând lui Faraday, dar încă nu mi-a venit în minte nici o soluție onorabilă.

– Îți mulțumesc c-ai încercat, spuse Colin. Iau vina asupra mea. Am considerat mereu că e de la sine înțeles că Sommerall va fi a mea. Ar fi putut fi a mea deja de ani dacă aș fi făcut eforturi să arăt că o merit, dar n-am făcut-o. E o lecție pe care n-o voi uita curând.

Marchizul deschise ușa și apoi se uită înapoi la el.

– Fiule, sunt mândru de tine.

– Mulțumesc, tată.

Colin oftă. Sommerall nu va fi niciodată a lui. La lumina zilei, logodna secretă părea o chestiune foarte rece. La momentul când o sugerase, amândoi erau destul de disperați să accepte acest plan nesăbuit. Dar se atașase de Sommerall și-i părea rău că încercarea lui de a obține proprietatea nu reușise. O pierduse pentru totdeauna, dar va păstra pentru tot restul vieții amintirea faptului că acolo făcuse dragoste cu Angeline în acea noapte furtunoasă. Angeline era o femeie incredibilă, și Colin n-avea nici cea mai mică intenție s-o lase să-i scape. Avea o inimă mare și mereu o replică isteată.

Colin voia să-i reabiliteze numele în întregime, dar părea un proiect destul de dificil. Nu avea iluzii despre dificultățile pe care le înfrunta, dar știa cât de mult ar însemna pentru ea să participe la debutul surorii ei. Poate că cel puțin va putea participa discret, cu susținere din partea unui grup de prieteni adevărați.

Ar trebui să fie în poziția în care să poată să-și aleagă soțul și nu să trebuiască să se mulțumească doar cu o căsătorie aranjată, dar era complicat. Colin nu voia s-o piardă, dar se temea să nu fie deja prea târziu. S-ar putea să fie nevoit să facă ceva drastic, deși nu era sigur ce anume. Angeline merita o nuntă cum se cuvine, și Dumnezeu știa că el va fi gata să se așeze la casa lui după ce-și va fi folosit pumnii pe Brentmoor.

Duminică dimineată

Colin își rearanjă lavaliera de la gât și își vârî capul în biroul tatălui său.

– O, ce bine, nu lucrezi.

– Această e o altă ocazie specială? întrebă marchizul. Este ora șapte dimineața. Mă așteptam să fii în pat după o noapte întreagă de dezmăț.

– Din păcate e o criză de dezmățuri aici la țară, așa că va trebui să mă mulțumesc cu biserica.

– Dumnezeu să ne ajute.

– Pot să intru?

Marchizul îl privi pe deasupra ochelarilor.

– Da, desigur. Ia loc.

Colin se trânti în fotoliu.

– Margaret e chiar așa de strictă în legătură cu sabatul?

– Oh, da. Hai să-ți dau un pont despre femei, din moment ce se pare că mamele și soțiile prietenilor tăi te îndeamnă să te arunci în bucuriile matrimoniale. Niciodată să nu minți o femeie. Pot să-ți adulmece minciuna de la cincizeci de pași.

– Deci, Margaret te-a prins când *nu* ai lucrat?

– Întotdeauna am știut eu că ești băiat isteț. La ce te gândești, fiule?

Colin își dresă glasul.

– Ei bine, la două lucruri.

– Începe cu primul, zise marchizul.

– Mă gândeam să-mi caut o proprietate în vecinătate.

Marchizul își puse o mână căuș la ureche.

– Repetă asta te rog înainte să cad de pe scaun.

– M-ai auzit. Mă întrebam dacă ai niște recomandări pentru mine.

Marchizul își puse pana de scris deoparte și-și împreună mâinile pe masă.

– Nu te simți bine?

– Ba da, râse Colin.

Marchizul scoase un monoclu din buzunar și se uită la fiul lui.

– Hmm. Nu văd pete roșii sau obraji înfierbântați de febră.

Dar ceva îmi spune că suferi de o boală cunoscută multor tineri. Nu cumva ești îndrăgostit?

Colin simți că roșește până la urechi.

– N-am cerut-o... nu cum se cade.

Marchizul puse monoclu pe masă.

– Vreau să aud povestea?

Colin scutură din cap.

– Sigur nu.

– Ai de gând să o ceri cum se cuvine de soție pe Lady Angeline?

– Da, dar m-a refuzat.

– Ai făcut-o de oaie, presupun.

Colin încuviință.

– Cât de dispus crezi că ar fi Wycoff să accepte?

– Păi, s-ar putea să încerce să te împuște, dar e un țințaș mult mai slab ca mine. Așa că ai șanse mari să nu te nimerească.

– Ah, m-am liniștit atunci, spuse Colin.

Marchizul oftă.

– Cred că întrebarea cea mai importantă este dacă Lady Angeline e dispusă să-ți accepte cererea. Știu că în ultima vreme voi doi ați fost mereu împreună, dar amândoi știm că a trecut printr-o perioadă foarte grea. N-am nici o îndoială că își va reveni și va fi din nou în elita societății. Dar căsătoria și participarea la sezonul londonez ar putea să fie prea mult pentru ea deodată. Nu știu. Margaret și ducesa v-ar duce pe amândoi la altar imediat. Însă tu o cunoști pe Lady Angeline mai bine ca oricine, și cred că sunteți amândoi deosebit de norocoși că ați avut ocazia să vă cunoașteți cu adevărat înainte de căsătorie.

– Acesta a fost scopul, grăi el. Ea a sugerat asta.

– O iubești?

Colin înghiți în sec.

– Foarte mult.

– Și?

– Ne-am ciondănit de câteva ori, dar, spre meritul nostru, ne-am împăcat suficient de bine.

– Ah, da, împăcarea. Marchizul se ridică, înconjură biroul și-l bătu pe Colin pe umăr. Nu pot să-mi imaginez o soție mai bună pentru tine, fiule. Fără îndoială voi doi veți avea multe certuri, vă veți împăca frecvent și-mi veți prezenta primul nepot în nouă luni.

Colin râse.

– Mulțumesc, tată.

– Plănuiești să mergi la Londra săptămâna viitoare?

- Da.
- Prietenii tăi sunt pregătiți și planul e solid?
- Da, totul e în ordine.
- Fiule, țin foarte mult la tine, deși nu sunt sigur de ce.
- Colin râse.

- Îți voi da un mic sfat. Bate-l pe nenorocitul acela ca pe hoții de cai, dar nu-l omorî. Nu merită să ai sângele lui mizerabil pe mâini. Când totul se va termina, aranjează să fie luat cu arcanul ca marinar de rând. O să-și dorească să fi murit, și asta va fi o pedeapsă suficientă.

Colin încuviință.

- Mulțumesc, tată.

- Ia toate precauțiile posibile, fiule. Ai o tânără frumoasă care-ți va aștepta sosirea cu nerăbdare și îngrijorare și tot așa te voi aștepta și eu. Termină povestea asta urâtă o dată pentru totdeauna. Apoi vom sărbători la întoarcerea ta. Cât timp vei fi în Londra, ai putea să te gândești să obții o licență specială.

Colin încuviință.

- Îți sunt recunoscător pentru toate sfaturile, mai ales că mi-ai reamintit de licența specială. Aș vrea foarte mult să mă însor cu ea la întoarcere.

- Cred c-ar trebui s-o ceri mai întâi, sugerează marchizul.

- Da, în genunchi de data asta.

- Vreau să aud cum a fost cealaltă dată?

Colin clătină din cap.

- Probabil că nu.

- Te iubesc, fiule. Du-te și apără-i onoarea, și apoi vino înapoi acasă teafăr și nevătămat. Eu o să văd ce pot face să-ți găsesc o proprietate.

În acea seară

Marchizul își făcu datoria de vecin și-i invită pe reverendul Quimby și pe soția lui la cină. Doamna Quimby le descriesese tuturor, în excesiv de multe amănunte Harwell, proprietatea baronului Overton. Angeline conversă politicos cu reverendul, dar

era neliniștită. Tatăl ei anunțase că vor mai rămâne o săptămână la Deerfield și nu le dăduse nici o altă explicație. Mai devreme în aceeași zi, tatăl ei, marchizul și Colin se duseseră în birou. Rămăseseră acolo câteva ore întregi. Angeline era foarte îngrijorată. Se temea ca nu cumva Colin să-l provoace pe Brentmoor la un duel. Toată după-amiaza așteptase o ocazie să vorbească măcar o clipă cu Colin, dar ajunsese în salon ca să citească doamnelor în timp ce brodau, fără nici o șansă să poarte o conversație privată cu Colin. Era neliniștită și spera că vor putea să vorbească după cină, pentru că avea nevoie s-o reasigure că nu se va duela.

La terminarea cinei, doamnele se retraseră în salon pentru ceai și brodat. Penny interpretează *Robin Adair* la pian și gemenele cântară din voce. De data asta, Angeline se concentrează asupra brodatului, sperând să evite o „conversație prietenească” cu doamna Quimby.

- Lady Angeline, ați fost deosebit de tăcută astă-seară, observă doamna Quimby.

- Mi-au fost gândurile în altă parte, doamnă Quimby. Iertați-mă. Cum sunteți dumneavoastră și familia?

- Toți suntem bine și fericiți. Reverendul Quimby a primit o scrisoare de la domnul baron Overton acum câteva zile.

- Ah, scrisorile sunt întotdeauna bine-venite.

Angeline schimbă un zâmbet cu Margaret. Era clar că doamna Quimby era gata să se avânte în subiectul ei favorit.

- Bineînțeles, totul prosperă la Harwell House, continuă doamna Quimby. Nu-mi pare rău decât că eu și reverendul am ratat cina de la baronul Overton. Dar am scrisoarea aici. Nu-mi va lua decât o clipă s-o găsesc în săculeț.

Angeline întâlnește privirea resemnată a mamei ei. Speră că nu era decât o singură scrisoare.

- Ah, aici e, spuse doamna Quimby, netezind hârtia. Da, baronul Overton scrie c-a fost încântat să invite oaspeți atât de iluștri care sunt noi în zonă, pe Lord și Lady Brentmoor. Făcu o pauză. Cunoașteți această familie, Lady Angeline?

Angeline ezită pentru o clipă, apoi trase de firul de broderie. Doamna Quimby nu avea de unde să știe că menționarea scrisorii va provoca atâta neplăcere.

Margaret avea darul de a reorienta discuțiile cu oaspeții care încălcau limitele bune-cuviințe.

– Doamnă Quimby, aveți prieteni sau rude în vecinătatea baronului Overton?

– Din păcate, nu. Dacă aș avea, vă asigur c-aș fi extaziată. Gândul că eu și domnul Quimby am putea locui vreodată în apropierea baronului Overton îmi face uneori mare plăcere.

– Ce frumos, murmură Margaret.

Acum că Margaret îi distrăsese atenția doamnei Quimby, Angeline lăsa să-i scape un oftat de ușurare.

– Vom călători acolo la sfârșitul lunii. Sper să fac cunoștință cu Lord și Lady Brentmoor. Am auzit că dânsa e o mare frumusețe, adăugă doamna Quimby. Este adevărat, doamnă ducesă?

– Nu consider că frumusețea e o recomandare pentru formarea relațiilor, zise ducesa. Caracterul este factorul important.

Angeline se gândi că doamna Quimby nu putea rata tonul înghețat al răspunsului ducesei.

– Oh, sigur că da, aprobă doamna Quimby. Dar nu se poate să nu observi o mare frumusețe. M-am întrebat dacă aveți vreo opinie asupra înfățișării ei.

Ducesa își coborî broderia.

– Nu am.

Angeline era sigură că răspunsul scurt al mamei ei o va potoli pe femeie.

– E așa de păcat că Lord Brentmoor și-a pierdut stimatul tată, și bineînțeles durerea lui trebuie să fi fost foarte mare, continuă doamna Quimby. Dar o avere va fi întotdeauna bine-venită, sunt sigură, răsese ea.

Angeline se gândi că femeia era excesiv de vulgară. Margaret își întoarse atenția asupra doamnei Quimby.

– Permiteți-mi să vă mai torn o ceașcă de ceai.

– Ce amabil din partea dumneavoastră, zise ea. Dar nu mi-e sete. Lady Angeline, nu mi-ați spus dacă i-ați întâlnit sau nu pe Lord și Lady Brentmoor?

Din nefericire, soția reverendului nu era genul de femeie care să simtă subtilitățile unei conversații. Încă o dată, Angeline alese să ignore întrebarea.

Margaret se ridică.

– Ducesă, să vă mai aduc încă o ceașcă de ceai.

Angeline observă că buzele mamei ei erau foarte strânse. „Bia-ta mama, cum trebuie să suporte pălăvrăgeala doamnei Quimby despre Brentmoor.”

Doamna Quimby continuă, nestăpânită:

– Lady Angeline, cred că nu mi-ați auzit întrebarea despre Lord și Lady Brentmoor.

Angeline își netezi broderia.

– Doamnă Quimby, persoanele pe care le-ați menționat nu sunt prietenii mei.

– Ah, mă rog, sunt sigură că baronul Overton ar fi încântat să vă facă cunoștință...

Margaret să apropie de doamna Quimby.

– Din nefericire, baronul Overton nu e aici să facă prezentările. Pot să vă ofer o a doua ceașcă de ceai?

– Oh, nu. Mi-e de ajuns, dar vă mulțumesc oricum. Ei bine, sper să aveți șansa să-i întâlniți pe Lord și Lady Brentmoor în timpul sezonului de primăvară de la Londra, Lady Angeline, continuă doamna Quimby.

Margaret se aplecă înainte și atinse brațul doamnei Quimby.

– Mă scuzați, doamnă Quimby. N-ați dori să ne cântați ceva la pian? Sunt sigură că toate vom fi încântate.

Margaret vorbi cu fetele pentru câteva secunde. Toate trei părăsiră salonul, și vocile li se pierdură pe coridor.

Doamna Quimby dădu din gură interminabil despre ce mare onoare era să i se ceară să cânte la pian. Margaret reuși s-o îndemne de cealaltă parte a încăperii și să se așeze pe bancheta pianului. După ce puse partiturile, Margaret se îndepărtă cât de repede posibil. Îi zâmbi doamnei Quimby și se întoarse spre Angeline.

– Îmi pare rău.

Angeline oftă.

– N-are nici o idee că spune lucruri nepotrivite, Margaret.

– Mă doare capul ascultând-o, spuse ducesa. Are niște maniere deplorabile.

– Durerea ta de cap va fi scuza perfectă, murmură Margaret. Voi fi îngrijorată să nu fie contagioasă, iar când vor sosi gentlemanii

îl voi ruga pe Chadwick să poruncească să aducă imediat trăsura să-i ducă acasă.

– Mulțumesc, Margaret, șopti Angeline. Nu vreau ca mama să mai fie nevoită să suporte discuții despre ticălosul acela și soția lui.

– Eu mă îngrijorez pentru tine, Angeline, zise ducesa.

– Sper că gentlemenii sunt prompti, continuă Margaret.

Când doamna Quimby termină, se întoarse.

– Nu cumva dorește vreuna dintre doamne să cânte? Nu vreau să fiu lacomă, râse ea.

– Vă rog, continuați, o încurajă Margaret. Toate ne bucurăm să vă ascultăm.

– E oarbă la sentimentele altora, observă ducesa. Margaret, va trebui să te ocupi de ea. Va provoca probleme, pentru că soțul ei e preot, ceea ce înseamnă că oamenii nu vor putea pur și simplu s-o ignore, ceea ce e imposibil, oricum.

– Am încercat în mod repetat să o domolesc, zise Margaret.

– Ești prea blândă, grăi ducesa. O femeie cu firea ei nu înțelege decât adevărul dur. Vezi cum ignoră sugestiile, în afară de a se da în spectacol la pian.

Când gentlemenii se întoarseră în salon, Angeline prinse privirea lui Colin. Acesta o însoți până la bancheta din fața geamului.

– Pari supărată, murmură el.

– Doamna Quimby nu-și dă seama de nimic. Îți voi povesti în curând. Margaret vorbește acum cu tatăl tău.

– Oh, Doamne, exclamă ducesa. Nu mă simt prea bine.

Doamna Quimby se opri din cântat.

– Vai de mine. Poate încă o ceașcă de ceai vă va ajuta.

Margaret se grăbi să se apropie de ducesa.

– Oh, Dumnezeule, ce palidă pari. Sper că nu e ceva molipsitor. Chadwick, te rog poruncește să aducă trăsura.

Marchizul păru puțin uluit, până când Margaret zise:

– Chadwick, te rog nu întârzia. Nu se poate să lăsăm ca doamna Quimby și domnul reverend Quimby să rămână aici dacă e o posibilă boală molipsitoare.

– Ah, spuse marchizul, ridicându-și bărbia. Sunt de acord. Nu putem să-i expunem pe reverend și pe doamna Quimby. O să sun să vină Ames să aranjeze lucrurile.

– Sunt sigură că nu e nimic, interveni doamna Quimby, întorcându-se spre soțul ei. Nu ești de acord?

Margaret o luă pe doamna Quimby de braț.

– Nu m-aș ierta niciodată dacă v-ați îmbolnăvi, fie dumneavoastră, fie domnul Quimby. De fapt, e destul de rece afară în seara asta, dar sunt niște păaturi de lână în trăsura, și vă veți simți confortabil pe drum.

Trecu aproape o jumătate de oră până când Margaret cu marchizul se înapoiară în salon.

– Femeia aceea nu se mai oprește din vorbit, comentă marchizul. Nu pot să-l ignor pur și simplu pe reverend, dar nu pot s-o suport pe nevastă-sa.

– Nu are nici o fărâmbă de subtilitate, adăugă Margaret. Fii bucuros că n-ai fost aici, Chadwick. Am avut parte de un spectacol extrem de supărător din partea doamnei Quimby.

După ce Margaret descrie evenimentele, marchizul gemu.

– Femeia asta este complet inconștientă de sentimentele celorlalți.

– Chadwick, trebuie făcut ceva, zise Margaret.

– Oh, nu, replică marchizul. Eu nu mă bag în băltoaca asta de noroi.

Angeline se lăsă moale pe canapea.

– E insuportabilă. Urăsc gândul s-o jignesc, dar se pare că nimeni niciodată nu i-a spus că este necuviincios să pălăvrăgească așa.

– Mă îndoiesc foarte tare că se va schimba prea mult la vârsta ei, spuse Colin. Tată, îți sugerez să-i inviți doar la ceai.

– Există un precedent, spuse marchizul. Nu mai pot fi evitați acum.

– Lord Chadwick, interveni Angeline. Poate ați putea să-i sugerați reverendului să includă niște exemple în slujba sa despre cum învățăm mai mult ascultând decât vorbind. Și apoi când vin în vizită reverendul și doamna Quimby, puteți să spuneți cât de minunată a fost slujba aceea și cum el și doamna Quimby sunt

niște exemple în acest sens. De fiecare dată când doamna Quimby începe să pălăvrăgească, reamintiți subiectul slujbei dumneavoastră favorite.

– O idee excelentă, Angeline, aprobă Margaret.

Ochii marchizului scipiră.

– E o idee isteată, Lady Angeline. Ei bine, eu mă duc la culcare, anunță marchizul. A fost o zi lungă.

Toată lumea fu de acord și, în curând, Angeline și Colin rămăseră singuri.

– Dacă n-aș ști că nu se poate să fie așa, aș crede că au plănuisit asta, spuse Angeline.

Colin îi cuprinse obrazii în mâini.

– Îmi pare rău pentru o seară atât de neplăcută.

– Am trecut peste ea, îl liniști ea.

Colin o sărută cu blândețe.

– Am niște afaceri la Londra, și voi pleca mâine.

Angeline își puse capul pe umărul lui.

– Plănuiești să-l înfrunți.

– Trebuie făcut ceva, zise Colin.

Angeline se temea că-l va pierde.

– Poate că nici măcar nu va fi acolo, murmură ea.

– Bellingham a trimis vorbă. Îl atrage el în capcană.

– Oh, Doamne.

Colin își puse brațele în jurul ei.

– N-ai motive să te îngrijorezi, spuse el. Totul este aranjat.

– Și dacă nu merge bine ceva?

– Nu va fi așa, răspunse el.

– Nu, Colin. Nu merită să-ți riști viața. Știi ce-ar însemna pentru mine dacă ți se întâmplă ceva?

– Știu că e greu, Angeline, dar îți promit că totul va fi foarte bine cât de curând. Nu-mi voi risca viața. La urma urmei, sunt singurul moștenitor al tatei și vreau să trăiesc. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le împărtășesc cu tine. Când mă întorc, mă voi aștepta să primesc sărutări de la tine.

– Te rog, ai grijă. N-aș putea suporta să te pierd.

– Totul va fi bine, șopti el. Îți promit.

Angeline se uită la el.

– Aș vrea să nu pleci.

– Știu, dar nu voi putea să am liniște până nu-l voi face să plătească pentru ceea ce-a făcut. Când totul va fi gata, mă voi întoarce la tine și îmi voi cere săruturile.

În ziua de după plecarea lui Colin, ducele îi ceru lui Angeline să se întâlnească după micul dejun în biroul marchizului. Stomacul lui Angeline se strânse. Îi fusese atât de dor de tatăl ei și nu știa la ce să se aștepte din partea lui. Nu vorbise cu căldură cu ea decât o singură dată, la Sommerall, și o ignorase în mare măsură după aceea. Trase aer adânc în piept, își ridică bărbia și intră în birou.

Tatăl ei se ridică în picioare și-i făcu o plecăciune foarte formală.

– Angeline, cel mai bun prieten al meu din lume m-a muștruluit. Sunt de două ori rușinat că ți-am greșit.

– *Papa?* Ochii lui înroșiți o alarmară. Ești bolnav?

– Nu, dar mă disprețuiesc că te-am dezamăgit. Ar fi trebuit să-l arunc imediat afară din casa noastră pe nemernicul acela. Eu l-am lăsat să intre și nici măcar n-am putut să te privesc în ochi pentru că ți-am greșit. Dacă aș fi fost un tată mai bun, n-ar fi putut niciodată să-mi rănească fetița.

Angeline îi alergă în brațe.

– Oh, *papa*, ne-a păcălit pe amândoi. N-am știut până a fost prea târziu.

– Nu pot să schimb ce-am făcut, dar te implor să mă ierți.

– Te iubesc, *papa*, zise ea.

Oh, cât de dor îi fusese de el.

– Mi-e rușine și că am dat impresia că o favorizez mai mult pe Penny. N-am vrut să fac asta. Pur și simplu am considerat că am o responsabilitate față de ea. S-a simțit atât de singură după ce tu și mama ta ați plecat la Paris. Dacă n-ar fi fost sora ta mai mică, cred că-aș fi înnebunit. Mi-a fost atât de dor de voi.

– Vom fi din nou o familie întreagă, *papa*.

– Sunt atâtea lucruri ce trebuie reparate, zise el. Dar mi-ar plăcea atât de mult să joc șah cu tine din nou, Angeline.

– Mulțumesc, *papa*. Ți-aș fi recunoscătoare pentru că-mi distragi atenția. Sunt foarte îngrijorată pentru Colin.

– Se va întoarce teafăr și nevătămat, o asigură ducele. Am informații precise că dorește să se întâlnească neapărat cu cineva de îndată ce chestiunea asta e terminată.

Angeline își îmbrățișă tatăl.

– M-ai făcut foarte fericită.

– Ei, acum să jucăm?

Angeline îl luă de braț.

– Am de gând să te bat măr.

– Nu-ți voi da nici o șansă, fiica mea, dar poți să încerci.

Capitolul 16

Londra

Colin intră în clubul White exact la miezul nopții. Știa cine îl aștepta acolo, căci totul fusese aranjat dinainte. Inima îi bătea ceva mai tare decât de obicei, dar își salută cunoștințele pe care le întâlnește traversând clubul. Mulți priveau, fiind recrutați în cercul de apropiați. Un individ care se pretindea onorabil întina respectabilitatea clubului. Omul acela va fi expus public și pedepsit sever pentru crimele înfăptuite împotriva sexului frumos.

Brentmoor luă între degete puțin tutun, destul de delicat, și i-l oferă lui Bellingham, care-i făcu un semn de refuz. Brentmoor nu avea habar că treizeci de bărbați aveau pregătite birjele afară și plănuiseră o călătorie pentru el.

Brentmoor bău trei sticle de vin de Madeira, iar Colin se gândi că individul va regreta asta în zori. Fără știrea lui Brentmoor, bărbații care stăteau acum cu el îi pregătiseră o cursă. După două ore, Colin îl invită pe Brentmoor la o petrecere privată. Nemerul acceptă și ezită doar când ieși din club și văzu șirul de birje ce așteptau.

Brentmoor se răsuci pe loc și încercă să scape, dar Bellingham îl prinse de brațe și i le legă cu duritate la spate, în timp ce Harry

îi puse ticălosului un căluș în gură. Colin făcu un pas înainte, își dădu jos mânușa și-l plesni cu ea peste față.

– Înainte să se termine ziua de azi, vei implora milă, dar nu vei căpăta nici o fărâmbă.

Colin aruncă o pungă grea vizitiului, o mită ca să-și țină gura. Harry și Bell urcară în birjă, și Colin îl împinse pe Brentmoor pe podeau. Urcă și Colin, bătut de două ori în acoperiș, și vizitiul porni. Colin se uită în spatele vehiculului și văzu celelalte birje pornind și ele, una după alta. Destinația era Wimbledon Common, un loc de dueluri.

Brentmoor se zbătu și gemu când birja trecu peste o groapă.

– Asta nu e decât o avanpremieră a ceea ce ți-am pregătit, anunță Colin.

Când ajunseră în câmp, servitorii se postară pe margini cu felinare. Colin îl azvârli pe Brentmoor pe jos, unde acesta se zvârcoli ca un câine slinos. Sosiră și celelalte birje, și gentlemanii coborâră. Formară un șir, și unul câte unul îl scuipară în față.

Colin stătea la un pas distanță și vedea expresia ucigătoare din ochii lui Brentmoor. Apoi își ridică vocea, ca să-l audă toți:

– Brentmoor, nu meriți titlul de gentleman. Ai murdărit cu prezența ta cluburile și balurile. Mai grav, ai făcut rău unor femei nevinovate. Astăzi, ești judecat de semenii tăi ca nevrednic de a fi bărbat.

Colin își scoase haina și lavaliera și le înmână unui servitor.

– Ai făcut rău la cel puțin șase femei nevinovate, pe două dintre ele le-ai lăsat însărcinate și le-ai abandonat. Ești o viperă, dar astăzi îți vei primi pedeapsa și sentința te așteaptă, dar mai întâi, am o chestiune personală de reglat. Dezleagă-l și scoate-i călușul, strigă Colin.

Se duse cu pași mari către centrul câmpului, și Brentmoor veni din partea cealaltă.

– Să te ia dracu'! exclamă Brentmoor. N-am nici o treabă cu tine, Ravenshire.

– Nu sunt de acord, strigă Colin cu vocea limpede. Ești un laș, un mincinos și un ticălos.

– Acuzațiile tale n-au nici o bază, strigă Brentmoor, apropiindu-se de el.

– Nu ești bărbat! Ești un porc ordinar care profită de femei.
– Numește femeia, Ravenshire. Fără îndoială c-ai rostogolit-o deja în fân.

Furia turbată îl copleși pe Colin care ajunsese lângă Brentmoor pe câmp. Primul pumn răsună cu un trosnet și din nasul lui Brentmoor începu să curgă sânge. Nemernicul se ridică și nimeri și el cu o lovitură urechea lui Colin, făcându-l să amețească, dar Colin refuză să lase asta să-l oprească. Îi trase un pumn lui Brentmoor în gură, îi învineți amândoi ochii și când lașul căzu în genunchi, Colin îi dădu un șut între picioare. Brentmoor gemu și se rostogoli pe iarbă.

Colin rămase în picioare deasupra lui.

– Legați-l și puneți-i călușul.

Harry îi legă mâinile și picioarele, iar Bell îi puse călușul. Apoi Colin îl smuci pe Brentmoor în picioare și-l îmbrânci până îl aruncă pe podeaua birjei.

– Gentlemen, ne vedem la docuri.

Colin se apropie de vizitiu cu o a doua pungă.

– Încotro, domnu'? întrebă vizitiul.

– La docuri, răspunse Colin și se urcă în trăsură. Bătu în acoperișul birjei și zâmbi. Ah, mai este o destinație, Brentmoor, destinația ta finală cu noi.

Brentmoor se uită la el cu o furie criminală, dar Colin știa că în curând bravada lui se va transforma în tremur de frică.

Sosiră și celelalte birje, și gentlemanii coborâră să fie martori. Colin îl trase pe Brentmoor din birjă, îi dezlegă călușul și ridică din nou glasul.

– Brentmoor, ești judecat de semenii tăi ca nevrednic de a fi bărbat.

Brentmoor căzu în genunchi.

– Te implor, ai milă.

– Nu o meriți, spuse Colin. Ai fost judecat și acum îți vei primi pedeapsa. La câțiva metri de aici e centrul unde sunt luați cu arca-nul marinarii. Te așteaptă cu brațele deschise. Îmi imaginez că se vor distra de minune cu un băiat chipeș așa ca tine.

Ochii lui Brentmoor se umplură de groază.

– Nu, te rog, Doamne sfinte, nu.

Când ceata de zdrahoni de la centrul militar veniră să-l tragă de acolo pe Brentmoor, Colin își puse pălăria pe cap și zise:

– Cu complimente de la Lady Angeline Brenham.

Deerfield Park

Angeline era în salon citind, în timp ce mama ei, Margaret, Penny și gemenele brodau. *Rațiune și simțire* se dovedea antidotul perfect pentru o zi cețoasă și cenușie. Pentru Angeline, era o evadare temporară de la temerile ei cele mai rele. Nu putea avea liniște până când Colin nu se întorcea acasă.

Penny stătea pe marginea scaunului ei.

– Angeline, ard de nerăbdare să aflu ce s-a întâmplat între Willoughby și Marianne.

Angeline zâmbi.

– Data trecută am rămas la momentul când colonelul Brandon se interesa de starea lui Marianne. Colonelul dezvăluie că știe despre Willoughby. „Lăsase fata ale cărei tinerețe și inocență le răpise...”

Bianca scoase un sunet de revoltă.

– Oh, ce diavol.

– E șocant, spuse Bernadette.

– Fetelor, lăsați-o pe Angeline să continue, interveni Margaret.

Angeline zâmbi.

– „O părăsise, promițându-i că se va întoarce; dar nu se întoarce, nici nu-i scrise, să-i ușureze îndoilele.”

– E un om foarte rău, comentă Penny. Marianne e norocoasă că a scăpat de el.

O voce masculină profundă spuse:

– Într-adevăr, așa e.

Toată lumea se ridică. Angeline voia să alerge direct în brațele lui Colin, dar trebuia să fie un exemplu bun pentru fete.

– Ești bine? întrebă ea.

– Foarte bine, răspunse el. Și bucuros să fiu acasă.

– Fetelor, hai să mergem în camera de muzică, le îndemnă Margaret. Eu și ducesa dorim să auzim cum ați progresat la pian.

– Într-adevăr, vi se va cere să dați un concert, adăugă ducesa. Exersarea cu regularitate vă va ajuta să domoliți orice neliniște ați putea simți în public, și alții vor remarca talentul vostru deosebit.

După ce fetele pleacă, Colin traversă camera și îi luă mâinile într-ale lui.

– Îmi pare rău de întârziere, dar am avut un ultim lucru de făcut. Ochii ei erau plini de lacrimi. De ce plângi? zise el, scoțându-și batista să-i ștergă ochii.

– Sunt așa de ușurată că nu ești rănit.

Colin o luă în brațe.

– Nu mi-a plăcut să fiu departe de tine.

– Mi-a fost dor de tine.

– Mă doare urechea un pic, spuse el.

Angeline o atinse ușor.

– Ce s-a întâmplat?

– A reușit să dea și el un pumn, dar vei fi bucuroasă să afli că a dispărut pentru totdeauna. Nu se va mai întoarce. Chiar și dacă ar reuși să se întoarcă, numele lui este pătat. A fost mult mai rău decât știai tu. A sedus și a abandonat mai multe doamne. Angeline gemu. Tu ai scăpat de ce-a fost mai rău, pentru că ai fost prea puternică să-i cazi în capcană.

– Oh, ce groaznic pentru acele biete femei.

– Sunt probabil și altele de care nu știm nimic, dar m-am gândit că ai vrea să afli că aproximativ treizeci de bărbați au fost de față ca martori la comportamentul lui dezgustător față de tine și de celelalte doamne și de familiile lor.

– Am fost speriată, dar ai făcut ce trebuia.

– Acum nu mai poate răni alte femei, zise Colin. De asemenea, poate te interesează să afli că fosta Lady Cunningham, cunoscută acum ca Lady Brentmoor, a fugit din țară.

– Presupun că amândoi au căpătat ce-au meritat.

– El sigur da, o asigură Colin. Acum, de-ajuns despre ticăloși. Sunt aici să primesc ce mi se datorează.

Angeline zâmbi.

– Ți-am promis săruturi.

Colin o sărută cu blândețe pe buze.

– Acum mai este încă o chestiune de afaceri, înainte să ne întoarcem la partea mai plăcută. Când eram în Londra, eu și Harry am vizitat-o pe mama lui, doamna Norcliffe. Ea m-a rugat să-ți dau asta.

Angeline rupse pecetea de pe scrisoare. Îi tremurau mâinile.

– Dorește să... dea un bal în onoarea mea, primul din sezon.

– După câte am înțeles eu, dacă ai susținerea doamnei Norcliffe, ești aranjată pe viață, spuse el.

– Trebuie să-i scriu să-i mulțumesc.

– Înainte să plec, mi-am dat seama că voiam să-ți dau un dar, ceea ce-ți dorești foarte mult, și, deși nu e nimic tangibil, numele tău e curat, iar doamna Norcliffe m-a asigurat că vei putea participa la balul de debut al surorii tale.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Oh, nu, te rog, nu plânge.

– Sunt foarte emotivă azi, zise ea. Dar sunt lacrimi de fericire.

Colin îi șterse iar obrazii. Angeline se ridică pe vârfuri și-l îmbrățișă cu putere.

– Știu că asta înseamnă enorm pentru tine.

– Tu însemni enorm pentru mine, zise ea.

Colin îi ridică mâinile și le sărută. Apoi îngenunche într-un picior.

– Nu e prima mea cerere în căsătorie, dar asta sper să fie puțin mai romantică. Angeline clipi cu ochii umeziți. Angeline, te iubesc nespus de mult. Ești unică și amuzantă, și o curtezană imaginară foarte talentată.

Angeline râse.

– Dar nu pot permite altor bărbați imaginari să se bucure de farmecele tale, pentru că le vreau pe toate pentru mine.

Angeline zâmbi.

– Cred că ești suficient de bărbat pentru mine.

– Uf, făcu el, prefăcându-se că-și șterge sudoarea de pe frunte. Nu m-am pregătit dinainte, dar știu ce vreau să spun. Îți voi promite să ucid orice șoricel în pod și să fac dragoste pătimașă, sălbatică cu tine. În primul rând, promit să te iubesc și să am grijă de tine întotdeauna. Te implor să-ți petreci restul vieții cu mine, râzând și iubind. Vrei să te măriți cu mine?

– Da, mă voi mărita cu tine.

– Oh, slavă Domnului!

Angeline râse din nou.

– Ridică-te, caraghiosule. Ți-am promis săruturi la întoarcere.

Colin se ridică și o sărută blând pe buze, iar apoi sărutul se aprinse. Angeline simți în cele din urmă că în sfârșit îl accepta fără rezerve și temeri.

– Te iubesc, Colin.

Colin își lipi fața de a ei.

– Știu. Cine altcineva m-ar apăra în fața tatei?

– Crezi că familiile noastre vor fi surprinse?

– Nu, zise el. Oh, unul dintre motivele pentru care am întârziat e că am trecut pe la arhiepiscop. Ne vom căsători cu licență specială.

– Oh, asta sigur o va impresiona pe doamna Quimby.

Colin se scutură de râs.

– Ar fi mai bine să-i cer permisiunea tatălui tău. Tata m-a asigurat că Wycoff probabil va dori să mă omoare, dar că nu nimește aproape nici o țintă, așa că am șanse să supraviețuiesc.

Ducele se opri în fața ușii.

– Ravenshire, te-ai întors. Ia-ți mâinile de pe fiica mea.

– Tată, ai sosit la fix, spuse ea.

– Wycoff, vreau să mă însor cu fiica dumitale. Vrei să ne dai binecuvântarea?

– Hmm, mormăi Wycoff, uitându-se la fiica lui. Ești sigură că-l vrei? Nu e ca un pește. Nu poți să-l arunci după aceea înapoi în lac.

– Da, *papa*. Sunt sigură că-l vreau.

Ducele își dres glasul.

– Ei bine, atunci aveți binecuvântarea mea.

– Excelent! exclamă Colin, dând mâna cu Wycoff.

Apoi o ridică pe Angeline în brațe, și ea țipă. Evident se auziră imediat pași. Se întoarseră să-și vadă familiile invadând salonul. Toată lumea schimbă îmbrățișări și felicitări. Marchizul porunci să se aducă o sticlă de șampanie și spuse că și fetele aveau voie să guste puțin. Margaret o trase pe Angeline deoparte și-i arătă brățara cu rubine, mărturisind că o câștigase la pariul pe care-l făcuse

cu Chadwick, care aparent se îndoise că Angeline se va căsători cu Colin.

În mijlocul sărbătoririi, gemenele îl puseră pe Hercules în mijlocul salonului. Avea o scrisoare sigilată în gură.

Marchizul ridică de jos cățelul și-l puse la picioarele lui Colin.

– Las-o jos, Hercules! zise el.

Colin se aplecă. Căinele își înfipse dinții în scrisoare și mârâi.

– Las-o jos, Hercules! repetă marchizul.

Căinele chelălăi și scrisoarea căzu cu un mic clinchet metalic.

Colin apucă scrisoarea, rupse pecetea și din ea căzu o cheie. O ridică și se uită la scrisoare.

Fiule,

În sfârșit am găsit o cale. Când orice altceva dă greș, mita de obicei funcționează. Fie ca tu și Angeline să fiți fericiți mereu la Sommerall.

Sunt mândru de tine.

Colin înghiți în sec și i-o arătă și lui Angeline. Când ochii ei se umplură de lacrimi, Colin își puse brațele în jurul ei.

– Doar nu plângi pentru o casă veche? întrebă el.

– Nu, plâng de emoție, pentru că ziua de azi e magică.

Colin se înclină către ea.

– Nu, tu ești, spuse el. Își îndreptă apoi umerii. Tată, mă întrebam în legătură cu familia Faraday.

– Oh, ce anume? întrebă marchizul.

– Au luat mita atât de ușor.

– Le-am făcut o ofertă pe care n-au putut s-o refuze.

– Tată, cine naiba sunt oamenii ăștia, de fapt?

– Actori ambulanți, răspunse el.

Angeline scoase un mic sunet șocat.

– Nu se poate!

Marchizul ridică din umeri.

– Am fost disperat și trebuia să fac ceva. Apropo, Lady Angeline, doamna Faraday, actrița, m-a rugat să vă transmit scuzele ei. Se pare că a crezut că trăiți în păcat cu fiul meu.

– Să fiu al naibii, zise Colin.

– Colin, nu folosim genul ăsta de limbaj în casa asta, spuse Margaret.

– Îmi cer iertare.

Observă că Bianca și Bernadette se luminaseră la față ca niște felinare la Vauxhall. Își dădu seama că tocmai adăugase ceva la vocabularul colorat al gemenelor.

Două săptămâni mai târziu

– Ești emoționată, Angie? întrebă Penny.

– Nu, nu cu adevărat, dar sunt așa de fericită că ai fost de acord să vii cu mine.

– Sunt onorată, zise Penny. Dar îmi va fi dor de tine, Angie.

– Știi că poți veni oricând să ne vizitezi. Gemenele sunt în apropiere. Și partea cea mai bună e că primăvara asta îți vei face debutul, și toată lumea va fi prezentă.

„Inclusiv eu, și totul datorită lui Colin.”

Marie îi termină de aranjat părul.

– Arătați minunat, milady.

– Mulțumesc, Marie.

Mama ei intră în cameră.

– Încă nu ești îmbrăcată.

– Mamă, Angie a insistat să mă îmbrac eu mai întâi, spuse Penny.

– Întotdeauna ți-ai iubit sora, Angeline.

– Cine ar putea să n-o iubească pe Penelope?

– Milady, să vă îmbrăcăm? întrebă Marie.

Se auzi o bătaie în ușă. Margaret își iți capul prin ușa între-deschisă.

– Putem să intrăm?

– Desigur, zise Angeline.

Gemenele se așezară pe pat și priviră cum Marie strânse șireturile corsetului și le netezi peste cămășuță. Apoi Angeline intră în rochia albă atât de frumoasă, cu metri întregi de dantelă și trandafirași pe trenă. Mama ei îi puse la gât propriul ei colier de perle. Angeline își încălță apoi pantofii.

– Ei bine?

Mama ei o îmbrățișă cu grijă.

– Sunt așa de fericită pentru tine. Nici o femeie nu merită să fie fericită mai mult ca tine.

– Îți mulțumesc, mamă.

Se auzi o nouă bătaie în ușă. Margaret deschise ușa. Ducele era în prag.

– A sosit timpul, fiica mea.

Angeline își luă tatăl de braț. Acesta o escortă pe scări, și până afară, la caleașcă. Mama ei și Penny îi urmară. Porniră apoi, și Angeline trase aer în piept.

– Oh, Doamne, simt că am fluturi în stomac.

– Asta e normal, zise mama ei.

Ducele se uită la Angeline.

– Întotdeauna ai fost frumoasă, dar astăzi ești mai frumoasă ca oricând.

Caleașca ajunsese curând. Mâinile lui Angeline tremurau puțin când tatăl ei o conduse la altar. Prietenul lui Colin, Harry, îl înghionti ușor, și Colin se răsuci s-o privească. Angeline știu atunci că niciodată nu va uita expresia de dragoste din ochii lui.

În cele din urmă, Angeline stătea alături de el. Sora ei mai mică ținea buchetul de mireasă, și Harry îi făcu cu ochiul lui Colin.

Cuvintele familiare ale ceremoniei se revărsară asupra lui Colin. Nu cu mult timp în urmă, viața lui păruse atât de lipsită de scop, dar stând aici, în biserică, alături de femeia care avea să fie soția lui din acea zi înainte, știa că toate lucrurile aveau un rost. Chiar și înainte de a depune jurămintele de căsătorie, își jurase că întotdeauna o va trata cu respect și că îi va spune că o iubește în fiecare zi a vieții lor împreună.

Apoi sosi vremea să repete jurămintele. Îi strecură inelul pe deget și o privi în ochi.

– Cu acest inel, mă căsătoresc cu tine, cu trupul meu te voi adora, și toate bunurile mele lumești cu tine le voi împărtași.

Reverendul Quimby spuse:

– Pentru că atât Angeline, cât și Colin au consimțit împreună să se unească în sfânta căsătorie în fața lui Dumnezeu și a acestei

adunări, și-au jurat unul altuia credință și și-au declarat intenția lor făcând schimb de inele și unindu-și mâinile: îi declar soț și soție, în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, amin.

Deerfield

Masa cu ocazia nunții fu plină de veselie. Angeline mănca foarte puțin pentru că simțea încă fluturi în stomac, Colin în schimb mănca două felii de tort. Bellingham și soția lui erau de față. Bell trebui să-și prindă de trei ori fiul, care încerca să-l apuce pe Hercules de coadă.

Lacheii circulau cu pahare de șampanie, iar Bianca și Bernadette fură certate după ce Margaret le prinse golind două pahare. Marchizul era îngrijorat că țineau la băutură ca un bărbat și îi spuse solemn lui Colin că asta nu era un semn bun. Colin îl sfătui să monteze încuietori cu lacăt la bufetul cu alcool.

Penny îi duse o felie de tort lui Harry. Când Angeline își aminti că Penny o întrebase despre sărutatul băieților, o îndepărtă pe Penny de Harry și o trase la o parte.

– E prea bătrân pentru tine, și e un fustangiu.

– E așa de amuzant, zise Penny. Știu că e prea bătrân, dar o fată poate să privească.

Cineva scăpă tort pe jos, și Hercules îl înfulecă pe tot. Doamna Quimby întrebă fiecare musafir în parte dacă îl cunoștea pe baronul Overton. Domnul și doamna Faraday îi felicitară pe Colin și pe Angeline și le spuseră că nu se distraseră niciodată așa de bine în întreaga lor carieră de actori.

Celebrarea dură ore întregi, dar cum soarele de toamnă începea să apună, Colin o luă pe Angeline de mâini, și ea simți că se topește din cauza felului cum se uită la ea. Își luară rămas-bun de la prieteni și familie, apoi luară trăsura până acasă la ei, la zece kilometri distanță, la Sommerall House.

În timp ce se grăbeau spre ușă, simțiră vântul rece. Colin descuie ușa, o ridică în brațe și o trecu pragul. Apoi o lăsă să alunece jos de-a lungul trupului său.

– Bine ai venit acasă, soția mea.

Angeline îi puse mâna pe obraz.

– Soțul meu.

Își dezbrăcară pelerinele și urcară scările familiare. În dormitorul în care făcuseră dragoste în acea noapte furtunoasă ardea deja focul. Cineva, probabil Margaret, îi pusese pe servitori la lucru. Cuverturile erau pregătite și îi aștepta și o sticlă de vin.

Colin îi scoase rochia superbă și tot restul hainelor. Apoi o așeză cu blândețe pe cearșafuri, de parcă era făcută din cel mai fin cristal. După ce se dezbracă și el, i se alătură în pat.

– Asta este prima noastră noapte ca soț și soție. Nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost viața mea dacă nu te-aș fi întâlnit. Acum mi-am regăsit familia, și atât familia ta, cât și a mea sunt împreună. Toate datorită ție, frumoasa mea Angeline.

Angeline se ridică deasupra lui.

– Întinde-te, soțul meu.

– De ce?

– Vreau să profit de tine.

– Ajutor! strigă el prefăcându-se speriat.

În următorul moment, scoase un mic țipăt adevărat când Angeline își folosi limba.

– Ai milă de mine, soția mea.

Singurul ei răspuns fu un hohot de râs plin de promisiuni.

Epilog

Londra, primăvara anului 1822

La cererea lui Angeline, doamna Norcliffe amână balul oferit în cinstea ei de dragul balului de debut al lui Penelope, Bianca și Bernadette. Colin se uită la ochii sclipitori ai soției lui și se gândi că era chiar mai frumoasă. Părea să fie iluminată pe dinăuntru. Din când în când își punea mâna pe pântecul ușor rotunjit.

Colin se aplecă.

– O simți mișcându-se?

– El se întinde și se împinge de parcă ar crede că poate ieși deja.

– Ea este nerăbdătoare să-și facă debutul, dar e prea devreme, zise el.

Angeline clătină din cap.

– Orice alt bărbat din lume ar vrea un fiu, în afară de tine.

– Chiar nu-mi pasă, scumpa mea. Vreau doar ca tu și pruncul să fiți amândoi sănătoși.

– Suntem, îl asigură ea. Apoi îl prinse de mână. Uite, un tânăr a invitat-o pe Penelope la dans.

Colin se încruntă.

– Pantofii ei au dungi roșii?

– Da, au fost ai mei, dar îi sunt buni și ei.

– Nu sunt puțin cam... îndrăzneți?

– Asta din partea unui libertin reformat?

Colin râse.

– Apropo, ai de gând să dărâmi toți pereții la Sommerall?

Angeline pufni.

– Ai grijă ce zici, sau așa voi face.

– UITĂ-TE LA EI, cum stau la rând pentru un dans, spuse el. Să ne apropiem puțin?

— Da, te rog, zise ea.

O escortă, punându-și mâna protector peste pântecul ei ori de câte ori treceau printr-o parte mai aglomerată a sălii de bal. Angeline văzu mai multe matroane zâmbindu-i. Se așezară pe margine pentru că o durea spatele dacă stătea în picioare prea mult. Colin o ținea de mână și-i dădea batista lui ori de câte ori i se înlăcrimau ochii.

— Acesta este cel mai frumos dar pe care mi l-ai putea face, murmură ea.

— Majoritatea femeilor vor bijuterii și blănuri.

— Femeile acelea nu înțeleg că cel mai frumos dar în viață este dragostea.

Colin își simți inima tresăltându-i încă o dată și se gândi că era cel mai norocos bărbat din sala de bal.

Mulțumiri

Multe mulțumiri, Michele Bidelspach, pentru comentariile tale atât de pline de discernământ. Ești un editor formidabil.

Lui Lucienne Diver pentru sfaturile și ideile fantastice, și pentru cât de bine ne-am distrat împreună. Știu cât de norocoasă sunt.

Tuturor celor de la The Knight Agency – sunteți minunați.

Lui Kati Rodriguez, pentru că ai știut mereu de ce am nevoie chiar înainte să o fi știut eu. Continui să mă uluiești cu ideile și sugestiile tale.

Echipei de la Forever Romance pentru copertele fantastice și ideile grozave.

Mulțumiri călduroase lui Carrie Andrews – cel mai bun redactor din lume!

Și cel mai important, vreau să le mulțumesc tuturor cititorilor mei care mă contactează să-mi spună că le plac romanele mele. Fie ca zânele magice ale romantismului să fie mereu cu voi.